CĂRȚI ROMANTICE

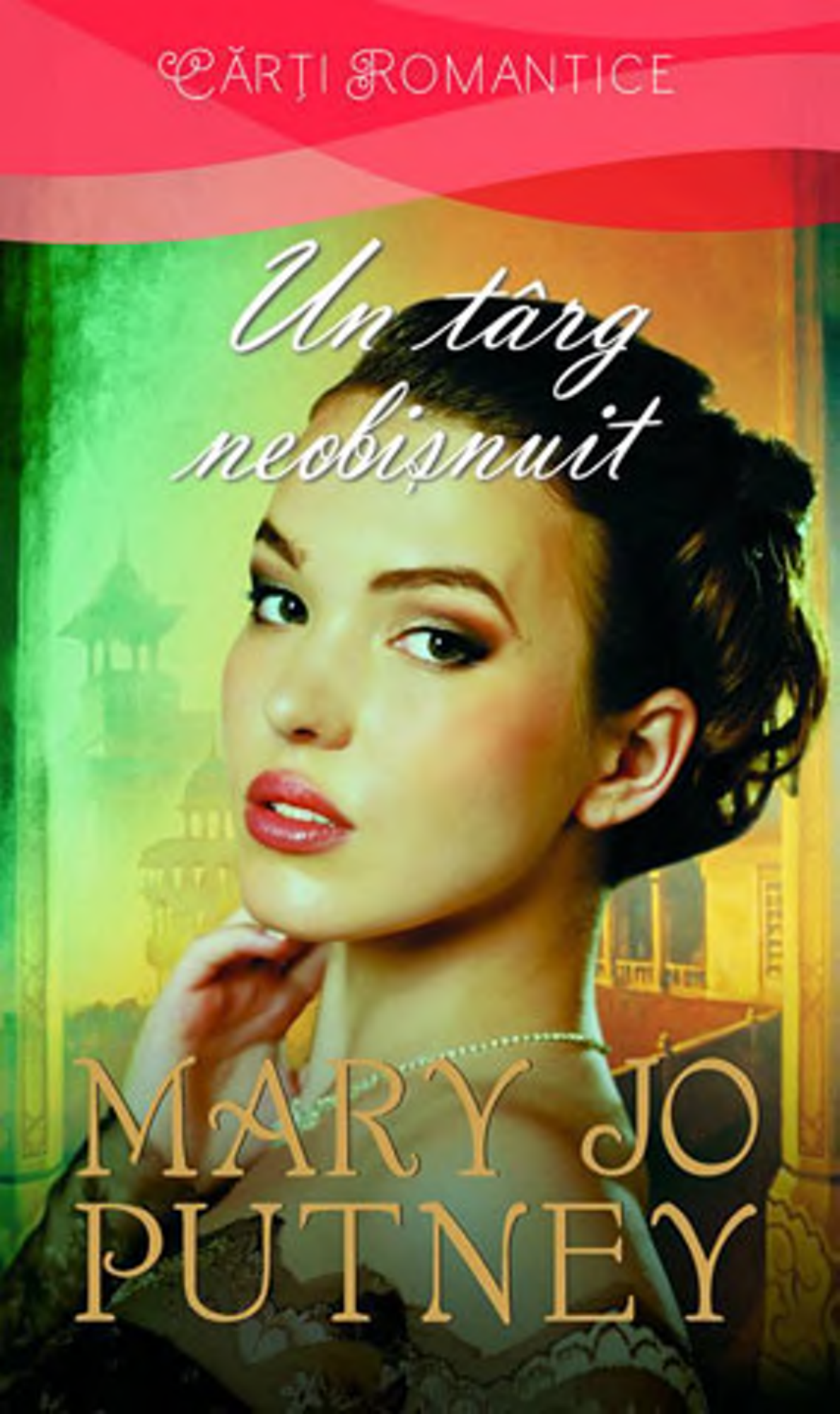

MARY JO PUTNEY

Un târg neobişnuit

Sfârșitul jocului

Turnul Londrei, toamna anului 1835

Pietrele turnului clocoteau a neliniște și disperare. Câți prizonieri străbătuseră aceste încăperi, rugându-se să scape? Clopotul unei biserici din apropiere bătu de șapte ori, însă Gavin Elliott rămase întins pe patul îngust, cu ochii închiși. În curând trebuia să se ridice și să se pregătească pentru procesul ce avea să înceapă în ziua aceea, însă prefera să se agațe cât mai mult de rămășițele unui vis frumos. Apa albastră, transparentă, nisipul alb, Alexandra râzând cu vitalitatea care făcea să pălească toate celelalte femei.

Alex. Visul se zdrobi și se prăbuși. Se ridică fără chef și își dădu jos picioarele din pat. Podeaua de piatră era rece ca moartea. În cameră cu el se aflau întotdeauna doi gardieni, la fel de omniprezenți precum curentul rece din încăperea de piatră. Când plecase pentru prima dată pe mare, ca marinar, trăise cot la cot cu alți bărbați, însă petrecuse prea mulți ani în calitate de căpitan, de proprietar, de tai-pan, ca să îl bucure gândul că va avea din nou parte de companie permanentă.

Ușa se deschise, apoi se închise din nou.

– A sosit micul dejun, domnule.

Gardienii erau din cale-afară de politicoși. Nu era vina lor că ceaiul fusese preparat atât de departe încât se răcise până ce ajunsese la prizonierul din Turnul Sângeros.

Îndreptându-se către lavoar, Gavin își turnă apă rece pe față ca să-și limpezească gândurile, apoi se bărbieri cu mare grijă. În ziua aceea nu trebuia să arate ca un tâlhar. Totuși, chipul din oglindă nu-i inspiră prea mare încredere. Durerea, agitația și săptămânile de încarcerare îi umbriseră ochii, iar anii de soare și de mare

îi înăspriseră şi îi întunecaseră pielea, aşa cum britanicii nu considerau că i se cuvenea unui gentleman.

Haina şi pantalonii pe care îi îmbrăcă erau negre, din cauza doliului. Se întrebă dacă juraţii aveau să îl considere ipocrit din acest motiv.

Uşa se deschise din nou. Cel mai înalt dintre gardieni, Ridley, mormăi un protest. Răspunsul veni mult mai deslușit.

– Am permisiunea.

Recunoscând vocea, Gavin se întoarse să îl salute pe contele de Wrexham. Se întâlniseră pentru prima dată în India, în urmă cu şapte ani. Pe vremea aceea, Kyle Renbourne era lordul Maxwell, un moştenitor nepotolit care fugea de plictisitoarea sa viaţă englezească. Gavin era la ananghie, fiindcă un şir de catastrofe aproape că îi conduseseră la faliment compania de negoţ pe nume Casa Elliott.

După o noapte de discuţii şi de băutură bătuseră palma şi deveniseră prieteni şi parteneri. Legătura dura şi acum, deşi Kyle moştenise titlul tatălui său, iar Gavin era subiectul celui mai mare scandal din Londra.

Kyle traversă încăperea, cu pardesiul lung ud de la ploaie.

– Mă gândeam să te însoţesc la proces.

Astfel, avea să îşi arate în mod public sprijinul.

– Frumos din partea ta, spuse Gavin aspru, dar nu are sens să-ţi pătezi reputaţia.

Prietenul său zâmbi uşor.

– Unul dintre avantajele unui titlu nobiliar este acela că nu prea contează ce cred oamenii despre mine.

– Contează atunci când e vorba despre un criminal.

Cu un gest, Kyle îi dădu pe gardieni afară din încăpere. Când rămaseră singuri, spuse:

– Anchetatorul are câteva piste care ar putea demonstra cine a încercat să te facă să pari vinovat. Pierce sau afurisitul tău de văr sunt capabili să facă asta.

Gavin ridică din umeri.

– E mai uşor de crezut că sunt un criminal decât că sunt ţinta unei conspiraţii ample şi complicate.

– Nu ești un criminal.

– Nu am omorât-o pe Alex, dar am pe conștiință alte vieți. Poate că justiția divină m-a ajuns din urmă.

– Nu ești un criminal dacă îți aperi viața și îi protejezi pe alții. Așa-zisele dovezi privind faptul că ai fi ucis-o pe Alexandra sunt absurde.

– Sunt suficiente pentru a spânzura un biet negustor scoțiano-american. „În special un negustor care supărase oameni puternici", se gândi el. Având în vedere circumstanțele, nu e greu să faci pe cineva să creadă că am vrut să scap de o soție care nu îmi convenea, adăugă.

– Nici un om care te-a văzut cum o priveai pe Alex nu ar crede asta.

Gavin înghiți în sec. Prietenul său era perspicace.

– Chiar dacă sunt achitat, asta n-o va aduce înapoi.

– Nu renunța, la naiba! izbucni Kyle. Nu are sens să fii spânzurat pentru o crimă pe care nu ai comis-o.

Ușa se deschise, iar gardienii se întoarseră, însoțiți de patru paznici care veniseră să îl ducă pe prizonier la locul judecății. Înconjurat, Gavin coborî pe scările turnului și ieși în ploaie, la trăsura care îi aștepta. Kyle rămase cu el, consolându-l în tăcere. Într-o lume nebună, măcar un om credea în nevinovăția lui Gavin.

În timp ce trăsura părăsea zona turnului, un grup de trecători strigă: „Ucigaș de soții!" și „Spânzurați-l pe nenorocit!" Vehiculul fu lovit de pietre.

Privirea lui Gavin fu atrasă de un grup de trei bărbați, mai bine îmbrăcați decât restul șlehtei. Cei trei care îi doreau cel mai mult moartea. Barton Pierce, cu chipul obosit și cu o figură împietrită, care îl ura de ani de zile. Philip Elliott, care avea cel mai mult de câștigat dacă Gavin era spânzurat. Maiorul Mark Colwell, care considerase că numai un soldat o merita pe Alexandra. Se citea triumful în ochii vreunuia dintre ei? Imposibil de deslușit în ploaie, dar cu siguranță toți urmau să danseze pe mormântul lui atunci când avea să vină vremea.

Își luă privirea de la fereastră, mâhnit. Viața începuse să îi scape de sub control din ziua în care o întâlnise pe Alexandra. Cine ar fi crezut că dorința de a ajuta o femeie în necaz ar fi putut să-l ducă la ștreang?

Cartea întâi

Prețul vieții unei femei

capitolul 1

Indiile de Est, primăvara anului 1834

Tăcerea o trezi. Vântul nu mai urla, lemnul nu mai scârţâia, valurile puternice nu mai încercau să zdrobească nava. Aproape nevenindu-i să creadă că *Amstel* reuşise să supravieţuiască furtunii, Alexandra Warren se dezlipi cu grijă de fiica ei de opt ani, care încă dormea, dezlegă frânghiile pe care le folosise ca să se fixeze de pat şi se ridică în picioare. O durea fiecare părticică a corpului din cauza agitaţiei la care fuseseră supuse. Stătuse trează două zile şi o noapte, dar în final adormise, epuizată, strângând-o protector la piept pe Katie.

Hubloul de deasupra cuşetei înguste îi înfăţişă un cer pe cale să se lumineze. Zorii se apropiau. Nava părea să fie ancorată într-un golf mare, liniştit, înconjurat de dealuri neregulate. Deschise repede hubloul, pentru ca aerul proaspăt să poată îndepărta mirosul neplăcut din cabină.

Briza caldă, parfumată îi mângâie chipul ca o binecuvântare. Alex îi mulţumi Celui de Sus pentru că supravieţuiseră. Deşi nu îi împărtăşise lui Katie temerile ei, crezuse că *Amstel* era sortită pieirii şi că nu avea să mai revadă Anglia.

Pe când avea douăzeci de ani, acceptase cu bucurie propunerea maiorului Edmund Warren. Tatăl ei, tatăl vitreg şi bunicul fuseseră ofiţeri, iar copilăria şi-o petrecuse pe vapoare, în timpul Războiului Peninsular, sub privirea atentă a mamei sale. Ce putea fi mai normal decât să se mărite cu Edmund, atât pentru el, cât şi pentru aventurile pe care urma să le trăiască alături de el?

Deşi Edmund fusese un soţ bun, noile pământuri ale Australiei îi oferiseră mai degrabă un snobism sufocant, nu aventuri, iar lui Alex îi era dor de casă şi de familie

mai mult decât se aşteptase. Când născuse, teama îi sporise, fiindcă o întrista faptul că Katie nu îşi cunoscuse niciodată bunicii, unchii, mătuşile sau verii.

– Mama?

Alex coborî privirea şi îşi văzu fiica căscând cu poftă.

– Aici sunt, turturico.

– A trecut furtuna?

– Da. Vrei să te uiţi afară?

Katie ieşi de sub pătură şi se urcă pe pat, ca să poată vedea prin hublou.

– Unde suntem?

– Nu sunt sigură. Când a început taifunul, eram la vreo două zile la sud-est de Batavia, spuse ea netezindu-i părul blond, care, în timpul somnului, îi scăpase din coada împletită. În Indiile de Est sunt mii şi mii de insule, mai multe decât stelele de pe cer. Unele sunt civilizate, unele sunt pline de sălbatici, pe unele n-a ajuns vreodată picior de european. Dar căpitanul Verhoeven trebuie să ştie unde suntem. E un marinar bun dacă a reuşit să depăşească furtuna fără să naufragiem.

Spera că, cel puţin, căpitanul avea să ştie unde se aflau. Părea un om capabil. Atunci când începuse să îşi revină după moartea lui Edmund, provocată de friguri, Alex fusese atât de nerăbdătoare să ajungă acasă încât rezervase bilete pe nava olandeză *Amstel*, în loc să aştepte la nesfârşit un vas britanic. Nava de comerţ trebuia să ajungă la Calcutta prin Batavia şi Singapore. În India avea să-i fie uşor să găsească transport către Anglia. Deşi echipajul era mult mai mic decât cel al vaporului care îi dusese pe ea şi pe Edmund în Noua Ţară a Galilor de Sud, Alex şi Katie fuseseră tratate bine, iar călătoria fusese plăcută, cel puţin până ce nava fusese lovită de taifun.

– Mi-e foame, spuse Katie pofticioasă. Putem să mâncăm acum?

Şi lui Alex îi era foame. Focul din bucătăria navei fusese stins, fiindcă era prea periculos în timpul furtunii. Chiar dacă aveau mâncare, fuseseră prea nervoase ca să poată mânca.

– Să văd ce găsesc în bucătărie. Poate că bucătarul e deja treaz şi pregăteşte micul dejun.

Fiindcă dormise îmbrăcată, nu trebui decât să îşi ia pantofii înainte să iasă din cabină. Nava era cufundată în tăcere, dacă nu punea la socoteală trosnetul permanent al lemnului şi scârţâitul parâmelor. Probabil căpitanul se hotărâse să îşi lase echipajul greu încercat să se odihnească înainte să evalueze daunele.

Imaginea insulei devenea din ce în ce mai clară, deşi suprafaţa apei era întunecată de petice de ceaţă. În apropierea cârmei zări silueta ofiţerului de gardă. După înălţime şi alură, se gândi că era tânărul ofiţer secund olandez. Ridică mâna în semn de salut şi i se răspunse cu o reverenţă respectuoasă.

În timp ce se îndrepta către bucătărie, nu departe de navă se auzi un pleoscăit în surdină. Se încruntă. Vreun peşte care sărea?

Sunetul se auzi din nou. Scrută ceaţa şi îşi ţinu respiraţia atunci când îşi dădu seama că umbrele erau de fapt două pirogi lungi, înguste, din cele pe care le foloseau localnicii de pe insulă. *Amstel* primise de mai multe ori vizita unor astfel de pirogi atunci când naviga în apropierea insulelor, care ofereau fructe, peşte şi carne de pasăre echipajului şi pasagerilor. Alex cumpărase de la o femeie o păpuşă pentru Katie.

Dar ştia prea bine că aceştia nu erau negustori prietenoşi. Nu la ora aceea matinală şi cu siguranţă nu încercând din răsputeri să nu facă zgomot. Ştiind că insulele erau pline de piraţi, se grăbi către ofiţer, rugându-se să nu aibă dreptate.

– Uitaţi-vă!

Privirea lui urmări direcţia braţului ei, iar bărbatului îi scăpă o înjurătură. Strigă cât putu de tare, ca să afle toată lumea de pericol şi se grăbi către tambuchiul principal ca să strângă restul echipajului. Din prima pirogă se ridică un malaiez mătăhălos, care aruncă o suliţă. Lancea zbură pe deasupra apei şi se înfipse în gâtul tânărului ofiţer. Alex tresări, paralizată de repeziciunea cu care liniştea se transformase în groază.

Fără să se mai străduiască să rămână neobservaţi, indigenii începură să vâslească din ce în ce mai repede, acompaniaţi de bubuitul adânc, înfiorător, al tobelor de război. Când se apropiară de navă, se despărţiră, ca să o poată aborda de pe ambele părţi. La nici un minut de când Alex îi observase prima dată, carenele grele se izbiră de nava de comerţ, cârligele zburară peste balustrade, iar piraţii începură să mişune pe punte. Alex estima că în fiecare pirogă erau vreo patruzeci-cincizeci de bărbaţi, cu mult mai mulţi decât echipajul de pe *Amstel*.

Treziţi de strigătele ofiţerului şi de tobele de război, marinarii înarmaţi cu hangere, suliţe şi pistoale săriră să apere nava. Silueta masivă şi puternică a căpitanului Verhoeven trecu pe lângă Alex, cu câte un pistol în fiecare mână.

– Jos, acum! urlă el în engleza sa stricată.

Fără să încetinească, trase un foc. Un pirat cu tatuaje, cu trupul învelit într-o cârpă, scoase un ţipăt şi căzu pe spate, peste balustradă.

Venindu-şi în fire, Alex fugi spre cabină. Katie o aştepta în prag, cu ochii măriţi.

– Ce se întâmplă, mami?

– Ne-au atacat piraţii, dar marinarii se luptă. Căpitanul a zis să rămânem aici până e sigur să ieşim.

Rugându-se ca atacul să poată fi respins, Alex îşi împinse fiica înapoi în cabină şi zăvorî uşa. Apoi, cu mâinile tremurânde, îşi scoase geamantanul de sub pat şi căută printre haine până ce găsi cutia în care se afla pistolul lui Edmund. Slavă Domnului că învăţase să tragă încă de mică. După ce încărcă pistolul, se ghemui pe marginea patului şi-şi înconjură fata cu braţele.

– Ce o să se întâmple acum cu noi? întrebă Katie, chinuindu-se să-şi stăpânească teama.

Nu avea sens să o mintă.

– Nu ştiu, scumpa mea. Trebuie să fim pregătite pentru... orice.

De deasupra se auziră împuşcături şi strigăte ameninţătoare, apoi un pleoscăit puternic. Alex se ridică şi privi

prin hublou. Una dintre bărcile navei fusese coborâtă, iar o parte dintre membrii echipajului vâsleau în grabă către insulă. Un alt marinar sări în apă și începu să înoate stângaci spre barcă.

Îngrozită, își dădu seama că bătălia era pierdută. Piraţii erau mai interesaţi de jaf decât de crimă, deci probabil nu aveau să se străduiească să îi urmărească pe marinari. Dar ea și Katie erau prinse într-o cabină cu un hublou prea mic ca să poată fugi. Cea mai bună șansă era să fie luate captive și apoi să fie răscumpărate. Cea mai rea... O privi pe Katie și se cutremură. Nici nu se putea gândi la asta.

Se așeză din nou lângă fiica ei.

– Ți-am spus vreodată ce frumos este să te plimbi pe dealurile înverzite din Anglia prin ceața magică a dimineții?

– Spune-mi din nou, mami, șopti Katie.

Alex își depănă amintirile preferate până ce o mână nerăbdătoare încercă ușa, iar o voce răguşită mormăi o înjurătură în malaieză, descoperind că era încuiată. Mai multe voci, apoi o izbitură puternică în ușă. În timp ce scândurile scârțâiau din cauza loviturilor repetate, Alex armă pistolul, îl îndreptă către ușă și încercă să-și recapete glasul.

– Orice s-ar întâmpla, turturica mea, nu uita cât de mult te iubesc.

– Și eu te iubesc, mami, spuse Katie lipindu-se de ea atât de strâns, încât îi putea simți inima bătând.

Ușa fu zdrobită, iar bucăţile de lemn zburară prin cabină. Aplecându-și capul înfășurat într-un turban, un malaiez uriaș, pe jumătate dezbrăcat și cu o barbă neagră, deasă, intră. Avea în mână un pumnal zimţat, iar cea mai mare parte a pielii îi era acoperită de tatuaje complicate. După alură și după bogăția podoabelor pe care le purta, ghici că era căpetenia piraţilor.

– La distanță, comandă ea, încercând să inspire autoritate.

– Aruncă pistol, spuse el cu voce groasă și cu un accent aproape neinteligibil.

Disperată, Alex își dădu seama că era neajutorată, fiindcă un singur glonț nu era suficient ca să se salveze.

Șeful piraților înaintă un pas, urmat de subordonații săi. Alex ridică pistolul la nivelul inimii lui. Se aflau prea aproape ca să rateze.

– Încă un pas și te omor.

Piratul zâmbi, dezvelindu-și dinții piliți și pătați de nucă de betel[1]:

– Te predai, trăiești. Tragi, mori amândouă.

Mâna lui Alex șovăi. Putea folosi glonțul ca s-o salveze pe Katie de viol sau de sclavie. Dar, Dumnezeule, nu-și putea omorî propriul copil!

Profitând de ezitarea ei, piratul îi smulse pistolul din mână, îi puse piedica și și-l puse la brâul sarongului. Le examină cu atenție pe captive. Era un barbar, dar ochii săi întunecoși erau pricepuți. Evaluă chipul și silueta lui Alex așa cum un fermier cântărește din priviri vitele.

Femeia tresări când o mână aspră îi mângâie obrazul. Cât timp trăiau, mai aveau o speranță. Avea să ceară să fie răscumpărate. Familia ei era o familie supusă, deci ea și Katie erau mult mai valoroase ca ostatice decât ca sclave.

Apoi mâna căpeteniei trecu la părul lui Katie, auriu în bătaia soarelui de dimineață.

– Frumoasă, spuse el întinzându-se s-o ridice de pe pat.

– Nu! urlă Alex lovindu-și adversarul și agățându-se de fiica ei cu ambele brațe.

Înjurând, bărbatul se feri, iar piciorul ei îl atinse doar în coapsă. Făcu un semn cu mâna și doi bărbați se grăbiră să o țintuiască pe Alex de pat în timp ce șeful o smulse pe Katie din brațele mamei ei. Panicată, fata îl lovi cu pumnii.

– Mami! Mami!

– Katie!

---

[1] Fructul cărnos al palmierului areca, o plantă tropicală ce crește în insulele Pacificului și în sud-estul Asiei, consumat de localnici pentru efectul său stimulant (n.tr.)

Alex încercă îngrozită să se apropie din nou de fiica ei. Cu o privire dispreţuitoare, căpetenia îşi apucă pumnalul de lamă şi o lovi în cap cu mânerul.

Femeia căzu inconştientă pe dată, chiar înainte ca piraţii să o scoată din cameră pe fata care striga înnebunită.

capitolul 2

Golful Maduri, Indiile de Est, toamna anului 1834

Insula Maduri era apărată de bancuri periculoase şi de stânci vulcanice ameninţătoare, astfel încât singurul golf prielnic părea şi mai primitor. În timp ce goeleta *Helena* arunca ancora, tânărul prim ofiţer al lui Gavin Elliott spuse:

– E un oraş frumos, căpitane. Credeam că Maduri pare mai periculos.

Gavin surâse. Benjamin Long era un bun marinar yankeu, cu multă experienţă, dar aceasta era prima lui călătorie în Indiile de Est.

– Insulele sunt periculoase prin însăşi diversitatea lor. Nu e loc mai frumos pe lumea asta, dar nici vreunul mai înşelător. Aici locuiesc unele din cele mai bune persoane pe care le vei întâlni vreodată, dar şi unele din cele mai înfricoşătoare. De insulele care par civilizate, precum Maduri, trebuie să te fereşti cel mai mult. Este uşor să crezi că oamenii care locuiesc aici sunt ca noi. Nu-i adevărat.

Benjamin scrută cu atenţie palatul alb, strălucitor, care încorona cel mai înalt deal al insulei.

– Oamenilor nu prea le convine că am venit aici. Tâmplarul portughez spune că sultanul Kasan mănâncă oameni.

– Mai degrabă îi torturează, dar e un conducător ager, care preţuieşte comerţul. N-am auzit niciodată ca o navă occidentală să aibă probleme aici.

Maduri era un loc sigur fiindcă oricine încălca legile sultanului risca să fie jupuit de viu, foarte încet, sau

poate chiar prăjit, dar Gavin nu mai spuse asta. Marinarii erau tare superstiţioşi. Nu avea sens să îi necăjească fără motiv.

– Poate că n-au fost probleme până acum, dar trebuie să recunosc că şi pe mine mă neliniştește acest loc.

Privirea serioasă a lui Benjamin urmări o pirogă mare şi împopoţonată care se apropia cu viteză de ei. Era un vas oficial în care se aflau probabil administratorul golfului şi vameşii.

– Nu stăm aici decât o zi sau două. Cât să lăsăm marfa şi să mai luăm provizii.

Fiindcă Gavin nu fusese niciodată în Maduri, se bucurase atunci când un agent de expediţii din Manila îl rugase să transporte câteva cutii mici, ce trebuiau predate personal sultanului Kasan. Având în vedere onorariul pe care îl primise, trebuia să fi fost, într-adevăr, foarte valoroase, iar oprirea nu avea să îl abată de la itinerarul planificat decât cu câteva zile.

Această insulă îndepărtată era o legendă în Orient. Bogaţi, puternici şi secretoşi, sultanii din Maduri nu acceptau stăpânirea olandeză a Indiilor de Est, iar olandezii erau suficient de înţelepţi încât să nu forţeze nota. Circulau tot felul de poveşti înfiorătoare despre aceşti oameni, despre insulă, dar mai ales despre sultan. Poveştile erau exacerbate de faptul că străinii nu aveau voie să pătrundă decât pe debarcader şi în câteva cârciumi. La fel precum chinezii, sultanii din Maduri nu voiau ca supuşii lor să fie corupţi de ideile occidentale legate de educaţie, de comerţul liber, de dreptatea pentru omul de rând.

Personal, lui Gavin îi plăceau idealurile occidentale subversive. Privi către steagul american ce flutura în vânt. *Helena*, numită după fata cu care se căsătorise şi pe care o pierduse prea devreme, era cea mai rapidă şi cea mai frumoasă navă din flota sa. Era construită ca o variantă mai mare a suplelor veliere din Baltimore şi era potrivită pentru comerţul în China. Avea un spaţiu generos pentru depozitarea mărfurilor, era rapidă şi rezistentă, astfel încât se putea feri de piraţi şi putea face faţă celor mai

rele taifunuri. De asemenea, era bine aprovizionată cu pistoale, fiindcă numai nebunii aveau curaj să navigheze neînarmaţi pe aceste mări.

Avea să îi fie dor să fie comandantul *Helenei*. Deşi îşi începuse activitatea ca marinar, pe măsură ce afacerea creştea ajunsese să petreacă tot mai mult timp pe uscat. După plecarea din Maduri, urma să se îndrepte către Anglia, unde Benjamin avea să o preia pe *Helena*, iar Gavin să înfiinţeze o filială londoneză a Casei Elliott.

Operaţiunile din Macao şi Canton se aflau pe mâini bune şi cinstite, la fel ca sediul principal din Boston. Londra era ultima mare provocare, capitala comerţului european, obiectivul pe care pusese ochii în urmă cu mai multe decenii. Avea să se stabilească acolo, ca un american puternic, bătăios, care avea să îi înfrângă pe negustorii londonezi pe propriul lor teren. Cu ocazia asta, putea să plătească şi nişte poliţe mai vechi. O altă Helena nu avea să mai găsească, dar poate urma să întâlnească o altă tânără blândă, de care să se îndrăgostească. Şi dacă vreunii o să-şi amintească de tatăl său sau dacă cineva o să afle că Gavin Elliott fusese născut şi crescut în Anglia înainte să fie dus în America, triumful o să fie mult mai dulce.

Nu voia să se mai întoarcă în Orient cel puţin pentru câţiva ani, asta dacă urma să se întoarcă vreodată, deci această călătorie era, pentru el, un rămas-bun. Deşi Anglia şi America îi erau întipărite în suflet, avea să-i fie dor de strălucirea Indiilor, de insulele răspândite prin cele mai albastre mări de pe pământ ca nişte bijuterii aruncate neglijent de mâna unui uriaş. Avea să-i fie dor şi de China, unde îşi petrecuse mare parte a timpului în ultimii ani, în vila spaţioasă din Macao sau în înghesuiala din misiunea străină de la Canton, sursa celei mai mari părţi a averii sale.

Reveria îi fu întreruptă de ofiţerul secund.

– Căpitane, autorităţile din Maduri vor să vă vorbească.

Presupunând că ştiau că transporta o livrare specială pentru sultan, se apropie de cei trei bărbaţi care

coborâseră din pirogă. Doi păreau funcţionari portuari obişnuiţi, dar al treilea era chinez, nu malaiez. După părul încărunţit şi îmbrăcămintea numai din mătase, era cu siguranţă o persoană importantă.

Gavin îşi înclină capul respectuos.

– Bun venit pe nava *Helena*, domnilor, spuse el, în dialectul malaiez simplu care se folosea frecvent pe insule. Umila mea ambarcaţiune este onorată de prezenţa dumneavoastră.

Spre surprinderea lui, funcţionarul chinez îi răspunse într-o engleză corectă:

– Onoarea este a noastră, căpitane Elliott. Sunt Sheng Yu, prim-ministrul din Maduri şi vă adresez o invitaţie din partea Înălţimii Sale, sultanul Kasan.

Experienţa îl ajută pe Gavin să-şi ascundă uimirea. De unde ştia Sheng cum îl cheamă din moment ce el şi nava lui nu mai fuseseră în acest port? Şi cum de sultanul îi adresa o invitaţie unui căpitan de vas american? Desigur, Gavin era un negustor de succes, un tai-pan, fiindcă aşa se numea directorul unei companii de comerţ. Dar această invitaţie nu corespundea cunoştinţelor pe care le avea el cu privire la obiceiurile locale. Poate că sultanul era doar preocupat de preţioasele sale cutii.

– Aş fi încântat să conduc personal mărfurile sultanului la palat.

– Nu-i nevoie, mă voi ocupa eu de transport. Înălţimea Sa doreşte să mă însoţiţi la Palatul Alb, unde veţi cina şi veţi petrece noaptea ca oaspete al sultanului.

Ce naiba se întâmpla? Desigur, nu îi putea refuza invitaţia decât dacă era pregătit să plece imediat înapoi în larg. În fine, nu simţi nici o ameninţare şi întotdeauna fusese prea curios.

– Sunt copleşit de onoarea pe care i-o faceţi unui umil căpitan. Vă rog să serviţi câteva răcoritoare în timp ce mă pregătesc să vă însoţesc.

Gavin îi lăsă pe localnici în grija lui Benjamin şi se duse să îşi schimbe hainele. În această parte a lumii se punea mare preţ pe aspectul fizic, aşa că îi ceruse

unui croitor din Macao să împodobească o uniformă navală simplă cu cantităţi orbitoare de fire de aur şi medalii strălucitoare. Pălăria tip bicorn avea chiar şi pene. Îi era greu să nu râdă în timp ce purta acest costum, dar impresiona întotdeauna.

Înainte să se îmbrace, îl chemă pe Suryo Indarto, un malaiez ale cărui îndatoriri puteau fi cu greu definite, deşi, în general, erau asimilate funcţiei de steward. Suryo îl însoţea pe Gavin de mai bine de doisprezece ani şi era un izvor nepreţuit de informaţii despre Orient, un bun profesor de arte marţiale indiene şi, în primul rând, un prieten.

Malaiezul intră în cabină cu paşi uşori, ca de pisică. De obicei, în larg purta sarongul specific insulelor, dar în porturi îmbrăca o tunică şi pantaloni de bumbac alb.

– Da, căpitane!

– Am fost invitat să petrec noaptea la Palatul Alb şi aş vrea să mă însoţeşti, explică Gavin. Ce-ar trebui să ştiu despre sultanul Kasan?

Suryo se încruntă.

– Ai grijă, căpitane. Kasan nu te-ar chema dacă nu ar vrea ceva de la tine. I se spune Leopardul din Maduri şi îi place să se joace cu oamenii aşa cum se joacă pisica cu şoarecii.

– Şi ce-ar putea vrea de la mine?

– Poate că vrea nava. Nu mai e nici una la fel de bună în regiunea asta.

Gavin îşi atârnă la centură sabia de ceremonii, cu mânerul cizelat şi împodobit, dar căreia nu îi lipsea un tăiş extrem de ascuţit.

– *Helena* nu e de vânzare.

– Nu e uşor să refuzi un sultan.

– Crezi că e periculos că i-am acceptat invitaţia?

Suryo se gândi.

– Nu, Kasan nu ar omorî un căpitan străin, fiindcă i-ar afecta comerţul. Dar să nu faci nici o înţelegere cu el. Leoparzii sunt parteneri înşelători.

– Am înţeles.

Gavin descuie un dulap în care avea mai multe obiecte de artă scumpe, din Europa, potrivite pentru a fi oferite în dar în astfel de împrejurări. Se hotărî asupra unei casete muzicale minunat sculptate, care cânta piese de Mozart în timp ce figurile lucioase ale unui cuplu din secolul al optsprezecelea se învârteau de parcă dansau un menuet.

– Ambalează cutia asta şi adu-o împreună cu un schimb de haine.

La întâlniri cu sultanul nu se mergea cu mâna goală.

Până ce ajunse în uriaşa şi somptuoasă sală de audienţe a sultanului Kasan, Gavin avu suficient timp să îşi dea seama de bogăţia insulei Maduri. Nu mai văzuse atâta marmură strălucitoare şi atâtea statui aurite de când îl vizitase pe maharajahul din Mysore, din India. Camerele în care fusese cazat erau demne de un prinţ. Cinic, se gândi că, mai mult ca sigur, sultanul voia ceva important.

Când sună gongul, încetară pe dată şoaptele zecilor de curteni care se îngrămădiseră de-a lungul pereţilor sălii de audienţe. Sheng Yu anunţă:

– Înălţime, permiteţi-mi, vă rog, să-l prezint pe căpitanul Gavin Elliott, tai-pan al Casei Elliott, stăpânul navei *Helena*.

– Bun venit în Maduri, căpitane Elliott.

La fel ca Sheng, sultanul Kasan vorbea excelent limba engleză. Era un bărbat înalt, solid, de patruzeci şi ceva de ani, înveşmântat în mătase şi giuvaieruri. Tronul masiv era construit ca o coroană de păun şi era incrustat cu o sumedenie de pietre preţioase albastre, verzi şi violet, demne de un rege.

– Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră, răspunse Gavin, luându-şi privirea de la tron. Am auzit multe despre minunile din Maduri, dar niciodată nu am crezut că voi avea şansa să le văd în persoană. Vă rog să acceptaţi acest umil cadou, ca semn al recunoştinţei mele pentru onoarea ce mi-o faceţi, adăugă el făcându-i un semn lui Suryo, care se apropie cu cutia lustruită din lemn de nuc.

Suryo scoase caseta muzicală din cutie şi i-o dădu unui servitor care urcă treptele către tron şi îngenunche pentru a-i oferi darul sultanului. Kasan luă cutia muzicală şi o studie mulţumit. Gavin se pregătea să îi arate cheia care declanşa mecanismul, însă sultanul îşi dădu seama singur.

Cuplul migălos sculptat începu să danseze în timp ce notele vesele ale unei piese de Mozart se revărsară în încăperea luminoasă. Curtenii ce străjuiau pereţii încăperii priviră cu interes şi chiar şi sultanul zâmbi.

– Un cadou foarte frumos, căpitane. Îţi mulţumesc.

Mai roti cheia de două ori şi lăsă mecanismul să meargă până la capăt, iar apoi îi înapoie cutia servitorului care rămăsese îngenuncheat. Cutia alunecă din mâinile servitorului şi se izbi de podeaua de marmură. Din sală se auziră exclamaţii de uluire, iar figurinele dansatoare se desprinseră şi se făcură bucăţele.

Ameninţător, sultanul Kasan scoase un bici scurt din cingătoarea aurie şi îl lovi sălbatic pe servitor peste faţă. Acesta strigă, apoi îşi plecă grumazul supus, în timp ce sângele îi ţâşnea din obrazul stâng. Doi centimetri mai sus şi biciul i-ar fi distrus ochiul.

Impasibil în faţa acestei brutalităţi gratuite, Gavin îşi dădu seama că în palat lucrau cu siguranţă sclavi, nu servitori. Nici un om care lucra pe bani nu ar fi acceptat un asemenea tratament din partea stăpânului său.

Punând biciul la loc în cingătoare, Kasan se ridică de pe tron şi coborî spre Gavin. De aproape, ochii săi întunecaţi aveau strălucirea ameninţătoare a unui şarpe.

– Haide afară, căpitane.

Gavin îl urmă pe Kasan pe sub o boltă care conducea către o largă curte interioară, ale cărei bănci erau umbrite de pâlcuri de palmieri şi flori. Privind panorama impresionantă a oraşului şi a golfului, el spuse:

– Vorbiţi perfect limba engleză, Înălţimea Voastră.

– Vorbesc şi olandeza, şi franceza la fel de bine. Tatăl meu mi-a adus profesori din Europa ca să învăţ limbile şi obiceiurile duşmanilor noştri.

– Mă consideraţi duşman, Înălţimea Voastră?

– Eşti american, nu englez. Neamul vostru a purtat două războaie cu Anglia. Duşmanul duşmanului meu mi-e prieten.

În partea din dreaptă a verandei se afla o lunetă montată pe un suport rotativ, astfel încât putea fi îndreptată în orice direcţie. Sultanul se apropie de ea şi o îndreptă către golf. După ce o ajustă, îi făcu semn lui Gavin să vină să privească.

– Nava ta arată foarte bine.

Gavin văzu imaginea *Helenei* atât de clar, încât îl putea zări pe Benjamin Long la pupa şi pe matelotul care ancora catargul. Vedea chiar şi unduirile părului auriu ale figurii de galion, o tânără angelică inspirată de adevărata Helena. Bănuind că Suryo avea dreptate, Gavin se îndepărtă de lunetă.

– Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră. *Helena* este bijuteria flotei mele.

Spera că asta dădea de înţeles că nava nu era de vânzare.

Părând să înţeleagă ceea ce nu i se spusese, Kasan făcu sec:

– Eşti un bărbat care preferă francheţea, căpitane. De ce nu spui direct ce gândeşti?

– Prea bine, Înălţimea Voastră. De ce mă aflu aici, un loc în care au fost poftiţi puţini vestici, dacă o fi călcat vreunul vreodată? Cu siguranţă nu pentru amabilităţi sociale.

– Ai dreptate. Nu o vreau pe *Helena*, căpitane Elliott, spuse sultanul cu un zâmbet vag şi rece. Vreau întreaga flotă.

capitolul 3

Întrebându-se dacă nu cumva sultanul glumea, Gavin spuse:

– Afacerea mea nu e de vânzare.

– Nu vreau să o cumpăr, ci mai degrabă să stabilim un parteneriat care ar fi avantajos pentru amândoi. Eşti

cunoscut pentru competenţa şi onestitatea ta. Maduri e o insulă bogată şi aş vrea să îmi dezvolt comerţul mondial astfel încât să nu îmi fie afectate posesiunile. Asta înseamnă că trebuie să angajez un agent în care să am încredere absolută. O companie comercială occidentală, care să nu fie europeană.

– Deci mă vreţi fiindcă cunosc pieţele şi obiceiurile vestice, dar nu mă voi supune controalelor britanice sau olandeze.

– Exact, căpitane. Eşti interesat?

Gavin ezită. Un acord de comerţ exclusiv cu Maduri ar fi putut fi foarte profitabil, dar îşi aduse aminte de avertizarea lui Suryo: un leopard e un partener înşelător. Dacă Gavin era de acord cu propunerea lui Kasan, fiecare navă şi fiecare marinar care ajungeau în Maduri puteau cădea pradă temperamentului năvalnic al sultanului.

– Sugestia voastră e interesantă, dar mă pregătesc să mă mut la Londra ca să deschid un nou birou. Interesele voastre comerciale ar trebui supravegheate de cineva cu sediul în Orient.

– Ar trebui să petreci mult timp în Maduri, dar nu cred că vei considera asta o neplăcere, spuse sultanul privindu-l aprig. Ai mare succes acum, dar te pot transforma într-un prinţ al Orientului, cu averi şi puteri cum nu ţi-ai putea închipui.

Gavin muncise întreaga viaţă ca să adune avere şi putere şi, totuşi... un leopard e un partener înşelător.

– Mi-aţi dat o temă grea de gândire, Înălţimea Voastră. Voi avea nevoie de timp ca să iau o decizie.

Sultanul zâmbi fermecător.

– De asta te-am şi invitat să rămâi peste noapte. Îţi voi arăta splendorile oraşului meu. Poate asta te va ajuta să te hotărăşti.

După o scurtă plimbare prin palatul uriaş, ajunseră la două lectici, care erau mai potrivite pentru străzile abrupte ale oraşului decât o trăsură. Fură însoţiţi de un grup de paznici bine îmbrăcaţi. Gavin nu văzu nici măcar un cerşetor, ceea ce nu i se mai întâmplase în vreun

alt oraş. Se întrebă cum se proceda cu cerşetorii şi spera că nu erau biciuiţi sau schingiuiţi.

Plimbarea se concentră mai mult pe zona din jurul golfului, unde sultanul deţinea toate depozitele şi închiria spaţii pentru negustori. Aromele de lemn de santal, ceai şi mirodenii înmiresmau căldura sufocantă, împreună cu mirosurile naturale de sare şi de peşti morţi. Tunurile mari, moderne, poziţionate astfel încât să poată acoperi tot golful nu contribuiau însă nici pe departe la această atmosferă liniştită. Mai mult ca sigur, dacă britanicii sau olandezii încercau să invadeze insula, aveau să fie proiectaţi în aer.

Oraşul ar fi putut deveni unul dintre cele mai mari centre comerciale din Orient, însă, cu cât vedea mai multe, cu atât Gavin devenea mai neliniştit. Kasan insista să aibă control absolut asupra împărăţiei sale, iar aceasta includea orice om care lucra pentru el. De fapt, bănuia Gavin, sultanul era genul de om căruia îi făcea mare plăcere să supună parteneri puternici şi independenţi. Acest preţ era prea mare, oricât de mult ar fi putut câştiga din transportul şi comercializarea produselor insulei.

După o vizită pe şantierul naval, sultanul le ordonă purtătorilor lecticilor să se întoarcă la palat. Drumul trecea printr-o piaţă mare, unde mai mulţi oameni erau îngrămădiţi în jurul unui pavilion deschis.

– Acesta este un târg? întrebă Gavin.

– Da, şi e una dintre cele mai profitabile afaceri ale mele. Vino să vezi.

Purtătorii lăsară lecticile mai jos, astfel încât ocupanţii lor să poată coborî. Când localnicii îşi văzură conducătorul, prin mulţime se deschise un drum care dezvălui o platformă unde se aflau doi bărbaţi. Tăcerea fu mormântală până ce Kasan făcu semn să continue vânzarea.

Gavin înghiţi în sec atunci când văzu că obiectul atenţiei era un tânăr malaiez înlănţuit şi învelit doar într-o cârpă. Privea rece către mulţime, în timp ce vânzătorul mergea de colo-colo, vorbind în dialectul local,

apucând bicepşii tânărului şi lovindu-l cu palma pe coapsele musculoase.

– Este cel mai mare târg de sclavi după Sulu din Filipine, spuse sultanul studiind figura lui Gavin. Nu eşti de acord? Sclavia face parte din viaţă. Deşi britanicii au interzis-o, ţara ta încă nu a făcut-o.

– E un subiect asupra cărora există opinii împărţite.

Odinioară, în Boston, Gavin fusese întrebat discret despre posibilitatea de a transporta sclavi în Caraibe. Îl dăduse afară pe cel care îi adresase întrebarea şi îşi dublase contribuţia anuală pentru sprijinirea eforturilor abolişioniste ale quakerilor.

– Atunci să nu mai zăbovim, spuse sultanul politicos, însă amuzat de stinghereala oaspetelui său.

Vânzarea tânărului se încheie după o licitaţie scurtă şi fu dus la o masă unde banii şi biletele de vânzare trecură de la un proprietar la altul. Scârbit, Gavin privi în altă parte şi văzu cum se aducea următorul „produs" dintr-un adăpost aflat în spatele pavilionului: o femeie înaltă, cu părul negru încâlcit, cu privirea în pământ şi cu un căluş la gură. Prin sarongul şi cămaşa ponosite se vedeau murdăria şi vânătăile, iar lanţurile îi adânceau cicatricile de la încheieturi şi de la glezne.

Observând direcţia privirii lui Gavin, sultanul spuse:

– Deşi e murdară, e o fetişcană frumoasă, dar căluşul înseamnă că are o limbă spurcată. Probabil e şi sălbatică, altfel n-ar fi vândută la un târg public, ca o sclavă de bucătărie.

Pentru un bărbat care fusese educat să cinstească toate femeile, era de neconceput ca o femeie să fie umilită în acest mod. Simţind că ar fi fost laş să privească în altă parte, Gavin se forţă să se uite în timp ce era adusă pe platformă.

Pe prima treaptă, un paznic făcu o remarcă necuviincioasă şi sfâşie jumătate din cămaşa care acoperea bustul femeii, dezvelind un sân mult mai alb decât chipul bronzat. Agilă ca un şarpe, tânăra îşi apucă lanţurile de la încheietură şi le roti ca pe o armă, izbind cu zalele

de fier chipul asupritorului ei. Paznicul urlă şi căzu pe spate, cu sângele şiroind din nas.

În timpul mişcării de atac, Gavin putu observa chipul secătuit al femeii şi ochii albaştri mânioşi. Dumnezeule, era europeană!

Tânăra îl zări şi avu şi ea aceeaşi revelaţie. Dându-şi jos căluşul, se aruncă spre Gavin.

– Ajutaţi-mă, vă rog!

Amuţi atunci când trei paznici o trântiră la pământ. Se luptă feroce până ce unul dintre paznici o pălmui şi îi puse căluşul la loc.

Când Gavin făcu, instinctiv, gestul de a interveni, sultanul observă, cu voce joasă:

– Te interesează sclava asta?

Reamintindu-şi în ce situaţie se afla, Gavin se opri, încleştându-şi pumnii.

– Da. Aş putea să o cumpăr?

– Credeam că nu eşti de acord cu sclavia.

– Nu sunt. Vreau să o eliberez.

Îşi dădu seama ce greşeală comisese atunci când văzu gândurile intense de pe chipul lui Kasan. Arătându-şi interesul, îi oferise celuilalt bărbat un avantaj periculos. Sultanul rosti mai multe porunci în dialectul local. Paznicii înclinară din cap, apoi o duseră înapoi pe femeie la adăpostul unde erau păstraţi sclavii până la vânzare. Tânăra îl privi disperată pe Gavin până ce nu o mai văzură.

– Pot să vorbesc cu vânzătorul? întrebă Gavin încercând să nu pară foarte preocupat. O femeie sălbatică nu trebuie să aibă un preţ prea mare, deci am putea ajunge la un acord.

– Creştinii nu au voie să cumpere sclavi, spuse Kasan, dar poate că am putea aranja asta. Vino. E timpul să ne întoarcem la palat.

Întrebându-se dacă nu cumva Kasan tocmai inventase legea potrivit căreia creştinii nu aveau voie să cumpere sclavi, Gavin se întoarse în tăcere la lectică. Trebuia să aibă răbdare ca sultanul să fie pregătit să discute despre această femeie. Însă în timp ce purtătorii se chinuiau

să îl urce pe dealul abrupt, nu putea să nu se întrebe care era povestea ei.

La banchetul din seara aceea fusese invitată probabil jumătate din nobilimea din Maduri şi păru că nu se mai termină. Gavin stătea în dreapta sultanului, iar în stânga acestuia se afla Sheng Yu. Ministrul chinez vorbea pe un ton agreabil, dar Gavin se întrebă ce părere avea bărbatul despre faptul că sultanul îi arăta asemenea favoruri unui străin. Bănuia că sub mâna de fier a lui Kasan sălăşluiau mai multe grupuri rivale, care se luptau pentru favorurile conducătorului.

Bău vinul de orez şi gustă din mâncarea exotică în timp ce Kasan îi testa cunoştinţele şi discuta despre modurile în care Casa Elliott ar fi putut fi de folos pentru Maduri. Sultanul era foarte bine informat şi îi puse întrebări inteligente. Deşi avea dubii, pe Gavin îl interesa posibilitatea de a dezvolta o piaţă mondială pentru această insulă. Provocările urmau să fie mari, iar riscurile şi recompensele chiar şi mai mari.

Într-o pauză între nesfârşitele feluri de mâncare, intrară nouă dansatoare, zvelte şi elegante ca nişte căprioare. Muzica de fundal fusese asigurată de o orchestră tradiţională compusă în principal din instrumente de percuţie, care acum abordă un ritm mai captivant. Femeile începură să danseze la unison. Mişcările sinuoase şi mişcările subtile de braţe erau diferite faţă de dansurile occidentale, dar orice bărbat era încântat de graţia şi frumuseţea dansatoarelor.

– Ai dori să te însoţească o dansatoare în seara asta? întrebă Kasan.

În pofida anilor petrecuţi în Orient, conştiinţa presbiteriană a lui Gavin nu căzuse niciodată pradă unor asemenea capricii.

– Vă mulţumesc, dar nu. Am multe lucruri la care trebuie să mă gândesc şi nu aş vrea să fiu distras.

– Te gândeşti la sclava aceea? întrebă sultanul zâmbind leneş.

Băuse destul de mult pentru un bărbat care, cel puţin teoretic, era musulman. Deşi vorbea clar, ochii i se înceţoşau pe măsură ce trecea seara.

Bucuros că fusese deschis subiectul, Gavin răspunse:

– După cum am spus mai devreme, aş vrea să o cumpăr, dar nu ca pe o parteneră de pat. Nu m-a interesat în acest fel.

Recunoscu, stingherit, în sinea lui, că acest lucru nu era adevărat. Chiar şi aşa zdrenţăroasă şi bătută, era o femeie uimitoare. Genul de femeie care avea să atragă întotdeauna privirile bărbaţilor.

– Eşti... cum se spune în engleză? Eşti un puritan, căpitane.

– Poate, spuse Gavin, dar vă interesează onestitatea şi munca, iar acestea sunt valori puritane.

– Punct ochit, punct lovit, spuse Kasan pocnind din degete, iar sclavul din spatele său îi întinse o pereche de obiecte cu douăsprezece feţe, nu mai mari de cinci centimetri. Kasan se jucă puţin cu ele. Erau sculptate în fildeş şi aveau simboluri gravate cu aur pe fiecare faţetă pentagonală. Maduri are un tip unic de zaruri, adăugă el. Vrei să îţi încerci norocul?

– Nouă, puritanilor, nu ne plac jocurile de noroc, răspunse Gavin sec. Mai ales atunci când nu ştim regulile.

– Zarurile cu douăsprezece feţe sunt foarte vechi. În pereche, se folosesc pentru jocuri de noroc sau pentru prezicerea viitorului. Unul singur se foloseşte la ceea ce noi numim Singa Mainam. Jocul Leului.

Kasan aruncă un zar pe masă. Când acesta se opri, adăugă:

– Atunci când un războinic voia să îşi provoace maimarele, pentru a prelua şefia, arunca zarul de cinci ori. Fiecare simbol pune la încercare puterea, înţelepciunea sau curajul pe care trebuie să le aibă un bun lider. Sabie sau şah. Înot sau tir. Scufundări sau lupte cu dragonul. Acest simbol înseamnă luptă fără arme. Mâinile zeilor stabilesc cu ce provocări se înfruntă nou-venitul, continuă el cu un alt zâmbet leneş. Înţelegi că asta se întâmpla cu mult timp înainte ca islamul să ajungă

în insule şi să ne civilizăm. Dar Jocul Leului încă e o parte din noi.

– Maduri e cu siguranţă unică între insule, făcu Gavin intrigat.

– Şi aşa va rămâne. Nu vom ajunge carne de tun pentru europeni, spuse Kasan pe un ton moale şi ucigător.

Gândindu-se că bărbatul era deopotrivă admirabil şi înfricoşător, Gavin ridică paharul cu vin de orez.

– Vă doresc ca ţara să nu vă fie niciodată invadată de europeni, Înălţimea Voastră.

Kasan surâse şi răspunse ridicând paharul la rândul său, iar conversaţia deveni mai lejeră. Totuşi, fu o uşurare atunci când banchetul se termină în sfârşit. Gavin îşi urmă obosit ghidul prin coridoarele palatului întins. Se întrebă dacă şi ghidul era un alt sclav. Probabil. De ce ar fi plătit sultanul salarii când avea la dispoziţie atât de mulţi sclavi?

Îşi aduse din nou aminte de sclava europeană. Oare se afla în vreo celulă mizeră, rugându-se ca el să o poată ajuta? Sau era bătută, plină de sânge, fără vreo speranţă? Spera ca Suryo să fi aflat ceva despre ea, fiindcă îşi trimisese prietenul să socializeze cu personalul de serviciu de la palat ca să afle mai multe despre viaţa adevărată din Maduri.

Gavin intră în apartamentul ce îi fusese rezervat şi se opri uluit. În mijlocul salonului se afla o cuşcă uriaşă, hexagonală, din gratii masive, lucioase. Iar într-un colţ, ghemuită, era sclava.

capitolul 4

Alex adormise în sfârşit într-un colţ al cuştii, dar sări în sus atunci când auzi paşi. Sclavia o învăţase că schimbările nu reprezentau aproape niciodată o îmbunătăţire şi se îngrozise atunci când paznicii o aduseseră la palat şi o închiseseră în această cuşcă cu trei lacăte, într-o încăpere ciudată, foarte luxoasă.

La început, lumina firavă a singurei lămpi îi arătă doar sosirea unui bărbat înalt, intimidant. Apoi îl recunoscu pe europeanul care venise la târgul de sclavi. Începuse să se întrebe dacă nu cumva fusese o halucinaţie, dar era adevărat, era un bărbat înalt, puternic, cu un aer autoritar. Ochii căprui şi părul aproape blond trebuiau să aparţină unui european. Se ridică şi străbătu podeaua cuştii, lipindu-se de gratii şi studiindu-l cu nesaţ. Uniforma ţipătoare nu era britanică, poate germană sau scandinavă.

Îşi înăbuşi speranţele gândindu-se că faptul că era european nu însemna neapărat că o va ajuta. Deşi, instinctiv, îi ceruse ajutorul la târgul de sclavi, acum, că erau faţă în faţă, îşi aminti că vesticii care frecventau tărâmuri aşa de îndepărtate erau aventurieri şi renegaţi. Poate că acesta îi ceruse sultanului să o folosească pe sclava europeană.

Nu conta. Chiar dacă motivele lui erau necurate, era cea mai bună şansă a ei la libertate şi avea să facă orice numai ca el s-o ajute.

Bărbatul se opri uluit atunci când o văzu. Bucuroasă că probabil el nu era responsabil pentru prezenţa ei acolo, Alex îl întrebă:

– Vorbiţi engleză? *Parlez vous français?*

– Ambele, îi răspunse el în engleză. Cum aţi ajuns în camera mea?

– Nu am idee. Incapabilă să îşi ascundă amărăciunea, ea adăugă: Sclavilor nu prea li se spune de ce li se întâmplă anumite lucruri.

– Îmi pare rău, spuse el crispat. A fost o întrebare prostească.

Deşi îşi cususe cămaşa zdrenţuită cât de bine putuse, îşi dădea seama că sânii îi erau sugrumaţi de materialul subţire, uzat. Era mai mare decât majoritatea femeilor de pe insulă şi nu găsiseră o *kebaya* pe mărimea ei.

Când ajunse cu privirea la sânii ei, Gavin se uită repede în altă parte. Femeii i se păru un semn bun: dacă era un bărbat onorabil, era mai probabil să o ajute.

El intră în dormitor şi se întoarse cu o cămaşă împăturită cu grijă.

– Vreţi cămaşa asta?

– O, da, vă rog.

Îi întinse cămaşa printre gratii şi ea o trase imediat pe cap. Îi ajungea aproape până la genunchi. Înainte să-şi suflece mânecile, îşi frecă faţa de materialul alb şi proaspăt.

– Miroase atât de bine. E atât de curată.

Gavin se uită în cuşcă, dar acolo nu erau decât ea şi o oală de alamă.

– Mai aveţi nevoie de altceva? Mâncare sau băutură?

Femeia îşi umezi buzele. Nu mâncase şi nu băuse nimic de dimineaţa devreme, iar prima oară în cuşcă şi-o petrecuse privind cu jind la un castron cu fructe de pe o măsuţă.

– Apă, vă rog. Şi apoi... aţi putea să-mi daţi nişte fructe?

– Sigur că da, spuse el punând castronul cu fructe pe podea, astfel încât ea să le poată apuca printre gratii.

În timp ce ea decojea şi mânca o portocală specifică acelei zone, pe nume *jeruk manis*, bărbatul strânse perne de pe o banchetă şi le împinse printre gratii. Recunoscătoare, Alex se sprijini pe o pernă. În ultimele luni învăţase să aprecieze şi cele mai mici conforturi.

– Mi-e teamă că nu am apă, doar vin de orez, spuse el, aşezându-se pe altă pernă, lângă cuşcă, ţinând în mână o sticlă şi două pahare. Să beţi cu grijă. Este destul de puternic.

– Mulţumesc. Vinul de orez mergea destul de bine cu banana pe care o alesese şi se bucură de căldura care îi relaxă muşchii încleştaţi. Închise ochii pentru o clipă, savurând compania. Îmi pare rău, am uitat complet de bunele maniere. Mă numesc Alexandra Warren şi sunt din Anglia.

– Eu sunt Gavin Elliott din Boston, stăpânul unei nave de comerţ. Apoi adăugă, observându-i privirea: Ignoraţi uniforma, a fost creată numai ca să ia ochii.

Un american? Nu la fel de bine ca un conațional, dar pe aproape.

– Și ce căutați la târgul de sclavi?

– Din întâmplare. Sultanul Kasan vrea ca firma mea de comerț să devină agentul său de transport exclusiv, așa că mi-a arătat orașul.

Femeia zâmbi cinic.

– V-a arătat și flota de pirați? Probabil că nu. Cred că se află de cealaltă parte a insulei.

Gavin se holbă la ea.

– Sultanul are nave de pirați?

– Nu sunt sigură dacă e chiar șeful lor sau dacă pur și simplu îi lasă să îi folosească insula ca bază, în schimbul unui procent din prăzi. În orice caz, Maduri este căminul unor zeci de pirogi ale piraților.

Chipul lui Elliott se înăspri.

– Știu că în această parte a lumii pirateria e considerată o simplă afacere de familie, dar nu sunt de acord cu acest punct de vedere. Ați fost capturată de pirați?

– Soțul meu a fost militar și era cantonat la Sydney. Acum vreo șase luni, după moartea lui, ne întorceam în Anglia când ne-au atacat pirații, după o furtună. Poate că era mai bine dacă ne scufundam, spuse ea cutremurându-se. Am încercat să-i conving pe răpitori că putea fi răscumpărate la un preț bun, dar nu m-au luat în seamă. Alex își încleștă mâinile pe gratiile care îi despărțeau, iar degetele i se albiră. Fetița mea Katie a fost luată de lângă mine imediat cum ne-au prins.

Lui Elliot i se tăie respirația.

– Îmi pare rău. Câți ani are?

– Opt. Acum aproape nouă.

Alex se gândi la Katie, la cum o văzuse ultima dată. Oare cât de mult crescuse? Oare unde era acum?

– Opt ani, spuse el încet. Atât de mică.

Văzând compasiunea de pe chipul lui, îl imploră:

– Mă puteți ajuta, căpitane Elliott? Dacă mi-ați cumpăra libertatea, vă jur că vă voi plăti de două ori pe atât.

Bărbatul se încruntă.

– În după-amiaza aceasta l-am întrebat pe sultan cum pot proceda, dar mi-a zis că e imposibil.

Deci încercase deja şi eşuase. Dezamăgită, ea întrebă:

– De ce nu mă lasă sultanul să fiu vândută? Nu valorez nimic. Mi s-a tot spus asta în fiecare zi de când m-au capturat.

– Sultanul Kasan are o... o minte complicată. Fiindcă nu i-am acceptat oferta, ar putea vrea să vă folosească drept mijloc de convingere.

– E absurd. Nu însemn nimic pentru dumneavoastră, spuse Alex întinzându-se spre încă un fruct. Cum ar putea conta soarta mea în decizia dumneavoastră de a deveni sau nu reprezentantul lui comercial?

– Pentru el a fost evident că nu suport să văd subjugată o femeie din neamul meu, spuse Elliott gânditor. Probabil de asta v-a adus în camera mea. Dacă eram îngrijorat de soarta unei femei pe care nu o cunoşteam, voi fi şi mai preocupat odată ce ne vom cunoaşte. Se ridică repede şi dădu ocol cuştii, verificând gratiile lucioase. Cuşca e prinsă şi de podea şi de tavan, iar lacătele sunt formidabile. Cu timp şi cu uneltele potrivite v-am putea elibera, dar nu avem cum să facem asta în seara asta, ca să vă duc la nava mea. Nu putem decât să vorbim. Să devenim prieteni, în loc să rămânem străini, mai spuse el dând din cap cu admiraţie reţinută. Kasan e diabolic de inteligent.

– Deci acum nu sunt numai o sclavă, ci şi un pion.

Îi venea să plângă la gândul că depindea complet de bunăvoinţa unui străin. Elliott părea un om bun, dar mai mult ca sigur avea limite în a ajuta o persoană pe care abia o cunoscuse. Îşi îngropă chipul în mâini, aproape disperată.

– Şi când te gândeşti că atunci când eram tânără voiam să fiu băiat, ca să pot avea parte de aventuri! Ar fi trebuit să rămân în Anglia.

– Din cauza fiicei? întrebă el aşezându-se din nou şi umplând la loc paharele.

Ea încuviinţă din cap, străduindu-se din răsputeri să se stăpânească.

– Katie e atât de minunată, e blondă, este frumoasă. A fost cel mai vesel copil pe care l-am cunoscut vreodată. Acum, când încerc să dorm, o aud cum striga când a luat-o piratul acela nenorocit. Mă întreb încontinuu unde-o fi. Cum se poartă cu ea. Cum s-o iau înapoi. Dacă scap vreodată din locul ăsta de mizerie, mă duc la Singapore. Poate ne vor ajuta militarii, fiindcă tatăl ei a fost ofiţer.

– Sunt sigur că vor face tot posibilul.

Simţind reţinerea din vocea lui Elliott, Alex spuse crispată:

– Probabil credeţi că sunt o fraieră fiindcă sper că îmi voi revedea fiica. Probabil e ascunsă în haremul vreunui bărbat bogat şi e imposibil de găsit. Poate... poate e chiar moartă.

– Mai mult ca sigur se poartă bine cu ea, spuse el liniştitor. Oamenii de pe insule sunt prietenoşi şi blânzi cu copiii, iar ea e suficient de mică încât să se adapteze. Deşi probabil a fost vândută ca sclavă, va fi preţuită cu siguranţă, atât pentru propria persoană, cât şi fiindcă o fetiţă blondă şi frumoasă e rară şi valoroasă.

Dar Elliott nu spuse că credea că Alex şi-ar putea revedea fiica.

– Mă rog să aveţi dreptate. Puteţi... puteţi să vă închipuiţi ce înseamnă să-ţi pierzi copilul?

După o tăcere îndelungată, el răspunse:

– Puţin. Soţia mea a murit la naştere, iar fiica noastră a doua zi. O botezasem Anna. Acum ar avea vreo opt ani.

Alex simţi un nod în gât şi pentru o secundă uită de propria durere. Îl privise pe căpitanul Elliott doar din perspectiva dorinţelor ei. Acum îl vedea ca pe o persoană independentă. Era cu câţiva ani mai mare ca ea, probabil avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Deşi chipul bronzat era puternic, pe el se citeau umor, inteligenţă şi înţelepciunea greu încercată a unui bărbat care trăise o viaţă intensă, plină.

Îşi dădu seama că era şi foarte chipeş. Aproape că nici nu observase, în starea de surescitare în care se afla.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră, căpitane.

– Înveţi să înduri, ridică el din umeri.

Dar durerea nu dispărea niciodată pe de-a întregul, şi Alex încă o vedea la el.

– Sunteţi atât de puternic, spuse ea încet. Sper să nu trebuiască să învăţ să fiu şi eu aşa.

– Aţi învăţat deja. Aţi supravieţuit şase luni în sclavie şi sunteţi la fel de puternică, spuse el sorbindu-şi vinul de orez. Aţi aşteptat să fiţi vândută toate lunile astea?

– Asta a fost a treia vânzare, răspunse ea sprijinindu-şi capul de gratii. Nu sunt o sclavă prea bună. M-au cumpărat doi bărbaţi pentru haremurile lor, fiindcă eram o străină exotică, dar apoi li s-a părut că sunt prea nesupusă şi rebelă ca să mă mai ţină. A doua oară preţul a fost mai mic decât prima şi, după cum aţi văzut, de data asta mi-au pus căluş ca să nu pot vorbi şi m-au adus la un târg public.

Gavin fluieră încet.

– Sunteţi o femeie de neîmblânzit, doamnă Warren.

– Nu de neîmblânzit. Disperată, spuse ea simplu. Am luptat ca să mă pot duce după Katie. Dacă nu era ea, poate mă dădeam bătută. Ar fi fost mult mai uşor.

Şi mai sigur. Avea să poarte cicatricile răzvrătirii pentru tot restul vieţii.

– Katie e în Maduri?

– O femeie din primul harem, Amnah, a pus câteva întrebări pentru mine şi i s-a spus că Katie a fost dusă pe altă insulă, dar nu ştia unde. Katie ar putea fi oriunde, adăugă Alex făcând o pauză ca s-o binecuvânteze în gând pe Amnah, o femeie care fusese miloasă cu o străină înnebunită de durere. Dar o voi găsi chiar dacă trebuie s-o caut toată viaţa.

– Nimeni nu ar trebui să ducă de unul singur o asemenea povară, spuse Elliott întinzându-se printre gratii către mâna ei, apoi retrăgându-se, fără să o atingă, când ea făcu instinctiv un pas în spate. Vă jur că veţi fi liberă, doamnă Warren. Şi voi face tot posibilul să vă ajut să vă găsiţi fiica.

Alex tresări, uluită că un străin îi făcea o asemenea promisiune, deşi abia o cunoştea. Dar vorbea serios, i se citea în privire. Îşi dădu repede seama că faptul că îşi pierduse soţia şi fiica îl motiva să le salveze pe ea şi pe Katie. Chiar dacă nu îşi putuse salva propria familie, poate că dacă o ajuta pe ea reuşea să scape de o parte din vina şi durerea care îl hăituiau.

Sclavia o învăţase să fie nemilos de pragmatică. Nu era mândră de faptul că ar fi făcut orice ca s-o ia pe Katie înapoi, chiar şi să se folosească de durerea unui om bun, dar asta nu conta. Mândria fusese unul dintre primele lucruri la care renunţase.

– Vă voi reaminti ce promisiune aţi făcut, căpitane Elliott, spuse ea şovăind. Şi Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru ajutor.

– Cum aş putea să nu ajut o femeie în situaţia dumneavoastră? Fără să-şi dea seama că tocmai făcuse ceva extraordinar, Gavin se ridică şi inspectă mobilele somptuoase din cameră. Presupun că vă veţi petrece noaptea aici, deci trebuie să vă simţiţi cât de cât confortabil. Acest paravan vă va oferi puţină intimitate.

Plie paravanul din lemn de santal şi îl strecură printre gratiile înguste. Alex simţi aroma înţepătoare a lemnului în timp ce trăgea paravanul înăuntru şi îl aşeza astfel încât să ascundă un colţ al cuştii de camera principală şi de dormitorul lui Elliott.

– E perfect. Nu vă închipuiţi de cât timp visez la puţină intimitate.

În seara aceea avea să doarmă în spatele paravanului şi avea să îl folosească şi ca să ascundă umilitoarea oală de noapte. Modestia era o altă calitate la care trebuise să renunţe.

– Vă mulţumesc.

– Ce mai aveţi nevoie?

– Aveţi cumva o pătură sau o cuvertură pentru mine? Se face cam frig.

Dispăru în dormitor şi se întoarse cu o ţesătură groasă, de culoare maroniu-stacojie. Recunoscătoare, Alex se înfăşură în ea, apreciindu-i frumuseţea şi căldura.

– Voi petrece o noapte în lux. Vă mulţumesc mult, căpitane.

– Gavin, spuse el, cu un zâmbet în colţul gurii. Dacă tot împărţim dormitorul, am putea să ne tutuim.

Într-o societate normală, o astfel de solicitare ar fi părut bizară, însă erau străini, singuri împreună într-o lume îndepărtată de casă, ceea ce crea între ei o intimitate mai puţin obişnuită.

– Cei care mă cunosc bine îmi spun Alex.

El se aşeză din nou în faţa ei.

– Alex. Ţi se potriveşte.

– De fapt, când eram mică mi se spunea Amy. La cincisprezece ani m-am hotărât că nu mai eram Amy, zâmbi ea gândindu-se la vremurile mai simple, mai fericite. Al doilea nume al meu este Alexandra şi mi s-a părut mai grandios, mai matur. Aşa că n-am mai răspuns la Amy, şi în curând toată lumea îmi spunea Alexandra sau Alex.

Chipul lui se lumină amuzat.

– Cred că erai o fetiţă pe cinste.

– Eram. Poate fiindcă voiam să fiu băiat. Amuzamentul ei dispăru când se gândi la hotărârile care o aduseseră într-o situaţie atât de cumplită. Nu a fost mereu uşor să o am pe mama în preajmă. Presupun că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care m-am măritat cu un bărbat care să mă ia din Anglia.

– Mama ta e o persoană dificilă?

Alex se gândi la Catherine Kenyon. Îi era atât de dor de ea, încât îi venea să plângă. Vinul îi slăbea scutul de protecţie pe care şi-l construise pentru a supravieţui.

– Numai fiindcă e atât... atât de perfectă. Cea mai frumoasă femeie din Anglia, o mamă minunată, atât de bună şi de blândă încât atunci când a însoţit flota în Portugalia şi Spania i se spunea Sfânta Catherine. Graţie ei, viaţa noastră a părut o mare aventură.

– Ai crescut în armata lui Wellington? Atunci nu mă mir că viaţa normală ţi s-a părut plictisitoare.

– Fiindcă nu cunoşteam nimic altceva, îmi plăcea la nebunie viaţa noastră. Dar privind în urmă, mi-am

dat seama cât de greu trebuie să fi fost pentru mama. Ne avea în grijă pe mine şi pe doi servitori, de multe ori fără prea mulţi bani sau provizii, iar tata pleca în misiune câteodată chiar şi săptămâni întregi.

Mai fuseseră şi infidelităţile tatălui ei, dar acest subiect nu se deschidea absolut niciodată, nici măcar după ce Alex se căsătorise şi ea.

– Odată aproape că ne-au prins bandiţii. Mama i-a gonit cu un pistol. Făcea totul bine, în timp ce eu, spuse ea cu vocea frântă, n-am putut nici măcar să-mi apăr propria fiică.

– Nu te poţi învinui pentru asta, Alex, spuse el repede. Când piraţii atacă o navă de comerţ mică, nepregătită, pasagerii au mare noroc dacă supravieţuiesc.

Femeia îşi înghiţi din nou lacrimile.

– Ai fost atacat de piraţi?

– De patru ori, spuse el atingând pe fugă o cicatrice vagă, aproape invizibilă, de pe obrazul stâng. Prima dată eram doar un copil. Atunci am învăţat că un vas bine condus nu poate renunţa niciodată la vigilenţă. Atacurile ulterioare, când eram prim ofiţer şi apoi stăpân, nu ne-au provocat prea multe daune. Angajez numai căpitani care au aceeaşi opinie ca mine cu privire la importanţa pazei, iar navele mele sunt mai bine înarmate decât majoritatea navelor de comerţ. Deşi pistoalele în plus reduc capacitatea de transport, n-am pierdut niciodată o navă, iar flota mea navighează în unele dintre cele mai periculoase ape de pe lume.

Deci nu era numai căpitan, ci proprietarul unei importante companii de comerţ. Era clar de ce sultanul Kasan voia serviciile lui Gavin Elliott.

– Părinţii tăi erau scoţieni? Accentul tău scoţian devine din ce în ce mai pronunţat.

– Cred că din cauza vinului, spuse el scuturând uşor paharul. Mama era din Aberdeen, era fiica unui vicar scoţian. Eu m-am născut acolo. Am locuit în Scoţia şi în Anglia înainte ca părinţii mei să emigreze în America, atunci când aveam zece ani.

– Deci eşti britanic, spuse ea, bucuroasă că se născuse în ţara ei. Un avocat din Londra mi-a spus odată că dacă „te naşti britanic, rămâi britanic".

– E ceva adevăr în asta. Nu mi-am uitat niciodată căminul din copilărie, spuse el încet. Dar America mi-a format mintea şi ideile. Avem problemele noastre, dar ţara nu e ciuntită de o clasă de nobili aroganţi, paraziţi, aşa cum se întâmplă în Europa. Un om se poate forma în feluri care în Anglia ar fi imposibile.

Alex se gândi că nu trebuia să-i spună că era rudă apropiată cu mai mulţi nobili, iar o parte dintre aceştia erau chiar destul de aroganţi.

– Şi te-ai format ca un om nou, Gavin?

Bărbatul zâmbi amuzat.

– Am făcut tot posibilul.

Alex împărţi ce mai rămăsese din vin în cele două pahare.

– E bine că nu mai avem, fiindcă aş fi în pericol să beau prea mult. De fapt, sunt surprinsă că este vin, fiindcă Indiile sunt musulmane.

– Stewardul meu malaiez, Suryo, este expertul meu legat de aceste insule. El spune că, deşi în Maduri predomină musulmanii, încă există o influenţă hindusă, dar şi credinţe vechi, tradiţionale. Cu alte cuvinte, localnicii îl venerează pe Allah, însă le place şi băutura. Acoperindu-şi un căscat, căpitanul se ridică în picioare. E târziu, şi amândoi avem nevoie de odihnă. Mâine avem multe de făcut.

– Noapte bună, spuse ea, simţindu-se în siguranţă pentru prima dată în luni de zile. Şi mulţumesc.

El zâmbi din nou, de data asta cu o căldură care străbătu camera şi o făcu să se simtă mai bine. Expresia lui îi spunea că nu mai e singură. Gavin Elliott era nu numai blând, ci perspicace. Ce om remarcabil.

Când el se retrase în dormitor, ea se duse după paravan şi îşi dădu jos sarongul şi *kebaya*, după care luă la loc cămaşa. Dumnezeule, ce lux să poată dormi într-o haină curată! Dacă... atunci când avea să fie liberă, avea să ia mult mai în serios astfel de lucruri.

Somnoroasă, se înveli în pătură şi îşi aşeză capul pe pernă, sperând că oboseala avea s-o lase să doarmă în pofida emoţiilor. A doua zi, cu voia Domnului, avea să devină o femeie liberă. Şi toate astea datorită unui străin care, într-o oră scurtă, devenise eroul ei.

capitolul 5

Gavin se trezi devreme, iar ameţeala îl făcu să se întrebe dacă nu cumva visase întâlnirea din noaptea precedentă. Nu, totul fusese real. Nu şi-ar fi putut închipui niciodată o femeie ca Alexandra Warren.

Se ridică, se bărbieri şi se îmbrăcă în stilul său normal, simplu, nu în uniforma ţipătoare. Dacă tot avea să-i comunice sultanului decizia lui, avea să o facă fără ascunzişuri.

Intră încet în salonul principal. Cuşca lucioasă strălucea în lumina răsăritului, şi observă că modelele sinuoase din părţile de sus şi de jos o făceau neaşteptat de frumoasă pentru o cuşcă de sclavi. Nu o văzu pe Alex, aşa că dădu un ocol ca să se asigure că era acolo. Nu era imposibil ca sultanul să o fi luat în timpul nopţii. Dar ea dormea ghemuită în spatele paravanului şi i se citea relaxarea pe chipul cu trăsături fine.

Puterea ei îl uimea. Îşi petrecuse ultimele şase luni ca o pasăre în colivie, zbătându-se cu forţă împotriva gratiilor sclaviei, disperată să scape şi să îşi găsească fiica. Ştiind cât de mult îl hăituise pierderea propriei fiice, nu putea decât să îşi închipuie pe departe cât de greu era să pierzi un copil de opt ani. Spera ca Alex să îşi reîntâlnească într-o bună zi fetiţa, deşi şansele nu erau prea mari.

Femeia oftă şi se întoarse pe spate. Cuvertura alunecă, arătându-i că purta doar cămaşa lui, care o acoperea numai până la jumătatea coapsei.

Imaginea picioarelor ei goale şi frumoase era extrem de erotică şi îl săgetă pe dată.

După ce îşi reveni în fire, Gavin îşi mută repede privirea şi se retrase în dormitor, ruşinat de dorinţa pe care o simţea pentru o femeie atât de vulnerabilă. Sclavele frumoase nu erau cumpărate ca să devină fete în casă, iar Alexandra Warren îndurase cu siguranţă abuzuri şi violuri din partea stăpânilor ei, înainte să fie izgonită fiindcă nu era destul de docilă. O femeie mai slabă ar fi înnebunit sau ar fi paralizat. Alex se înăsprise. Deşi el nu putea şterge umilinţele pe care le suferise, îi putea respecta dorinţa tăcută de a nu discuta despre ceea ce se întâmplase şi o putea trata cu respectul pe care îl merita.

Umblă printre lucruri, făcând zgomot intenţionat, înainte să se întoarcă în salon.

– Alex?

– O clipă, răspunse ea.

Observă mişcări în spatele paravanului şi auzi zgomotul unor materiale care se rupeau. Apoi ea apăru cu sarongul strălucitor foşnindu-i în jurul gleznelor şi cu cămaşa lui largă transformată într-o tunică. Din cămaşa zdrenţuită îşi făcuse o eşarfă care îi accentua talia subţire, iar cu o mânecă ruptă îşi prinsese părul ciufulit. Arăta chiar uimitor, dacă nu s-ar fi pus la socoteală carnea vie de la încheieturi.

Abţinându-se să urmărească cu privirea decolteul adânc format de cămaşă, îi oferi pieptenele lui.

– Îmi pare rău că nu m-am gândit la asta aseară.

– Un pieptene, spuse ea luându-l recunoscătoare. Eşti un sfânt.

– Nu chiar, spuse el, gândindu-se că doar învăţase câteva lucruri în anii de căsnicie. Stewardul meu, Suryo, ar trebui să ajungă în curând. El o să-ţi facă rost de micul dejun şi de ce mai ai nevoie. E priceput la orice. Până acum sigur s-a împrietenit cu bucătarul-şef, cu majordomul şi cu şeful pazei.

Şi, între timp, avea să descopere cel puţin jumătate dintre secretele palatului.

Alex îşi desfăcu părul şi începu să pieptene vârfurile încâlcite. Buclele groase erau castanii, nu negre, iar şuviţele roşcate şi aurii arătau că era europeană.

– Şi apoi ce se întâmplă, Gavin?

– Voi lua masa de dimineaţă cu sultanul Kasan. Îl voi ruga din nou să mă lase să îţi răscumpăr libertatea.

Tăcut ca o pisică, Suryo intră în cameră, cu un coş în cameră. Nu păru surprins la vederea cuştii uriaşe sau a ocupantei acesteia. După ce Gavin făcu prezentările, Suryo se înclină.

– Afiasem că sunteţi aici, *puan*.

Puan însemna *doamnă*, aşa cum *tuan* însemna *domn*. Deschise coşul în care avea pâine, orez, fructe şi un urcior cu ceai fierbinte.

– Doriţi să luaţi micul dejun?

– Eficient ca întotdeauna, aprecie Gavin turnând puţin ceai dulce într-o ceaşcă şi dându-i-o lui Alex printre gratii.

Femeia sorbi băutura cu un suspin de plăcere.

– Presupun că toată lumea din palat ştie că aici se află o femeie închisă într-o cuşcă, asemenea unui animal.

– La bucătăria unui rege se ştie tot ce se întâmplă în palat, aprobă malaiezul.

Deşi în cameră nu avea unde să se ascundă nici un spion, iar în Maduri nu aveau cum să existe prea multe persoane care să vorbească fluent engleza, Gavin întrebă în şoaptă:

– Ce cred oamenii sultanului despre el?

– E un conducător bun, deşi poate nu e un om bun, spuse Suryo încet. Poate fi crud şi se joacă cu oamenii aşa cum se joacă un tigru cu prada. Se consideră una cu Maduri şi de dragul ţării sale e nemilos. Deşi e un sportiv foarte bun şi îi place să câştige la jocurile de noroc, îi respectă pe cei care au capacitatea şi curajul de a-l învinge. E un om periculos, căpitane, poate un tiran, dar nu e un nebun plin de vicii.

Asta confirma propriile impresii ale lui Gavin şi îl ajuta să ia o decizie pentru abordarea sultanului.

– Dacă refuz să lucrez pentru el, mă va omorî pe loc?

– Nu cred, spuse Suryo serios.

Replica nu i se păru prea încurajatoare lui Gavin, însă înainte să poată întreba mai multe apăru în ușă unul dintre sclavii sultanului, care făcu o plecăciune adâncă:

– Căpitane Elliott, spuse el în malaieză, vă așteaptă Înălțimea Sa.

Gavin privi către Alex. Ca și cum încerca să se convingă singură, femeia spuse:

– Nu are nici un motiv să mă țină ca sclavă.

Gavin spera să aibă dreptate, însă instinctul său de marinar capabil să miroasă pericolele îi spunea că nu avea să fie atât de simplu.

Un sejur plăcut într-un palat aflat în paradis ar fi trebuit să fie relaxant, mai ales având în vedere briza tropicală înmiresmată care adia în camerele mari, împodobite cu statui aurite și cu covoare de mătase care ar fi valorat o avere în Occident. Totuși, Gavin era mai chinuit ca o frânghie de marinar. Deși nici el, nici Suryo nu credeau că sultanul era genul de om care să îi ucidă pe cei care nu erau de acord cu el, asta nu însemna că acest lucru nu se putea întâmpla dacă, în ziua respectivă, sultanul era însetat de sânge.

Când se ridică de pe masă ultimul fel de fructe, Gavin văzu cum o pasăre strălucitoare se furișă înăuntru ca să fure o bucățică, apoi ateriză pe capul unei statui aurite. Probabil o veche zeiță a norocului, fiindcă în palma întinsă se afla o pereche de zaruri din Maduri, cu douăsprezece fețe.

Spera ca zeița să fie de partea lui în ziua aceea, fiindcă avea nevoie de tot norocul din lume. În timpul mesei îndelungate își confirmase bănuiala că Kasan îl voia pe Gavin nu numai ca negustor cinstit, ci ca pe o fereastră către Occident, un ambasador care să reprezinte interesele insulei în negocierile cu Europa și America. Discutase și despre cât ar câștiga Casa Elliott din parteneriat. Dacă Gavin accepta, peste zece ani avea să fie peste măsură de bogat.

Kasan se ridică şi îl invită pe Gavin să iasă pe terasa de unde se putea admira o panoramă uluitoare a capătului vestic al insulei.

– Aceasta este o privelişte demnă de un sultan, spuse Gavin, sau poate de legendara pasăre *garuda* din aceste insule.

– Devino agentul meu şi moşia ta se va întinde tot pe acest munte.

Comentariul arăta că venise vremea afacerilor. Rugându-se să aibă noroc, Gavin răspunse:

– Sunt adânc onorat, Înălţimea Voastră, dar nu pot accepta.

Atmosfera se încordă pe dată.

– De ce? întrebă sultanul. Profitul tău ar fi insuficient?

– Sunteţi din cale-afară de generos, spuse Gavin sincer, însă mintea şi ambiţiile mele se află altundeva.

– Ce ambiţie poate fi mai mare decât să ajungi prinţ în Maduri?

– Drumul la Londra nu este doar o ambiţie. Înseamnă... să plătesc nişte poliţe care mă bântuie de o viaţă.

Plata unor poliţe vechi era un lucru pe care Kasan îl înţelegea.

– Plăteşte-le şi apoi întoarce-te.

Schimbându-şi abordarea, Gavin întrebă:

– De ce insistaţi atât de mult ca agentul vostru să fie Casa Elliott? Aţi petrecut ani de zile studiind companiile comerciale occidentale, şi cu siguranţă mai sunt şi altele potrivite pentru nevoile voastre.

– Nici una nu e ca a ta, replică sultanul cu ochii sticlind a un umor macabru. Onestitatea şi încăpăţânarea ta sunt cunoscute în tot Orientul. M-am gândit şi la alţi căpitani, la englezul Barton Pierce, la olandezul Nicolas Vandervelt, la francezul Foucault, printre alţii. Toţi sunt buni, dar nici unul nu ţi se aseamănă. Se ştie că nu eşti o persoană supusă, dar dacă îmi juri loialitate îţi voi acorda încredere totală.

Gavin se albi la faţă atunci când auzi numele lui Pierce. Veriga slabă într-o listă de negustori de altfel competenţi.

– Există și alți oameni cinstiți.

– Tocmai cinstit nu ești acum, spuse Kasan ager. De fapt, de ce refuzi? Poate că obiecțiile tale ar putea fi depășite.

Gavin ezită, știind că risca să-și înfurie gazda, dar nu putea să nu răspundă unui apel la sinceritate.

– Accept că în Orient lucrurile stau într-un anume fel, dar nu pot să mă aliez cu un regat în care sclavia și pirateria reprezintă un stil de viață.

Sultanul se încruntă, dar nu se înfurie.

– Asta e o perspectivă foarte occidentală. Englezii și olandezii sunt cei mai mari hoți și tâlhari din lume, iar America ta și-a construit bogăția pe spinarea sclavilor.

– Nici cu asta nu sunt de acord, din acest motiv am lucrat întotdeauna pentru mine, nu pentru vreun guvern. Dacă aș reprezenta interesele insulei Maduri în fața întregii lumi, mi-aș încălca principiile spunând că sunt de acord cu sclavia și pirateria atunci când din asta obțin un profit.

– Admir principiile, dar nu și atunci când mă împiedică să obțin ceea ce vreau, zâmbi Kasan fermecător. Și ce spun principiile tale despre femeia aceea?

Nodul din stomacul lui Gavin se mări. Se întreba când avea să se aducă în discuție subiectul, doar Alex nu apăruse din întâmplare în camera lui.

– Vă rog să îmi permiteți să cumpăr libertatea englezoaicei Alexandra Warren, spuse el, rugându-se ca sultanul să fie rezonabil. Doresc să o înapoiez familiei ei.

– Nu e de vânzare. Nici acum, nici mai târziu.

De răspunsul acesta se temuse Gavin.

– Voi plăti o sumă generoasă.

– Nu mă interesează aurul tău, ci timpul tău, iar pe acela nu vrei să mi-l acorzi.

Deși Gavin își pregătise alte argumente, instinctul comercial îl avertiză că Kasan avea să se mențină pe poziții și să nu-l asculte. Dar cum s-o lase pe Alex Warren să rămână sclavă? Femeia începuse să nutrească o speranță, iar dacă acum i-ar fi zdrobit-o, captivitatea ar fi fost și mai greu de îndurat.

– Dacă nu vreţi să o vindeţi, poate vreţi să o daţi la schimb?

Surprins, apoi intrigat, sultanul întrebă:

– Ce vrei să-mi oferi în schimbul ei?

Ştiind că numai o ofertă foarte generoasă avea o şansă de succes, Gavin spuse:

– Sunt dispus să vă ofer nava *Helena* în schimbul doamnei Warren.

Sultanul fluieră încet.

– Atât de mult o vreţi? Niciodată n-am întâlnit o femeie care să valoreze măcar a zecea parte dintr-o asemenea navă.

– Nu o vreau pentru mine, ci pentru onoare.

Deşi avea să îl doară pierderea *Helenei*, şi-o putea permite şi, apoi, era în stare să construiască o altă navă, chiar şi mai bună.

– Lucrează pentru mine şi poţi face ce vrei cu femeia asta, însă singurul preţ pe care îl accept sunt serviciile tale.

Gavin se încordă atunci când îşi dădu seama că era încolţit. Era mai mult decât pregătit să plece din Orient.

Dacă rămânea, îşi distrugea ambiţiile care îl motivaseră mai mult de jumătate din viaţă. Ce îi datora Alexandrei Warren? Făcuse tot posibilul ca să îi cumpere libertatea, oferise chiar nava care era mândria flotei lui. Nu era destul?

Îi dăduse cuvântul lui. Iar după noaptea precedentă, ea nu mai era o străină.

Încercă să se gândească la o soluţie care s-o ajute fără să-l înrobească. Nu ar fi trebuit să-l lase niciodată pe sultan să creadă că îi păsa de soarta ei, însă acest lucru fusese evident încă din clipa când o văzuse smucindu-se din braţele paznicilor. Acum, din cauza acestui interes, Alex devenise un pion în jocul lui Kasan.

Privirea îi căzu asupra zarurilor din palma zeiţei norocului. Îi veni o idee. Şansele nu erau prea mari, însă, dacă era de acord Kasan, poate că reuşea s-o elibereze pe Alex fără să îşi lege viitorul de insula Maduri.

– Înălţimea Voastră e cunoscută pentru pasiunea pentru sport. Îmi permiteţi să joc Jocul Leului pentru soarta acestei femei?

Şocat, sultanul răspunse:

– Vreţi să-ţi rişti viaţa în Singa Mainam pentru o sclavă? Eşti curajos şi un om de onoare, căpitane, dar asta e o nebunie.

– Nu chiar. Nu am să încerc Jocul Leului dacă asta înseamnă moarte sigură. Aşa e?

– Se poate muri, dar în foarte puţine cazuri moartea e chiar inevitabilă. Pentru unele încercări e nevoie de curaj în război şi de agerime, pentru altele de inteligenţă, iar două sunt activităţi foarte plăcute pentru bărbaţi, spuse Kasan foşnindu-şi superba îmbrăcăminte exotică, de mătase, în timp ce se plimba de-a lungul boltelor elegante care despărţeau terasa de interiorul palatului. Ar fi un Joc al leului cum nu s-a mai văzut. Trebuie stabilite reguli speciale.

Gavin îşi încrucişă braţele şi se rezemă de un stâlp, întrebându-se în ce se băgase.

– Nu ştiu nici măcar regulile normale. Aţi spus că se aruncă zarurile de cinci ori?

Sultanul aprobă.

– Într-o provocare pentru tron nu ai avea altă alegere decât să accepţi fiecare aruncare a zarurilor. Totuşi, una sau două sarcini ar fi incorecte pentru un om care nu a crescut în insule, deci ai dreptul la un refuz.

Părea rezonabil.

– Iar atunci când o sarcină implică un concurs cu altcineva, cine ar fi opozantul meu?

Dinţii albi ai lui Kasan se iviră deasupra bărbii negre.

– Eu, bineînţeles. Întotdeauna mă bucur să mă lupt cu un concurent care e dispus să încerce să mă înfrângă. Prea puţini localnici îndrăznesc.

– Ne vom lupta până la moarte?

– Nu. Îmi eşti de folos viu, spuse sultanul, arătând că nu se aştepta să piardă.

– Ce înseamnă să câştig? Să îndeplinesc provocările periculoase şi să le supravieţuiesc şi să vă învinge în orice competiţie directă?

– Exact, se încruntă Kasan. Avem nevoie de un judecător neutru în caz de dispute. Îl propun pe *tuan* Daksa, liderul templului budist din Maduri, bine cunoscut pentru înţelepciunea şi integritatea sa.

Înainte să aprobe, Gavin se întrebă dacă asta îi oferea vreun avantaj lui Kasan. Cunoscuse şi alţi călugări budişti şi toţi erau oameni înţelepţi, capabili să judece un astfel de concurs.

– Îl accept pe *tuan* Daksa.

– Dacă câştigi, poţi face ce vrei cu femeia. Dacă pierzi, vei servi Maduri după bunul meu plac pentru următorii douăzeci de ani.

Lui Gavin îi veni rău când se gândi că putea să piardă pentru atât de mult timp controlul asupra propriei vieţi.

– Doar cinci ani. Planurile pe o perioadă atât de îndelungată sperie norocul.

Sultanul zâmbi ca un leopard ce îşi caută prada.

– Zece ani. Nu accept mai puţin.

Zece ani. Tot era mult, dar nu putea obţine altă variantă.

– Zece ani atunci. În schimb, indiferent dacă eu câştig sau pierd, doamna Warren este eliberată şi încercaţi să descoperiţi unde a fost dusă fetiţa ei după ce au fost capturate.

Kasan ridică din umeri.

– Prea bine. Femeia nu mă interesează decât fiindcă bizara ta onoare te-a legat de soarta ei. Ne-am înţeles?

Pentru o clipă, Gavin se gândi că îşi ieşise din minţi riscându-şi atât de mult viaţa pentru a ajuta o persoană pe care tocmai o cunoscuse. Dar, la naiba, nu putea lăsa baltă o femeie la ananghie. Tatăl său îl învăţase că bărbaţii aveau datoria să apere femeile, iar convingerea aceea îi era înrădăcinată adânc în minte şi în inimă. Helena îl numea, amuzată, cavalerul ei păzitor.

– Ne-am înţeles, spuse el întinzând mâna. Să ştiţi că aş putea şi să câştig.

Mâna închisă la culoare a lui Kasan o prinse pe a lui.

– Nu vei câştiga, căpitane, zâmbi el din nou, la fel de ameninţător. Dar într-un joc aşa de măreţ nici nu mai contează riscul eşecului!

capitolul 6

Îi era greu să se tot plimbe într-o colivie mai mică de trei metri, dar Alex nu avu ce altceva să facă în lungile ore în care Gavin Elliott lipsi. Încerca să îşi dea seama dacă absenţa lui prelungită era un semn bun sau rău.

Când într-un sfârşit se întoarse, se grăbi către gratiile cuştii şi se agăţă de ele, încercând să-i interpreteze expresia de pe chip.

– Ce s-a întâmplat? Când el ezită, ea adăugă descurajată: Sultanul nu vrea să mă vândă ţie.

– Nu chiar, recunoscu Gavin, dar îmi oferă şansa de a-ţi câştiga libertatea jucând un joc tradiţional din Maduri, Jocul Leului sau Singa Mainam. Se aruncă de cinci ori un zar special, cu douăsprezece feţe, iar eu trebuie să încerc sarcina indicată pe zar. Am dreptul să refuz o sarcină care îmi depăşeşte capacităţile, deci şansele de a-ţi câştiga libertatea sunt destul de mari.

Femeia se holbă la el, încercând să înţeleagă.

– Asta e... bizar. Dar, oricum, viaţa mea e bizară de când am fost capturată. Spune-mi, despre ce fel de sarcini este vorba?

– Nu sunt sigur în legătură cu toate, dar Kasan a vorbit despre lupte corp la corp, înot, scufundări, tir şi şah. Una se numea lupta cu dragonul, spuse Gavin zâmbind uşor. N-am nici cea mai mică idee ce poate însemna asta.

– Pare periculos pentru tine. Prea periculos.

– Nu există dueluri pe viaţă şi pe moarte, deci îmi închipui că acest Joc al leului va fi destul de interesant şi nu cu mult mai periculos decât viaţa ca marinar.

Sclavia îi ascuţise capacitatea de a ghici gândurile celor din jur şi Alex îşi dădu seama că Gavin minimaliza intenţionat riscurile. Îngrijorată, îi spuse:

– Nu e corect să te pui în pericol pentru mine.

– Îţi apreciez preocuparea, dar asta vrea Kasan. Nici tu, nici eu nu avem nici un cuvânt de spus.

Nu era adevărat. Gavin putea pleca oricând. În schimb, alesese să rămână şi să joace un joc barbar, doar ca să o salveze.

– Când începe concursul? întrebă ea.

– Mâine-dimineaţă. Sultanul intenţionează să îl transforme într-un festival la curte. Un judecător budist, o grămadă de curteni, muzică, mâncare şi băutură, surâse Gavin. Îşi distrează poporul cu lei şi creştini.

Alex se cutremură.

– Chiar sper că nu.

– De fapt, asta seamănă mai mult cu încercările lui Hercule decât cu o arenă romană, iar Hercule a supravieţuit chiar bine, făcu Gavin aranjându-şi gulerul. Te deranjează dacă îmi dau jos haina? E cald.

– E puţin spus. Fă-te comod, spuse ea, arătând spre sarongul pe care îl purta. Veşmintele autohtone sunt mult mai practice pentru o asemenea climă.

– E o pacoste să trebuiască să te îmbraci tot timpul ca un taipan occidental, observă Gavin dându-şi jos haina de culoare închisă şi desfăcându-şi uşurat gulerul. Cea mai bună veste e că l-am întrebat pe sultan dacă poate să dea de urma lui Katie şi va începe să facă asta imediat.

– Slavă Domnului! E mult mai în măsură să facă asta decât aş fi eu vreodată, exclamă Alex ghemuindu-se pe o pernă, copleşită de uşurare.

Gavin traversă camera ca să ajungă în bătaia vântului ce răcorea boltele.

– Ai nevoie de ceva?

– Nu, şi Suryo, şi sclavii de la palat s-au dat peste cap ca să am tot ce îmi trebuie.

Când prin aer şuieră o briză mai puternică, ea observă cum i se lipea de umeri şi de bust cămaşa udă de transpiraţie, accentuând puterea şi silueta care, de obicei, erau ascunse. Nu ar fi găsit niciunde un luptător mai bun pentru libertatea ei. Sau unul mai chipeş. O femeie ar fi trebuit să fie moartă ca să nu observe cât de atrăgător era Gavin Elliott, însă, ce-i drept, partea aceea din ea murise. Mult mai mult decât aspectul său fizic contau blândeţea şi curajul.

Îndepărtându-se de fereastră, el spuse:

– Trebuie să mă duc pe *Helena* în după-amiaza asta, ca să îi comunic primului ofiţer ce se întâmplă.

Îşi stăpâni un fior de teamă, la gândul că era posibil să nu se mai întoarcă.

– Ai putea să îmi faci rost de o carte? întrebă ea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Viaţa într-o colivie este destul de anostă.

Înţelegând ceea ce îi ascundea, el spuse încet:

– Nu prea ai încredere în oameni.

Alex îşi încleştă mâna pe o gratie aurită, amintindu-şi de zilele în care avea încredere în oricine.

– Am avut. Doar că... am pierdut-o.

El îi prinse mâna într-a lui.

– Nu mai e mult.

Căldura lui se transmise la ea, o căldură mai degrabă emoţională decât fizică. Puţin fâstâcită, ea răspunse:

– Încep să cred asta. Eşti o influenţă bună. Dar...

Când vocea ei se sparse, el o întrebă:

– Dar ce?

– Chiar dacă se întâmplă ce poate fi mai bine, adică eu sunt eliberată, o găsesc pe Katie teafără şi ne întoarcem în siguranţă în Anglia, nu ştiu cum îmi voi putea recăpăta viaţa pe care o cunoşteam înainte. Singura viaţă pe care am vrut-o vreodată, spuse ea tremurând, deşi era cumplit de cald. Dacă se află ce mi s-a întâmplat, oamenii mă vor privi întâi cu compătimire, apoi se vor

retrage în grabă, ca şi cum aş fi murdară. Ruşinea asta o va urmări pe Katie toată viaţa.

– Mama ta perfectă îşi va alunga fiica şi nepoata?

Alex se gândi la Catherine, ale cărei braţe erau mereu deschise.

– Sigur că nu.

– Tatăl tău vitreg te va condamna?

Ea zâmbi.

– Va trebui să îl legăm ca să nu vină aici să îi înveţe personal minte pe piraţi.

– Societatea începe cu familia. Dacă ei te acceptă, restul nu mai contează, spuse el strângându-i mâna. Fii recunoscătoare că ai o familie iubitoare şi care te sprijină. Mulţi n-o au.

Îşi dădu seama că el vorbise foarte puţin despre rudele lui.

– Tu ai rude, Gavin?

– Nu din câte ştiu. Părinţii mei au murit şi nu am fraţi sau surori.

– Eu am o grămadă de rude, aşa că poţi lua câteva cu împrumut, spuse ea impulsivă. Şi îţi promit că nu ţi le dau decât pe cele drăguţe.

– Eşti amabilă. Poate am să fac asta când ajungem la Londra, spuse el trăgându-i mâna printre bare şi sărutându-i politicos degetele. Totul o să iasă bine, Alexandra. Pe cuvânt de scoţian.

Încrederea lui o ajută să fie optimistă chiar şi după ce Gavin porni spre golf. După-amiaza fu lungă şi plictisitoare, cu excepţia momentelor în care pe la uşă apăreau copii care chicoteau. Încercă să îi cheme înăuntru, fiindcă nu o deranja că devenise obiectul amuzamentului copiilor din palat, dar aceştia erau prea timizi să pătrundă în încăpere.

Ochii strălucitori şi chipurile vesele îi amintiră de ceea ce spusese Gavin despre felul în care, probabil, fusese tratată Katie în captivitate. Chiar dacă nu avea să fie salvată niciodată, putea să aibă o viaţă fericită acolo, fiindcă era un copil vesel, însă Alex voia să fie cea care avea să o îndrume şi să o protejeze pe fiica ei. Nici

un străin, oricât de blând ar fi fost, nu ar fi putut s-o iubească pe Katie la fel ca mama ei.

Cuprinsă de asemenea gânduri negre, se bucură foarte mult atunci când se întoarse Gavin. Îi adusese două cărţi: o colecţie de poezii de Byron şi *Ivanhoe* de Sir Walter Scott.

– Dacă nu îţi plac, pot să trimit după altele.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Gavin! spuse ea mângâind cu aviditate copertele din piele. Mă aşteptam la o carte de navigaţie şi chiar şi asta ar fi fost o încântare.

– Am prea multe cărţi în cabină. Mă bucur că îţi plac astea.

Când el se retrase să îşi schimbe hainele pentru o altă cină la palat, ea deschise *Ivanhoe*. Pe prima pagină, o mână masculină, fermă, scrisese: *Pentru Helena la împlinirea a 22 de ani, cu toată dragostea mea, Gavin.*

Simţi un nod în gât. Cât de generos fusese să îi împrumute cartea soţiei sale, o carte pe care o păstrase atâţia ani.

Deschizând volumul de Byron, găsi scrisul clar, delicat al Helenei Elliott. Oare cum fusese Helena? Desigur, trebuia să fie frumoasă şi dulce, îşi adora tânărul soţ la fel cum o adorase şi el pe ea. Ce tragedie că murise atât de tânără.

Mulţumindu-i în tăcere Helenei pentru cărţi, Alex începu să citească *Ivanhoe*. Aproape că nici nu observă când plecă Gavin. După ce lumina deveni prea slabă ca să mai poată citi, mâncă orezul, curry-ul şi fructele pe care i le adusese Suryo. Apoi se înveli cu cuvertura şi se ghemui în spatele paravanului, cu cărţile rezemate de pernă, ca simbol al vieţii la care simţea că poate începe să spere din nou.

Era fericită pentru prima dată în luni de zile.

O trezi scânteierea unei torţe. Se ridică clipind şi văzu patru gardieni înarmaţi lângă cuşca ei, unul deschizând încet lacătele triple cu un set de chei. Înspăimântată, încercă să-şi aducă aminte câteva cuvine în malaieză

ca să întrebe ce se întâmpla, dar se opri atunci când şeful se încruntă şi îi făcu semn să tacă.

Gândindu-se că nu voiau să îl trezească pe Gavin, îşi ţinu gura. Dacă intenţionau să o ia, Gavin nu îi putea opri şi putea fi chiar periculos să încerce.

Uşa cuştii se deschise, iar ei i se făcu semn să iasă. Îngrozită, ascultă. Soarele începuse să răsară, dar coridoarele prin care fu condusă încă erau întunecoase. De ce o mutau? Nu ca să o execute, doar Kasan avea nevoie de bunăvoinţa lui Gavin. Mai mult ca sigur aveau să o ducă la închisoare până ce avea să se termine Jocul Leului.

Într-o aripă îndepărtată, după ce coborâseră câteva niveluri, şeful se opri în faţa unei uşi sculptate şi bătu. O sclavă deschise uşa în spatele căreia întâlniră o femeie mică, îmbrăcată bogat, cu părul cărunt şi foarte demnă. Urmă un schimb rapid de cuvinte, iar şeful se înclină şi se retrase cu oamenii lui. Înainte să plece, îi căută privirea lui Alex şi-şi mângâie ostentativ cuţitul. Ea înţelese: el şi oamenii lui aveau să fie afară, iar ei avea să îi pară foarte, foarte rău dacă îi făcea probleme bătrânei.

De îndată ce se închise uşa, în cameră năvăli o grămadă de femei de toate vârstele. Sporovăiau curioase înconjurând-o, mângâindu-i părul, atingându-i pielea palidă, mirându-se de vânătăile ei şi frecându-i cu salvie încheieturile zdrelite. Toate erau mititele, graţioase, îmbrăcate tare bine, iar Alex se simţi ca un animal mare, stângaci, însă era o uşurare să se afle în odăile femeilor, nu într-o pivniţă.

Femeia mai în vârstă spuse:

– *Mandi.*

Alex înţelese. Voiau să îi facă baie. Oare se pregăteau s-o elibereze? Femeile erau prietenoase şi era tratată ca un oaspete, nu ca o sclavă. Să fie din nou curată...

– *Ya, mandi,* spuse ea nerăbdătoare.

Câteva dintre femeile mai tinere o ajutară să se spele, dându-i săpun şi apă şi chicotind întruna. În timp

ce i se usca părul, Alex se jucă prinselea cu o fetiţă. Femeile nu protestară.

Deşi Alex vorbea prea puţină malaieză, iar ele nu vorbeau engleză deloc, limbajul feminităţii era universal.

După ce luă micul dejun, fu îmbrăcată în veşminte noi, strălucitoare, care îi veneau perfect. Pe lângă sarongul cu modele şi *kebaya*, fu înveşmântată într-un *selendang*, un fel de şal. Femeilor le făcu mare plăcere să o îmbrace şi să îi aranjeze părul într-un stil complicat, ca şi cum ar fi fost o uriaşă păpuşă străină.

Distracţia lui Alex se încheie atunci când stăpâna aduse ceea ce părea să reprezinte un morman de bijuterii de aur. Cu regret în privire, ea scoase un lanţ de aur.

Cătuşe.

– *Ma'af.*

Cerându-şi scuze, femeia prinse cătuşele în jurul încheieturilor greu încercate ale lui Alex. Lanţurile pentru glezne îi fură înmânate unei tinere care îngenunche ca să le închidă. Erau foarte frumoase, zalele erau concepute şi înlănţuite ca nişte bijuterii, dar tot erau lanţuri, iar poleiala nu făcea altceva decât să ascundă un aliaj nemilos. Cu inima frântă, Alex înţelese de ce fusese adusă în odăile femeilor: fiindcă premiul afurisitului joc al lui Kasan trebuia să merite câştigat.

Încă era o sclavă.

Gavin se trezi agitat de gândul că în dimineaţa aceea avea să înceapă Jocul Leului. Urma să dureze cinci zile, o probă în fiecare zi.

În timp ce se spăla şi se bărbierea, recunoscu în sinea lui că o parte mică, nebună din fiinţa lui aştepta cu nerăbdare provocarea: un negustor nu are succes dacă nu îi place să concureze. Dar miza din acest joc era mult prea mare. Nu îi spusese lui Alex ce consecinţe avea să sufere el dacă pierdea; şi-aşa se simţea destul de vinovată pentru riscurile cu care urma să se confrunte. Cu noroc, putea să câştige jocul şi amândoi să plece din

Maduri, iar ea nu avea de ce să afle că îşi riscase zece ani din viaţă.

După ce se îmbrăcă în haine mai lejere, intră în camera principală.

– Alex?

Nici un răspuns. O strigă din nou, dar nu îi răspunse nimeni, aşa că se uită după paravan. Dispăruse. Inima începu să îi bată mai tare, când dintr-odată se deschise uşa dinspre coridor. Se răsuci, gata de luptă, dar nu era decât Suryo.

– Ştii unde e doamna Warren?

– Am fost în camera gărzilor, şi se spune că a fost dusă în odăile femeilor, răspunse stewardul. Nu i se va întâmpla nimic rău acolo.

– De ce naiba a mutat-o Kasan?

– Oamenii de rând nu înţeleg ce au în minte regii, spuse Suryo sec. Dar am aflat mai multe despre Singa Mainam. Te pricepi la majoritatea probelor: înot, scufundări, şah, căţărări, lupta cu pumnalul sau corp la corp. Ar trebui să te descurci bine, adăugă el încruntându-se. Însă datele despre lupta cu dragonul, dansul pe foc şi adorarea zeiţei sunt mai puţin clare.

– Numele par descrieri elaborate ale unor activităţi obişnuite, observă Gavin. Sper că nu va trebui să mă lupt cu Kasan. Chiar dacă spune că nu există dueluri pe viaţă şi pe moarte, bănuiesc că e foarte periculos şi cu pumnalul, şi cu mâinile goale.

Suryo păru amuzat.

– Eu însumi te-am învăţat arta *pentjak*-ului şi cum se foloseşte pumnalul. Nu vei pierde.

– Aş vrea să am şi eu la fel de multă încredere, spuse Gavin verificându-şi ceasul de buzunar. E timpul să mergem. Presupun că ştii unde e Grădina Leului.

– Într-adevăr. Urmează-mă, căpitane.

Parcurseră mai multe coridoare ale palatului şi apoi o scară spiralată, din piatră. În capăt se afla o uşă masivă, flancată de doi gardieni. Gavin clipi atunci când dădu cu ochii de soarele puternic. Larma mulţimii îl asurzi.

Când privirea i se obişnui, văzu că se afla într-un mic amfiteatru natural. Uşa pe care tocmai ieşiseră era tăiată într-o stâncă, care acum trona în spatele lui. Partea opusă a arenei fusese sculptată în rânduri de scaune, cu o poartă care conducea către oraş. Chipurile entuziasmate ale sutelor de privitori îl făceau să se simtă ca un gladiator roman.

Un demnitar de la palat se apropie şi făcu o plecăciune, apoi îi conduse pe el şi pe Suryo prin arena arsă de soarele ucigător către un pavilion dinspre nord. Sub acoperişul înalt, cu ţiglă, se afla un tron tip păun sculptat din ratan, plus trei scaune similare, dar mici. Toate erau aşezate în semicerc în jurul unui piedestal sculptat din obsidian strălucitor. În partea de sus a piedestalului se afla un zar cu douăsprezece feţe, din fildeş vechi, mare cât un pumn de copil.

Când Gavin fu condus către scaunul din stânga, Suryo se aşeză în spate, pregătit să îl sfătuiască sau să traducă, după caz. *Tuan* Daksa, un bătrân senin, în haine de călugăr budist, era aşezat în faţa lui.

Gavin făcu o plecăciune ceremonioasă în faţa călugărului, apoi a publicului, dorindu-şi ca toată afacerea să nu fie atât de publică.

Tobele începură să bată din ce în ce mai tare, până ce aproape că zguduiră zidurile de piatră. Mulţimea tăcu, se ridică în picioare şi privi spre intrare.

Primul care apăru fu Sheng Yu, prim-ministrul din Maduri. Apoi veniră doi gardieni în haine de sărbătoare, urmaţi de sultanul Kasan, înveşmântat regal în mătase şi giuvaeruri, cu un rubin nepreţuit strălucind în turban. Era imaginea ideală a unui conducător oriental puternic, bogat şi solid, un om deasupra legilor muritorilor de rând.

Gavin se încordă atunci când o văzu pe Alex în alaiul sultanului. Îmbrăcată în haine tradiţionale din Maduri, era frumoasă şi furioasă, iar lanţurile de aur sclipeau în timp ce traversa arena legănându-şi şoldurile.

Kasan ajunse la pavilion şi se aşeză pe tron, în timp ce Alex fu îndrumată către scaunul dintre el şi Gavin.

Era singura femeie din arenă, iar prezența ei arăta la ce se referea concursul. Gavin o întrebă încet:

– Ești bine?

Ochii ei se îngustară.

– În afară că sunt prinsă în lanțuri și tratată ca un premiu la curse, sunt bine.

Deși era foarte slabă, veșmintele bogate și părul aranjat cu migală o făceau să pară un premiu exotic, splendid, dorit de orice bărbat. O zeiță în lanțuri de aur. Nu era de mirare că ochii ei clocoteau de furie.

Kasan ridică ambele mâini, dând semnul să se facă liniște și începu să vorbească în malaieză cu o voce puternică, care îi cutremură cu ușurință pe toți cei de față.

– Ne-am adunat aici pentru un Singa Mainam în care *tuan* Gavin Elliott, căpitan al căpitanilor și tai-pan al Casei Elliott, va încerca să câștige libertatea frumoasei Iskandra, o doamnă de neam din Anglia. Își va risca viața pentru onoare și pentru această femeie.

Când strigătele de aprobare ale mulțimii se potoliră, sultanul strigă:

– Să înceapă jocul!

capitolul 7

Gândindu-se că ceremonia era cam pretențioasă pentru un marinar din Noua Anglie, Gavin se apropie de piedestalul de obsidian când Sheng Yu îi spuse:

– Prima aruncare, căpitane.

Dodecaedrul de fildeș era cald, ca un trup viu. Gavin îl prinse în mâini și aruncă, închizând ochii și imaginându-și rezultatul dorit: să le debarce pe Alex Warren și pe fiica ei, de pe *Helena*, la Londra. Când imaginea fu atât de clară încât putea auzi pescărușii, deschise ochii și aruncă zarul pe obsidianul strălucitor. Acesta se roti de câteva ori până se opri într-un punct.

Sheng Yu analiză simbolul rezultat.

– Prima sarcină a lui *tuan* Elliott este să se cațere pe Stânca Plângerilor.

În mulţime se auziră murmure.

Kasan arătă către stânca înaltă care reprezenta zidul din spate al arenei.

– Trebuie să vă urcaţi acolo, să arboraţi un steag şi să coborâţi, căpitane.

Gavin studie stânca aproape verticală, din piatră vulcanică de culoare neagră.

– De ce i se spune Stânca Plângerilor?

– De două ori invadatorii au încercat să atace palatul escaladând această stâncă. Mulţi oameni au murit, răspunse Sheng Yu, iar după expresia ce i se citea pe chip se înţelegea că nu avea să-l deranjeze dacă şi Gavin avea aceeaşi soartă.

– Dacă e nevoie de steag, trebuie să trimit pe cineva pe vapor după drapelul american.

– Ia asta, spuse Alex palidă, desfăcând *selendang*-ul îngust ce îi atârna de pe umărul drept până pe şoldul stâng, apoi oferindu-i-l ca o doamnă medievală care îi acordă campionului favorurile ei. Ai grijă, Gavin.

Bărbatul acceptă ţesătura stacojie, apoi se înclină deasupra mâinii ei.

– Nu-ţi face griji, spuse el încet. Mi-am petrecut o bună parte din viaţă ancorând catarge pe goelete în tangaj. Mă pricep să mă caţăr.

Alex îi zâmbi nesigură, însă în ochi încă i se citea îngrijorarea. Bărbatul îşi dădu jos haina pentru a-şi elibera braţele, apoi îşi înconjură de câteva ori talia cu *selendang*-ul.

– Înălţimea Voastră, voi începe.

– Să urci bine, căpitane, spuse sultanul. Nu vreau să mori.

– Voi face tot posibilul ca această încercare să fie cât mai plictisitoare.

Gavin traversă arena şi ajunse la poalele stâncii, bucurându-se că până la miezul zilei avea să se afle la umbră. Dacă soarele ar fi bătut pe stâncă, urcarea ar fi fost mult mai grea. Alese o rută promiţătoare şi începu să urce, ignorând privitorii cărora li s-ar fi părut mult mai distractiv să cadă şi să îşi rupă gâtul.

Escaladarea unei stânci e o muncă lentă, pentru care ai nevoie de răbdare şi pe care n-o poţi grăbi. Suprafaţa era destul de neregulată încât să poată fi abordată, însă roca vulcanică fragilă îi impunea să verifice fiecare punct înainte să îşi transfere greutatea. Deşi era mai uşor decât escaladarea unui catarg în timpul unei furtuni, era nevoie de putere şi de concentrare deplină.

În arenă începu să cânte o orchestră, probabil pentru a întreţine publicul în timpul urcării sale lente, dar el nu privi niciodată în jos. Îl interesa doar alunecarea pe piatră a mâinilor goale şi a picioarelor în cizme, care căutau, verificau, se deplasau, ştiind că o eroare l-ar fi putut costa viaţa. O dată, o şopârlă scoase capul din crăpătură şi îi scuipă în faţă. Fu atât de uimit încât aproape că se dezechilibră. Din fericire, vietatea dispăru înapoi în adăpostul ei, fără să îi mai facă probleme.

Când ajunse în vârf, gâfâia, era plin de sudoare şi fiecare muşchi din corp îi tremura de încordare. Vârful era un platou vulcanic îngust, de unde se putea admira o panoramă spectaculoasă a insulei şi a mărilor de azur ce o înconjurau, dar şi norii din depărtare, ce ameninţau a furtună. În partea cealaltă, la o azvârlitură de băţ, se afla acoperişul palatului. Înţelegea de ce stânca fusese considerată o bună cale de atac, dar şi de ce invadatorii eşuaseră.

Privi către arenă şi distinse figurile sultanului şi Alexandrei, care ieşiseră din pavilion ca să privească. Desfăcând *selendang*-ul, ridică braţul, lăsând vântul să fluture drapelul stacojiu.

– Pentru America şi Alexandra! strigă el către cer.

Îşi savură pentru o clipă victoria, în timp ce jos se auzeau tobe. Se simţi învingător. Apoi înnodă *selendang*-ul în jurul unei pietre mai ascuţite şi începu să coboare. Din cauza oboselii şi a pericolului ca o încredere exagerată să îl facă să fie neglijent, aceasta era cea mai periculoasă parte a încercării.

Pentru coborâre fu nevoie de mai multă concentrare. Era atât de preocupat încât nici nu observă că se întunecase cerul până ce, pe la jumătatea distanţei, îl izbi

un vânt puternic. Tocmai atunci îşi transfera greutatea dintr-un punct în altul şi se dezechilibră. Apoi îl lovi o rafală de ploaie şi nu se mai putu ţine. Din arenă se auziră strigăte de şoc atunci când, pierzându-şi controlul, alunecă pe stâncă.

Pipăi instinctiv stânca, agăţându-se de un mănunchi de buruieni care aproape ieşiră din rădăcini, de un tufiş plin de spini care se rupse, de orice, ca să-şi încetinească căderea. I se păru că trece o veşnicie până ce reuşi să se prindă cu mâna stângă de o bucată de piatră. Braţul îi pocni dureros atunci când îşi transferă toată greutatea, dar găsi în timp util un sprijin îngust pentru un picior, apoi şi pentru celălalt.

Rămase acolo, gâfâind, în timp ce ploaia îl izbea fără milă. Deşi îşi dorea să ajungă pe pământ, nu reluă coborârea până ce nu îşi recăpătă suflul şi concentrarea. În sfârşit, prudent, începu să coboare din nou.

Vijelia se termină la fel de brusc cum începuse. Până ajunse jos, soarele strălucea, iar hainele ude începeau să se usuce. Încercând să pară la fel de relaxat ca şi cum tocmai s-ar fi întors de la o plimbare în parc, se îndreptă spre pavilion şi făcu o plecăciune în faţa sultanului.

– Înălţimea Voastră, am cucerit Stânca Plângerilor şi am ridicat steagul doamnei mele.

– Bravo! spuse Kasan cu un zâmbet sincer. Pe mâine, căpitane.

Gavin o privi pe Alex. Ea îi oferi un zâmbet cald, uşurat, părând la fel de obosită ca el.

– Chiar bravo, căpitane!

Cuvintele ei blânde îl făcură să înţeleagă de ce cavalerii medievali îşi riscau viaţa pentru favorurile unei doamne.

Apoi privirea îi poposi asupra zarului fildeşiu, care aştepta liniştit a doua zi. Triumful dispăru dându-şi seama că, mai mult ca sigur, următoarele încercări aveau să fie mai dificile.

*

Alex fu bucuroasă să se întoarcă în cuşca din apartamentele lui Gavin. El rămăsese în urmă, fiindcă mai mulţi voiau să îl felicite pentru succes, aşa că ea îl aşteptă atunci când intră în salon. Pentru o clipă, pe chipul lui se puteau citi îngrijorarea şi nerăbdarea. Apoi o văzu şi faţa i se lumină.

– Te-au adus înapoi! Mă bucur, deşi probabil odăile femeilor erau mai confortabile.

Crescu inima în ea când îl văzu. Se întinse printre gratii, fără să ia în seamă zgomotul pe care îl făceau lanţurile când se loveau de metalul lucios.

– Slavă Domnului că eşti bine! Am îmbătrânit cu zece ani când ai alunecat.

Îi luă mâinile într-ale lui, iar ea simţi pâlpâind între ei o emoţie care o ului. Nu vru să analizeze problema, aşa că spuse încet:

– E greu de crezut că abia ne-am întâlnit. Aceste circumstanţe ne-au dus atât de mult dincolo de amabilităţile sociale.

– Ştiu. Şi eu simt acelaşi lucru.

Vocea lui adâncă semăna periculos cu o mângâiere.

Stingheră, ea îşi îndepărtă mâinile din ale lui şi descoperi sânge pe palme.

– Eşti rănit!

Gavin îşi examină rapid mâinile ca şi cum ar fi fost surprins.

– Doar zgârieturi din cauza pietrelor.

– Trebuie să le curăţăm. Infecţiile se pot dezvolta rapid în clima asta, spuse ea muşcându-şi buzele. Când eram la mine acasă, eram întotdeauna pregătită pentru urgenţe, cu alifii, bandaje, pastile şi tot felul de ceaiuri. Acum nu am cu ce să lucrez.

– Cred că am aici nişte alifie. Cu cât stau mai mult, cu atât Suryo aduce mai multe lucruri de pe *Helena*.

– Dacă îmi dai o cârpă şi un lighean cu apă, îţi curăţ eu zgârieturile.

Poate că era stupid să se ofere să facă asta când lui i-ar fi fost mai simplu să se oblojească singur, dar voia să facă ceva pentru el, oricât de nesemnificativ ar fost.

Cuvintele nu erau suficiente pentru a exprima cum se simţea.

Gavin aduse un lighean de apă din dormitor, împreună cu câteva cârpe împăturite şi un borcănel de unguent cu busuioc. Luă o pernă şi întinse o mână printre gratii. Alex spălă cu grijă ţărâna şi sângele, apoi întinse unguentul pe pielea zdrelită. Cicatricile vindecate de mult îi arătară că avea mâini de om muncitor, mâini puternice, bine formate, capabile. Mâini în care se putea avea încredere.

Bărbatul părea că adormise rezemat de gratii, dar atunci când ea îi dădu drumul la o mână şi o luă pe cealaltă, şopti:

– E bine să fii răsfăţat.

– Presupun că de obicei căpitanul se ocupă de ceilalţi şi nimeni nu se ocupă de el.

– Suryo are grijă de mine, spuse el ridicând din umeri.

Deşi stewardul era un om bun, situaţia i se păru foarte tristă. Din nou îi păru tare rău că soţia lui Gavin murise. La răbdarea şi căldura lui, se născuse cu siguranţă ca să fie un soţ şi un tată iubitor. Merita o soţie pură şi drăgăstoasă. În schimb, în momentul de faţă, nu o avea decât pe ea, o sclavă răvăşită şi distrusă. Dar cel puţin putea să facă tot posibilul ca să se asigure că mâinile nu aveau să i se inflameze.

Se încruntă când observă jilituri pe fruntea şi pe obrajii lui. Înmuie în apă o cârpă şi se întinse printre bare ca să cureţe uşor pielea zgâriată. Ochii lui se deschiseră la doar câţiva centimetri de ai ei. Inima lui Alex începu să bată mai tare, simţindu-se atât de aproape de el. Era nevoie de un bărbat puternic ca să fie atât de impresionată.

Dar nu, ceea ce simţea ea nu era atracţie. Atracţie ar fi putut simţi vechea Alexandra, înainte să fie capturată. Un astfel de sentiment nu avea ce căuta în prezentul sau în viitorul ei. Privind în altă parte, îi termină de curăţat fruntea şi aplică alifia.

– Căpitane, ai nevoie de o baie şi de un somn bun.

– Ca să pot visa mai bine la proba de mâine? făcu el o grimasă. Sper că va fi înot sau scufundări sau şah. La astea m-aş descurca destul de bine.

– Te-ai descurcat de minune astăzi. Şi mâine te vei descurca la fel de bine, spuse ea, încercând să pară încrezătoare.

Gavin se ridică şi se mişcă anevoie.

– Să sperăm că Dumnezeu vrea să fii liberă, fiindcă nici un ajutor nu-mi prisoseşte.

El dispăru în dormitor, iar Alex se gândi că probabil Dumnezeu era ocupat şi de asta-l trimisese pe Gavin Elliott. Zâmbi, ştiind că acest gând l-ar fi jenat pe galantul căpitan dacă şi l-ar fi exprimat cu voce tare.

Luă cartea de poezii de Byron şi o răsfoi încet, oprindu-se la *Prizonierul din Chillon*. Descrierea unui bărbat încarcerat de multă vreme, care îşi priveşte disperat fraţii murind, era înspăimântătoare. Byron îşi imaginase totul bine, până la sfârşit, când prizonierul spunea „*M-am împrietenit cu lanţurile mele...*" Ea nu îşi putea închipui o asemenea resemnare. La fel ca fraţii prizonierului, ar fi preferat moartea.

Când era mai tânără îi plăcuseră foarte mult scrierile lui Byron şi ascunsese un volumaş de poezii fiindcă bănuia că mama ei nu ar fi fost de acord ca ea să citească aşa ceva. Acum, că şi ea era mamă, înţelegea de ce. Byron putea fi destul de obscen. Nu observase asta când era tânără. Ambianţele exotice o cuceriseră. Poetul crea lumi cu iubiri înălţătoare, cu eroi şarmanţi, periculoşi, care făceau isprăvi mari şi iubeau cu patos.

Înalt, frumos şi înfloritor, Edmund Warren era imaginea vie a unui erou al lui Byron. Poate că nu i-ar fi acceptat cererea în căsătorie dacă ar fi fost blond şi ar fi avut un aspect fizic banal. Probabil că îi plăceau bărbaţii asemănători tatălui ei, care fusese un fermecător ofiţer de cavalerie. Când se căsătorise, nu ştiuse să se uite mai departe de chipul omului şi să îi caute sufletul.

Mare păcat că nu se îndrăgostise de un om normal, blând, onorabil, atunci când încă era capabilă de dragoste. Acum numai gândul unei relaţii fizice îi provoca

un gol în stomac. Era prea bătrână, prea obosită pentru dragoste. Își epuizase șansele. Căsnicia ei nu fusese neapărat un dezastru, dar fusese mult mai puțin decât sperase. Sperase la dragostea adâncă, veselă, care îi unea pe mama ei și pe tatăl ei vitreg. În schimb, căsnicia ei fusese o colivie la fel de strictă ca gratiile de aur care o țineau acum prizonieră.

Mustrându-se pentru imaginația prea vie de care dădea dovadă, se întoarse la *Ivanhoe*. Poezia o făcea să se gândească prea mult.

Dimineața următoare începu cam în același fel, doar că de data aceasta Gavin nu fu surprins să vadă că Alex nu mai era. Când el și Suryo ajunseră în arenă, ea aștepta în umbra pavilionului, cu părul negru lucios pieptănat altfel și purtând un *selendang* nou. Mai relaxată decât în ziua precedentă, îi zâmbi discret.

Gavin îi întoarse zâmbetul înainte să arunce din nou zarul. De data asta, când zarul se opri, Sheng Yu anunță:

– Lupta cu dragonul.

Europeanul se încruntă.

– Ce înseamnă asta?

– Dragonul este un animal de pe insula Komodo, pe nume *ora*, explică Kasan. Aceste animale sunt crescute în Maduri de secole întregi pentru capacitățile lor războinice. Trebuie să intri în ring cu cel mai mare dintre dragonii mei și să furi bijuteria mării din jurul gâtului său, înarmat doar cu un pumnal.

Bijuteria mării? Întrebându-se dacă nu cumva era un vis urât, Gavin spuse:

– Să vină dragonul, Înălțimea Voastră.

Se servi ceai, și în scurt timp fu chemat dragonul, iar în mijlocul arenei se asamblă o împrejmuire cu diametrul de aproape nouă metri. Tobele anunțară intrarea dragonului, care era legat cu frânghii de patru bărbați bine făcuți, ce se chinuiau să-și controleze povara vie.

Gavin aproape că își vărsă ceaiul când văzu animalul. Era o șopârlă uriașă, lungă de cel puțin trei metri și cu siguranță mai grea ca el. Mai era și urâtă, avea o piele închisă la culoare care semăna cu o țesătură de metal și o limbă galbenă și foarte lungă, care atârna din gură în timp ce capul greu se răsucea dintr-o parte într-alta. O perlă uriașă, neregulată atârna la gâtul său, pe o curelușă de piele. Gavin nu îl invidia pe omul care legase curelușa aceea.

– Am auzit de *ora*, spuse Alex încet. Să nu-l lași să te muște. Nu cred că e veninos, dar are o gură atât de murdară încât orice vietate pe care o mușcă moare infectată în câteva zile.

– O să fac tot posibilul să evit mușcăturile, o asigură Gavin. Nenorocitul scoate foc pe nări?

Alex zâmbi fără umor.

– Nu din câte știu.

– Trebuie să fiu recunoscător pentru astfel de mici binecuvântări.

Gavin se ridică și puse jos ceașca de ceai. Deși era cald, își păstră pe el haina. Poate că lâna de calitate avea să îl apere în vreun fel.

Paznicii dragonului reușiră să ducă vietatea în împrejmuire, coordonând cu grijă eliberarea frânghiilor astfel încât, în același timp, să poată încuia. Un bărbat fu doborât, iar colegii săi îl luară repede din ring înainte ca dragonul să poată pune laba pe el.

Toate fiind pregătite, Kasan îi oferi lui Gavin un pumnal în teacă.

– Mult noroc, căpitane.

Pumnalul cu lama zimțată și teaca erau șlefuite cu talent. Cel mai important, însă, era faptul că lama era foarte bine ascuțită. Gavin își legă arma la cingătoare și întrebă:

– Ce se întâmplă dacă omor dragonul în timp ce mă apăr?

– Să nu-l omorâți, îl sfătui Kasan. *Ora* e un animal sacru. Uciderea sa aduce mare ghinion.

Minunat! Tobele se auziră din nou în timp ce el se îndrepta către împrejmuire. Aghiotanţii deschiseră o uşă mică, pe care intră Gavin cu pumnalul în mână. Dragonul aşteptă, nemişcat ca o stană de piatră, cu excepţia strălucirii reci din ochii afundaţi în orbite. Părea... înfometat.

– Ai un avantaj asupra mea, domnule Dragon, spuse Gavin. Eu nu te pot omorî, dar pun pariu că tu nu ai astfel de reţineri.

Limba galbenă despicată şfichiui în aer, iar bestia sâsâi scurt, ameninţător, făcându-i lui Gavin pielea de găină.

– Dacă stai cuminte şi mă laşi să desprind perla, totul va fi mai uşor pentru amândoi.

Mişcându-se cu o repeziciune impresionantă, dragonul îşi învârti coada masivă, trântindu-l pe Gavin la pământ. Bărbatul văzu ca într-un coşmar dinţii lungi, curbaţi şi se rostogoli chiar în clipa în care dragonul se pregătea să-i sfâşie beregata.

Nu îndrăzni să se oprească, aşa că sări în picioare şi se retrase, gâfâind ca să-şi recapete suflarea.

– Eşti rapid, dar, slavă Domnului, nu ţinteşti prea bine.

Dragonul deveni din nou imobil. Gavin se furişă către stânga lui, într-un mod care spera că nu va părea ameninţător. De obicei reptilele sunt mai puţin active decât creaturile cu sânge cald. Văzuse oameni apropiindu-se de crocodili încet, fără să provoace un atac şi, cu noroc, tactica aceasta avea să funcţioneze şi pentru el.

Se apropiase la mai puţin de un metru când dragonul reacţionă din nou, de data asta zgâriind aerul cu ghearele ascuţite. Gavin se feri, dar dragonul îi sfâşie mâneca dreaptă şi antebraţul îi fu săgetat de durere. Spera că ghearele acelea urâte nu erau la fel de periculoase ca dinţii.

Dragonul îşi răsuci capul într-o parte şi se năpusti către Gavin. Lipit de gard, acesta nu văzu altă soluţie decât să sară pe spatele spinos al bestiei. În timp

ce dragonul mormăia şi sâsâia furios, Gavin se azvârli pe spatele lung, prinzându-se de trunchi cu genunchii şi înconjurând gâtul gros cu braţele. Se afla într-o poziţie precară, ca şi cum ar fi călărit un tigru, dar nu îl mai ameninţau colţii mortali.

După câteva minute de frenezie, dragonul uimit se opri brusc, neştiind cum să scape de povara nedorită. Gavin profită de această clipă ca să taie cureluşa cu pumnalul şi să prindă perla cu mâna stângă. Apoi sări în spate, încercând să nu intre în raza vizuală a dragonului.

Gâfâind, se lipi de peretele împrejmuirii aşteptând să vadă ce face animalul. Acesta sâsâia şi zgâria pământul, dar nu se întoarse să vină după el.

Abia îndrăznind să răsufle, Gavin se îndreptă spre poartă. Când aceasta se deschise, dragonul îl văzu şi izbi din nou cu coada masivă. Dar de data asta Gavin era pregătit, aşa că sări ca să nu îl nimerească. Agăţându-se de un stâlp al porţii, se azvârli sus, iar apoi sări afară.

Răsuflând greu, puse pumnalul în teacă şi traversă arena în urale. Încercarea fusese mai rapidă şi mai dramatică decât căţăratul pe stâncă. Ajunse în pavilion şi făcu o plecăciune în faţa sultanului, apoi îi oferi perla cu o mână şi pumnalul cu alta.

– Bijuteria mării, Înălţimea Voastră şi splendidul vostru pumnal.

– Păstrează pumnalul, căpitane. L-ai câştigat. Apoi, luând perla, Kasan se întoarse şi i-o oferi lui Alex. La fel cum această bijuterie a mării a fost câştigată binemeritat pentru doamna voastră.

Alex se uită fix la perla care încă atârna de cureluşă, ca şi cum nu ştia ce să facă cu ea. Apoi o puse în buzunarul sarongului şi făcu un pas în faţă, scoţându-şi *selendang*-ul.

– Braţul tău trebuie îngrijit, căpitane.

Fără să mai aştepte un răspuns, începu să înfăşoare pânza, de această dată albastră, în jurul braţului lui drept. Gavin îşi dădu seama cât îl durea rana. Făcuse şi multă mizerie. Haina şi cămaşa lui nu aveau să mai

arate niciodată la fel. Vorbind astfel încât numai ea să îl audă spuse:

– Prea multe încercări din astea şi o să rămân invalid.

Deşi el voia să glumească, Alex se cutremură.

– Şi mie mi-e teamă de asta.

Vrând să-şi poată retrage comentariul, el spuse:

– De fapt, garderoba mea suferă mai mult ca mine. Nu e deloc grav.

Auzindu-l, Kasan interveni:

– Nu ai venit în Maduri aşteptându-te la un Singa Mainam. Îţi voi trimite haine în cameră.

– Înălţimea Voastră e amabilă ca de obicei.

Ochii sultanului străluciră maliţios.

– Doar te ajut să te obişnuieşti cu stilul de viaţă din Maduri. Te-ai descurcat bine până în prezent, dar mai ai trei încercări.

Gavin era conştient că nu ajunsese nici la jumătatea Jocului Leului. N-ar fi trebuit să accepte niciodată mărfurile care îl aduseseră în Maduri. Dacă ar fi refuzat, acum ar fi fost foarte aproape de Anglia.

Dar nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Alex. Privind-o cum îi lega bandajul improvizat, admirându-i maxilarul puternic şi strălucirea ochilor albaştri, ştia că ea merita toate riscurile pe care şi le asumase.

capitolul 8

În dimineaţa a treia a Jocului Leului, Gavin începu să simtă un oarecare optimism. În seara precedentă, petrecuse câteva ore liniştite şi straniu de normale împreună cu Alex, dacă nu ţinea cont de gratiile dintre ei. Ea începuse să citească *Rob Roy* de Scott, iar el se uitase puţin pe registre, apoi începuse să îşi calculeze şansele de a reuşi în acest joc.

Răspunsul îl bucură. Supravieţuise căţărării şi dragonului, iar nevoia de a curăţa şi de a repara carena vapoarelor îl învăţase să înoate şi să se scufunde ca nimeni

altul. De asemenea, era bun ţintaş şi un jucător de şah destul de capabil.

Încă nu era sigur cu privire la anumite încercări, dar majoritatea trebuiau să fie realizabile, aşa cum fusese şi proba cu dragonul. Posibilităţile care îl îngrijorau cel mai mult se refereau la lupta cu sultanul, fie înarmat, fie cu un pumnal, care urma să fie riscantă atât fizic, cât şi politic. Dacă avea noroc, nu trebuia să se înfrunte cu nici una dintre aceste probe de luptă. Dacă se întâmpla, ei bine, putea să folosească refuzul la care avea dreptul.

– *Tuan* Elliott.

Sheng Yu îi întinse ceremonios lui Gavin zarul de fildeş pentru a treia aruncare. Gavin se jucă puţin cu el, apoi îl aruncă.

Partea superioară a dodecaedrului era goală. Apoi îşi dădu seama că simbolurile se acopereau după ce se realiza o sarcină. Nu avea sens să lupte de două ori cu un dragon. Luă zarul şi aruncă din nou.

– Dansul pe foc, anunţă Sheng Yu.

Altă categorie unde Suryo nu găsise informaţii clare.

– Ce înseamnă asta? întrebă Gavin.

– Este o veche tradiţie din Maduri, explică Kasan. Trebuie să mergi pe un strat de cărbuni încinşi.

Gavin se crispă.

– Glumiţi.

– Deloc. Acest dans tradiţional se numeşte *adat* şi se dansează atunci când un băiat devine bărbat. De fapt, este una dintre cele mai uşoare încercări ale Singa Mainam. Speram să primeşti o sarcină mai dificilă, spuse sultanul cu proverbialul său zâmbet leneş şi periculos.

– Şi Înălţimea Voastră aţi făcut asta? întrebă Gavin.

– Desigur, când aveam treisprezece ani.

Sclavii aranjau deja o bucată pătrată de lemn în faţa pavilionului. Impasibil, Gavin se retrase să se consulte cu Suryo şi cu Alexandra.

– Suryo, ştii ce înseamnă acest dans al focului?

– Nu ca acesta, dar ceva de gen se face în Bali.

– Sfinţii din India nu calcă pe foc? adăugă Alex. Un ofiţer care fusese în India mi-a spus că a văzut asta.

– Şi eu am văzut, recunoscu Gavin, dar bănuiesc că e un truc. Poate un anumit traseu care e mai puţin fierbinte, spuse el privind lemnul în flăcări şi simţind fiori pe şira spinării.

– Nu e nici un truc, spuse Suryo. Sau, mai degrabă, nu e o păcăleală. Dansatorul este... ca într-o „transă". Rugăciunile şi exaltarea îţi transportă sufletul în altă parte şi poţi traversa focul fără să te răneşti.

Gavin respiră adânc, neregulat.

– Pe mare nu e pericol mai grav ca focul.

– Ai fost prins într-un incendiu? întrebă Alex încet.

Încuviinţă din cap, incapabil să vorbească. La începutul carierei de marinar se pornise un foc în cabina unui prim ofiţer bine cunoscut pentru pasiunea pentru băutură. Chiar şi după optsprezece ani, Gavin îşi amintea de duhoarea cărnii arzânde. Trei bărbaţi muriseră, printre care şi căpitanul, iar alţi doi fuseseră grav răniţi.

Gavin era ofiţer secund şi foarte tânăr pe vremea aceea, dar, fiindcă era singurul ofiţer care supravieţuise, lui îi revenise comanda navei. După ce organizase o combatere eficientă a focului şi reuşise să îl stingă, adusese corabia avariată înapoi la Salem, cu ce echipaj îi mai rămăsese. În mod ironic, incidentul fusese benefic pentru cariera lui. La următoarea expediţie pe mare era prim ofiţer, dar niciodată nu îşi depăşise teama aproape paralizantă de foc.

Alex îi luă mâna repede, smulgându-l din trecut. El îi strânse cu putere degetele, recunoscător pentru înţelegere.

Flăcările din arenă începeau să se domolească, iar aghiotanţii aranjară cărbunii într-o suprafaţă netedă, care strălucea ameninţător chiar şi în bătaia soarelui tropical. Gândindu-se că putea traversa tăciunii foarte repede, astfel încât să nu se rănească, Gavin îşi suflecă pantalonii. Purta o tunică nu foarte strânsă pe corp şi pantaloni, pe care i le trimisese sultanul în cameră

în noaptea precedentă, iar bumbacul fin, țesut în albastru și auriu, s-ar fi putut arde dacă se apropia prea tare de cărbuni.

– Focul este gata, anunță Sheng Yu. Scoateți-vă cizmele, căpitane.

Gavin îngheță.

– Trebuie să fac asta desculț?

Localnicii din pavilion părură surprinși.

– Desigur, răspunse sultanul. Acesta e obiceiul.

– Nu! se cutremură Gavin amintindu-și de oasele albe învelite în carnea arsă. Îmi invoc dreptul de a refuza o încercare.

Kasan păru uimit, apoi mulțumit.

– Ești sigur? Mersul pe flăcări chiar nu e greu pentru un om relaxat, stăpân pe propriile gânduri.

– Vă apreciez încurajarea, dar nu, spuse Gavin cu răceală.

– Cum dorești. Aruncă zarul din nou.

Tuan Daksa interveni:

– O clipă. Ar fi păcat să se irosească un foc așa de frumos.

Cu chipul senin, dar cu o scânteie strengărească în ochii negri, călugărul budist ieși din pavilion și călcă pe cărbunii încinși. Îi traversă calm, cu pași ușori, cu tivul veșmintelor plutind în bătaia focului.

Gavin nu știa dacă să râdă sau să scrâșnească din dinți. Poate că mersul pe foc era chiar ușor pentru un localnic, dar simplul gând îl făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Știind că incapacitatea de a face față acestei încercări îl lăsa fără marja de siguranță pe care o avusese și că, într-un final, putea să-l coste libertatea, așteptă până se întoarse Daksa, apoi aruncă zarul a treia oară, rugându-se să iasă ceva realizabil pentru el.

– Respirația vieții! anunță Sheng Yu.

Ce naiba era asta? Înainte ca Gavin să poată întreba, sultanul spuse:

– Concursul de băutură! Una dintre cele două încercări ale Singa Mainam care sunt și plăceri.

– Cum funcţionează concursul? întrebă Gavin cu precauţie.

– Vom concura cot la cot, băutură cu băutură. Câştigă cel care rămâne conştient şi poate merge cel mai mult.

– Aceasta e o încercare pentru un conducător? exclamă el, neîncrezător.

– Un conducător trebuie să conducă, în luptă sau la băutură, rânji Kasan. E mai plăcut să concurezi cu *arak* sau cu vin de palmier decât să te duelezi cu pumnalul.

– Aveţi dreptate, spuse Gavin. Apoi, gândindu-se că avea să fie o zi lungă, Gavin adăugă: Nu se cuvine ca o doamnă să urmărească această probă. Doamna Warren poate fi condusă înapoi în apartamentul meu?

Sultanul aprobă şi dădu ordinele. Alex vru să protesteze. În mod absurd, simţea că Gavin e mai în siguranţă dacă îl privea ea, însă concursurile de băut erau lungi şi plictisitoare în cel mai bun caz, nu neapărat periculoase, aşa că plecă tăcută cu paznicii. Spera că Gavin rezista la băutură chiar dacă nu prea consuma alcool.

Tocmai intraseră în palat când se întâlniră cu *tuan* Bhudy, un mare negustor din Maduri şi fostul ei stăpân. Mai scund ca Alex, dar mătăhălos şi musculos, era o arătare înspăimântătoare, care mustea a bogăţie, privilegii şi cruzime.

Alex se opri îngrozită. Amintirile abuzurilor pe care le îndurase erau atât de intense încât parcă îi fuseseră înfierate în piele. Ar fi fugit dacă retragerea nu i-ar fi fost blocată de doi gardieni.

– Issskandra, sâsâi Bhudy numele ei în malaieză în timp ce îşi plimba privirea pe corpul ei cu o familiaritate insultătoare. Arăţi fantastic. Poate că m-am grăbit să te trimit la târg după ultimul incident.

– Ai greşit când m-ai cumpărat în primul rând, spuse ea încordată. N-am să fiu niciodată proprietatea unui bărbat. Dacă m-ai fi ţinut mai mult, te-aş fi omorât.

– Ai mult tupeu pentru o sclavă. Trebuie să fii pusă la punct, iar pentru mine va fi o plăcere.

Apoi o strânse tare de sânul stâng.

Aproape că urlă de durere şi, mai rău, de amintirea durerii. Refuzând să-i ofere plăcerea de a o vedea suferind, căută privirea gardienilor. Aceştia priveau stingheriţi, nevrând să intervină în treburile unui bărbat puternic.

Căutând cuvintele potrivite în malaieză, prinse privirea lui Wira, şeful gărzilor.

–Sultanul Kasan nu va vrea să i se întâmple ceva premiului său pentru Singa Mainam.

Bhudy vorbi repede cu Wira. Temându-se că avea să îi convingă să nu se amestece în timp ce el o molesta, Alex se răsuci brusc şi îl lovi în cap cu lanţurile de aur. Simţi o satisfacţie sălbatică atunci când lanţurile îi izbiră tâmplele şi îl lăsară năuc. Apoi îl lovi între picioare cu asemenea forţă încât o durură degetele de la picioare. Bărbatul urlă şi se prăbuşi pe podea, în agonie, în timp ce din rana de la cap îi curgea sânge.

Imediat fură scoase patru pumnale. Ştiind că o mişcare bruscă o va costa viaţa, Alex rămase nemişcată.

–Sunt premiul din Jocul Leului organizat de sultan, le reaminti ea din nou, încercând să-şi menţină calmul.

Nu avea sens să descrie cum fusese abuzată de Bhudy; la urma urmei, era proprietarul ei şi putea face cu ea orice avea chef.

Invocarea sultanului o salvă de la înjunghiere. Wira lăsă un om să-l ajute pe Bhudy, iar pe ceilalţi îi luă cu el către apartamentele lui Gavin. Alex merse încet, cu ochii plecaţi, zguduită de întâlnire şi de posibilele consecinţe. În mod ironic, cea mai bună apărare era faptul că, acum, era considerată proprietatea sultanului şi era o impertinenţă să pui mâna pe ceva ce aparţinea conducătorului.

Se simţi uşurată când ajunse din nou în colivie. Când rămase singură, se ghemui pe podea şi îşi înconjură genunchii cu braţele, ca să-şi stăpânească tremurul. Voia cu disperare să plângă, dar nu îndrăznea. Dacă începea, era posibil să nu se mai oprească niciodată. Întâlnirea cu Bhudy îi distrusese fărâma de siguranţă pe care începuse să o simtă de când îl cunoscuse pe Gavin.

Când îşi reveni puţin în fire, căută urciorul cu apă. Se afla pe o masă, în partea cealaltă a încăperii, fiindcă îl mutase o cameristă. Chiar dacă ar fi murit de sete, nu ar fi putut ajunge la el. Lipsa de control asupra celor mai elementare nevoi ale vieţii o făcu să se simtă, brusc, copleşită. *M-am împrietenit cu lanţurile mele...* Dumnezeule, nu, cu fiecare zi lanţurile îi ciunteau tot mai mult trupul şi sufletul.

Frustrarea explodă în furie şi începu să îşi izbească sălbatic lanţurile de bare, ciobindu-le poleiala şi făcând pereţii să răsune. Cum putea cineva să îndure sclavia? Ce îi făcea pe oameni atât de nemernici de credeau că au drept de proprietate asupra vieţii altcuiva? Şi, mai ales, cât mai putea supravieţui fără să înnebunească?

Atrasă de zgomotele asurzitoare, în prag apăru o mică sclavă, cu ochii măriţi de spaimă. Nu avea mai mult de unsprezece sau doisprezece ani, nu era cu mult mai mare decât Katie.

Nevrând să sperie şi mai tare copilul, Alex se opri şi încercă să îşi revină.

– Te rog, apă. *Tolong air putih.*

Bucuroasă că putea da curs acelei cereri, fata o zbughi la fugă. Alex se trânti din nou pe podea, rugându-se ca Gavin să aibă dreptate şi să fie eliberată peste câteva zile. Cu cât libertatea părea mai aproape, cu atât sclavia devenea mai grea.

Deşi se străduise din răsputeri să se stăpânească, când mica sclavă îi aduse apă şi orez Alex plângea necontrolat. Dar, într-un final, plictiseala învinse dezolarea. Epuizată de plâns, Alex folosi apa preţioasă pentru a-şi spăla ochii umflaţi. Apoi îşi desfăcu părul, îl pieptănă puţin şi reveni la *Rob Roy*. O liniştea să revină în ţara ei natală, chiar dacă doar prin intermediul unei cărţi. De asemenea, cititul o ajuta să nu se gândească prea mult la probă.

Soarele se pregătea să apună când uşa se deschise la perete şi în prag apăru Gavin împleticindu-se, pe jumătate susţinut de Suryo. Părul lui blond era vâlvoi

şi semăna cu o aură, iar tunica desfăcută îi dezvăluia pieptul. Alarmată, Alex se ridică.

– Ce s-a întâmplat?

– N-am mai fost... aşa de beat de când aveam cincisprezece ani, îngăimă Gavin. Colegii de echipaj m-au dus la o cârciumă de ziua mea. Un număr fantastic de beri la Anvers.

Se împletici către colivie şi se prinse de o bară ca să nu cadă. Clătinându-se, spuse cu precizia unui om beat:

– Nu-ţi face griji, n-o să vomit. Am făcut asta deja. De câteva ori.

Se sprijini de bare, cu ochii aproape închişi.

Nerăbdătoare, Alex întrebă:

– Şi ce s-a întâmplat la concurs?

– Căpitanul a câştigat, deşi cam la mustaţă, răspunse Suryo în locul lui Gavin. Amândoi au capete tari.

– Dacă ar mai fi rezistat o rundă, Kasan ar fi câştigat, spuse Gavin alunecând uşor pe podea.

Suryo încercă să îl ridice.

– Căpitane, patul e mai comod.

Nimic. Gavin era terminat.

– Adu-i o pătură şi o pernă, sugeră Alex. Dacă doarme aici n-o să se simtă mâine mai rău decât s-ar simţi oricum.

Suryo zâmbi.

– Nimic mai adevărat, *puan*.

Îl întinseră pe Gavin lângă colivie, ca Alex să îl poată îngriji dacă era necesar.

– Mănâncă şi tu ceva, îi spuse ea lui Suryo. Şi pentru tine a fost o zi lungă.

– Mai aveţi nevoie de ceva?

– Aprinde o lampă înainte să pleci, doar atât.

După ce Suryo îi îndeplini dorinţa şi plecă, Alex se aşeză lângă Gavin. Se întinse printre bare, având grijă ca lanţurile să nu facă zgomot şi îl închise la tunică. O amuza să se gândească cât de scandaloasă i s-ar fi părut această situaţie unei doamne din Anglia. Acum, că nu mai era o doamnă, acceptase ca un bărbat care nu era soţul ei să doarmă lângă ea, neîmbrăcat, fiindcă

nu voia ca marele ei campion să se trezească singur şi ameţit. Îi era greu să-şi închipuie lumea aceea îndepărtată, în care cuviinţa conta atât de mult.

Captivată din nou de carte, tresări când auzi o voce gravă:

– E greu... să fii frumoasă?

Alex văzu că Gavin o privea cu ochi confuzi.

– Habar n-am. Cum te simţi?

– Mi se învârte capul de parcă aş sta la gabie pe o mare agitată, numai că mai rău. Dacă acum aş încerca să mă mişc, ar fi un dezastru.

Cuvintele erau mai clare ca înainte, dar chipul bronzat era alb ca varul.

– Nu-mi place să fiu atât... atât de lipsit de control. De asta prefer să rămân lucid.

– Cât ai băut?

– Mult prea mult. Ştii că ţin vinul de palmier în nişte ţevi uriaşe de bambus? Prima dată când a trebuit să-mi umple din nou paharul, m-am speriat la vederea unei ţevi enorme, care mi-a sărit peste umăr ca un tun, schiţă el un zâmbet. Vinul de palmier era tânăr, dar deloc inofensiv. Apoi am trecut la *arak*, un soi de ţuică de orez, fiindcă vinul de palmier nu ne îmbăta destul de repede.

Închise ochii, apoi îi deschise repede la loc.

– Ciudat. Concursul de băutură a fost la fel de serios ca orice altă încercare, dar tot mi se pare ridicol.

Alex îi puse mâna pe frunte. Era puţin cald, dar nu avea febră.

– Ai o mână foarte fină, murmură el.

– Despre ce aţi vorbit în timp ce aţi băut atâtea ore?

– Am recitat poezii cu carul. Epopeile din Maduri au un ritm drăguţ. După ce am rămas fără versuri englezeşti şi latineşti, am început să cânt cântece necuviincioase în cinci limbi.

Latineşti? Căpitanul era bine educat.

– Oricât de greu ar fi fost, mă bucur că ai reuşit. Eram îngrijorată fiindcă nu credeam că eşti prea obişnuit cu băutura.

– Nici Kasan, spune că sunt un puritan. Dar marinarii învaţă să bea. Trebuie să ai cap tare ca să reziști în meseria asta, spuse el trecându-i o mână prin păr şi ciufulindu-l şi mai rău. Kasan e un tip interesant, dar nu cred că aş rezista zece ani.

– De ce zece ani? Atât vrea să lucrezi pentru el?

Gavin se uită în altă parte.

– Tot nu mi-ai spus cum este să fii frumoasă, spuse el, ignorându-i întrebarea. Bărbaţii îţi fac viaţa dificilă, nu-i aşa?

Se gândi la Bhudy şi încercă să nu se cutremure.

– Există bărbaţi care fac dificilă viaţa oricărei femei, frumuseţea nu are nici o legătură. Să spunem, cel mult, că sunt atrăgătoare, dar acum sunt numai piele şi os şi mi-am pierdut şi onoarea.

– Nu, spuse el prinzându-i mâna printre bare. Eşti una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am cunoscut vreodată.

Privirea lui intensă o făcu să se bucure că între ei se afla o colivie. Era nedrept să îl învinuiască fiindcă era beat, doar se îmbătase pentru ea, dar nu ştia dacă ar fi putut rezista avansurilor lui. Avea nevoie ca el să fie un domn, un bărbat care să ştie să stea la distanţă. Un prieten.

Înainte ca ea să se hotărască să se îndepărteze sau nu, ochii lui se închiseră. Alex se relaxă din nou. Deşi băuse, bărbatul se comporta cu o reţinere care vorbea de bine despre caracterul lui. Deşi încă o ţinea de mână, atingerea lui nu insinua nimic. Mai degrabă se agăţa de ea ca de o ancoră pe o mare agitată. Probabil aşa de confuz se simţea.

Când lampa începu să pâlpâie, îşi desprinse uşor mâna. În loc să-şi facă culcuş în spatele paravanului, îşi întinse cuvertura şi perna lângă Gavin. Gratiile o ajutau să se simtă aproape, dar şi în siguranţă.

După ce lampa se stinse într-un final, îi apucă din nou mâna printre bare. De data asta nu ştia cine de cine se agăţa.

capitolul 9

Gavin se trezi cu capul bubuind ca nenorocitele de tobe din Maduri. Deşi nu deschise ochii, simţi că în cameră era lumină.

O mână o ţinea pe a lui. Deschise cu grijă ochii şi îşi întoarse puţin capul spre dreapta. Alex dormea la numai câţiva centimetri şi mai multe bare lucioase distanţă faţă de el. Purta cămaşa lui şi un sarong vechi, iar părul bogat i se revărsa minunat peste faţă, cu reflexe roşcate şi aurii în lumina zorilor. Ce spusese în noaptea trecută? Că era numai piele şi os şi că fusese dezonorată. Poate aşa se vedea ea, însă frumuseţea ei îl copleşise.

In vino veritas. Volumul exagerat de alcool distrusese cea mai mare parte a barierelor mentale pe care le ridicase între ei. Chiar şi aşa mahmur, o dorea cu intensitate, însă ea îi inspira un amestec puternic de tandreţe şi respect. Nici o femeie nu îl mai impresionase într-o asemenea măsură de când o întâlnise pe Helena. Deşi cele două femei nu semănau deloc, ambele erau puternice, inteligente şi calde.

Încercase să nege ceea ce simţea, dar poate că nu era un lucru rău. Alex se îngrijora că faptul că fusese captivă urma să îi afecteze viaţa la întoarcerea acasă, dar dacă avea un soţ prezentabil scandalul ar fi fost infim sau chiar nu ar fi existat deloc.

Plănuise, oarecum, să se stabilească în Anglia, apoi să caute o soţie de neam, care să îi uşureze intrarea în societatea pe care o dispreţuia. Totuşi, niciodată nu se gândise la o simplă căsătorie de convenienţă. Îi păsa de Alex şi, cu timpul, sentimentul putea să se transforme în dragoste. Afecţiunea conta mult mai mult decât originea.

Dar asemenea gânduri erau mult prea premature. Mai întâi trebuia să plece din Maduri. Dacă nu câştiga Jocul Leului, el urma să-i facă semn de rămas-bun cu mâna, în timp ce ea avea să plece spre Anglia. Chiar dacă biruia în ultimele două încercări, Alex nu era

în stare să se gândească la căsătorie. Trebuia să fie liberă, trebuia să devină împăcată cu ceea ce suferise înainte să ia o decizie majoră cu privire la viitor. Poate avea să se decidă că nu voia să aibă nimic de-a face cu Gavin, fiindcă i-ar fi amintit de cele mai grele momente din viaţa ei. De asemenea, exista riscul să nu se vindece niciodată suficient încât să aibă curaj să i se încredinţeze unui bărbat. Dacă nu îşi găsea fiica, putea rămâne afectată pe viaţă. Nu era suficient de altruist încât să se însoare cu o femeie afectată psihic. Voia o soţie de a cărei companie să se poată bucura. O soţie ca Helena. Simţi un nod în gât.

Simţindu-şi muşchii încordaţi, se întinse cu grijă, dar se opri atunci când îl cuprinse un val de greaţă. Urma să fie o zi lungă şi dificilă. Alex deschise pleoapele şi îl privi cu ochii albaştri, luminoşi.

– Simţi că ai prefera să mori?

– Nu sunt chiar aşa de praf, dar pe aproape, spuse el inspirând încet ca să-şi calmeze stomacul îngreţoşat. Am făcut sau am spus ceva necuvenit azi-noapte?

– Te-ai purtat foarte bine pentru starea în care te aflai, spuse ea dându-i drumul la mână ca să-şi acopere un căscat. Vei fi în stare de o altă probă crâncenă în dimineaţa asta?

– Din fericire, nu e nevoie. Kasan a spus că, potrivit tradiţiei, ziua de după un concurs de băutură e zi liberă.

Alex râse.

– Ce insulă civilizată e Maduri.

Simţea nevoia să folosească oala de noapte, aşa că strânse din dinţi şi se ridică ţinându-se de gratii. Apoi se sprijini de cuşcă până ce îşi reveni în fire.

– De ce nu a putut să-mi iasă înotul? bombăni el. Îmi place să înot.

– Poate că asta va ieşi mâine. Ai epuizat patru opţiuni, deci şansele să primeşti ceea ce vrei trebuie să crească.

Şansele nu erau prea strălucite, dar nu avea chef să se gândească la matematică. Îl consola faptul că şi Kasan trebuia să se simtă la fel de sfârşit ca el.

Ușa se deschise și intră Suryo, cu o tavă pentru micul dejun. Gavin se cutremură, iar bărbatul spuse:

– Am o băutură care te va face să te simți mai bine. O clipă, să îi servesc doamnei micul dejun.

Gavin dădu din cap și se îndreptă spre dormitor, clătinându-se puțin. După ce închise ușa, Alex spuse:

– Azi-noapte căpitanul Elliott a spus ceva despre cei zece ani pe care îi va petrece aici. Încă se gândește la oferta sultanului?

Suryo îi întinse un mic ceainic printre gratii.

– Se referea la cei zece ani pe care trebuie să îi petreacă aici dacă pierde Singa Mainam.

Alex făcu ochii mari.

– Trebuie să rămână atât de mult timp aici?

– Nu v-a spus? Suryo părea gânditor. Poate e mai bine să știți. Fiindcă sultanul nu voia să vă elibereze, căpitanul a propus această provocare ca o șansă de a vă câștiga libertatea. Dacă triumfă în Jocul Leului, puteți pleca amândoi. Dacă pierde, veți fi eliberată, dar el trebuie să îl servească pe sultan pentru următorii zece ani.

Alex clătină din cap, consternată. Nu-i spusese nimic despre prețul pe care trebuia să-l plătească dacă pierdea. Crezuse că jocul acesta afurisit avea ca miză doar libertatea ei, însă Gavin pusese rămășag și pe propriul viitor. Dacă pierdea, urma să fie închis într-o colivie, așa cum era ea acum. Închisoarea lui avea să fie mai luxoasă, iar calitățile să îi fie respectate, dar tot ar fi fost prizonier, tot nu și-ar mai fi aparținut sieși.

Era lucrul cel mai galant, stupid, generos și enervant pe care-l auzise vreodată.

Părând mai puțin neîngrijit, cavalerul păzitor se întoarse în salon și bău încet remediul lui Suryo pentru mahmureală. O parte din ea vru să îl întrebe de ce nu-i spusese ce târg făcuse, dar știa răspunsul: el nu voise ca ea să poarte povara de a ști ce preț ar fi putut să plătească pentru libertatea ei.

Avea dreptate; o îngrozise ceea ce aflase. Îndoită, se hotărî să îi respecte dorința. În acest moment, nimic din ceea ce putea face ea nu avea cum să-i schimbe

viitorul. Nu putea decât să se roage ca el să aibă succes, de dragul amândurora.

Sosise a patra încercare. Simţindu-se refăcut aproape complet după ce dormise mare parte din ziua precedentă, Gavin luă zarul, se rugă în gând şi îl azvârli pe masă.

– *Pentjak silat* corp la corp, proclamă Sheng Yu.

– Splendid! exclamă Kasan. Tare mi-am dorit să pot compara artele marţiale din Maduri cu stilul european.

Gavin simţi un nod în gât. Îşi dorise cel mai mult să evite o luptă fizică cu sultanul, iar lupta corp la corp era aproape la fel de periculoasă precum cea cu pumnalele. Dacă nu şi-ar fi folosit deja dreptul la un refuz, l-ar fi invocat pe dată.

Kasan spera să câştige uşor, fiindcă artele marţiale orientale erau cu adevărat fantastice, nu semănau deloc cu ceea ce se practica în Occident. Totuşi, şi Gavin era instruit în arta *pentjak silat*, stilul de luptă din Indii, ceea ce însemna că amândoi îşi puneau viaţa în pericol. Ştiind că nu avea de ales, întrebă:

– Care sunt regulile, Înălţimea Voastră?

– Trebuie să rămânem într-un cerc care va fi trasat în arenă. Este permisă orice tehnică de luptă corp la corp, cu excepţia muşcăturilor şi a degetelor înfipte în ochi. Când umerii unui concurent ating pământul, se consideră o cădere. Câştigă cel care provoacă două din trei căderi. Ai nevoie de pregătiri, căpitane?

Fiindcă purta veşminte lejere, Gavin clătină din cap şi se duse într-o parte a pavilionului ca să-şi dea jos încălţările. Îl întrebă în şoaptă pe Suryo:

– Ce ştii despre stilul de luptă din Maduri?

– Seamănă cu stilul din Java, se folosesc mâinile şi picioarele deopotrivă. Nu se aşteaptă să ştii *silat*, deci surpriza ar trebui să-ţi asigure cel puţin o cădere.

– Cel mult una. Este prea inteligent ca să nu se prindă repede, spuse Gavin privind în arenă, unde aghiotanţii desenau un cerc cu un material care semăna cu pulberea de cretă. Dacă lupt bine, unul dintre noi

poate muri sau poate rămâne invalid pe viaţă. Dacă nu fac tot ce pot...

Gura i se strânse.

– Te-am învăţat mişcări de control şi de dezarmare. Foloseşte-le, spuse Suryo strângându-şi buzele fără să zâmbească deloc. Şi să nu uiţi de celelalte lecţii. Cel mai bine este să eviţi lupta, dar, dacă trebuie să lupţi, bucură-te.

Îndoindu-se că avea să se bucure, Gavin o privi încrezător pe Alex. Ea îi zâmbi înapoi temătoare.

– Ştiu că ai să te descurci bine, Gavin.

Ar fi fost şi mai îngrijorată dacă ar fi înţeles despre ce stil de luptă era vorba. *Pentjak silat* nu semăna deloc cu boxul gentlemenilor din Anglia. Era un stil de luptă brutal şi mortal, un soi de luptă de stradă foarte rafinată. Trebuia să te mişti aproape şi repede. Să loveşti, să zgârii, să te agăţi. Să faci tot ce e necesar pentru a supravieţui. Chiar şi să omori.

Intră în arenă şi făcu vreo câţiva paşi în cerc, absorbind textura pământului, aerului şi luminii, în timp ce se pregătea psihic pentru meci. Probabil că nu mai exista pe lume alt vestic care să ştie atât de multe ca el despre *pentjak silat*. Distrus după moartea Helenei şi disperat să se gândească la altceva, acceptase oferta lui Suryo de a învăţa stilul de luptă din insule. Lecţiile îi deschiseseră o lume cu totul nouă, care impunea competenţă, disciplină şi o mare rezistenţă la durere. Dincolo de asta se afla o dimensiune spirituală care, într-un final, îl ajutase să depăşească momentele grele.

Gavin nu ştiuse că multe culturi asiatice au tradiţii războinice secrete, competenţele fiind predate de la maeştri la discipolii de încredere. Recunoscuse rapid onoarea de a fi ales ca elev al lui Suryo. Cei doi exersau oriunde călătoreau, cabinele înguste de la bordul navelor dovedindu-se a reprezenta o provocare deosebită.

În vremea petrecută la Macao, Gavin cunoscuse şi alţi practicanţi de arte marţiale prin intermediul lui Suryo. Învăţase despre diferite şcoli de arte marţiale din Asia şi învăţase cum să pareze atacul simultan din partea

a şapte bărbaţi. Aceste cunoştinţe se dovediseră utile de mai multe ori.

Când tobele începură să bată ritmic, Gavin se găsi faţă în faţă cu Kasan, care se afla în partea opusă a cercului. Erau potriviţi din punct de vedere fizic, Gavin puţin mai înalt, sultanul mai bine făcut, deşi în *silat* dimensiunile nu contau. Trucul era să foloseşti puterea adversarului chiar împotriva acestuia. Suryo cântărea cu vreo douăzeci de kilograme mai puţin ca Gavin, dar tot îşi putea azvârli cu uşurinţă elevul la perete.

Respirând adânc, Gavin se concentră pe bărbatul periculos, arogant, aflat de cealaltă parte a cercului. Nu îşi putea permite să piardă acest meci.

– Să înceapă lupta! strigă Sheng Yu.

Kasan îşi împreună mâinile pe piept, făcând semnul ritualic de salut de la începutul unei lupte. Gavin copie gestul cu stângăcie, ca şi cum nu i-ar fi fost cunoscut.

Sultanul înaintă cu mâinile deschise şi mişcările uniforme, fluide ale unui luptător versat. Probabil învăţase *pentjak* încă din copilărie.

În loc să adopte aceeaşi postură, Gavin luă poziţia unui boxer occidental, înaintând cu pumnii încleştaţi şi cu corpul drept. În general adepţii *pentjak*-ului preferă să îşi lase adversarul să atace mai întâi fiindcă un atacator rămâne expus unei game ample de contracarări feroce.

Deşi era riscant să îi dea această şansă lui Kasan, Gavin se simulă că îşi loveşte adversarul în plex, sperând ca sultanul să reacţioneze cu mult prea multă siguranţă.

Ksan evită lovitura cu o uşurinţă dispreţuitoare, după care se apropie pentru o mişcare corp la corp pe care o putea folosi ca să-l trântească pe Gavin la pământ. Pentru o clipă trupurile lor se încleştară, iar Gavin văzu ceva întunecat şi interzis în ochii adversarului său.

– Astăzi devii al meu, mârâi Kasan. Ar fi trebuit să-ţi păstrezi refuzul pentru această probă, căci sunt un maestru al *pentjak silat*-ului.

– Nu subestimaţi capacităţile marţiale occidentale.

Gavin, care anticipase mişcarea sultanului, se smulse şi se lăsă la pământ ca să-l apuce de genunchi, dezechilibrându-l, în timp ce îi trase cu sete un pumn în coaste. Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, sultanul fu doborât la pământ.

– Prima cădere pentru *tuan* Elliott! proclamă Sheng Yu, în strigătele mulţimii surprinse.

Kasan se ridică în picioare, cu ochii sticlind de mânie.

– Ai avut dreptate. Ţi-am subestimat capacităţile şi viclenia. Dar nu se va mai întâmpla.

– Suntem chit, Înălţimea Voastră.

Gavin se relaxă într-o postură defensivă, ştiind că riscurile tocmai crescuseră rapid. *Silat*-ul avea la bază amintirile muşchilor. Suryo spunea deseori că o mişcare practicată de trei mii de ori devine parte din corp, iar majoritatea mişcărilor ciunteau sau omorau. Kasan avea aceeaşi pregătire. Voia să câştige şi, dacă i se părea că pierde, ei bine, Gavin mort îi era la fel de inutil ca Gavin plecat în Anglia.

Deşi Gavin nu voia să îl rănească pe sultan, era posibil să-i rupă neintenţionat spatele în tensiunea luptei, să îi rupă coastele şi să îi perforeze plămânii sau chiar mai rău. Fiindcă amândoi luptau cât puteau de bine, se putea întâmpla orice, însă situaţia lui Gavin era mai gravă: dacă îl omora pe sultan, localnicii aveau să îl execute pe loc, chiar dacă moartea ar fi fost accidentală.

Kasan lovi către gâtul lui Gavin. Gavin pară lovitura, dar nu fu suficient de rapid încât să evite să îi fie prinsă şi forţată încheietura. Se eliberă înainte să i se rupă vreun os şi făcu o mişcare corp la corp care îl imobiliză pe Kasan pentru un scurt timp.

Se verificară metodic, alternând eschive defensive cu atacuri. Cui nu se pricepea la *pentjak* mişcările lor i s-ar fi părut un dans intim, graţios, nu o luptă crâncenă, care putea duce foarte uşor la moarte.

În timp ce se încleştau, parau şi îndepărtau, sultanul spuse gâfâind:

– Am dat de urma copilului femeii tale. A fost vândută haremului rajahului din Sukau de pe Java.

Un motiv de distragere a atenţiei de prima mână. Reuşind cu greu să evite o lovitură sălbatică de genunchi în burtă, Gavin întrebă:

– Ce ştiţi despre rajah?

– Se spune că este civilizat. Fata ar trebui să fie tratată bine.

Sperând că era adevărat, Gavin îşi mută privirea, vrând să pară că urma să atace pe stânga. În loc să muşte momeala, Kasan contracară şi îi prinse lui Gavin cotul stâng. Apăsă cu putere, iar pe Gavin îl cuprinse o durere cruntă şi nu mai putu să se gândească decât la propria agonie.

Încercă cu greu să se elibereze, însă fu împins în jos şi nu reuşi să îşi recapete puterile. Îşi pierdu cunoştinţa din cauza durerii, iar când îşi reveni în fire, peste o clipă, se văzu întins la pământ.

– A doua cădere pentru sultanul Kasan!

De la o distanţă politicoasă, sultanul întrebă cu răceală:

– Ţi-am rupt cotul?

Gavin se ridică, încercând să-şi ascundă greaţa. Îşi îndoi braţul cu grijă şi durerea se intensifică, dar cel puţin încheietura încă era funcţională.

– E bine.

Kasan îl gratulă cu un zâmbet fermecător.

– Perfect. Nu vreau să îţi întârzii prea mult intrarea în serviciul meu. Eşti pregătit pentru ultima rundă?

Gavin dădu din cap, gândindu-se că ar fi trebuit mai degrabă să îşi pârlească picioarele mergând pe foc. Lupta îndelungată, solicitantă îl secătuia de energie şi îi era din ce în ce mai greu să îşi stăpânească reacţiile. O mişcare greşită putea fi dezastruoasă.

Dorind să încheie meciul, aşteptă o şansă să aplice o mişcare prin care să îl controleze pe Kasan fără să îl rănească grav. Mai puţin preocupat de menajarea adversarului, sultanul îl prinse într-o mişcare de răsucire a capului care îl înclină pe spate şi din care, foarte uşor, i-ar fi putut rupe gâtul.

Când capul unui om se mişcă, trupul urmează aceeaşi direcţie. În loc să reziste, Gavin se relaxă în strânsoare, lăsându-şi greutatea să cadă deasupra lui Kasan. Pentru o clipă, Kasan se dezechilibră atunci când îşi schimbă poziţia ca să susţină greutatea mai mare.

Gavin folosi momentul acela ca să se răsucească şi să aplice un blocaj de nervi riscant la antebraţul adversarului său, ştiind că, dacă eşua, avea să fie vulnerabil la orice mişcare ar fi încercat Kasan. La naiba! Nervii erau protejaţi de muşchii prea solizi. Îşi înfipse din nou degetele cu brutalitate. Kasan gemu în agonie şi corpul i se înmuie. Era o mişcare de control perfectă, îşi paraliza adversarul prin durere, dar nu îi provoca vătămări reale.

– Cedaţi, Înălţimea Voastră!

Sultanul înjură în malaieză, furios, dar incapabil să scape. Fără milă, Gavin îl împinse la pământ până ce Kasan pică jos şi meciul se încheie.

Tobele izbucniră.

– Meci pentru *tuan* Elliott!

În pavilion, Alex sări în picioare uşurată şi entuziasmată. Gavin făcu un pas în spate diplomatic şi se înclină în faţa sultanului.

– Luptaţi mai bine decât i se cuvine unui conducător, Înălţimea Voastră.

– Iar tu lupţi mai bine decât i se cuvine unui occidental, răspunse Kasan mânios şi frustrat. Roagă-te ca provocarea de mâine să fie una uşoară, căpitane, fiindcă nu vei fi cruţat.

Gavin ştia prea bine asta. Făcu o plecăciune în faţa spectatorilor, apoi se întoarse în pavilion.

– Unde Dumnezeu ai învăţat să faci asta, Gavin? întrebă Alex uluită.

– De la Suryo, spuse el arătând către prietenul său, care se uita la cotul umflat.

– O să-l repar acum, căpitane, spuse Suryo. Nu este rupt, dar deja s-a umflat, adăugă el luând un bandaj şi începând să înfăşoare încheietura.

– Sultanul a spus că a dat de urma lui Katie, Alex, zise Gavin încet. A fost vândută rajahului din Sukau şi ar trebui să fie bine.

Alex se lumină de fericire.

– Slavă Domnului! Şi slavă ţie.

Îl sărută uşor pe obraz, apoi se retrase, jenată de mişcarea prea directă. Mirosea a flori tropicale.

După ce ea plecă împreună cu gardienii, Gavin îşi atinse chipul. Se simţea de parcă buzele lui Alex îi rămăseseră imprimate în piele. În felul ei, era la fel de periculoasă precum Kasan. Sultanul îi ameninţa doar libertatea şi viaţa. Alex avea puterea să-i remodeleze sufletul.

capitolul 10

În noaptea aceea, Alex făcu ture în cuşcă, sub lumina slabă a lunii, agitată ca un căţeluş. Deşi se mişcase în surdină şi lanţurile nu făcuseră nici un zgomot, Gavin ieşi în cele din urmă din dormitor. Cu părul blond răvăşit şi îmbrăcat într-o haină şi pantaloni de culoare deschisă, semăna cu fantoma unui zeu păgân.

– Nici tu n-ai putut să dormi? întrebă el.

– Nu, spuse ea respirând adânc pentru a-şi ascunde tremurul din voce. Îmi pare rău că sunt o asemenea povară. Mai am un pic şi mă fac bucăţele din cauza nervilor.

– Nu eşti o povară. Eşti o femeie remarcabilă. Bănuiesc că dacă eu aş fi captiv şi tu ar trebui să joci Jocul Leului ca să mă eliberezi, te-ai descurca de minune.

Exasperată de faptul că îi oferise un asemenea compliment nemeritat, ea izbucni:

– Ştiu care sunt condiţiile înţelegerii tale cu Kasan. Dumnezeule, Gavin, cum ai putut să-ţi rişti zece ani din viaţă de dragul unei femei pe care abia o cunoşti? În Evul Mediu, oamenii ca tine erau consideraţi sfinţi.

– Nu sunt sfânt, Alex, spuse el mirat. Doar că... cum aş putea să mă privesc în oglindă ştiind că am abandonat în sclavie o femeie din acelaşi neam?

– Pentru mine asta înseamnă că eşti sfânt. Sau cel puţin că eşti curajos şi un om de onoare, peste orice măsură. După câte a trebuit să înduri, nu îţi doreşti să nu fi trecut niciodată pe la târgul de sclavi?

El ezită; era prea sincer ca să mintă.

– Ar fi fost mai uşor dacă nu te-aş fi văzut, dar cine spune că mai uşor e mai bine? Majoritatea lucrurilor de valoare necesită eforturi.

– Să-ţi pierzi controlul asupra propriei vieţi nu poate fi mai bine.

– Chiar dacă ajung să lucrez pentru sultan, o să fiu în cu totul altă situaţie decât tine. Voi avea bogăţie, autoritate şi o libertate semnificativă, spuse el ridicând din umeri. Poate chiar îmi va fi mai bine dacă rămân în Orient. Poate aşa vrea Dumnezeu să nu mă întorc la Londra, unde mi-aş putea sparge capul dându-mă cu el de toţi pereţii.

– Crezi că vei avea probleme acolo?

Gavin îşi trecu degetele prin păr, nesigur.

– Nu neapărat probleme, dar urăsc Marea Britanie la fel de mult pe cât o iubesc. Mi-am dorit mult să mă întorc, dar e şi o mare prostie din partea mea.

– Dacă pereţii sunt prea tari, te poţi întoarce în America. După câte mi-ai spus, dragostea ta pentru ţara adoptivă nu e deloc complicată.

El schiţă un zâmbet.

– Ai dreptate. Când termin cu fantomele englezeşti, mă duc acasă.

Gândindu-se la tot ce făcuse în ultimele zile, ea îi spuse:

– Îmi închipui că te vei ocupa de aceste fantome la fel de bine cum te ocupi de toate celelalte.

– Nu prea mă pricep la fantome. La cuferele cu ceaiuri sau la taifunuri, la astea, da, mă pricep.

Tonul lui provocator risipi tensiunea dintre ei, făcând loc intimităţii. Ea îi privi ochii întunecaţi, aproape

regretând că această perioadă bizară, ciudată era pe sfârşite. Dacă toate mergeau bine, peste două zile avea să se afle pe *Helena*. Înconjuraţi de echipaj, urmau să îşi reia vieţile reale de căpitan şi de lady, deşi, pe dinăuntru, ea se schimbase irevocabil. Între ei avea să existe o distanţă emoţională sigură.

Dar în seara aceea nu exista nici o distanţă. În ultimele zile şi nopţi ea îi învăţase ritmul respiraţiei, textura pielii, zâmbetele evazive. Deveniseră tovarăşi într-o aventură măreaţă şi ciudată, iar ea nu avea să-l uite niciodată, indiferent ce urma să-i rezerve viitorul. Efectul ei asupra lui nu putea fi niciodată atât de profund, fiindcă el era un bărbat care avusese parte de multe aventuri, dar poate că riscurile pe care şi le asumase pentru ea puteau să îndepărteze o parte din durerea pe care o simţea pentru iubita pierdută.

Revenind cu picioarele pe pământ, ea spuse:

– Sper că ultima probă va fi înotul, Gavin.

El râse.

– Şi eu. Ar fi un sfârşit demn pentru acest concurs.

Orice final în urma căruia amândoi plecau în siguranţă din Maduri era acceptabil pentru ea.

Pe Gavin încă îl durea braţul stâng din cauza mişcării de la *pentjak*, dar, altfel, era cât mai pregătit pentru ultima sarcină. Alex stătea în dreapta lui, tensionată ca o coardă de vioară şi extrem de atrăgătoare într-o *kebaya* nouă şi un sarong din mătase în carouri. Kasan părea sardonic, dar stăpânit; cu siguranţă îşi depăşise furia din ziua precedentă.

Când Gavin ridică dodecaedrul din fildeş pentru ultima aruncare, Kasan observă:

– Îmi va fi dor de aceste emoţii când totul se termină, dar Sheng Yu se va bucura să mă întorc la afacerile regatului.

– Personal, mi-au ajuns emoţiile.

Rugându-se în gând, Gavin strânse zarul în pumn pentru ultima dată şi aruncă.

Sheng Yu se uită la simbol.

– Adorarea zeiţei.

Înainte ca Gavin să poată întreba ce însemna asta, Kasan spuse cu răceală:

– Ai în continuare noroc, căpitane. Zeii v-au dat proba care e una dintre cele mai mari plăceri ale omului.

Gavin se încruntă.

– Ce înseamnă adorarea zeiţei?

– Trebuie să întreţii relaţii sexuale cu sclava ta.

Prima reacţie a lui Gavin fu de uluire şi de neîncredere. Nu, cu siguranţă nu auzise bine. Dar Alex se uita la el cu aceeaşi groază. Trebuia s-o trântească la pământ şi...?

Cu stomacul întors pe dos, întrebă:

– Nu puteţi vorbi serios. E revoltător. Obscen. Împotriva legilor lui Dumnezeu şi ale omului.

– Chiar crezi asta, nu-i aşa, domnule căpitan puritan? pufni Kasan. Ce naivitate! Legile Singa Mainam sunt mai vechi decât cele ale zeului tău creştin. Conducătorul unui trib trebuie să fie potent, să aibă fii şi să îmbogăţească pământul cu fertilitatea lui. Din acest motiv, proba asta face parte din joc. Trebuie să vă împreunaţi în public sau să renunţi. Apoi, cu expresie răutăcioasă: Având în vedere eforturile pe care le-ai depus ca s-o eliberaţi pe doamna, mă gândeam că îţi va surâde această şansă.

Prin regulile primitive ale puterii masculine şi ale cuceririi, Gavin o câştigase pe Alex, dar, la naiba! Bunicul lui fusese vicar scoţian, mama lui, o femeie de o virtute nepătată, iar el fusese educat după cele mai înalte standarde.

– Dacă e un test de bărbăţie, aduceţi o fată de pe o barcă cu flori din golf.

Mai bine se îmbolnăvea decât să-i facă asta lui Alex.

– Trebuie să fie doamna Warren sau nimeni altcineva, spuse Kasan implacabil.

Gavin apelă la preotul budist.

– *Tuan* Daksa, ce părere aveţi? A face aşa ceva ar însemna o crimă după obiceiurile poporului meu.

Preotul ezită, gândindu-se.

– Toată Singa Mainam se referă la această femeie. Ţi-ai asumat riscuri mari pentru ea, destinele voastre sunt înlănţuite. Pentru tine, ea e zeiţa şi singura opţiune posibilă.

Gavin înţelese raţionamentul preotului, dar aici nu avea ce căuta raţiunea.

– Dacă trebuie să fie ea, renunţ.

– Gavin, nu! se auzi vocea lui Alex. Uită-te la mine.

Gavin îşi făcu curaj. Deşi chipul ei bronzat era palid, femeia îi susţinu privirea.

– Dacă este singurul mod de a câştiga jocul ăsta afurisit, fă-o.

El clătină din cap, bântuit de toate predicile pe care le auzise vreodată, de toate lecţiile vorbite şi nevorbite despre politeţe pe care le învăţase.

– Nu... nu pot.

– Gavin, spuse ea cu o claritate uluitoare, nu poţi să-mi faci nimic – *nimic* – care să fie la fel de rău ca ceea ce mi s-a făcut deja.

Umilinţa şi durerea pe care încercase să le reprime îi sticleau în ochi, confirmându-i cele mai rele temeri în legătură cu ceea ce îndurase în lunile de sclavie. Nu voise să se gândească că fusese violată şi bătută, dar nu mai putea să ignore acest gând. Deja supravieţuise unor lucruri de neînchipuit. Acum, din proprie voinţă, alegea să fie violată din nou, era dispusă să plătească acest preţ pentru libertatea lui, aşa cum şi el riscase la fel de mult pentru a ei. Lupta furioasă a lui Alex împotriva celor care o capturaseră dovedise că era un spirit nemaivăzut, iar aceasta reprezenta mare parte din motivul pentru care se simţea obligat să o elibereze din sclavie.

Ezită, revoltat de gândul că ea trebuia să facă un asemenea sacrificiu degradant. Dacă ar fi fost sfântul pe care îl credea ea, ar fi refuzat, dar îşi dădu seama cu amărăciune că nu era aşa de altruist. Deşi îi spusese că urma să ducă o viaţă uşoară dacă ar fi rămas în Maduri, gândul de a lucra pentru Kasan îl strivea. Avea nevoie de libertate aşa cum un şoim are nevoie de vânt şi de un cer

nesfârşit. Dacă ar fi fost legat de voinţa altui bărbat, s-ar fi agăţat şi el cu disperare de gratii, la fel ca Alex.

Îşi umezi buzele uscate şi cedă în faţa fricii şi a dorinţei egoiste.

– Foarte bine, am... am s-o fac. Dar nu în public.

– Asta e parte din probă, spuse Kasan cu un amuzament diabolic. Un om slab de înger nu poate presta în faţa mulţimii.

Gavin trebuia s-o dezonoreze pe Alex în faţa a sute de ochi avizi? Nu!

– Căpitanul şi doamna lui nu sunt din neamul nostru, interveni *tuan* Daksa. Trebuie să existe martori, desigur, dar proba nu trebuie să aibă loc în arenă.

Kasan se încruntă.

– Dacă aceasta e judecata ta, *tuan* Daksa, aşa să fie. Câţi martori sugerezi?

– Doi. Dumneata, fiindcă eşti sultan şi participi la joc. Şi eu, fiindcă sunt judecătorul şi nu pot evita, făcu preotul cu o grimasă.

Un public format din doi oameni era mai bine decât o arenă plină, dar tot erau prea multe persoane pentru ceva ce trebuia să fie intim. Gândul de a poseda o femeie care deja suferise prea mult din cauza bărbaţilor îi întoarse lui Gavin stomacul pe dos. Niciodată nu avea s-o poată privi în ochi din nou.

– Zece ani de libertate merită câteva minute de ruşine, spuse Alex repede.

Avea dreptate, dar rolul ei era unul pasiv. El trebuia să-şi încalce toate principiile şi nu era sigur că va putea s-o facă. Încercând să fie la fel de pragmatic ca ea, întrebă:

– Şi unde va avea loc proba?

– Într-o cameră de oaspeţi regală, spuse Kasan. Veniţi!

Privirea lui Gavin poposi asupra legăturilor aurite ale lui Alex.

– Scoateţi lanţurile astea afurisite.

– Încă e sclavă, sublinie Kasan.

Gavin privi către preot, sperând că-l va aproba, dar bătrânul spuse doar:

– Ar trebui scoase lanţurile de la gleznă. Cele de la mâini mai târziu.

Gardianul care avea cheile se aplecă să desfacă lanţurile de la glezne. Alex se cutremură, încercând fără succes să-şi ascundă dezgustul atunci când el îi atinse gleznele zvelte.

În timp ce străbăteau culoarele palatului, Gavin încercă să găsească o ieşire, dar nu era nici una. Alex pusese punctul pe i, cu tot şocul şi repulsia pe care le simţea: câteva minute de nedreptate înfiorătoare sau zece ani în care el avea să servească un stăpân decadent şi capricios, iar ea să poarte povara jertfei lui. Trebuia să îndure împreună această ultimă degradare, ca să-şi poată câştiga libertatea.

Camera spaţioasă era plăcută, dar neutră. Se bucura că nu se aflau în încăperea pe care o împărţiseră el şi cu Alex.

– Savuraţi ultima probă a Jocului Leului, căpitane, spuse Kasan cu voce aspră. Asigură-te că e evident că îţi faceţi treaba cum se cuvine. Altfel, voi fi obligat să mă alătur vouă în pat, ca să mă conving.

Nenorocitul. Gavin îşi imagină pentru o clipă cum îi frângea gâtul lui Kasan şi fugea de la palat cu Alex, dar niciodată nu aveau să reuşească să ajungă la navă.

Kasan se aşeză într-o parte de unde vedea foarte bine. Cu dezgustul citindu-i-se pe faţă, *Tuan* Daksa alese un scaun în cealaltă parte a încăperii, cât mai departe. Atmosfera era îngheţată, ca într-o sală de judecată.

Amintindu-şi cât de multe erau în joc, Gavin se apropie de Alex pe la spate şi îşi aşeză mâinile pe umerii ei. Ea tresări de parcă ar fi lovit-o. Dorindu-şi să se afle oriunde altundeva, numai acolo nu, el spuse încet:

– Îmi pare rău, Alex. Totul e aşa de... aşa de rece. Aşa de greşit.

Ea stătu puţin până să îşi revină, apoi se întoarse către el.

– Se va termina în curând. Închide ochii şi închipuie-ţi că sunt o femeie de stradă pe care ai întâlnit-o într-un port.

Ştiind că sinceritatea era esenţială, el spuse:

– Nu au existat niciodată femei de stradă. Doar Helena.

Ochii ei se măriră, neîncrezători.

– Nici o altă femeie?

– Nici una, zâmbi el amar. Ce marinar sunt eu, nu-i aşa? Am fost crescut cu convingerea că intimitatea fizică se produce doar în cadrul căsniciei, iar faptul că mi-am petrecut mare parte din tinereţe pe mare a redus tentaţiile.

Deşi văzuse destule femei atrăgătoare, le admirase întotdeauna de la distanţă, cu excepţia celei cu care se căsătorise.

Alex zâmbi melancolică.

– Helena a fost şi mai norocoasă decât credeam.

Ştiind că trebuie să înceapă, îşi făcu curaj să o îmbrăţişeze. Silueta ei înaltă era fermă ca o statuie de lemn. Deşi era raţională şi puternică, pentru ea situaţia era la fel de cumplită ca pentru el. Nu, cu siguranţă pentru ea era cu mult mai rău.

Îi mângâie uşor spatele până ce ea începu să se relaxeze puţin. Şi apoi?

– Ai un păr frumos.

Îi desfăcu pieptenii care îi fixau coafura complicată şi îi răsfiră buclele cu degetele. Cascada mătăsoasă îi acoperi chipul ca un văl înmiresmat, ispititor.

Era o femeie foarte atrăgătoare, iar el o dorise încă de la început. Unduirile corpului ei erau deosebite. Era prietena lui, o femeie căreia îi respecta puterea şi caracterul.

Şi, totuşi, trupul lui părea de gheaţă. Undeva, în suflet, simţea că o trădează pe Helena.

Ştiind că trebuia să recunoască ceea ce, în curând, avea să devină evident, se scuză:

– Nu ştiu dacă pot face asta. Niciodată nu m-am simţit mai... mai puţin amoros.

Alex îl privi printre firele de păr, la început îngrijorată, apoi cu simpatie. Din fericire, fără dispreţ.

– Amândoi am fost căsătoriţi. Poate dacă ne prefacem că încă suntem?

Gavin închise ochii, încercând s-o transpună pe Alex în amintiri cu soţia lui, de când erau singuri, în sanctuarul cabinei lor. Când imaginea deveni clară, îi prinse lui Alex faţa în mâini şi îi sărută de mii de ori fruntea şi tâmplele. Helenei îi plăcea asta, dar simţea că Alex se chinuia să nu o rupă la fugă.

Sub parfumul floral percepu o mireasmă ispititoare de femeie, iar ea era, fără îndoială, femeie, aşa lipită de el, deşi era foarte slabă. Totuşi, nu simţea nici o dorinţă. Senzaţia că totul era o mare greşeală copleşea orice altceva.

În timp ce încerca să se decidă ce avea să facă în continuare, ea îl şocă mişcându-şi mâna pe pieptul lui. Cătuşele scoaseră un clinchet atunci când palma ei se aşeză pe ceea ce el credea că îngheţase de mult. Se simţi cuprins de atracţie, iar mintea şi judecata i se înceţoşară. Dumnezeule, trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese cu o femeie...

– Mai repede, spuse Kasan neînduplecat.

Comentariul îl readuse pe Gavin la realitate, deşi sângele încă îi clocotea în vene. Graţie mângâierii lui Alex, ştia că era în stare să îndeplinească sarcina, dar singurele experienţe carnale de care avusese parte se aflau la ani lumină depărtare de acest simulacru. În mod ironic, i-ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi fost obişnuit să îşi satisfacă frecvent plăcerile trupeşti.

– Pot să fac ceva ca să îţi fie mai uşor, Alex?

Ea îşi îngropă faţa în umărul lui.

– Cred că da... să se termine cât mai repede.

O luă de mână şi o conduse către patul jos. Ea se întinse pe spate, tremurând din tot corpul, cu lanţurile de la încheieturi marcându-i talia ca nişte bijuterii nenorocite. El se sprijini într-un cot lângă ea, ferind-o de vederea lui Kasan cât de mult era în stare.

– Relaxează-te, Alexandra. Închide ochii și închipuiește-ți că e miezul nopții și că ești aproape adormită. Aproape nici nu știi că sunt aici.

– E posibil ca imaginația mea să nu fie atât de bogată, spuse ea șoviăind.

Închise ochii și începu să respire încet, adânc, dar pe chip i se vedeau broboane de transpirație.

Precaut, ca și cum s-ar fi aflat lângă un cal nărăvaș, Gavin îi atinse pieptul cu palma. Deși intenționase să o mângâie până la talie, sânul ei se modelă pe palma lui, iar moliciunea era prea ispititoare ca să se îndepărteze. Lăsându-și mâna acolo, se aplecă în față ca să o sărute, însă ea își întoarse repede capul, iar buzele lui îi întâlniră obrazul. Oare bărbații care abuzaseră de ea o obligaseră să le accepte gura, aproape sufocând-o?

Fiindcă sărutul ar fi fost prea intim, își trecu ușor buzele peste obrazul ei și coborî pe gât. Gulerul de la *kebaya* se deschisese și îi dezvăluia curbele îmbietoare. Își mușcă buza ca să nu îi sărute sânii, gândindu-se că și asta ar fi fost prea mult.

– Ești bine?

Alex făcu un gest din cap care îi sfâșie sufletul. Cum putea o ființă omenească să fie atât de curajoasă încât să accepte o asemenea subjugare a trupului și a sufletului?

Reamintindu-și că ea voia ca totul să se termine repede, își ridică mâna de pe sân și îi mângâie abdomenul, evitând strălucirea profană a lanțului. Mătasea subțire a sarongului i se încălzi sub palmă. Pentru un om care nu avusese parte multă vreme de așa ceva, ea era o desfătare a feminității.

Alex se înfioră atunci când el se apropie de îmbinarea coapselor ei. Oare doar de neplăcere sau trupul ei reacționa în vreun fel?

O altă decizie pe care trebuia s-o ia. Psihic, ar fi fost mai rău să îi determine corpul să reacționeze, chiar dacă pregătirea în acest mod ar fi însemnat o durere fizică mai mică? Înjură în gând. Împreunarea trebuia să fie un act de bucurie, nu o navigare chinuită printre recife de complicații tulburi.

Fiindcă era clar că o va durea, fizic, dacă nu va putea să se relaxeze, alese să încerce să o facă să reacţioneze. Poate cuvintele aveau să-l ajute.

– Peste câteva minute se va termina totul, Alex, şopti el. Mâine vom fi liberi şi vom merge în Java s-o găsim pe fiica ta. Apoi acasă în Anglia, la familia ta, la viaţa ta adevărată. Dacă vântul e bun, ajungem la Londra în patru luni. Maduri nu va fi decât o amintire ştearsă, un vis pe jumătate uitat.

Tensiunea ei începu să dispară în timp ce el îi înfăţişa acele imagini de speranţă. Încurajat, îi vorbi în continuare, depănă povestiri despre nava lui, despre interesele sale comerciale, despre locurile pe care le văzuse, despre cât de mult avea să se bucure echipajul de prezenţa la bord a unei fetiţe. O împresură cu cuvinte şi imagini optimiste, mângâind-o din ce în ce mai intim.

Însă, în spatele şuvoiului de cuvinte, controlul lui se clătina. Pentru el celibatul fusese un stil de viaţă mulţi ani de zile, dar acum voia să-şi îngroape faţa în părul ei şi să audă gemete arzătoare în timp ce o satisfăcea. Voia să o pătrundă cu săruturi şi râsete nebune, să se piardă în pasiunea neţărmurită, nu să se gândească, să planifice, să se îngrijoreze.

Să se termine cât mai repede. Băgă mâna pe sub sarong, mângâindu-i pulpa şi genunchiul până ce atinse moliciunea intimă. Instinctiv, Alex îşi strânse coapsele, apoi se forţă să se relaxeze. Respira repede şi greu.

Explorând cu mare grijă, o găsi umedă şi caldă. Asta era reacţia corpului ei, iar el profită de ea cu tot ce învăţase în timpul căsătoriei. Ea începu să respire altfel, iar mâinile începură să i se deschidă şi să se închidă pe aşternut, ca lăbuţele unui pisoi neastâmpărat.

Când simţi că era pregătită, se aşeză între picioarele ei, acoperind-o. Amintindu-şi că sultanul dăduse ordin să fie clar că se consuma într-adevăr acest act obscen, îşi deschise vizibil pantalonii largi. Dar nici faptul că ştia că sunt urmăriţi cu privirea nu îi putu ostoi dorinţa dureroasă. Picioarele ei încadrându-le pe ale lui,

parfumul carnal bogat al intimităţii, îndoielile şi conştiinţa spulberate cu totul.

Să se termine cât mai repede.

De îndată ce ajunse în adâncurile calde, îşi pierdu complet controlul şi se înecă în feminitatea ei. Era drogul cel mai ameţitor, pe care şi-l refuzase mult prea multă vreme. La fel ca un adolescent la prima încercare, explodă fără să se mişte vreun pic, arcuindu-şi spatele în timp ce gemea:

– O, Doamne, iubirea mea...

Rămase suspendat în împlinire şi neştire, dar bula se sparse atunci când Kasan spuse sec:

– Felicitări, căpitane. N-a fost o prestaţie impresionantă, dar se acceptă pentru această probă. Aţi câştigat Singa Mainam, iar femeia îţi aparţine, poţi face cu ea ce vrei.

Gâfâind şi dezorientat, Gavin se dădu jos de pe Alex, acoperind-o din nou cu sarongul. Fapta se consumase, iar acum era copleşit de ruşine fiindcă o acţiune atât de greşită îi provocase atât de multă plăcere.

– Alex?

Nu îi răspunse. Avea mâinile împreunate, iar oasele feţei erau ascuţite, ca ale unei femei muribunde. Apoi ridică o mână, vrând să o consoleze, dar renunţă atunci când o văzu plângând în tăcere. Câştigaseră jocul, dar, Doamne, cu ce preţ?

capitolul 11

Alex luă cuvertura, încercând cu greu să-şi stăpânească suspinele. Era umilirea supremă, de neîndurat. Gavin fusese un iubit sensibil, generos, iar asta făcuse ca totul să fie mult mai rău. Fusese violată şi nici măcar nu avea satisfacţia să-l urască pe bărbatul care o făcuse.

Când Gavin se dădu jos din pat, ea deschise ochii şi se chinui să se ridice în capul oaselor. Pentru o clipă intensă, privirile li se întâlniră, însă ea se uită în altă parte. El arăta de parcă ar fi fost jupuit de viu. Cu amărăciune,

ea recunoscu că erau legaţi de o degradare comună pe care nimeni altcineva n-o putea înţelege pe de-a întregul.

– Am crezut că ai avut noroc că ai nimerit zeiţa, căpitane, îl necăji sultanul, dar nu a fost noroc până la urmă, nu-i aşa? Nu vei pleca din Maduri nevătămat.

Alex văzu schimbul de priviri dintre cei doi bărbaţi. Erau două feţe ale aceleiaşi monede: unul blond, unul brunet; unul stăpânit, celălalt jubilând. Sultanul savura agonia lui Gavin, iar de nenorocirea lui Alex nu îi păsa mai mult ca de un ţânţar care zbura prin cameră.

Deşi nu îl putea urî pe Gavin, îi era foarte uşor să îl urască pe Kasan. Dacă ar fi ştiut *pentjak silat*, l-ar fi omorât cu mâinile goale. Oare aşa se simţiseră şi tatăl ei şi tatăl ei vitreg când se luptau cu francezii? Nu, tatăl ei vitreg vorbise întotdeauna cu respect despre adversarii francezi. Sultanul, dimpotrivă, era un om demn de dispreţ, un om care făcea abuz de putere la fel de uşor şi de natural precum respira. Îl ura profund.

Gavin era măcinat de atâtea emoţii reprimate, încât lui Alex îi fu teamă că avea să devină violent, însă, din fericire, reuşi să se stăpânească. Nu avea sens să înfurie un conducător care, dacă dorea, putea să îi execute pe dată.

– Fiindcă toate cerinţele v-au fost îndeplinite, Înălţimea Voastră...

Gavin ieşi pe hol şi luă cheia cătuşelor de la gardianul-şef. Alex îl privi în tăcere cum îi descuia lanţurile, chinuindu-se să nu-l lase s-o atingă cu vârfurile degetelor.

Bărbatul luă cătuşele şi le azvârli spre culoarul deschis care dădea către terasă cu un gest furios. Sticlind în soare, cătuşele depăşiră balustrada şi loviră pământul cu un zgomot discordant. Alex îşi frecă încheieturile libere, parcă neputând să creadă că în sfârşit scăpase.

Cu vocea bizar de calmă, Gavin îi spuse sultanului:

– A fost... interesant, Înălţimea Voastră. Vă doresc mult succes în a-l găsi pe cel care să vă fie agent pentru Occident.

– L-am găsit, spuse Kasan sec. Păcat că nu ai fost de acord.

– Un om ţinut împotriva voinţei sale nu poate fi niciodată omul potrivit, spuse Gavin cu aceeaşi răceală. Dar vă dau un sfat. Când vă veţi întoarce asupra listei de posibilităţi, evitaţi-l pe englezul Barton Pierce. Nu e un om de onoare. Olandezul Vandervelt e mult mai cinstit. Mai sunt şi alte opţiuni potrivite.

Ochii sultanului se micşorară.

– Pot oare să cred ceea ce spui? Nu eşti prea prietenos cu mine în acest moment.

– Puteţi lua ce hotărâre doriţi, Înălţimea Voastră, însă vă jur că nu vă doresc răul, aşa cum nu i-l doresc nici insulei Maduri, spuse Gavin înclinând capul. Cu permisiunea dumneavoastră, acum ne vom lua rămas-bun.

Alex se ridică disperată să plece, dar Kasan se încruntă.

– Mă gândeam să dau un banchet de rămas-bun în cinstea voastră în seara aceasta.

– Asta chiar m-ar înfrânge, răspunse Gavin cu un zâmbet la fel de fermecător precum cel al sultanului în zilele lui bune. Nu mai am puterea să îndur mai multă ospitalitate autohtonă, Înălţimea Voastră. Încă nu mi-am revenit după ultimele runde de *arak*.

Kasan râse, iar atmosfera se mai detensionă.

– Să aveţi drum bun, căpitane şi dacă te întorci pe aici, mă poţi vizita oricând.

– Vă mulţumesc. Voi ţine minte, spuse Gavin privind-o pe Alex. Dar acum trebuie să ne îndreptăm către Sukau.

Gândul că o va vedea pe Katie îi dădu putere lui Alex. Îşi îndreptă corpul obosit, fermă ca o fiică de soldat.

Kasan o privi cu o insistenţă insultătoare.

– Să nu-ţi scapi din ochi sclava, căpitane. Pare periculoasă. Ar fi mare păcat să nu te poţi bucura de ea aşa cum meriţi.

– Doamna Warren nu îşi aparţine decât ei înseşi, spuse Gavin conducând-o pe uşă. Este şi a fost întotdeauna o femeie liberă.

Pentru aceste cuvinte, aproape că putea să îl iubească.

*

O oră mai târziu erau deja pe *Helena*. Drumul către golf era pentru Alex o amintire tulbure, fiindcă se concentrase din răsputeri să își părăsească sclavia cu capul sus. Gavin și Suryo o flancau, cu chipul impasibil, aproape la fel de nerăbdători să plece.

Helena era o navă suplă, întreținută impecabil, care părea cu mult superioară oricăror altor corăbii. De îndată ce urcară pe punte, Gavin se scuză și începu să dea ordine ca să se pregătească de plecare. Alex înțelese că fluxul urma să se schimbe și că, dacă nu plecau imediat, trebuia să mai aștepte ore bune.

– Pe aici către cabina dumneavoastră, *puan*.

Privirea compătimitoare a lui Suryo îi arătă că știa ce se întâmplase și că nu avea să deschidă niciodată subiectul. Îl urmă sub punte, pe un culoar îngust, care ducea către partea din spate a navei.

– Aveți nevoie de ceva, doamnă? întrebă el, deschizând o ușă.

– Doar... să rămân singură.

– Prea bine. Când doriți mâncare sau băutură, sunați și voi veni.

Înțelese, recunoscătoare, că putea rămâne singură cât timp dorea. Fără să se uite în jur, traversă cabina și se aruncă pe patul îngrijit, luând în brațe o pernă și tremurând din tot corpul.

În ultimele luni plânsese și se înfuriase. Îi blestemase pe pirați și insulele, le binecuvântase pe sclavele cu voce blândă a căror compasiune o ajutase să nu înnebunească, își închipuise morți lente, violente pentru cei care abuzaseră de ea și tânjise cu disperare să o găsească pe Katie. Acum nu își putea analiza sub nici o formă emoțiile complexe.

Nu-l *putea* urî pe Gavin. Își riscase viața pentru ea doar fiindcă simțise că asta era corect să facă. Dar cum avea să-l mai poată privi în ochi fără să-și amintească de trupul lui înăuntrul ei? Țipetele nerostite încă îi răsunau în cap. Și totuși, trebuia să-și stăpânească într-un fel emoțiile pe care i le stârnea acest bărbat. Altfel,

lunile de apropiere petrecute pe o navă mică aveau să fie insuportabile.

Îşi aminti de expresia lui atunci când se îndepărtase de ea şi îşi îngropă chipul în pernă, tremurând. Deşi experienţa fusese cumplită pentru ea, o căliseră lunile de hărţuire şi de abuzuri, în care aproape că nu mai spera că va scăpa vreodată. Jocul Leului fusese ultima încercare şi cea mai puţin dureroasă din punct de vedere fizic. Avea să supravieţuiască, aşa cum supravieţuise şi până atunci.

Pentru el însă, intimitatea forţată reprezentase un punct de răscruce fiindcă se văzuse nevoit să-şi încalce cele mai înrădăcinate principii. Era o povară groaznică pentru un om atât de onorabil. Trebuia să-l ierte, pentru ca el să se poată ierta pe sine.

În timp ce se gândea la ce se întâmplase, tremurul trecu treptat şi, într-un final, adormi epuizată. Când se trezi, soarele de după-amiază târzie pătrundea prin ferestrele dintr-un capăt al camerei. Legănatul uniform al navei şi zgomotul ocazional al pânzelor îi dădu de ştire că erau în larg.

Se ridică în picioare şi se prinse de marginea unui dulap încastrat atunci când simţi un nod în stomac. Se uită în jur şi îşi dădu seama că aceasta trebuia să fie cabina lui Gavin. Era spaţioasă şi bine mobilată, cu un pat lat şi covoare chinezeşti strălucitoare pe podeaua din lemn de stejar lustruit. Biroul şi scaunele erau fixate cu cârlige discrete, iar în pereţi erau integrate minunate dulapuri de depozitare din lemn de tec. În cabină erau şi câteva rafturi pentru cărţi, cu bare care să ţină volumele pe loc în timpul furtunilor. Era un loc călduros şi primitor, mai degrabă confortabil decât somptuos.

Deşi nu îi plăcea că îl dăduse afară pe Gavin din propria cameră, îşi dădu seama că el nu i-ar fi oferit unei doamne la ananghie altceva decât ce avea mai bun pe vas. Un alt cadou pe care trebuia să îl accepte cu graţie.

Se îndreptă către o fereastră, încă ameţită, deşi întotdeauna se simţise bine pe mare. Afară, apa strălucea aurie în bătaia soarelui.

În depărtare, o linie întunecată de pământ neregulat despărţea apa de cer. Maduri sau altă insulă? Nu conta. Acum totul rămăsese în urmă.

Cu uimire lentă, îşi dădu seama că era într-adevăr liberă. Captivitatea şi umilinţa rămăseseră în urmă.

O cuprinse o bucurie copilărească. Era liberă. Cea mai mare parte a vieţii luase libertatea ca atare, dar niciodată nu avea să mai comită aceeaşi greşeală. Era un dar fără preţ, şi ar fi preferat să moară decât să o mai piardă din nou. Înţelegea acum mai multe despre ţara adoptivă a lui Gavin, care plătise pentru libertate cu sângele fiilor săi.

Vrând brusc să îndepărteze toate urmele de sclavie, îl chemă pe Suryo. Când acesta apăru, îl întrebă:

– Ai putea să-mi aduci nişte apă caldă să mă spăl?

– Sigur că da.

Se întoarse împreună cu un marinar cu câteva recipiente cu apă fierbinte, atât de repede încât cu siguranţă le avusese deja pregătite. Credea că avea să se spele cu o cârpă şi cu apă într-un lighean, dar Suryo scoase o vană de tablă dintr-un dulap.

– O vană! exclamă ea. N-am mai văzut nici una pe o navă.

– Se poate folosi doar când marea e calmă, ca în seara asta, spuse Suryo.

În timp ce marinarul turna apă în cadă, Suryo plecă şi se întoarse cu o tavă cu mâncare şi cu câteva haine împăturite pe care le lăsă pe birou.

De îndată ce bărbaţii ieşiră, Alex se dezbrăcă şi intră în cadă. Aproape că plânse atunci când pe simţi pe piele atingerea familiară a lavandei englezeşti. Florile tropicale aveau un miros îmbătător, dar lavanda era mireasma copilăriei ei, a flori uscate răspândite în dulapurile cu lenjerie, a loţiunii pe care o pregătea mama ei pentru mâinile aspre pe timp de iarnă.

Vana avea margini înalte, astfel încât apa să nu se verse în timp ce nava se deplasa, şi era suficient de mare ca să intre în ea şi Gavin. Oare de câte ori stătuse el, gol, exact acolo unde stătea ea acum? Jena pe care o simţi

la acest gând fu urmată, imediat, de amintirea unei intimități și mai mari. Își frecă pielea cu putere cu o cârpă aspră și cu un burete, ca și cum ar fi vrut să elimine complet petele sclaviei și întinării.

Apa era aproape rece când ieși și se șterse. Cea mai mare parte a vânătăilor pe care le avea atunci când fusese adusă la palat pentru prima dată se estompaseră și deveniseră gălbui și verzui. În curând, aceste semne exterioare ale brutalității aveau să dispară. Cât despre cele interioare, ei bine, își plânsese destul de milă. Era timpul să-și reia viața.

Suryo îi adusese o fustă lungă și o haină din bumbac indian colorat în nuanțe de albastru-deschis. Deși semănau cu veșmintele de pe insulă, erau croite pe mărimea ei, în stil occidental. După ce le îmbrăcă, se simți stăpână pe sine, cum nu se mai simțise de când *Amstel* fusese atacată de pirați.

Vrând să-și recapete obișnuința cu marea, se plimbă prin cabină în timp ce ronțăia o bucată de pâine pe care i-o adusese Suryo. Nu era doar cabina lui Gavin, fusese concepută pentru soția lui. De asta avea o vană, un pat suficient de mare pentru două persoane, covoare chinezești luxoase. Dragostea lui pentru Helena transpărea din fiecare detaliu.

Îi atrase atenția o mică imagine prinsă între rafturile de cărți și un dulap. Se apropie și descoperi portretul unei tinere blonde, care purta o rochie de mătase chinezească albastră și zâmbea fericită. Deci asta era Helena. Frumoasă și diafană, era o femeie care iubea și care știa că era iubită.

Alex privi involuntar spre pat. Gavin și Helena împărțiseră acest pat. Poate că Helena Elliott murise chiar acolo. Totuși, nu simțea prezența vreunei fantome supărate. Fantomele se nășteau din regrete, nu din căsnicii fericite.

Reamintindu-și că Gavin fusese cel care decisese că ea va ocupa acea cabină, se hotărî că, în primul rând, trebuia să îndepărteze jena îngrozitoare dintre ei. Altfel, era posibil ca el să petreacă toată călătoria evitând-o

şi chinuindu-se singur. Nu se putea întâmpla aşa ceva, iar ea trebuia să facă primul pas.

Gândul îi zdruncină liniştea de-abia căpătată, dar cu cât avea să amâne mai mult, cu atât urma să-i fie mai greu. Îşi legă părul cu o panglică – Suryo se gândise la tot –, apoi ieşi din cabină şi se îndreptă spre punte. Cârmaciul şi ofiţerul de gardă se întorseseră la pupa. Era prea întuneric ca să vadă bine, dar i se păru că ofiţerul era tânărul care îi fusese prezentat când urcase la bord. Acesta înclină capul respectuos când o văzu.

Se pregătea să se apropie şi să întrebe unde era căpitanul, când văzu o siluetă familiară la prova. Gavin se ţinea de balustradă, cu părul blond fâlfâind în bătaia vântului, privind către cerul întunecat, ca o statuie de marmură.

Îşi simţi brusc palmele umede şi le şterse de fustă, apoi făcu un pas înainte. Când ajunse la un metru de balustradă, ezită, năpădită de amintirile vii, neliniştitoare ale puterii lui fizice. Îl văzuse urcând o stâncă abruptă, bătându-se cu un dragon, învingând un maestru al luptelor corp la corp şi apoi subjugând-o cu greutatea lui, cu mirosul lui, cu trupul lui viril şi puternic.

Inima începu să îi bată mai tare şi o cuprinse o spaimă iraţională. Odinioară, nici prin minte nu i-ar fi trecut să se teamă de un bărbat. Când era copil, nu se temea de nimic. Cu siguranţă nu de bărbaţii din viaţa ei.

Nu-i plăcea să-i fie teamă.

Încercă să se relaxeze. Dintre toţi bărbaţii de pe pământ, Gavin era ultimul de care trebuia să se teamă. Se apropie de balustradă înainte să-şi piardă curajul. El se încordă atunci când îşi dădu seama de prezenţa ei. Aproape că se aştepta ca el să se retragă, dar Gavin rămase. Poate că într-o zi stingherealа lor reciprocă avea să i se pară amuzantă, dar mai era mult până atunci.

Îşi ridică faţa în bătaia vântului curat, liber. Ridicările şi coborârile ritmice ale provei îi liniştiră nervii tensionaţi şi îi amintiră de ce se afla acolo.

– Îți mulțumesc din suflet, Gavin. Nu te învinui pentru ceea ce a trebuit făcut. M-ai salvat pe mine și te-ai salvat pe tine. Nu e un păcat.

– Poate că nu. Dar nu e nici o virtute, spuse el. Apoi, după o lungă tăcere: Ne putem căsători în Batavia. Sunt biserici creștine acolo.

– Să ne căsătorim? Simți că i se învârte capul și îl privi șocată. Despre ce vorbești?

– Ne-am comportat ca doi soți, așa că trebuie să luăm măsuri, spuse el calculat.

Trebuia să-și dea seama că el avea să gândească așa. Era un gentleman, o compromisese și acum îi repara onoarea cerând-o de soție. De ce o deranja atât de mult acest gând?

Fiindcă nu voia să se mai mărite vreodată. Fiindcă nu era în stare să fie soția unui bărbat onorabil. Cu atât mai puțin a lui Gavin.

Promițându-și că se va gândi mai târziu la aceste sentimente, ea răspunse:

– Din toate lucrurile generoase pe care le-ai făcut, acesta este cel mai generos, dar nu e nevoie. Ai sacrificat destule pentru mine. Nu trebuie și să te însori cu o străină.

– Nu prea mai suntem străini, Alexandra, spuse el cu voce rece, lipsită de emoții.

– Nu are sens să ne legăm pe viață pentru ceva ce s-a întâmplat la zeci de mii de kilometri distanță de casele noastre. Tu nu vrei să te însori cu mine, eu nu vreau să mă mărit cu tine sau cu oricine altcineva, deci subiectul e închis.

– Acum înțeleg de ce nu au reușit să te supună, zâmbi el vag.

Ea se îmbujoră.

– Îmi pare rău, am fost nepoliticoasă? Să nu crezi că nu te apreciez, Gavin. Deja îți datorez mai mult decât ți-aș putea înapoia într-o viață. Nu e nevoie să mă îndatorezi și mai mult.

– N-ar fi o pedeapsă să mă însor cu tine, Alex. Cred că ne-am înțelege destul de bine. Dar... Ezită, căutându-și

cuvintele, poate că între noi s-au întâmplat prea multe ca să ne mai simţim în largul nostru unul cu celălalt.

– Aş vrea să fim prieteni. Se poate?

Simţi că nu mai era chiar atât de încordat.

– Şi eu aş vrea asta, spuse el. E un drum lung până în Anglia. Mai bine să fim relaxaţi decât să călcăm ca pe ace.

– În regulă. Atunci vom fi prieteni şi va fi... ca şi cum ultima încercare a Jocului Leului nu s-a întâmplat niciodată.

Nu avea să le fie uşor să uite, dar era un început să decidă că puteau să lase în urmă întâmplarea aceea.

– Dacă vrei să te recăsătoreşti vreodată, găseşte-ţi o mireasă tânără, inocentă, care nu a fost întinată de viaţă.

– Am făcut asta o dată. Nu am de gând să mai distrug încă o tânără inocentă.

– Să distrugi? Se încruntă, simţind că el îi spusese mai mult decât avusese de gând. Din câte am văzut şi am auzit, Helena a fost o soţie preţuită şi foarte iubită. Asta nu înseamnă distrugere.

El ezită, iar apoi explică:

– Sănătatea Helenei fusese întotdeauna fragilă. Mă îngrijoram că viaţa la bordul unei corăbii ar putea fi prea dificilă pentru ea, dar ea nu voia să ne despărţim. Şi nici eu nu voiam. Poate dacă o lăsam acasă, la Boston, astăzi ar fi în viaţă.

O durea sufletul pentru el. Probabil că simţea o vină cumplită, gândindu-se că el fusese responsabil pentru moartea iubitei sale soţii. Nu era de mirare că se simţise dator să salveze o sclavă disperată.

Vrând să-i diminueze durerea adâncă, ea spuse:

– Am văzut pictura cu Helena. I-ai dat ani de fericire. Multe femei nu au parte de asta o viaţă întreagă.

– Eram fericiţi, aprobă el, dar medicul din Boston o avertizase că ar fi periculos să facă un copil. Dacă nu aş...

Se opri brusc.

Știind că intra într-o problemă foarte delicată, Alex îl întrebă:

– Dar nu-i așa că Helena voia cu disperare un copil?

– De unde știi? o întrebă el, privind-o fix.

– Sunt femeie. E normal să vrei să ai un copil cu omul pe care-l iubești.

Sau să ai un copil chiar dacă în căsnicie nu prea este iubire, dar nu trebuia să-i spună asta.

– Helena și-a asumat riscurile cu bună știință, continuă ea. Și acum, ei bine, ea și Anna sunt împreună.

– Aș vrea să cred asta, șopti el.

– Crede, spuse Alex convinsă. Ții minte că Ahile a avut șansa să aibă o viață scurtă, glorioasă sau una lungă, anostă? A ales gloria și a murit tânăr, dar faima lui persistă. Dacă Helena a fost întotdeauna fragilă, i-ai făcut o bucurie nespusă lăsând-o să aleagă dragostea și aventura. Toți murim. Cel puțin ea a murit acolo unde voia să fie, vrând ceea ce voia să facă, cu omul pe care îl iubea și va trăi mereu în inima ta. Nu ai distrus-o, ai împlinit-o.

Gavin răsuflă cu putere.

– Nu m-am gândit la asta din punctul de vedere al unei femei.

Alex își aminti de tânăra aceea diafană, cu zâmbet luminos. Helena fusese născută să iubească și se dăruise cu totul. Făcuse o alegere bună. Alex își dorea ca Edmund s-o fi iubit la fel de mult ca Gavin, să fie la fel de fidel jurămintelor sale matrimoniale.

Se înfioră un pic și i se păru că vântul era mai rece.

– Bunicul tău, vicarul scoțian, a făcut bine că ți-a insuflat integritatea și onestitatea, dar nu ești responsabil pentru toate relele din lume, Gavin.

– Căpitanul unei nave e responsabil pentru tot ce se întâmplă la bord. Îmi va fi greu să mă dezbar de acest obicei, dar... am să încerc.

– Amintește-ți de Helena fericită. Acesta a fost adevărul căsniciei tale.

Urmă o tăcere lungă, timp în care nava se ridică şi coborî şi fură stropiţi din când în când de apă, apoi el spuse încet:

– Mulţumesc, Alexandra. Întotdeauna eşti aşa de înţeleaptă?

Se bucura că putuse să îl ajute, dar sinceritatea o obligă să spună:

– Când mă gândesc la Katie, nu sunt deloc înţeleaptă. Crezi că o vom găsi?

– Greu de spus. Kasan a zis că a fost trimisă la haremul rajahului din Sukau. Dacă încă este acolo, avem noroc. Suryo s-a interesat, iar rajahul e în vârstă şi respectat, spuse el. Rajahul Fahad e, de asemenea, tatăl primei soţii a lui Kasan.

– Deci Katie ar fi putut fi trimisă în dar socrului lui Kasan? întrebă Alex scârbită.

– Probabil. Asta arată că Kasan e mai implicat în afacerile piraţilor decât vrea să recunoască public.

Alex blestemă în şoaptă.

– Omul ăla e un monstru. Aş fi vrut să-i rupi gâtul.

– Ne-a făcut vieţile grele, aşa e, dar, faţă de alţi despoţi orientali, Kasan e destul de luminat. Se spun multe lucruri sordide despre viaţa lui personală şi probabil o parte dintre ele sunt adevărate, iar oamenii lui nu au drepturile pe care le au englezii sau americanii, însă de obicei nu-şi omoară supuşii fără motiv şi nu le cere biruri încât să moară de foame. Maduri e o insulă puternică şi independentă, şi cred că va rămâne aşa.

Îşi aminti că între bărbaţi exista o legătură tensionată, puternică.

– Îl admiri.

– Oarecum, recunoscu Gavin. Dar nu vreau să lucrez pentru el. Are prea multă putere şi asta îl face periculos. E cam ca un duce britanic sărit de pe fix.

Alex se gândi la ducii britanici pe care îi cunoştea, care erau chiar civilizaţi, dar era dispusă să îi înţeleagă lui Gavin principiile republicane. Într-adevăr, puterea era capabilă să corupă.

– Atât timp cât rajahul din Sukau nu e crud sau nebun. Cât mai avem până în Java?

– Trei sau patru zile, dacă vântul se menține.

– Și apoi? Cum abordezi un despot oriental ca să îi ceri o favoare?

– După ce trecem de vama din Sukau, îl voi trimite pe Suryo la palat cu cel mai frumos dar de pe *Helena*. Am un ceas franțuzesc care arată ca și cum ar fi fost furat de la Versailles. E foarte impresionant. Ar trebui să demonstreze că suntem destul de bogați încât să merităm atenția rajahului. Suryo va cere o audiență. Apoi așteptăm.

– Nu prea mă pricep să aștept, dar presupun că mă voi descurca.

Alex închise ochii și se rugă. Un miracol o salvase de sclavie. Acum avea nevoie de altul.

capitolul 12

– Maiestatea Sa, rajahul din Sukau, vă va primi acum.

Șambelanul le făcu lui Gavin și lui Alex semn să îl urmeze.

În timp ce îl urmau pe șambelan pe un coridor răcoros, Gavin își studie tovarășa cu colțul ochiului. Din cauza răului de mare slăbise și mai mult ca în Maduri, iar cele trei zile de așteptare în golful din Sukau o agitaseră peste măsură. Totuși, faptul că slăbise îi evidenția eleganța siluetei și plutea prin palat cu grația și demnitatea unei regine.

De când plecaseră din Maduri cususe cu sârguință și acum purta o rochie în stil european. Cu părul negru prins în coc, era o adevărată lady britanică. Foarte diferită de Alex în sarong și lanțuri aurite, ceea ce făcea să îi fie mai ușor să alunge gândurile trupești care îl bântuiau de la împreunarea forțată. Amintirile vii, fierbinți, îl rușinau, dar nu le putea alunga din minte sau din visele neliniștite, înnebunitoare. Își impuse să se gândească la altceva, era mai potrivit să se roage să o găsească aici

pe Katie. Eșecul avea să o zdrobească pe Alex. Nu, nimic n-o putea zdrobi pe Alex. Avea să-și continue căutarea până ce reușea sau până ce urma să moară. Era demnă de strămoșii ei războinici. Șambelanul îi conduse printr-o cămăruță cu uși în ambele capete. Prin a doua ușă ajunseră într-o crescătorie de păsări imensă. Lui Gavin i se tăie răsuflarea. Crescătoria fusese proiectată ca un luminiș din pădure, cu un pârâu într-un colț. Păsările de apă stropeau în jur vesele, în timp ce papagalii multicolori și alte părăsi cântătoare ciripeau și țopăiau dintr-un copac într-altul. Ceasul franțuzesc, darul lui, trona pe un pilon din mahon și servea drept suport pentru o pasăre a paradisului, care își dichisea penele colorate.

Imaginea era atât de încântătoare, încât doar peste câteva clipe îl observă pe bătrânul cu turban așezat pe un tron înalt, lăcuit, în centrul camerei. Scaunul era protejat de un baldachin. În vârful acestuia, o pasăre cafenie cânta o melodie înduioșătoare.

Convins că bătrânul era rajahul Fahad, Gavin făcu o plecăciune adâncă:

– Maiestatea Voastră, suntem onorați să ne aflăm aici.

Rajahul îi făcu semn să se oprească. Avea în mână un porumbel alb, care aproape că nu se vedea de barba lui, tot albă.

– Mă interesați, căpitane Elliott, spuse el într-o engleză fluentă, dar destul de stricată. Cadoul vostru a fost magnific. Ce favoare magnifică doriți în schimb?

Francheța rajahului fu surprinzătoare, dar foarte binevenită.

– Tovarășa mea, doamna Warren, este o văduvă din Anglia de neam mare. Însă în timp ce naviga de la Sydney spre Londra, nava a fost atacată de pirați. Doamna și fiica dumneaei au fost capturate, iar copilul i-a fost luat.

Rajahul își întoarse privirea către Alex.

– Doamna a fost sclavă?

Discutaseră dacă Alex avea să îşi pledeze sau nu singură cauza. Faptul că rajahul îi evidenţia prezenţa îi dădu lui Alex curaj să vorbească:

– Da, Maiestatea Voastră. Am fost eliberată prin intervenţia căpitanului Elliott, iar acum îmi caut fiica. Am fost informaţi că v-a fost trimisă în dar.

Îngenunche şi se înclină, atingând podeaua de marmură cu fruntea, într-un gest de supunere absolută. Apoi, ridicând din nou privirea, imploră:

– Vă rog, Maiestatea Voastră, dacă mă puteţi ajuta să o găsesc, veţi avea recunoştinţa mea eternă.

Bătrânul îi studie faţa, mângâind cu degetele osoase penele albe ale porumbelului.

– În odăile femeilor mele sunt multe copile. Cum arată fiica voastră?

– Katie are aproape nouă ani, are păr lung, blond şi ochi albaştri ca ai mei, răspunse Alex. A fost luată acum aproape jumătate de an.

Rajahul îi făcu semn să se ridice şi îşi chemă şambelanul. După un schimb de replici în şoaptă, şambelanul plecă. Încet, Fahad ridică porumbelul cel alb, care îşi luă zborul.

Pe piept avea un cerc de culoarea sângelui.

– Se spune că porumbeii mei sacri sunt foarte rari. Aveţi aşa ceva în ţara voastră, căpitane?

– Nu după ştiinţa mea, Maiestatea Voastră, răspunse Gavin, arătând spre crescătorie. Şi nu am mai văzut o asemenea minunăţie. Sunt convins că în paradis nu pot exista frumuseţi mai mari.

O păsărică i se opri pe umăr şi începu să ciugulească la un epolet cu fir de aur, făcând câte o pauză ca să îl privească pe Gavin cu ochi strălucitori.

Amuzat, Gavin se angajă într-o discuţie despre păsări şi istorie naturală cu rajahul. Alex aşteptă în tăcere, aparent calmă, dar cu mâinile încleştate. Un porumbel sacru se apropie şi începu să îi ciugulească tivul rochiei. Alex tresări, speriind pasărea. Lui Gavin îi fu teamă că avea să cedeze în timpul acestei ultime aşteptări chinuitoare.

Sau poate avea să explodeze şi să distrugă întregul Sukau. Furia unei mame îndurerate nu cunoştea limite.

În spatele lor se auzi deschizându-se o uşă. Gavin se uită într-acolo şi văzu că şambelanul se întorsese cu o femeie cu chipul acoperit şi cu un copil. I se puse un nod în gât atunci când văzu fetiţa. Avea vârsta potrivită, dar cu siguranţă figura aceea supusă, potolită nu putea fi fiica unei femei ca Alex.

Alertată de instinct, Alex se întoarse, cu chipul luminat de bucurie.

– Katie!

– Mami!

Fetiţa strigă şi traversă în fugă crescătoria, speriind păsările, care se ridicară degrabă. În timp ce fugea, îi căzură vălul şi eşarfa, dezvăluind un păr blond strălucitor şi o minunată versiune în miniatură a chipului lui Alex.

Se întâlniră în mijlocul crescătoriei. Alex căzu în genunchi ca să-şi strângă fiica la piept.

– Katie, Katie, dragostea mea, suspină ea, cu lacrimile curgând pe obraji.

Gavin surâse amar observând întâlnirea. Fiica lui, Anna, ar fi avut aceeaşi vârstă şi un aspect fizic asemănător, dar gândul nu îl săgetă la fel ca odinioară. Acum, în mintea lui, defila o imagine cu Helena şi Anna râzând împreună pe o pajişte din paradis, fetiţa având vârsta pe care ar fi avut-o dacă ar fi trăit. Cuvintele lui Alex din seara în care plecaseră din Maduri îi oferiseră această imagine paşnică.

Adresându-se rajahului, printre lacrimi, Alex spuse:

– Ce s-a pierdut s-a găsit, Maiestatea Voastră. Acum nu am nici un ban, dar dacă aveţi încredere, vă voi trimite o răscumpărare demnă de o prinţesă dacă îmi permiteţi să îmi iau fiica acasă, în Anglia.

– Nu e nevoie, doamnă Warren. Nu e drept ca o mamă să fie despărţită de copila ei. Mergeţi cu binecuvântarea mea.

În timp ce făcu o plecăciune şi îi mulţumi rajahului, Gavin se gândi, uimit şi neîncrezător, că nu putea fi atât

de uşor. Desigur, trimisese un cadou exorbitant, iar rajahul era recunoscut ca un om corect şi onorabil, dar putea fi atât de simplu să o recupereze pe Katie Warren?

Dar chiar aşa era.

Alex îşi însoţi fiica şi femeia cu văl înapoi în odăile femeilor, pentru ca fetiţa să îşi poată strânge lucrurile şi să îşi ia rămas-bun. Fu uimită s-o audă pe Katie sporovăind într-o malaieză fluentă. După îmbrăţişările şi lacrimile femeilor rajahului, Katie fusese îndrăgită şi, mai mult ca sigur, tratată bine. Gavin avusese dreptate că fiica ei ar fi putut să trăiască aici fericită. Dar, slavă Domnului, nu era nevoie.

Plecară împreună cu însoţitoarea, iar Alex o ţinea de o mână pe Katie şi în cealaltă avea o geantă cu lucrurile fetiţei. Deşi Katie vorbise fără încetare de când se întâlniseră, după ce ieşiră din odăile femeilor tăcu.

Preocupată, Alex spuse:

– Eşti bine, turturico? Probabil ţi-e greu să îţi părăseşti prietenele pe care ţi le-ai făcut aici.

Katie încuviinţă din cap.

– N-o să le mai văd niciodată, nu-i aşa?

Alex se înfioră simţind tristeţea din vocea fiicei ei. În urmă cu mai puţin de un an îşi pierduse şi prietenii din Australia.

– Probabil că nu, scumpo. Când vom ajunge acasă, vom fi în celălalt capăt al lumii.

– Cum poate Anglia să fie acasă, când eu nu am fost niciodată acolo?

Întrebarea era bună. Alex se gândi înainte să răspundă.

– Un cămin începe cu o familie. După ce îţi vei cunoaşte bunicii şi verii, Anglia va deveni acasă pentru tine. Îţi vei face prieteni noi şi de data asta îi vei putea avea pentru totdeauna.

– Mi-ar plăcea să am prieteni pentru totdeauna, spuse Katie melancolică.

Alex o strânse şi mai tare de mână, jurându-şi că fiica ei nu avea să mai treacă vreodată prin asemenea pierderi.

– E greu să îi pierzi pe cei la care ţii. Am fost îngrozită când te-au luat piraţii.

Fetiţa păru, brusc, mai matură.

– Şi mie mi-a fost frică, mami. Am crezut... că nu te voi mai vedea vreodată.

Oare cât timp trăise Katie în teroare, înainte să ajungă pe mâini bune? Înghiţindu-şi nodul din gât, Alex spuse:

– S-ar fi putut întâmpla şi asta, dacă nu era căpitanul Elliott.

– Bărbatul care era cu tine în grădina cu păsări?

– Da, e căpitan de vas. M-a găsit pe insula Maduri şi mi-a obţinut libertatea.

Doar atât trebuia să ştie Katie despre sclavia mamei ei.

– Nava lui ne va duce până în Anglia.

Când se întoarseră la crescătoria de păsări, Alex îi făcu lui Gavin semn că totul era în regulă. Acesta se întoarse către rajah, pe al cărui umăr trona acum un papagal roşiatic. După mai multe plecăciuni, mulţumiri din suflet şi vorbe de rămas-bun, străinii plecară.

În timp ce mergeau prin palat, Alex i-l prezentă pe Gavin fiicei ei.

– Eşti căpitan olandez? întrebă Katie grav.

– Nu, sunt american, răspunse el la fel de serios.

– Bun. Nu-mi plac căpitanii olandezi.

Comentariul acesta era o altă dovadă a fricii pe care o simţise Katie în timpul atacului piraţilor, fiindcă până atunci îi plăcuse destul de mult de căpitanul de pe *Amstel*. Pe drumul către casă, Alex trebuia să afle de la fiica ei ce anume se întâmplase. Era mică. Cu puţin noroc avea să uite în curând părţile urâte.

Păcat că adulţii nu uitau la fel de uşor.

Katie fu încântată de cabina lor. Entuziasmată de întâmplările zilei, ţopăi prin cameră, admirând cărţile şi mobila.

– E mult mai frumos ca pe *Amstel*.

– Asta pentru că avem cabina căpitanului Elliott.

Alex se relaxă pe un scaun, urmărindu-şi fetiţa cu privirea. Crescuse mult în ultimele luni. Nu mai era o fetiţă, dar Alex era atât de fericită, încât îi fu uşor să-şi reprime regretele pentru timpul pe care îl pierduseră.

Katie îşi trecu degetele peste cotoarele de piele de pe un raft cu cărţi.

– Căpitanul te place.

Alex se simţi neliniştită, ca şi cum Gavin i-ar fi făcut un avans. Gândul era deopotrivă alarmant şi... reconfortant. Spunându-şi că nu trebuia să analizeze prea mult observaţia fugară a unui copil, spuse:

– Şi mie mi-e tare drag. A fost cum nu se poate mai drăguţ. Apoi, vrând să pună capăt altor comentarii despre Gavin, continuă: Mâine-dimineaţă reluăm lecţiile. Sper că nu ai uitat tot ce ştiai în franceză, despre numere şi despre sfere.

Katie o privi consternată.

– Lecţii din nou, aşa de repede?

Alex aproape că râse văzând dezamăgirea fiicei ei.

– În fine, poate luăm vacanţă o zi sau două. Nu fi aşa dezamăgită, tot timpul ţi-au plăcut lecţiile.

– Nu aş fi aşa de sigură, spuse Katie, cu vocea calmă, dar cu ochii jucăuşi.

– Ai făcut lecţii la palat?

– Da, dar fără cifre, fără franceză şi fără cărţi. Yasmeen, care avea grijă de mine, m-a învăţat malaieză. Toate fetele făceau ore de dans şi de canto şi de comportament ca doamnele de pe insulă.

Graţioasă, Katie începu mişcările precise, delicate ale unui dans din Sukau.

– Îmi plăcea să dansez. Mi-au spus că mă pricep.

– Sunt sigură că te pricepi, spuse Alex urmărind-o şi puţin neliniştită la gândul că un copil era prea adaptabil. Câţi ani ar fi trebuit să treacă pentru ca Katie să devină o localnică şi să îşi uite moştenirea engleză? Îmbrăţişându-şi fiica, adăugă: Mi-a fost tare dor de tine, turturico. Cumplit de dor.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, mami, şopti Katie. Mi-am spus că trebuie să fiu curajoasă şi să nu plâng, dar câteodată nu mă puteam abţine.

– Nici eu, spuse Alex plângând din nou, dar de data asta nu se mai simţi vinovată că nu era în stare să se stăpânească.

În pofida bucuriei, coşmarurile o treziră şi în noaptea aceea, la fel ca în aproape toate nopţile. Se trezi transpirată, gâfâind şi cu o senzaţie de greaţă. Deşi mintea ştia că e liberă, panica îi cuprindea în continuare fiecare părticică a corpului. Teama de captivitate. Teama de a pierde lumea pe care o cunoştea.

Teama de viol.

Având grijă să nu-şi trezească fiica, se dădu jos din pat şi se duse la una dintre ferestrele prin care se vedea siajul navei. O deschise şi simţi aerul proaspăt. Descoperise că dacă se uita la orizont îi mai trecea răul de mare.

Aerul nopţii şi linia orizontului care despărţea oceanul de cer o ajutară să îşi liniştească stomacul agitat. Îşi repeta încontinuu că era în siguranţă şi liberă, iar bătăile inimii se mai calmară. Se întrebă oare câte nopţi aveau să mai dureze coşmarurile. Abia scăpase de sclavie de o săptămână. Cu siguranţă, în timp, teroarea avea să dispară.

Se întoarse în tăcere în pat. Cel puţin Katie nu suferea de coşmaruri. Gropiţele nevinovate din obraji şi ritmul lent al respiraţiei ei o linişteau pe Alex aşa cum nu ar fi putut-o face altceva. Era atât de norocoasă. Incredibil de norocoasă. O iubea atât de mult că nu putea descrie în cuvinte. O sărută uşor pe frunte.

– Somn uşor, iubita mea.

Apoi se întinse pe pernă şi se forţă să se relaxeze, până ce o cuprinse din nou somnul.

În pofida coşmarurilor, zilele care urmară fură cele mai fericite pe care le cunoscuse Alex de când se măritase şi plecase de acasă. Cum promisese Gavin, echipajul se bucura să aibă un copil la bord, iar Katie era răsfăţata

tuturor. Se împrieteni foarte repede cu Gavin, fiindcă el o asculta întotdeauna cu aceeaşi atenţie ca pe un adult.

La început, lui Alex îi fu teamă că pentru Gavin avea să fie dureros să se afle în preajma unui copil de vârsta fiicei sale pierdute. În schimb, avu impresia că pentru el era o vindecare. Relaţia dintre el şi Katie era una simplă, foarte diferită de cea pe care o avusese Katie cu tatăl ei. Deşi Edmund îşi iubise fiica, niciodată nu ştiuse cum să se poarte cu o fetiţă zburdalnică.

După două zile de vacanţă, Alex îşi îndeplini promisiunea de a relua lecţiile. Cărţile şi hărţile lui Gavin erau materiale bune pentru lectură, aritmetică şi geografie, iar Katie devora lecţiile ca un căţeluş înfometat. Întotdeauna fusese o elevă bună, iar timpul petrecut în altă cultură îi mărise apetitul de învăţătură.

Avea ca temă zilnică să îşi povestească într-un jurnal experienţa din Indii. Pe lângă faptul că aşa îşi exersa scrisul, Alex afla mai multe despre viaţa fiicei ei în captivitate. („În Sukau orezul se găteşte în multe feluri. Îmi plac sosul de alune şi *nasi goreng.*")

Citi cu uşurare că, după primele şocuri, Katie se obişnuise cu noua ei lume. Nu avea să mai aibă coşmaruri, însă teama de a-şi pierde din nou mama o ţinea pe Katie şi mai aproape. Pe Alex nu o deranja. Amândouă aveau nevoie de această apropiere. După ce ajungeau în Anglia, puteau să ducă o viaţă normală.

Era pregătită pentru asta. Dumnezeule, chiar era pregătită!

capitolul 13

Când aruncară ancora în golful unei insuliţe, ca să îşi facă provizii înainte de a traversa întinsul Ocean Indian, Gavin le văzu pe Alex şi pe Katie atârnate de balustradă, privind cum pirogile se îmbulzeau în jurul *Helenei*, iar localnicii ofereau alimente şi alte produse. Imaginea îl făcu să zâmbească. Alex însăşi părea o fetiţă în ultima vreme. Deşi încă era slăbită din cauza captivităţii şi răul

de mare nu îi trecuse complet, strălucea irezistibil. Şi Katie avea în ochi aceeaşi lumină. La maturitate avea să frângă cu siguranţă multe inimi.

Când se apropie de Alex şi de fiica ei, un vâslaş ridică o păpuşă simplă, din cârpă, îmbrăcată în bucăţi de material. Katie o privea cu jind, iar Alex îşi muşcă buzele necăjită.

Înţelegând că Katie nu avea jucării şi Alex nu avea bani, Gavin se aplecă peste balustradă şi se tocmi cu vâslaşul. Ajunseră la un preţ, iar Gavin aruncă o monedă. În schimb, păpuşa fu aruncată în sus. Katie strigă, temându-se că va cădea în apă, dar Gavin se aplecă peste balustradă şi o prinse în aer.

– Poftim, Katie, i-o întinse el cu un zâmbet. O amintire din insule.

– Oh, mulţumesc, mulţumesc, căpitane Elliott! exclamă ea, strângând păpuşa la piept, cu o strălucire în ochi.

– Vă mulţumim, într-adevăr, căpitane, spuse Alex cu căldură.

Nu cerea niciodată nimic pentru ea, dar o impresionau încercările de a-i face pe plac fiicei ei. Vrând să aibă parte de acea căldură din nou, Gavin spuse:

– Rămânem aici o bună parte din zi, ca să ne refacem rezerva de apă şi să luăm provizii proaspete. Ce ziceţi dacă mergem la o plajă foarte frumoasă, puţin mai la nord? Putem să luăm un coş de picnic şi să ne bucurăm de o ultimă zi pe uscat înainte de traversarea oceanului.

De asemenea, poate că mâncarea avea să-i cadă mai bine lui Alex pe uscat.

Invitaţia fu acceptată de îndată. În timp ce Alex şi fiica ei coborâră să se pregătească, Gavin se ocupă de mâncare şi închirie o pirogă de la căpetenia insulei.

Fiindcă era foarte cald, Gavin coborî să se îmbrace în haine specifice localnicilor. Era ciudat să locuiască într-o cabină mică, de matelot, după ani de zile în care fusese căpitan. Dacă stătea în picioare în mijlocul încăperii putea atinge orice obiect de acolo, iar dacă îşi

îndrepta spatele aproape că dădea cu capul de tavan. Nu conta. Alex și Katie aveau nevoie de spațiul și de confortul din cabina căpitanului mai mult ca el. Mesele luate în bucătăria înghesuită și faptul că hărțile și jurnalele erau amestecate cu cămășile reprezentau un disconfort minor.

La fel de practică precum Gavin, Alex alese haine insulare și pentru ea și pentru Katie. Renunțară la ciorapi și își luară pălării de paie ca să își protejeze pielea delicată. Plecară de pe navă într-o atmosferă de sărbătoare.

Piroga era destul de mică, astfel încât Gavin se putu ocupa singur de pânze și îi plăcu faptul reuși să o manevreze foarte ușor atunci când trebui să înconjoare unul dintre capetele golfului ca să ajungă la destinație. Locul acela protejat de stânci în partea dinspre uscat era un adevărat paradis pentru un nordic, iar apele albastre, transparente se izbeau de un strat de nisip alb. Savurară un prânz agreabil, tolăniți la umbra palmierilor care foșneau, vorbind alene despre tot felul de fleacuri.

Simțind că îl lua somnul, Gavin spuse:

– Am chef să-mi dezmorțesc picioarele. Cine vrea să facem o plimbare?

– Cu drag.

Alex și Katie se ridicară și toți trei începură să meargă pe marginea apei, lăsându-și picioarele și gleznele în voia valurilor. Katie o luă înaintea adulților, jucându-se cu valurile și chicotind atunci când o surprindea apa.

– Mulțumesc că ne-ai adus aici, spuse Alex. Ziua de astăzi va fi o amintire caldă, minunată în iernile reci din Anglia.

– Presupun că englezii au devenit așa mari exploratori fiindcă au căutat întotdeauna o climă mai bună. Și au găsit-o aproape oriunde.

Ea râse.

– Cred că ai dreptate, dar eu, una, voi fi încântată să-mi petrec restul zilelor în Marea Britanie. Vreau să ajung o bătrână excentrică, înconjurată de pisici, care își va plictisi nepoții cu poveștile călătoriilor sale.

El îi studie profilul elegant.

– Mi-e greu să mi te închipui bătrână.

Râsul ei răsună spart.

– Uneori mă simt cumplit de bătrână. Dar aveai dreptate că, într-un final, Maduri va fi doar un vis pe jumătate uitat. Deja mi se pare puţin ireal. Ca şi cum totul i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Se cutremură, deşi era foarte cald.

Gândindu-se la umbrele care i se vedeau sub ochi chiar şi atunci când râdea, el o întrebă:

– Ai coşmaruri?

– Uneori, recunoscu ea, dar nu sunt importante. În cea mai mare parte a timpului sunt cum nu se poate mai fericită. Sunt recunoscătoare că sunt liberă şi că mi-am recuperat fiica. Dar tu? îl privi întrebătoare. Ai coşmaruri?

– Câteodată. Cu siguranţă nu se compară cu ale tale.

Gavin se uită în altă parte, de teamă că în ochi ar putea să i se citească amintirile arzătoare ale momentelor de intimitate. În cea mai mare parte a timpului era capabil să îşi reprime dorinţele, însă se întâmpla ca ele să năvălească, stingher, în momente neaşteptate, lăsându-l frustrat şi doritor. Vrând să schimbe subiectul, continuă:

– Mă bucur că avem la dispoziţie ziua de astăzi ca să ne luăm rămas-bun de la Indii. Deşi Anglia e frumoasă în felul său, nu e deloc aşa.

– Se pare că iubeşti foarte mult Orientul. Ai să te întorci într-o zi?

– Poate în vizită, dar nu ca să rămân aici, răspunse el încercând fără succes să convingă o scoică să plutească pe apă. Cea mai mare parte a ultimului deceniu mi-am petrecut-o la casa din Macao sau pe o bucăţică de uscat din Canton ori navigând printre insule. A fost minunat, a fost o provocare şi m-am simţit foarte bine, dar mă simt... ca şi cum această fază a vieţii mele s-a încheiat. A venit vremea unei schimbări. Voi avea destule provocări şi în Anglia.

– Se pare că pentru tine Anglia nu este o destinaţie mult-dorită, ci, mai degrabă, o încercare periculoasă,

spuse ea evitând un val agresiv. Ce te atrage într-un loc care îţi provoacă stinghereală?

Ezită, neştiind cât de multe să îi spună. Nu avea sens să îi povestească despre poliţele pe care trebuia să i le plătească unui om care încercase să îl distrugă fără motiv, dar merita să ştie raţiunile de natură familială.

– Tatăl meu a plecat din Anglia în dizgraţie. Familia lui a fost înfuriată atunci când a făcut o mezalianţă, chiar dacă mama provenea dintr-o familie perfect respectabilă. Tatăl lui l-a dezmoştenit.

– De asta urăşti atât de mult nobilimea engleză?

– Da, dar povestea tatei e mai lungă. A fost în marină şi, după o bătălie eşuată cu francezii, superiorii lui au dat vina pe el, fiindcă nu mai avea sprijin din partea familiei. Cu greu a reuşit să scape de curtea marţială. Ca recunoştinţă pentru serviciile prestate, i s-a permis să îşi dea demisia şi am plecat în America.

– Deci ai fost crescut pe mare, spuse ea gânditoare. Tatăl tău s-a împăcat vreodată cu familia sa?

– Nu. De-abia aştept să ajung la Londra, să intru în casa familiei şi să-l anunţ pe bunicul meu că sunt fiul oii negre.

Alex îl privi îngrijorată pe sub borul pălăriei.

– Dacă vrei să fii acceptat de familia tatălui tău, nu cred că o atitudine războinică te va ajuta prea mult.

– Nu am nici un interes să fiu acceptat de o turmă de bigoţi intoleranţi. Nu vreau decât să le arăt că exist. Condamnarea bunicului nu i-a distrus viaţa tatei şi nu înseamnă nimic pentru mine, spuse el zâmbind imaginii pe care şi-o închipuia de ani de zile. Intenţionez să mă stabilesc la Londra ca un american bogat, vulgar şi îi voi explica oricui vrea să mă asculte că sunt o ramură corcită a copacului familiei Elliott.

Ea râse.

– Nu prea e frumos din partea ta. Dar cred că în curând plăcerile răzbunării vor dispărea.

– Răzbunare e un cuvânt prea puternic. Mai degrabă dreptate. Dar cea mai mare parte a motivelor pentru care mă stabilesc în Anglia ţin de afaceri. Casa Elliott

are nevoie de un birou la Londra, iar eu am acolo suficienţi prieteni şi rivali încât oraşul să fie interesant pentru mine.

Prieteni, rivali şi un duşman adevărat.

Katie se întoarse în fugă cu mâinile pline de scoici.

– Uite, mami!

– Ce frumoase sunt scoicile astea! spuse Alex înnodându-le într-un colţ al sarongului. Presupun că o să aduni mai multe?

Râzând în hohote, Katie fugi să facă exact ce i se spusese. Privindu-şi cu drag fiica, Alex spuse încet:

– Aş fi foarte tristă dacă familia mea m-ar dezmoşteni. Tatăl tău chiar a trecut atât de uşor peste dezaprobarea familiei lui?

– Sincer, nu, recunoscu Gavin. Era trist după ce am plecat din Anglia. Nu a vorbit niciodată despre trecut, cu excepţia unei dăţi când mi-a mărturisit că acuzaţiile marinei împotriva lui nu aveau nici un fundament. În urmă cu câţiva ani am angajat pe cineva să afle mai multe despre bătălia care i-a distrus cariera. Investigatorul mi-a confirmat că nu tatăl meu era de vină, de fapt probabil că acţiunile lui au împiedicat agravarea situaţiei. Dar adevărul nu prea contează atunci când autorităţile au nevoie de un ţap ispăşitor.

– Şi cum s-a simţit mama ta atunci când a fost obligată să-şi părăsească ţara?

– I-a părut rău că-şi părăsea prietenii şi familia, dar avea un spirit aventuros, iar America o atrăgea.

– Fără îndoială, eşti fiul mamei tale, spuse Alex şovăind. Ai spus că au murit amândoi.

– Mama naviga mereu cu tata, spunea că fuseseră despărţiţi prea mult când el era în marină. Gavin înghiţi greu, dând semne că încă nu depăşise momentul. Se întorceau din Caraibe când un uragan a aruncat nava într-un recif aflat în larg. Nu... nu au existat supravieţuitori.

Alex îi atinse mâna.

– Îmi pare tare rău, Gavin.

– Marea e o amantă periculoasă. Ea dă şi tot ea şi ia.

Cuvintele erau stoice, dar îi strânse mâna pentru o clipă înainte să-i dea drumul.

În faţa lor, un val o doborî pe Katie de pe picioare şi o rostogoli pe nisipul alunecos. Deşi nu părea să fie în pericol, Alex îşi ridică fustele şi alergă să-şi salveze fiica. Katie ieşi din apă scuipând şi udă până la piele, dar radiind de fericire. După ce o scoase din apă, Alex o îmbrăţişă strâns, chiar dacă asta însemnă că se udă şi ea.

Cele două străluceau în lumina soarelui şi a nisipului, creând o imagine pe care Gavin nu avea s-o uite niciodată. Fecioara Maria şi pruncul. Dragoste necondiţionată şi inocenţă tinerească. Îl lovi o dorinţă paralizantă. Voia să facă parte din cercul acela al dragostei şi al acceptării. Fusese singur prea mult timp.

Fusese absorbit de dezvoltarea Casei Elliott, de dorinţa de a-şi demonstra capacităţile în faţa familiei fără chip care îi izgonise tatăl. Realizase multe prin muncă istovitoare, dar, privind în urmă, nu bogăţia şi succesul îi ofereau satisfacţie, ci amintirile despre Helena, despre fericirea de care avuseseră parte. Voia din nou acelaşi gen de fericire.

O voia pe Alex. Voia puterea şi fidelitatea ei, voia gingăşia solară a lui Katie, voia şansa la alţi copii. Dorea să facă parte dintr-o familie. Îşi crease o imagine despre părinţii lui Alex: tatăl vitreg, colonelul inimos şi mucalit, mama iubitoare al cărei singur defect era perfecţiunea. Sora şi fraţii vitregi. O familie adevărată, unită de dragoste, de râsete şi de certuri. Voia cu disperare să fie unul dintre ei.

Chicotind, Alex şi Katie se întoarseră spre el, ţinându-se de mijloc. Erau ude şi murdare, dar atât de frumoase încât aproape îl duru. Încercând să nu observe felul în care hainele umede ale lui Alex se mulau pe silueta ei ispititoare, le întâmpină cu un zâmbet.

–Ar trebui să ne întoarcem înainte ca Katie să fie arsă de soare.

Se îndreptară către pirogă. Katie încă aduna scoici, iar el îşi repeta că Alex încă nu îşi revenise după lunile

de captivitate. Probabil că cicatricile emoţionale nu aveau să dispară niciodată. Dacă voia să o câştige, trebuia să aibă răbdare, fiindcă avansurile prea timpurii ar fi putut s-o îndepărteze pentru totdeauna.

Din fericire, se pricepea să aibă răbdare.

Cu pielea pârlită de soare şi obosite de aventurile zilei, Alex şi Katie se retraseră devreme în seara aceea. Katie adormi repede, cum adorm copiii. Alex, nu, dar în seara aceea nu o deranjă insomnia.

Gavin era o companie minunată. Era un bărbat în toată puterea cuvântului, atât de sigur pe el încât ştia cum să se poarte cu femeile. Deşi Alex bănuia că intimitatea lor forţată încă îl chinuia, observa că nu se lăsa afectat. Timpul vindeca totul şi, cu cât navigau mai departe de Maduri, cu atât Jocul Leului părea mai ireal.

Şi-l închipui râzând şi îi simţi ochii cenuşii la fel de aproape ca pe un sărut. Amintirea îi stârni dorinţă, un sentiment pe care îl credea înmormântat pentru totdeauna. Îl reprimă pe dată. Nu avea să se îndrăgostească din nou, cu atât mai puţin de Gavin. Dacă el avea de gând să se recăsătorească, Londra îi punea la dispoziţie o grămadă de tinere minunate din care putea să aleagă.

Se întoarse pe o parte, alungând imaginea tulburătoare, dar nu-şi putu stăpâni complet valul neintenţionat de dorinţă. Nu era de mirare, doar Gavin era cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată şi se cunoşteau în feluri pe care mulţi oameni nu le încercaseră niciodată. Din păcate, dorinţa se întrepătrundea cu teama, cu durerea, cu ura. Cu o greutate sufocantă, cu o invazie nedorită a fiinţei ei...

Neliniştea o făcu să respire mai repede şi stomacul i se întoarse pe dos. Afurisind în gând, se ridică şi deschise o fereastră ca să poată inspira aer proaspăt.

Luna plină turna argint peste valuri creând o imagine de pace şi linişte totală. Chiar dacă aveau să apară pirogi cu piraţi, se simţea sigură ştiind că Gavin comanda

vasul. El nu ar fi permis niciodată lâncezeala de după furtună care condusese la capturarea vasului *Amstel*.

Simțindu-se mai bine, își luă rămas-bun de la lună și se îndreptă către pat. Apoi se opri.

Lună plină.

Cât timp trecuse de la ultima menstruație? Încercă să calculeze, dar nu era necesar. Știa, în sufletul ei, de ce se simțise rău atât de des, de ce se simțise atât de obosită și de sensibilă. Ororile din Maduri tot nu o lăsau să trăiască.

Era însărcinată.

capitolul 14

Se apropia furtuna, așa că Gavin urcă să ajute la strânsul pânzelor. Când termină, zăbovi mai mult timp la catarg, ca să se bucure de panoramă și de febra musculară plăcută. De la această înălțime, legănatul corăbiei care străbătea apele Oceanului Indian era o desfătare. Nu mai văzuseră alte vase de zile întregi. Lumea se rezuma la largul mării și la cerul și mai larg, dar și la scârțâitul familiar al scândurilor vasului.

Se auziră șapte bătăi de clopot. Era unsprezece și jumătate dimineața, trebuia să-și ia sextantul și să verifice poziția. Se mișcaseră bine. Dacă vântul o ținea tot așa, aveau să ajungă în Anglia până la începutul verii.

Coborî pe punte și se întâlni cu Katie, care îl privea cu ochi mari.

– Nu știam că și căpitanii se ocupă de pânze, spuse ea.

– Stăpânul unei nave nu trebuie să facă asta, dar, dacă vrea, poate, explică Gavin. Chiar îmi place să strâng pânzele atunci când am timp.

Katie se uită la nodurile complicate ale funiilor.

– Pot să învăț și eu?

– Nu, spuse Alex, alăturându-se fiicei ei.

Privirea îi căzu asupra cămășii lejere a lui Gavin, asupra pieptului aproape dezgolit și se uită în altă parte.

– Este nevoie de multă forţă ca să urci la catarg, nu-i aşa, căpitane?

– Aşa e, băieţii nu lucrează pe punte înainte de doisprezece ani. Dar pot să-ţi arăt cum să măsori înălţimea soarelui cu sextantul, adăugă el când Katie păru dezamăgită.

– Pot? îşi întrebă ea mama.

– Sigur că da, e educativ.

Deşi zâmbea către fiica ei, Alex era încordată, iar sub ochi avea umbre cenuşii.

Gavin crezuse că picnicul de pe plajă fusese benefic pentru Alex, dar din ziua aceea devenise tot mai slabă şi mai tăcută. Poate că era efectul răului de mare de care nu reuşea să scape sau poate că, cu cât se apropiau mai mult de Anglia, cu atât se îngrijora mai mult în legătură cu felul în care avea să fie primită. O senzaţie puternică de ruşine, deşi nemeritată, avea să-i îngreuneze întâlnirea cu familia şi prietenii.

Dacă s-ar fi aflat încă pe Maduri, ar fi putut s-o întrebe ce se întâmpla şi ar fi primit un răspuns sincer, dar apropierea dintre ei dispăruse. Îi era dor s-o aibă pe Alex ca prietenă. De asemenea, îi era cumplit de greu să se dea la o femeie care îl ţinea la distanţă, deşi se aflau atât de aproape pe navă.

Lui Katie îi plăcu lecţia cu sextantul.

– Ai fi un bun marinar, observă el după ce ea citi corect unghiul.

Ea zâmbi auzind complimentul, dar clătină din cap.

– Îmi place să stau pe uscat, căpitane Elliott. Zilele seamănă prea mult una cu alta la bordul unei nave.

– Astăzi va fi diferit fiindcă vine o furtună. De îndată ce încep vântul şi ploaia va trebui să coborâţi. Văzând îngrijorarea din privirea lui Alex, adăugă: Nu e nimic ce nu poate fi înfruntat de *Helena*.

– Nava se va descurca bine. Stomacul meu, nu ştiu.

Avea dreptate să se îngrijoreze, furtuna urma să-i ofere o noapte agitată.

– Încearcă să nu te întinzi. De regulă asta măreşte ameţeala.

– Și aerul proaspăt face bine, zâmbi ea amar. Nu-ți face griji pentru mine. Mi-a fost și mai rău.

Așa era, dar asta nu însemna că nu trebuia să se îngrijoreze pentru ea.

Fulgere orbitoare, tunete puternice, ploaie cumplită. Stomacul lui Alex ura furtuna chiar mai mult decât restul ființei sale. Deși petrecuse suficient timp pe mare ca să știe că nava nu se afla în pericol, era vremea cea mai urâtă de care avusese parte de la furtuna dezastruoasă care condusese la capturarea lui *Amstel*. Deși vorbea și se juca cu Katie, își amintea obsesiv furtuna și consecințele sale.

Fiindcă focul din bucătărie fusese stins, din motive de siguranță, la cină avură parte doar de biscuiți uscați și de ceai rece. Plictisită și somnoroasă, Katie se retrase devreme. Alex o înveli bine cu pături și perne, ca să fie bine fixată, dar nu era pregătită să doarmă. Pe lângă faptul că poziția orizontală i-ar fi transformat greșurile într-un rău îngrozitor, o epuizase efortul de a rămâne veselă în fața lui Katie.

Orele trecură încet, iar ea rămase în scaunul greu al lui Gavin, care era fixat de podea cu bare, astfel încât să nu se miște odată cu nava. Clipocitul ploii și vuietul vântului erau uneori acompaniate de ciripitul indignat al păsărilor, ale căror colivii fuseseră duse sub punte înainte de furtună. Nu le învinovățea că protestau. Și ea simțea același lucru.

În sfârșit, după miezul nopții, furtuna începu să se potolească. Având mare nevoie de aer curat, își trase pe ea pelerina pe care o croise dintr-un material de prelată și deschise ușa. Culoarul pe care se aflau cabinele ofițerilor era gol, așa că se strecură afară și urcă pe punte. În întuneric, pelerina o proteja de privirea marinarilor protectori, care aveau să-i spună să se întoarcă în cabină.

Deși furtuna se liniștise puțin, energia sălbatică ce rămăsese în aer îi însoțea de minune starea de spirit. Se uită pe punte. De obicei, personalul de gardă care nu avea o activitate se strângea la teugă, dar, fiindcă ploaia

încă biciuia puntea, se adăpostiseră în preajma bucătăriei, deci avea şanse să nu fie observată dacă trecea prin acea parte a navei care era îndreptată către vânt.

Sprijinindu-se de balustradă, înaintă prin ploaia puternică, spre prova unde avea să aibă parte de puţină intimitate. Apa care ajungea pe punte o stropi de câteva ori. Toate obiectele care de regulă rămâneau libere fuseseră fixate sau fuseseră duse sub punte, aşa cum se întâmplase cu puii, iar nava avea doar pânzele care îi erau necesare pentru a rămâne stabilă.

Când ajunse la prova, se agăţă cu ambele mâini de balustradă, în timp ce *Helena* aluneca în vâltoarea valurilor, apoi se ridica din nou triumfătoare. Era ca şi cum ar fi călărit un cal nărăvaş, însă călare se simţise întotdeauna puternică şi stăpână. Acum era o simplă pasageră care depindea de competenţele echipajului *Helenei*.

Sub ea se afla figura de galion a navei. În locul siluetei obişnuite de femeie, sculptura înfăţişa o femeie blondă, angelică, modelată după adevărata Helena Elliott. O doamnă demnă de respect, de preţuire, de adoraţie, nu o femeiuşcă oarecare.

Disperată, Alex îşi dădu seama că ea nu avea nici puritatea soţiei mult-iubite, nici senzualitatea sinceră a unei femeiuşti. Se întorcea acasă distrusă, însărcinată în mod ruşinos, la prea multă vreme de la moartea soţului ei. Fără mărturia trădătoare a corpului, lunile petrecute în Indii ar fi putut fi ignorate cu uşurinţă, iar nimeni nu trebuia să ştie ce se întâmplase cu ea. Acum lumea avea s-o cunoască drept târfă sau victimă. Nu era sigură care opţiune îi displăcea mai mult.

Studie valurile întunecate, agitate, fascinată de grandoarea lor mânioasă. Oare avea să supravieţuiască şi să ajungă acasă? Când era însărcinată cu Katie se simţise foarte bine, dar acum îi era rău în permanenţă. Oare în ce măsură răul fizic se datora călătoriei pe mare, sarcinii sau, dimpotrivă, fricii de viitor? Se simţea la capătul puterilor, era obosită în fiecare clipă din fiecare zi, era

epuizată de eforturile pe care le depunea pentru a fi mama pe care o merita Katie.

Dacă i se întâmpla ceva, Gavin avea să se asigure că Katie ajungea în siguranţă la părinţii lui Alex. De fapt, îi scrisese o scrisoare cu instrucţiuni, dacă asupra ei avea să cadă o năpastă în timpul călătoriei. Dacă? Nu, când. Acum se afla deja pe marginea prăpastiei, simţea cum o cheamă întunericul. Chiar dacă ştia că trebuia să se îndepărteze de unduirile hipnotice ale valurilor, nu reuşea. Marea era o sirenă care promitea pace veşnică sub vâltoarea valurilor.

Nu. Într-o bună zi avea să aibă parte de odihnă, dar acum trebuia să facă faţă turbulenţelor vieţii. Se pregătea să se îndepărteze, când bompresul din faţa ei începu să strălucească. După o uimire de o clipă, înţelese că trebuia să fie vorba despre focul Sfântului Elmo, lumina misterioasă, inexplicabilă, care dansa uneori pe catargele corăbiilor după furtună. Deşi auzise despre acest fenomen, nu îl văzuse niciodată. Fascinată, păşi pe balustrada de la mijloc ca să vadă mai bine, agăţându-se de frânghii cu ambele mâini, în timp ce bompresul luminos tot urca şi cădea pe marea întunecată şi agitată.

Se simţi mică, precum un fir de praf agăţat deasupra valurilor şi avu senzaţia că problemele ei nu însemnau nimic faţă de imensitatea oceanului. Gândul îi stârnea o pace seducătoare...

În uşă se auziră bătăi puternice.

– Căpitane, ar fi bine să veniţi sus.

Gavin abia aţipise după orele lungi pe care le petrecuse pe punte, aşa că se trezi cu greu şi înjură înainte să-i deschidă uşa lui Benjamin Long.

– Ce s-a întâmplat?

– Navigăm fără probleme, domnule, dar n-am mai văzut lumini ca astea până acum. Catargul parcă e un soare şi oamenii sunt cam agitaţi.

Gavin îşi stăpâni un oftat. Marinarii erau superstiţioşi şi nu ar fi fost înţelept să-i forţeze.

– Vin imediat.

Își luă din nou pelerina umedă. Chiar dacă nu era o urgență reală, Benjamin făcuse bine că îl chemase. De gărzi se ocupau primul ofițer și ofițerul secund. Ca stăpân, Gavin putea veni și pleca oricând voia, dar era întotdeauna disponibil atunci când era nevoie de el. Aici intra și calmarea mateloților superstițioși, fiindcă pentru ei autoritatea căpitanului era întrecută doar de cea a lui Dumnezeu.

Când păși pe punte i se tăie respirația. Majoritatea pânzelor erau strânse și catargele strălucitoare scânteiau nemaipomenit pe fundalul cerului întunecat de furtună. Globuri fosforescente scăpărau printre vergi, unele mici ca o nucă, altele mai mari ca un cap de om. Deși priveliștea era minunată, îi fu ușor să înțeleagă de ce marinarilor superstițioși luminile li se păreau îngrijorătoare.

Vorbi mai întâi cu cârmaciul, care era ajutat de un alt marinar, din cauza mării agitate. Apoi se îndreptă către oamenii care se strânseseră în jurul bucătăriei. Nu prea conta ce spunea, simpla lui prezență îi liniștea pe cei mai nervoși. Se bucură că nu era nevoie să trimită pe nimeni sus. Pe o astfel de vreme era foarte periculos să te urci pe catarg, iar pe un marinar neliniștit, expus luminilor sfântului Elmo, îl păștea fără doar și poate de un accident mortal.

Se pregătea să i se alăture lui Benjamin la pupa când zări o siluetă întunecată plutind deasupra, la prova, în bătaia focului nestăvilit. Pentru o clipă, își aduse aminte de ceea ce îi spusese, cu decenii în urmă, tâmplarul care făurise nava. Acesta îi povestise despre îngerul negru al morții care apărea pe navele blestemate. Aripile negre fluturau, iar îngerul le prevestea pieirea...

Nu, la naiba, nu era nici un legendar înger al morții. Figura era adevărată, poate că era vorba despre un pescăruș rănit care se refugiase de furtună.

Înaintă ca să se asigure, pășind cu grijă, în timp ce apa neagră se revărsa din când în când peste punte.

Dumnezeule, era o femeie învesmântată într-o pelerină, iar pe *Helena* nu se afla decât o singură femeie. Când nava alunecă într-un vârtej de valuri, Alex se clătină brusc. Gavin se avântă şi îi înconjură talia cu mâna, salvând-o înainte ca ea să poată cădea în marea ameninţătoare. Se prăbuşiră împreună pe punte.

Ţinând o mână în jurul ei, bărbatul se prinse cu cealaltă de un stâlp, ca să nu cadă.

– La naiba, Alex, ce aveai în cap? spuse el furios, teama transformându-i-se în mânie. Dacă aveai de gând să te omori, ar fi trebuit s-o faci când încă erai sclavă, nu acum, când eşti în siguranţă.

În lumina slabă a focurilor, îi desluşi privirea confuză.

– Nu aveam de gând să sar. Nu... nu i-aş face asta lui Katie.

Gavin respiră adânc, încercând să-şi calmeze bătăile inimi.

– Poate nu aveai de gând să te sinucizi, dar valurile pot fi ademenitoare. Atunci când eşti melancolic, e uşor de crezut că marea are răspunsul la toate problemele care te cuprind.

Ştia asta din propria experienţă.

Alex îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să suspine. Gavin se aşeză, sprijinindu-se de balustradă şi o trase la el în poală, ţinând-o la fel de ferm cum se agăţa de stâlp.

– Alex, ce s-a întâmplat? Nu eşti în apele tale de când am plecat din Indii. Ce a fost mai rău a trecut. În curând vei fi acasă, alături de familie şi de prieteni.

Ea îşi îngropă faţa în umărul lui, plângând tot mai tare.

– Nu a trecut ce a fost mai rău. Sunt... sunt însărcinată.

Vestea fu un şoc mai puternic ca ploaia nemiloasă. De asta se simţise rău, de asta era nefericită.

– Atunci ar trebui să ne căsătorim în Ceylon.

– Eşti nebun? ridică ea capul, surprinsă. Port copilul unui violator şi, Dumnezeu să mă ierte, îl urăsc pentru că există.

Cuvintele ei amare fură ca o palmă.

– Gândul că ai avea un copil al meu e chiar aşa de greu de îndurat?

– Mă îndoiesc că ar fi al tău, spuse ea rece. Probabil e copilul lui Bhudy, al doilea stăpân pe care l-am avut.

De câte ori o violase nenorocitul? Gavin o strânse la piept, vrând să-i alunge durerea din voce şi din gând.

– Dar ar putea fi şi al meu, nu-i aşa?

– Presupun că da, spuse ea îndepărtându-şi părul ud de pe faţă. Dar nu e la fel de probabil.

– Însă ar putea fi. Mărită-te cu mine, Alex. Dacă te întorci în Anglia căsătorită, nimeni nu-şi va pune nici un fel de întrebări.

– Se va afla totul destul de repede dacă nasc un copil pe jumătate malaiez.

– Dacă se întâmplă asta, ei bine, nu va fi vina copilului, spuse el cu asprime. Iar dacă eu sunt soţul tău, să îndrăznească cineva să spună ceva despre tine sau despre copil.

Un val puternic năvăli peste prova, udându-i pe amândoi. Când marea se mai potoli, el spuse:

– Ăsta nu prea e un loc bun pentru discuţii. Haide.

Se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice, apoi se îndreptă către cel mai apropiat culoar, cu o mână pe balustradă şi cealaltă în jurul mijlocului ei. Încă nu îşi revenise complet după groaza pe care o simţise atunci când o văzuse în pericol, deci se simţi uşurat atunci când ajunseră sub punte.

Fiindcă în cabina căpitanului dormea Katie, o duse pe Alex în cabina lui, cea pe care de obicei o ocupa primul ofiţer. Avea ochii goi şi tremura, aşa că, după ce aprinse o lampă cu lumină slabă, îi dădu jos pelerina îmbibată de apă şi îi înfăşură umerii într-o pătură. Apoi o aşeză pe pat, scoase nişte brandy dintr-un dulap şi turnă pentru amândoi. Se sprijini de uşă, fiindcă mai departe de ea nu avea unde să se ducă, atât de mică era cabina, şi spuse:

– Vorbeam despre căsătorie.

Alex bău, tuşi şi bău din nou.

– Eşti un adevărat cavaler, Gavin, şi apreciez faptul că vrei să mă salvezi din nou. Dar o căsătorie e pentru totdeauna. E o nebunie să te legi de mine din milă.

Deşi sinceritatea ei sumbră era impresionantă, bărbatul nu se răzgândi.

– Mila nu are nici o legătură, Alexandra. Am trecut prin multe într-o perioadă scurtă şi am ajuns să-ţi admir puterea şi înţelegerea. Ţin foarte mult la tine. Chiar ţi-e aşa de greu să-ţi închipui că tu cu mine şi cu Katie am putea forma o familie? Şi bebeluşul acesta neaşteptat, adăugă el privindu-i făptura zgribulită.

Ochii ei se închiseră din cauza noilor şuvoaie de lacrimi.

– Mă ispiteşti prea mult, Gavin. Nu ştiu dacă voi fi în stare să mai fiu soţie vreodată. Înţelegi... înţelegi ce vreau să spun?

Înţelegea, dar asta nu-l făcu să se răzgândească. Chiar dacă bebeluşul pe care îl purta ea nu era al lui, era responsabil pentru Alex. O şi dorea, dar nu numai pentru trupul ei. Voia să fie zi şi noapte alături de femeia aceasta nefericită, neînduplecată. Voia să îşi construiască o viaţă împreună, o viaţă de speranţe împărtăşite, de temeri, de zâmbete. Voia să fie soţ şi soţie până ce moartea urma să îi despartă.

– După toate lucrurile prin care ai trecut, e de înţeles că nu vrei să împarţi patul cu un bărbat, spuse el, alegându-şi cu grijă cuvintele. Dar... timpul vindecă. Poate într-o zi vei avea altă părere. Sunt un bărbat răbdător. Voi aştepta cât e nevoie.

Ochii ei se deschiseră, iar albastrul lor păli în lumina slabă.

– Îţi asumi un risc mare, Gavin. E posibil să trebuiască să aştepţi pentru totdeauna.

Oare plăcerea aceea neasemuită, vinovată, pe care o încercase în trupul ei avea să fie singura intimitate fizică de care vor avea parte vreodată? Se obligă să accepte posibilitatea. Era o pedeapsă corectă pentru o faptă ruşinoasă.

– Viaţa, dragostea şi căsătoria sunt întotdeauna riscuri, Alex. Vreau să-mi asum acest risc cu tine.

Privirea ei căzu asupra paharului cu brandy şi îl învârti nervoasă în palmă înainte să ia altă gură.

– Dacă ar fi să ne căsătorim, vei fi liber să ai o amantă, deşi sper că vei fi discret în această privinţă.

El se holbă la ea.

– Nu asta înţeleg eu prin căsătorie, Alexandra.

Ea îşi ridică privirea goală.

– Asta nu ar fi o căsătorie normală. Dacă... dacă îmi revin suficient încât să îţi pot fi soţie aşa cum se cuvine, lucrurile ar sta altfel. Aş vrea să îmi fii credincios, aşa cum şi eu ţi-aş fi ţie întotdeauna. Dar dacă asta nu se întâmplă nu aş suporta să te ştiu condamnat la celibat pentru totdeauna din cauza slăbiciunii mele.

– Amanta nu e obligatorie, nu-i aşa? întrebă el cu un zâmbet în colţul gurii, gândindu-se că era prea învechit pentru discuţii atât de directe. Mă îndoiesc că m-ar lăsa conştiinţa să fac aşa ceva.

Ea zâmbi vag.

– Nu-i obligatorie, dar nu mă pot mărita cu tine dacă nu accepţi posibilitatea că într-o zi vei vrea o femeie care să fie mai mult decât... decât o tovarăşă, o stăpână a casei. Când va veni ziua aceea, nu vreau să simţi că faci un păcat de neiertat.

Cum oare să nu fie un păcat să fie însurat cu Alex şi să se culce cu cine ştie ce necunoscută? Ar fi fost un păcat faţă de amândouă şi, cu atât mai mult, faţă de Dumnezeu. Şi, totuşi, recunoscu în gând că era posibil ca situaţia să se schimbe. Putea trăi ca un călugăr dacă era necesar. Făcuse asta atâţia ani. Dar nu era sigur că putea trăi ca un călugăr dacă era căsătorit şi trăia alături de o femeie frumoasă, atrăgătoare, pe care nu avea voie s-o atingă.

Şi totuşi, în adâncul sufletului, nu se gândea la opţiunea cea mai sumbră. Alex dăduse deja dovadă de o rezistenţă uimitoare. După ce ajungea acasă, în siguranţă, după ce avea să scape de emoţiile puternice ale unei sarcini nedorite, rănile urmau să înceapă să se vindece.

Nu puteau să dispară peste noapte, dar pe măsură ce se ataşau unul de altul, ea avea să vrea să-l satisfacă, aşa cum şi el dorea s-o satisfacă pe ea. Dacă era dispusă să împartă patul cu el, chiar şi cu o anumită reţinere, Gavin era încrezător că era în stare s-o ajute să îngroape amintirile cumplite cu experienţe frumoase. Era sigur că era o fire pasională. Timpul, înţelegerea şi afecţiunea i-ar fi putut ajuta să aibă o căsătorie fericită.

– Foarte bine, îmi dai voie să am o amantă, deşi nu vrei să ştii despre asta. Mai ai alte îndoieli despre care trebuie să discutăm?

Alex îşi trecu degetele crispate prin părul umed.

– Unde o să locuim? Anglia? America? La oraş? La ţară?

– Ne putem stabili în Anglia dacă vrei să fii aproape de familia ta, spuse el, apoi adăugă: Totuşi, e posibil ca la un moment dat întoarcerea în America să fie o opţiune mai bună. Dacă se întâmplă asta, ei bine, vom discuta problema aşa cum face orice cuplu.

– Dacă sunt ostracizată fiindcă am fost dezonorată, poate chiar trebuie să ne mutăm în America, zâmbi ea brusc, cu amărăciune. Gavin, nu m-ai cunoscut în vremurile mele bune. De când ne-am cunoscut am fost într-o stare de disperare aproape continuă. Dacă viaţa mea revine la normal, e posibil să devin complet străină.

– Mă îndoiesc că acea străină va fi o femeie care îmi va plăcea mai puţin decât cea cu care beau acum un pahar de brandy. Multe cupluri petrec ani de zile împreună şi abia apoi află adevăratul caracter al partenerului. Noi ne ştim deja trăsăturile adevărate. Asta trebuie să fie un semn bun. Iar dacă tu vei fi fericită, cum aş putea să nu fiu şi eu fericit?

Ochii ei se umplură iar de lacrimi.

– Eşti atât de bun, Gavin. Ce-am făcut ca să te merit?

– Asta înseamnă că te măriţi cu mine?

– Cred... cred că da. Dacă e de acord şi Katie – şi cred că va fi, zâmbi Alex încet. Te adoră.

– Atunci ne căsătorim. Mulţumesc, Alexandra, spuse el sărutându-i grav mâna şi gândindu-se cât de diferită

avea să fie această căsătorie de planurile pe care şi le făcuse, de a-şi găsi o soţie aristocrată la Londra.

Nu conta. Un negustor bun trebuia să fie flexibil, iar el era un negustor foarte bun.

Căsătoria aceasta urma să fie cea mai mare provocare a vieţii lui, dar, la bine şi la rău, locul lui era lângă Alex.

capitolul 15

Colombo, Ceylon

Katie se încruntă.

– Mami, tremuri.

– E normal să fii emoţionată atunci când te măriţi, spuse Alex încercând să pară calmă. Eram emoţionată şi când m-am măritat cu tatăl tău.

La prima nuntă fusese pe punctul să fugă, simţind că făcea cea mai mare greşeală a vieţii sale. Privind în urmă, nu fusese o catastrofă, dar nici cea mai bună alegere. Astăzi, în mod inevitabil, se întreba dacă nu cumva comitea o altă greşeală. Viaţa îi scăpase de sub control atunci când fusese atacată *Amstel* şi toate lucrurile care i se întâmplaseră de atunci fuseseră cumplite. Dacă viaţa şi-ar fi continuat cursul normal, ea şi Gavin nu s-ar fi cunoscut niciodată.

Şi totuşi, el avea dreptate când spunea că se cunoşteau aşa cum majoritatea cuplurilor nu ajungeau să se cunoască înainte de căsătorie. Fără îndoială, el avea să fie un bun gospodar, un soţ blând şi un tată iubitor pentru Katie şi pentru copilul nenăscut. După prima clipire de surpriză, Katie fusese de acord că avea să fie un tată vitreg minunat.

Însă, în pofida virtuţilor considerabile ale lui Gavin, Alex ştia că se mărita cu el din teamă şi slăbiciune. Voia ca, atunci când urma să ajungă acasă, să fie protejată de un bărbat puternic, unul de care să le placă părinţilor ei. Gavin şi colonelul aveau să se înţeleagă de minune.

Acum, că se gândea mai bine la asta, semănau din multe puncte de vedere. Gavin avea un stil mai relaxat, dar amândoi erau buni și te puteai bizui pe ei la nevoie.

Ușa se deschise și intră Jane Walker, ofițer asistent de stare civilă. După ce stabiliseră căsătoria, *Helena* se îndreptase către Ceylon. În Colombo, Gavin găsise găzduire pentru Alex și Katie acasă la mama lui Jane, văduva unui militar britanic care hotărâse să rămână în Orient. Tânăra Jane avea optsprezece ani și o fire romantică. Fusese bucuroasă să se ofere să ajute atunci când aflase că o musafiră se mărita.

– Arătați minunat, doamnă Warren. Dumneavoastră și căpitanul veți fi o pereche extraordinară, spuse Jane aranjându-i puțin la spate rochia de culoare crem.

Jane și mama ei erau și croitorese, astfel că reușiseră să creeze rapid straiele de nuntă pentru Alex și pentru fiica ei. Hainele frumoase făceau bine atunci când încrederea era la pământ.

– E timpul să mergem la biserică.

Alex o luă pe Katie de mână. Jane se așeză în partea cealaltă și ieșiră din casă, îndreptându-se către capela anglicană. Căldura tropicală era insuportabilă, dar cel puțin strălucea soarele. Spera că acesta era un semn bun.

Ajunseră la biserică fix la timp, chiar atunci când ceasul începu să bată de ora unsprezece. La poalele treptelor, Alex se simți paralizată pentru o clipă. Apoi, respirând adânc, își ridică fusta ca să nu se împiedice și urcă scările. Era văduvă și mamă, era prea bătrână pentru vise romantice copilărești. Prea puține femei aveau o căsnicie fericită ca mama ei și colonelul. Majoritatea se vedeau nevoite să se mulțumească cu puțin, așa cum procedase și ea.

În cazul lui Edmund, confundase dragostea de aventură cu dragostea pentru el, ca bărbat. De data asta se mărita din motive care țineau mai mult de rațiune, decât de suflet. Cel puțin acum era suficient de matură și de înțeleaptă încât să înțeleagă ce făcea. Îi plăcea

de Gavin, avea încredere în el şi îl respecta. Faptul că îl găsea atrăgător nu era... decât o complicaţie.

Totuşi, atunci când îl văzu la altar, alături de Suryo şi de Benjamin Long, o cuprinseră regretele. Gavin arăta ca un erou romantic şi se şi comportase ca atare. Ea era cea afectată, cea incapabilă de iubire.

Răvăşită până în măduva oaselor, se îndreptă către el urmată de Katie şi de Jane. Gavin o privea atât de fix încât se întrebă dacă nu cumva avea îndoieli. Dar nu, atunci când îi luă mâna rece nu citi nici un fel de incertitudine în zâmbetul lui.

Fiindcă erau prezenţi atât de puţini oameni, Katie şi Jane rămaseră lângă ea, aşa cum Suryo şi Benjamin rămaseră lângă Gavin. Vicarul în vârstă dădu din cap, salutându-le pe nou-venite, apoi spuse încet, sonor:

– Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici...

Nu reţinu nici unul dintre cuvintele ceremoniei, doar tresări atunci când Gavin repetă „Te slăvesc cu trupul meu". Probabil că şi el simţi asta, fiindcă, atunci când îi puse inelul pe deget, îi strânse mâna cu putere, iar ochii lui gravi îi reamintiră că îi promisese să aştepte cât va fi nevoie. Reuşi să îi zâmbească înapoi, asigurându-l că avea încredere în el. O uimea faptul că putea avea atât de multă încredere într-un bărbat. Dar Gavin nu era ca ceilalţi.

Vicarul spuse:

– Vă declar soţ şi soţie.

După ultima binecuvântare, Gavin rosti încet:

– Soţ şi soţie. Îmi place mult cum sună asta, doamnă Elliott.

Îi ridică mâna stângă şi îi sărută verigheta.

Acum era doamna Elliott. Cuvintele o răscoliră mai mult decât declaraţia solemnă a vicarului.

În timp ce Jane Walker lăcrima de bucurie, Gavin îngenunche în faţa lui Katie.

– Nu există ritual care să ne unească, ca familie, dar am vrut un simbol al noii noastre relaţii, spuse el scoţând o cutiuţă din buzunar şi înmânându-i-o ceremonios. Sunt binecuvântat să îmi fii fiică vitregă, Katie.

– Şi eu mă bucur că îmi eşti tată vitreg, căpitane, spuse Katie, la fel de ceremonios.

Deschizând cutia, scoase un ţipăt de uimire atunci când văzu un superb medalion de aur. Nu era prea ostentativ pentru un copil şi era suficient de elegant încât să îl poarte şi când avea să crească.

– Mulţumesc! Pot să-l pun la gât, mami?

– Sigur că da.

Alex scoase medalionul din cutie şi îl prinse la gâtul fiicei ei. Cât de frumos din partea lui Gavin că se gândise şi la Katie. Da, luase decizia corectă. Acum era obligaţia ei să încerce să devină o soţie adevărată.

Chiar dacă masa de nuntă se apropia de final, Gavin încă nu realiza că Alex chiar se măritase cu el. Intrase în biserică arătând de parcă era gata să fugă. O femeie care respinsese captivitatea cu asemenea furie ca Alex nu ar fi ezitat să-l părăsească la altar dacă s-ar fi hotărât că era o greşeală să se mărite cu el. Slavă Domnului că nu o făcuse.

În timp ce lumea se ridica de la masă, Suryo spuse:

– Domnişoară Katie, ai vrea să mergem să vedem elefanţii? Dacă vrei, putem şi călări.

– Da, te rog, spuse Katie zâmbind ştrengar. Cred că mama şi căpitanul vor să rămână singuri. Este vreo problemă dacă îţi spun căpitanul în loc de tată? întrebă ea, şovăind.

– Absolut nici una. Pot să-ţi spun şi eu din când în când turturico, aşa cum îţi spune mama ta?

– Mi-ar plăcea, răspunse Katie ridicându-se de pe scaun, pregătită de aventură.

– Poate domnişoara Walker ar vrea să ni se alăture? continuă Suryo. Cu siguranţă cunoaşte Colombo mai bine ca mine.

Jane fu de acord, iar admiratorii de elefanţi plecară, urmaţi de Benjamin Long care îi strânse mâna lui Gavin şi făcu o plecăciune în faţa lui Alex. În sfârşit erau singuri. Văzând îngrijorarea de pe chipul lui Alex, Gavin spuse:

– Mă gândeam să facem şi noi o plimbare. Putem să ne obişnuim cu apelativele de căpitan şi doamna Elliott.

Alex se relaxă.

– Mă îndoiesc că tu trebuie să te obişnuieşti, dar eu, da. Şi mi-ar plăcea să mai văd puţin oraşul, dacă tot plecăm mâine.

Ieşiră din hanul liniştit unde luaseră masa de nuntă şi merseră unul lângă altul, fără să se atingă. Cu excepţia nopţii în care plânsese în braţele lui, Alex evitase contactul fizic cu orice persoană care nu era Katie. Gavin considera că era normal.

În timp ce străbăteau strada pustie, Gavin observă:

– Ceylonul are o istorie colorată. Indienii, portughezii, olandezii, englezii, toţi şi-au lăsat aici amprenta. E păcat că nu avem timp să vizităm munţii din interiorul ţării. Acolo e mai răcoare, iar peisajul e minunat.

– Se pare că cunoşti bine Ceylonul.

– Am interese financiare la mai multe plantaţii de cafea.

– Tot mai multe surse de avere, spuse ea privindu-şi verigheta. Căsătoria asta mă avantajează mult mai mult ca pe tine.

El se încruntă.

– Să nu te gândeşti la asta, Alexandra. Trebuie să intrăm în căsătorie ca parteneri cu drepturi depline dacă vrem să fim amândoi mulţumiţi.

Ea zâmbi amar.

– Parteneri cu drepturi depline. Mi-e greu să mă simt aşa. Nu-mi place să... să primesc atâtea, când am aşa de puţin de oferit.

– Ai curaj, putere şi sinceritate – adevărate nestemate.

Şi o frumuseţe rară, aprigă, pe care greutăţile nu făceau altceva decât s-o sporească, dar ştia că ea nu avea să-l creadă dacă îi spunea asta.

– Sper că vei fi genul de soţie fermă, care să mă ţină bine în frâu.

Chipul ei se lumină cu cel mai sincer zâmbet pe care i-l oferise toată ziua.

– Îmi place cum sună asta.

Ajunseră la un târg de stradă, plin de parfumuri și de culori. Femei înveșmântate în sariuri, copii care râdeau, coșuri cu ardei roșii, petale de trandafiri și cardamon. Strada era aglomerată, așa că Alex se apropie și-l prinse de braț. Atingerea ei fu ușoară ca un fulg, dar chiar și acea presiune aproape nesimțită îl afectă până în măduva oaselor.

Era prima dată când îl atingea intenționat. Era un act de încredere din partea ei, rar și fragil ca un colibri. Încercă să își stăpânească reacția fizică pe care i-o provoca apropierea ei. Făcuse asta de multe ori de când se cunoscuseră și trebuia s-o mai facă de alte nenumărate ori. Poate că, cu timpul, avea să îi fie mai ușor.

– M-am gândit că astăzi ar fi bine să ne relaxăm, să ne bucurăm de compania celuilalt, fără să avem pe cap întregul echipaj al unei nave. Aș vrea să aflu multe despre tine. De exemplu, după ce mama ta s-a recăsătorit și nu ați mai mers pe urmele armatei, unde ați locuit?

– În cea mai mare parte în Țara Galilor; colonelul are un domeniu în cea mai frumoasă vale din Marea Britanie, spuse ea cu un zâmbet năstrușnic. Tocmai mi-am dat seama că am regresat. Mama mea s-a măritat cu un colonel, iar eu mă mulțumesc cu un simplu căpitan.

El râse, încântat de provocarea ei.

– Un căpitan de marină e echivalentul unui colonel în armată, nu-i așa? Adevărul e că, fiind un simplu comerciant, nu am un rang oficial, deși Katie vrea să-mi spună „căpitane". Presupun că asta se datorează faptului că și tu îi spui tatălui tău vitreg „colonele".

– Se datorează educației într-o tradiție militară, explică ea. Rangul unui om e o parte importantă a personalității sale. Tatăl meu a fost ofițer de cavalerie, tatăl meu vitreg a comandat un regiment de infanterie la Waterloo și a cunoscut-o pe mama când ea l-a îngrijit în timp ce era rănit. Sunetele tobelor m-au însoțit toată copilăria.

– Până ce te-ai stabilit pe dealurile liniștite din Țara Galilor.

– Cu câteva vizite la străbunicul meu care locuia pe o insulă de lângă Cornwall şi la Londra, ca să nu ajung o ţărancă. Dar tu? Unde ai locuit înainte să emigraţi în America?

– În principal în Aberdeen, la Marea Nordului. Presupun că o să avem nevoie de o casă la Londra, fiindcă voi lucra acolo, dar mi-ar plăcea să găsesc şi un locşor la ţară, lângă apă.

– Sunt de acord. Londra e încântătoare în doze mici, dar o escapadă la ţară este necesară pentru sănătatea psihică.

– Ai fost fericită în prima ta căsătorie?

Ştia că probabil nu ar fi trebuit s-o întrebe asta, dar voia să afle răspunsul.

Ea suspină uşor.

– Edmund era puţin mai în vârstă ca mine. Era obişnuit să comande tot ceea ce îl înconjura. Uneori asta provoca... tensiuni. Nu cred că s-a întrebat vreodată cum funcţionează mintea unei femei. Dar era un om de nădejde şi a avut grijă de mine şi de Katie. Când a murit... Vocea i se frânse. A fost întotdeauna aşa puternic. Mi-a fost greu să cred că o febră îl poate răpune aşa de repede. A fost ca şi cum mi s-a năruit pământul sub picioare.

Deci avusese o căsnicie solidă, dar nu o poveste de basm, pe care Gavin să n-o poată egala niciodată. Se bucura să afle asta, însă înţelegea că probabil Alex avea senzaţia că îi va fi greu să se compare cu Helena. Ştiind că trebuia discutat subiectul, spuse încet:

– Cred că ştii cât de mult am iubit-o pe Helena. Dar asta nu face să fie mai puţin adevărat sau mai puţin valoros ceea ce este între noi doi.

– Aţi fost parteneri cu drepturi depline?

Trebui să se gândească la răspuns.

– Tu şi cu ea sunteţi atât de diferite, încât cuvintele nu au acelaşi sens. Eu şi Helena eram amândoi tineri. am descoperit împreună viaţa şi căsătoria. Noi doi... avem fiecare experienţele lui. Cicatricile proprii, părerile

proprii și, sper, și compasiunea proprie. Vom fi parteneri într-un fel diferit.

Degetele ei se strânseră pe brațul lui.

– Ești un om extraordinar. Nu știam că cuplurile poartă asemenea discuții.

– Nici măcar părinții tăi?

– Mama și tata mai mult ca sigur că nu, spuse ea încet. Tata era un cavaler bun, dar nu era un mare gânditor. Probabil că mama și colonelul poartă astfel de conversații, la cât sunt de apropiați. Ciudat că nu mi-am dat niciodată seama de asta. Nu am avut o astfel de experiență până acum. Căsnicia asta e deja educativă.

– Sper că vom continua să ne învățăm lucruri unul pe altul pe parcursul ei.

Ajunseseră la un părculeț înverzit, luxuriant. Fiindcă nu mai era nimeni prin preajmă, el spuse:

– Pot să te rog ceva?

– Desigur.

– Pot să te sărut?

Ea rămase încordată pentru câteva clipe extrem de lungi.

– Presupun... presupun că măcar asta poți primi în ziua nunții.

Cu mare grijă, se apropie de el și își ridică chipul pentru un sărut. Buzele ei erau moi, puțin tremurânde, curajoase. Calde, atât de calde și de irezistibile...

Reprimându-și dorința, el o sărută lung, dar ușor, fără îndrăzneală sau trufie. Treptat, ea se relaxă. El își odihni brațele pe talia ei, simțindu-i silueta zveltă prin țesătura rochiei.

Fiindcă nu părea să o deranjeze, o înconjură cu brațele. Trupul ei se încordă. Își așeză din nou palmele pe mijlocul ei, gândindu-se că nu-i plăcea să fie înconjurată. Captivă.

Fluturând un ultim sărut pe obrazul ei, puse capăt îmbrățișării înainte de a-și uita toate bunele intenții.

– Mulțumesc, Alexandra, șopti el.

– Cu plăcere, spuse ea atingându-și nesigură gura cu vârful degetelor. A fost... foarte drăguț.

Sărutul nu se apropia nici pe departe de consumarea unei căsnicii, însă, până la urmă, era un început.

capitolul 16

Alex descoperi că Gavin era un soţ agreabil şi îngăduitor. De când se îmbarcaseră pe corabie, ea şi Katie mâncaseră împreună cu ofiţerii. Chiar dacă acum procedau la fel la micul dejun şi la prânz, cina o luau împreună, ca o familie, în cabina căpitanului.

Cina se transformă rapid în seri întregi petrecute împreună, cel puţin până la ora de culcare a lui Katie. Jucau jocuri simple de cărţi sau Alex citea poveşti, iar Gavin şi Katie le savurau deopotrivă. Uneori Gavin îi povestea lui Katie despre călătoriile sale, care se transformau, astfel, în lecţii ad-hoc de geografie.

Alex se bucura de aceste povestiri chiar mai mult decât fiica ei. Gavin era nu numai un povestitor cu har, ci aşa afla mai multe despre el, despre călătoriile lui îndelungate, despre destinaţiile exotice, despre succese şi eşecuri. Ştia că era un bărbat remarcabil, iar anecdotele relaxate, deseori autoironice nu o făceau decât să îl aprecieze şi mai mult.

Un nou soţ, la nici un an de la moartea lui Edmund. Nu şi-ar fi putut închipui asta niciodată. Încerca să nu se gândească la cum ar fi fost viaţa ei dacă la optsprezece ani l-ar fi cunoscut pe Gavin, nu pe Edmund, fiindcă bănuia că s-ar fi îndrăgostit nebuneşte de el, în acel gen de dragoste pentru totdeauna la care acum nu mai putea spera.

Chiar dacă s-ar fi cunoscut mai târziu, dacă *Helena* ar fi acostat la Sydney atunci când Alex căuta bilet înapoi către Londra, ar fi fost posibilă o iubire pasională. Nu ar mai fi existat sclavia, despărţirea cumplită de fiica ei. Doar o călătorie lungă în care doi văduvi obişnuiţi ar fi putut să se cunoască şi să se preţuiască reciproc.

În schimb, ea era nenorocită pe viață, iar Gavin, cu toate protestele lui, se însurase cu ea din milă, așa cum adopți un câine sau o pisică rănită. Când ajungea la acest subiect, își amintea că, dacă nu ar fi existat acele nenorociri, era foarte posibil să nu se fi cunoscut niciodată cu adevărat. Ar fi putut petrece douăsprezece mii de mile vorbindu-și politicos, ca doi străini, de la început până la sfârșit. Ei și lui Katie le-ar fi fost mai bine dacă ar fi avut parte de o călătorie așa de pașnică în drumul spre casă, însă ar fi fost tare păcat să nu cunoască firea și compasiunea lui Gavin. Trebuia pur și simplu să accepte ceea ce se întâmplase.

Traversaseră cea mai mare parte a Oceanului Indian fără să vadă o altă corabie. Într-o bună zi, Gavin le invită pe Alex și pe Katie pe punte ca să le arate o ambarcațiune care se apropia de ei. Ridicând drapelul, în semn de salut, el întrebă:

– Îți dai seama ce naționalitate are nava, Katie?

Ea își duse mâna la ochi, ca să vadă mai bine.

– Olandeză?

– Foarte bine.

Gavin se încruntă în timp ce studia nava, care era suficient de aproape încât să se vadă cum oamenii misunau la prova.

– Am senzația că a fost construită în Portugalia și că a fost modificată de mai multe ori în Orient.

– Citești o navă ca pe o carte, făcu Alex.

– Nu prea sunt multe de făcut pe mare, zâmbi el.

– Oceanul e foarte, foarte mare, nu-i așa? întrebă Katie solemn.

– Chiar așa e, turturico, răspunse Gavin. Am auzit odată că proprietarul unei nave din Noua Anglia și-a întâlnit o altă navă în Mediterana. Este un eveniment atât de rar încât încă se vorbește despre el. După cum știi, în cea mai mare parte a timpului suntem numai noi și marea.

– Am văzut pe hartă că ne apropiem de o insulă mare, pe nume Madagascar, spuse Katie. O să ne oprim să luăm apă proaspătă și mâncare?

– Nu, Madagascar nu e sigur pentru provizii. De regulă ne oprim pe Sfânta Elena, în sudul Oceanului Atlantic. Ar dura mai mult, dar ne-am putea opri la Cape Town. Priveliştea e minunată, ca la Sydney, spuse el privind-o pe Alex. Ai vrea să vezi Cape Town sau preferi să nu pierdem timpul?

– Aş prefera să nu, spuse ea ezitând. Ai ceaiuri şi mirodenii de vândut, iar eu vreau să mă întorc în Anglia să-mi văd familia.

Din fericire, ei nu ştiau când intenţiona ea să se întoarcă, deci nu aveau de ce să îşi facă griji. Voia să ajungă acasă înainte ca ei să se alarmeze.

– Căpitane! Uită-te la olandezi! se auzi strigătul lui Benjamin, care era ofiţerul de serviciu.

Alex privi şi ea şi fu surprinsă să vadă că apăruseră nişte găuri negre, mici, într-o frânghie de sub copastie. N-aveau cum să fie gloanţe...

Văzu o lumină slabă stingându-se în găurile din frânghie şi apoi ieşi fum. Sub rafalele bubuiturilor, Gavin urlă:

– Daţi-i drumul!

Mişcându-se cu o viteză uluitoare, o ridică în braţe pe Katie şi o prinse pe Alex de braţ, târându-le la cel mai apropiat adăpost. În timp ce ei goneau, *Helena* se clătina sub impactul proiectilelor. Pretutindeni se auzeau tunete şi şuierături. Alex se împiedică, iar Gavin căzu, protejând-o pe Katie cu propriul trup.

– Dumnezeule! tresări Alex.

Privi prin geamul bocaportului şi văzu cum se prăbuşea partea de sus a arborelui artimon. Neaşteptat de încet, căzu pe punte într-un morman de pânze şi frânghii.

– De ce trag?

– Nu sunt negustori olandezi, spuse el sumbru. Tu şi cu Katie rămâneţi în cabină până scăpăm de ei. Staţi departe de ferestre.

Alex simţi că îi vine rău.

– Piraţi?

– Un fel de.

Ochii lui îngrijoraţi îi întâlniră pe ai ei.

– *Helena* nu va fi capturată, Alex. Îţi jur.

Apoi plecă.

Alex o luă pe Katie de mână şi alergară spre cabină, auzind zgomote de paşi deasupra lor şi dedesubt. Sosi o nouă salvă de proiectile, care zgudui din nou nava, iar de data asta se auzi strigătul unui rănit.

– Nu-ţi face griji, mami, totul va fi bine, spuse Katie încrezătoare. Căpitanul a spus că nu vom fi capturaţi.

Alex nu era atât de optimistă. Bănuia că Gavin voise să spună că *Helena* va lupta până la moarte şi nu se va preda. Nu era chiar o promisiune că vor scăpa teferi. Bucuroasă că fetiţa nu îşi dăduse seama de asta, spuse calmă:

– Cine ne-a atacat o să aibă parte de o surpriză. Suryo a spus că *Helena* are arme mai multe şi mai mari decât majoritatea navelor de dimensiunile ei şi mai e şi foarte rapidă. O să scăpăm cât ai zice peşte.

Deschise uşa cabinei şi-şi împinse fiica înăuntru, vrând să aibă încredere în propriul optimism. După câte spusese Gavin, bănuia că atacatorii erau piraţi care foloseau o navă europeană capturată şi care arborau drapelul olandez până ce ajungeau suficient de aproape de vreo navă de comerţ prosperă. Dacă *Helena* încerca să fugă de piraţi, ar fi trebuit să facă asta sub asaltul armelor de pe cealaltă navă.

Piraţii încercau să dea jos catargul astfel încât să poată ajunge pe *Helena*, fiindcă nu avea sens să scufunde nava cu tot cu încărcătură. Dar dacă *Helena* dădea semne că ar putea scăpa, ei bine, probabil că piraţii preferau să scufunde o navă decât să lase în viaţă persoane care asistaseră la crimele lor.

Se auzi o bubuitură asurzitoare de tun, extrem de aproape. Uimită, Alex înţelese că armele *Helenei* începuseră să răspundă. Ştia că se făceau regulat exerciţii de trageri, dar i se păruse un aspect de rutină, nu se gândise că va fi vreodată nevoie să se apere de vreun atac. În Indii, atacurile piraţilor se produceau de obicei pe furiş şi implicau luptă corp la corp. Totuşi, în toate

săptămânile de liniște, Gavin își pregătise corabia și oamenii, pentru orice eventualitate.

Fumul acru al armelor începu să pătrundă încet în cabină. Când tunul se auzi din nou, o strânse în brațe pe Katie și se ghemuiră pe podea, lipite de peretele interior, gândindu-se că era locul cel mai sigur.

Încercând să nu pară îngrozită, ea spuse:

– Le vei povesti verilor tăi din Anglia toate aceste aventuri. Vor fi atât de impresionați!

Katie schiță un zâmbet, dar era palidă.

– Mă bucur că e căpitanul aici.

– Și eu, draga mea. E pregătit pentru orice. De asta am putut riposta atât de repede.

Iar el nu avea să țintească pânzele celeilalte nave, putea să tragă și să-i omoare. Spera cu tărie să reușească. Repede.

Așteptarea păru interminabilă. Alex o strânse pe Katie la piept și încercă să-și înăbușe frica. Intervalele lungi de tăcere cumplită erau întrerupte de zgomote îngrozitoare. Cel mai rău era că nu știa ce se întâmplă.

Deși prefera să lupte până la moarte decât să cadă captivă, cum și-ar fi putut dori o asemenea soartă pentru fiica ei? Dacă erau capturate din nou, Katie nu avea mari șanse să ajungă pe mâini prietenoase, așa cum se întâmplase în Sukau. Posibilitățile erau atât de terifiante încât se obligă să se concentreze pe pregătirea echipajului și a navei și pe faptul că Gavin era pe punte, în mijlocul luptei.

Nu-i plăcea să se simtă atât de neajutorată.

Se auzi o bătaie la ușă și Suryo intră repede.

– *Puan*, vă pricepeți la medicină? Avem oameni răniți, care trebuie îngrijiți.

Temerile lui Alex dispărură instantaneu.

– Adu-i pe răniți la cârmă și mă ocup de ei acolo.

Când el ieși în fugă din cabină, Alex se ridică și deschise dulapul unde se afla trusa medicală a navei. Pe navele de comerț, căpitanul era de regulă și chirurg, și farmacist, iar Gavin era bine aprovizionat. Abia reușind

să ridice trusa, prinse unul dintre mânere și o trase pe podea, către ușă.

– Katie, rămâi aici. Să nu vii pe punte până nu te chem eu sau căpitanul.

Urmând-o pe culoar, Katie strigă:

– Vreau să te ajut și eu!

Pentru o clipă, Alex ezită. Apoi își aminti că nici ea nu era cu mult mai mare când o văzuse pe mama ei ajutându-i pe soldații care cădeau pe străzile din Bruxelles, în urma cruntei bătălii de la Quartre-Bras.

– Foarte bine, dar dacă te sperii sau ți se face rău, te întorci aici. Nu vreau să trebuiască să-mi fac griji pentru tine.

Katie strânse din dinți.

– Nu am să mă sperii.

Cu ochii minții, Alex se văzu pe ea însăși, în copilărie. Instinctul de infirmieră era puternic la femeile din familia ei.

Ajunseră la cârmă și găsiră deja doi răniți. Alex deschise trusa medicală și făcu un inventar rapid. Instrumente, bandaje, plasturi, unguente, opiu.

– Katie, adu un urcior cu apă curată și un pahar. Dă-le răniților să bea, apoi adu mai multă ca să curăț rănile.

Cel care se afla cel mai aproape, un american care o îndrăgea tare mult pe Katie, era sprijinit de un butoi cu lămâi care se aflau pe navă dacă apărea vreun caz de scorbut. Mirosul puternic de citrice se amestecase cu duhoarea metalică a sângelui care curgea din rănile provocate de scândurile rupte. Când Alex îngenunche lângă el, bărbatul murmură:

– Nu sunt atât de rău, doamnă. Uitați-vă întâi la Ollie.

Văzând că nu era în stare gravă, se îndreptă către celălalt bărbat, un cockney. Gamba îi fusese zdrobită de un proiectil și trebuia amputată. Dar sângerarea trebuia oprită imediat, altfel avea să moară într-o jumătate de oră.

Se liniști atunci când își aduse aminte de spitalele de pe câmpul de luptă din Peninsula Iberică, despre ultimii

ani când o ajutase pe mama ei să-i îngrijească pe chiriaşii de la fermă. Alex nu era chirurg, dar avea multă experienţă ca infirmieră, nu-i era teamă de sânge şi învăţase că judecata şi câteva îngrijiri de bază puteau ajuta mult la supravieţuire.

După ce aplică un garou pe piciorul zdrobit al lui Ollie, îi dădu o doză de opiu şi se întoarse la american, scoţând cu grijă aşchiile şi bucăţile de ţesătură înainte să-l cureţe şi să-l bandajeze. Când termină, el se ridică în picioare şi porni, şchiopătând, către colegii săi de arme. Voia să protesteze, dar se abţinu. Echipajul unei nave de comerţ era mult mai mic decât cel al uneia de luptă. Era nevoie de toţi oamenii, pe punte sau la arme.

Alţi doi răniţi apăruseră pentru a primi un bandaj rapid, care să le permită să se întoarcă în iadul de pe punte. Timpul trecu pe nesimţite, în timp ce curăţa răni, turna whisky nediluat – un tratament preferat al mamei ei – şi aplica bandaje. Din fericire, puţini erau răniţi grav, însă erau multe vătămări minore. Katie lucra în tăcere lângă ea, oferind apă, aducând bandaje şi instrumente şi funcţionând ca o pereche suplimentară de mâini când avea nevoie. Era o minune.

Concentrată la munca ei, Alex nu luă în seamă fumul, oboseala, greţurile şi crampele dureroase provocate de faptul că stătuse prea mult în genunchi. Aproape că nici nu observă când nu se mai auziră armele. Doar că veneau din ce în ce mai puţini marinari răniţi şi, într-un final, nu mai veni nimeni.

Bandaja ultimul pacient când simţi o atingere uşoară pe umăr.

– Alex?

Înnodă bandajul şi apoi ridică privirea către Gavin. Deşi era epuizat şi murdar, era teafăr.

– S-a terminat? întrebă ea, obosită peste poate.

– Nava piraţilor s-a scufundat. Fără supravieţuitori, răspunse el, cu privirea cenuşie ca o mare pe timp de iarnă. Madagascar a fost multă vreme un cuib al piraţilor.

Se pare că un echipaj de asiatici şi europeni s-a hotărât să reînvie tradiţia cu o navă capturată.

Ea dădu din cap, nefiind surprinsă de faptul că piraţii îşi încercau norocul pe rutele de transport dintre India şi Europa.

– Să putrezească toţi în iad.

– La fel gândesc şi eu.

Dacă Alex nu l-ar fi cunoscut pe Gavin, expresia de pe chipul lui ar fi îngrozit-o. Amintindu-şi că nu oamenii slabi construiau imperii comerciale, ea întrebă:

– Ce daune a suferit *Helena?*

Chipul lui se lumină.

– Am avut noroc. Trebuie înlocuite jumătate din pânze şi frânghii şi sunt deteriorate două catarge, dar dacă nu vrem să mergem foarte repede pe vreme rea o să ajungem până în Anglia.

Se uită împrejur, unde patru dintre marinarii cel mai grav răniţi se odihneau sub influenţa opiului.

– Nici nu a murit nimeni. Cred că doi sau trei oameni ar fi murit dacă n-ai fi reuşit să-i tratezi atât de repede. Acum... cel puţin mai au o şansă. Aţi fost minunate şi tu şi Katie.

Zâmbetul lui o făcu pe Katie să înflorească.

Infecţiile erau întotdeauna un pericol, dar aceşti bărbaţi erau puternici. Alex spera că vor supravieţui.

– Gamba lui Ollie va trebui amputată, spuse ea ridicându-se anevoie. N-am mai făcut aşa ceva, dar am văzut cum se face. O să... o să mă ocup de asta.

– Ai făcut destule, răspunse el. Am făcut câteva amputări, aşa că mă ocup eu. E nevoie de multă putere şi tu pari epuizată. Ai muncit aici ore întregi.

Acum că îşi terminase treaba îşi dădu seama cât de slabă se simţea şi cât de rău îi era. De fapt, crampele care o chinuiau de mai multe ore erau atât de puternice că trebui să-şi apese mâna pe burtă ca să-şi atenueze durerea.

– Da, mi-ar face bine să mă odihnesc.

Făcu un pas, însă genunchii i se înmuiară. Gavin o prinse în timp ce se prăbuşea la podea.

– Sângerezi!

Chiar înainte să leşine, Alex văzu balta de sânge de pe podea.

Se ridică încet, legănată de ritmul navei, simţindu-se pustie şi searbădă ca o frunză de toamnă. Era noapte, dar undeva în stânga era aprinsă o lampă. Îşi dădu seama vag că se afla în patul ei, în cabina căpitanului.

Îşi mişcă puţin capul şi îl văzu pe Gavin moţăind în scaunul mare, la mică distanţă de ea, cu chipul secătuit şi picioarele întinse. Încercă să vorbească, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Îşi umezi buzele şi îngăimă în şoaptă:

– Unde e Katie?

El deschise ochii.

– Doarme în cabina mea. Suryo e cu ea în caz că are vreun coşmar, dar s-a comportat exemplar.

Îi turnă un pahar cu apă şi îi ridică capul de pe pernă, ca să poată bea.

– Mulţumesc.

Alex sorbi cu înghiţituri mici jumătate din pahar, apoi dădu din cap în semn că nu mai voia.

– Am pierdut copilul, nu-i aşa? şopti în timp ce Gavin o ajuta să se întindă la loc în pat.

– Da, răspunse el, şi mult sânge. Ai fost leşinată de mai bine de douăzeci şi patru de ore.

– Presupun că ar trebui să mă bucur, dar... mă simt atât de goală, spuse ea închizând ochii şi încercând în van să nu plângă. S-a putut vedea al cui era?

– Nu. Era prea devreme.

– L-am omorât cu ura mea. Dumnezeule, când se vor termina toate? spuse ea suspinând neajutorată.

El îi luă mâna, liniştind-o.

– Nu era cu adevărat un copil, doar şansa unui copil. La cât de rău te-ai simţit, presupun că l-ai fi pierdut oricum. După o tăcere grea, adăugă: Helena a pierdut două sarcini înainte... înainte să ducă una până la capăt.

Copilul a cărui naştere o omorâse pe Helena. Alex se întoarse, lipindu-şi obrazul de palma lui în timp

ce plângea din toată inima. Se ura pentru cât de slabă era, pentru faptul că simţea şi durere, dar şi uşurare din cauza acelei pierderi. Când nu mai avu lacrimi, întrebă încet:

– Şi tu? Probabil te simţi uşurat că nu va trebui să creşti copilul unui violator.

– Nu ştiu cum mă simt. Va fi mai uşor, dar sunt şi... dezamăgit. Tot speram că va fi al meu. Şi, chiar dacă nu, în fine, orice copil e o nouă speranţă. Acesta ar fi fost copilul nostru, indiferent cine i-ar fi fost tată, spuse el mângâind-o pe spate cu mâna cealaltă. Cel mai rău a fost atunci când mi-a fost teamă că te voi pierde. Dar ai supravieţuit, Alexandra. Eşti cea mai puternică femeie de pe faţa pământului.

– Motivul căsătoriei noastre a dispărut, spuse ea sfârşită. Încă nu e o căsătorie reală, poate îi putem pune capăt.

– Alex, nu, îi strânse el mâna. Căsătoria e mai mult decât relaţii intime şi şansa pierdută a unui copil. Căsătoria noastră e adevărată. Nu e loc de întoarcere.

Ea închise ochii, ruşinată de durerea din vocea lui, prea secătuită ca să poată vorbi raţional.

– Vrei să te întinzi aici şi să mă ţii în braţe? şopti ea.

Gavin răsuflă uşurat.

– Sigur că da.

Alex se lipi de perete, lăsându-i cât mai mult loc. El era deja doar în cămaşă şi ciorapi, aşa că se aşeză peste pătură, având grijă să nu o strivească. Deşi ocupa mult mai mult loc decât Katie, puterea şi căldura lui aveau darul să o liniştească. Îl luă de mână şi-şi rezemă capul de umărul lui, adormind la loc.

Somnul îi fu bântuit de vise în care i se înfăţişa un copil cu ochi negri, migdalaţi. A doua zi, dimineaţă, când îşi recăpătă judecata, îşi dădu seama că Gavin avea mai mult ca sigur dreptate: stările ei de rău erau probabil un semn că sarcina era sortită pieirii încă de la început.

Totuşi, dacă acel copil ar fi fost puternic şi sănătos şi ar fi reuşit să se nască, ar fi învăţat să-l iubească, uitând durerea conceperii lui. Cum spusese şi Gavin, orice

copil era o nouă speranţă. Acum speranţa aceea dispăruse. Nu era de mirare că trupul ei plângea.

Auzi patru clopote răsunând în depărare. Şase dimineaţa. Deschise ochii şi îl văzu pe Gavin întins lângă ea, înconjurând-o cu o mână. Chipul lui relaxat era surprinzător de tânăr, în pofida semnelor de oboseală şi de încercare. Ea fusese pentru el o nenorocire încă de la început.

Îşi dădu seama că i-ar fi fost tare uşor să se cufunde în melancolie după toate durerile şi pierderile pe care le suferise de la moartea lui Edmund. În noaptea cu focurile sfântului Elmo, când fusese hipnotizată de adâncimile mării, fusese periculos de aproape să renunţe. Totuşi, numai laşii renunţau. Se afla la o răscruce de drumuri şi ea era cea care trebuia să aleagă viaţa. Katie merita o mamă sănătoasă şi iubitoare, iar Gavin merita o soţie care să îi ofere la fel de mult cât primea.

Îi atinse maxilarul, iar favoriţii lui o gâdilară, deşi culoarea deschisă îi făcea aproape invizibili. Şi el suferise mari pierderi: ţara de baştină, părinţii, soţia şi copilul. Totuşi, reuşise să supravieţuiască cu căldură şi generozitate, iar faţă de ea şi de Katie îşi asumase un angajament pe care nu avea să-l desfacă decât moartea. Nu avea cum să nu se ţină şi ea de promisiune.

Bărbatul deschise ochii şi o privi preocupat.

– Cum te simţi?

– Puţin mai bine. Iar mâine voi fi şi mai bine, spuse ea respirând adânc. Aseară am spus multe prostii. Îmi pare rău.

El se relaxă pe dată.

– Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Situaţia era critică.

– Cum se simte Ollie? întrebă ea. I-ai amputat piciorul?

Gavin făcu o grimasă.

– Da. E mai bine să o faci cât mai repede. A ieşit bine din operaţie. Acum spune că întotdeauna a vrut să fie bucătar ca să decidă ce meniu se pregăteşte, iar acum are scuza de care avea nevoie.

– Ce curaj, spuse ea încet.

– Oamenii sărbătoresc faptul că au învins o navă mai mare, cu arme mai puternice, zise el jucându-se cu coada împletită ce îi atârna pe umăr. Iar ţie ţi se spune sfânta Alexandra pentru îngrijirile tale eroice.

Alex zâmbi surprinsă.

– Aşa cum mamei i se spunea sfânta Catherine. Aşchia nu cade departe de trunchi, nu-i aşa? Deşi mama e mult mai sfântă ca mine.

Zâmbi şi el.

– Poate crezi asta doar fiindcă a încercat din răsputeri să fie bună în faţa fiicei ei impresionabile, aşa cum eşti tu în faţa lui Katie. Presupun că este botezată după mama ta?

Ea dădu din cap.

– De abia aştept să se întâlnească în sfârşit.

– Nu mai e mult, Alex. Doar câteva săptămâni.

– Câteva săptămâni.

Îşi împleti degetele cu ale lui şi închise ochii. Îi era greu să-şi închipuie că viaţa normală era atât de aproape. O viaţă normală. Tânjea după asta. După ce urma să ajungă în siguranţă în Anglia, nu avea să se mai lanseze vreodată într-o altă aventură.

Cartea a doua

Prețul vieții unui bărbat

capitolul 17

Londra, Anglia, vara anului 1835

După liniştea întinsă a oceanelor, Tamisa era o şosea aglomerată. Gavin le arătă doamnelor lui tot felul de puncte de interes. Şi Alex, şi Katie se uitară curioase la Observatorul Greenwich, situat pe un deal deasupra râului şi aflară cu surprindere că toate longitudinile din lume se măsurau de la meridianul invizibil care îl străbătea.

Şi alte obiective fură la fel de impresionante, deşi Gavin se asigură că se aflau sub punte atunci când *Helena* trecu pe lângă Insula Gibbet, acolo unde, în cuşti de fier, atârnau osemintele a patru piraţi condamnaţi. Poate că lui Alex i-ar fi făcut plăcere să vadă cum se făcea dreptate, dar nu era o privelişte potrivită pentru un copil.

Cu cât se apropiau mai mult de oraş, cu atât apele erau mai aglomerate. Când ajunseră la ecluza de intrare în Londra, îi uimi zarva vaselor mari şi mici deopotrivă. Larma făcea cinste unuia dintre cele mai mari centre comerciale din lume, ale cărui afaceri se desfăşurau la viteză maximă.

În timp ce Katie privea fascinată de la balustrada navei, Gavin o întrebă:

– Cum te simţi, acum că îţi vezi ţara natală, pentru prima dată la vârsta de nouă ani?

Katie râse, îmbujorată de emoţie.

– E minunat! Se întâmplă atâtea, spuse ea privindu-şi mama, care era mai tăcută, dar la fel de emoţionată. Mami mi-a povestit atât de multe despre Anglia, încât deja mă simt ca acasă.

– Ai noroc că ajungem într-o după-amiază caldă şi însorită. Dacă ar fi o zi mohorâtă şi umedă de iarnă, ai putea vrea să te întorci la Sydney.

Fata scutură din cap.

– Am avut parte de trei veri la rând: la Sydney, în insule şi acum aici. O să fiu pregătită pentru iarnă atunci când soseşte.

– Eşti o tânără foarte înţeleaptă.

Uneori îi venea greu să creadă că fusese atât de norocos încât să aibă parte de o fiică atât de minunată şi de Alex. Toate acestea, plus Londra – scopul pe care îl vizase de o jumătate de viaţă. Deşi, în calitate de căpitan, trebuia să pară cumpănit, în realitate era la fel de tensionat ca Alex şi Katie. Poate chiar mai rău. Aşteptase mult timp să se pregătească. Balanţa trebuia echilibrată înainte ca el să poată merge mai departe.

– Cum te simţi acum că eşti atât de aproape de finalul zilelor tale în calitate de căpitan pe mare? întrebă Alex.

El îşi rezumă sentimentele complexe într-un răspuns simplu:

– Sunt pregătit pentru o viaţă pe mal, dar îmi va fi dor de mare.

– Atunci când ne vom găsi un cămin lângă ocean, vei avea o barcă, desigur, zâmbi ea, cu şuviţele de păr negru încadrându-i ispititor faţa. O goeletă drăguţă pe care o poţi boteza *Helena II*.

– Sau *Turturica*.

Zâmbi şi el, gândindu-se cât de sănătoasă părea după ultima parte a călătoriei, în care, din fericire, nu survenise nici un eveniment. După ce pierduse sarcina nu mai avusese nici rău de mare şi, deşi era slăbită din cauza hemoragiei, reluase lecţiile cu Katie la numai trei zile de la atacul piraţilor. În seara următoare, reîncepuse să le citească cu voce tare lui şi lui Katie după cină. Parcurseseră integral *Robinson Crusoe*, una dintre cărţile lui preferate. Niciodată nu se simţea mai bine decât atunci când o auzea pe ea citind cu voce caldă şi melodioasă.

Spera că avea să îi citească în continuare cu voce tare atunci când urmau să rămână pe uscat. Îi reveneau

amintiri calde din copilărie, când tatăl lui era plecat pe mare cu armata, iar mama îi citea seara. Şi nu întotdeauna cărţile cu care ar fi fost de acord tatăl ei, vicarul, chiar dacă locuiau în casa bătrânului. Bunicul lui nu era de acord cu multe, deşi era blând în stilul lui scorţos.

Katie tresări de uluire atunci când porţile ecluzei se deschiseră maiestuos, iar *Helena* pătrunse în bazinul din centrul uriaşului complex naval.

– Portul Londrei e mare cât tot Sydney-ul!

– Poate nu e chiar atât de mare, dar e destul de mare, şi asta fără să luăm în calcul noul port Sfânta Ecaterina, care a fost construit în vest. Mare parte din tutunul, alcoolul şi lâna din Marea Britanie ajung prin portul Londrei, dar şi ceaiurile, mirodeniile şi orezul şi mii de alte lucruri, spuse el arătând către un coş imens, fumegând. Aici sunt arse bunurile neridicate, după ce a trecut un an. Totul, cu excepţia ceaiului, care arde atât de puternic încât magaziile ar putea exploda. Acesta e aruncat în altă parte.

– Câte bunuri irosite, observă Alex.

– Desigur, ar fi mult mai înţelept ca vama să scoată la licitaţie produsele. Cea mai mare pierdere sunt vinurile şi băuturile spirtoase. În depozitele de dedesubt se află hectare întregi de cufere şi dacă nu sunt plătite taxele şi vămile, băutura e pur şi simplu aruncată în râu.

– Cred că peştii sunt tare veseli, spuse Alex cu voce serioasă, dar cu ochii jucăuşi.

De fapt, toată fiinţa ei arăta jucăuşă, acum că era în sfârşit acasă.

– Preferi un hotel anume, Alex? întrebă el. Eu am stat în câteva care erau bune, dar poate tu ştii unul mai bun.

Ea păru surprinsă.

– Nu avem nevoie de hotel. Trebuie să stăm la unchiul Stephen.

– Fără să anunţăm înainte? Şi dacă unchiul tău este plecat?

– Casa lui e casa întregii familii, toţi stăm acolo când suntem la Londra, explică ea. Ar trebui să fie în oraş acum şi, chiar dacă nu e, el şi mătuşa Rosalind ar fi jigniţi dacă nu am sta acolo.

– Foarte bine, vom merge la unchiul tău.

Ar fi făcut orice ca să păstreze expresia de fericire de pe chipul lui Alex. Deşi făcuse tot posibilul să pară voioasă în ultimele luni, simţea că zâmbetul ei ascundea tristeţe şi durere. Sufletul se vindecă mai greu decât trupul.

Dar astăzi era cu adevărat fericită, şi el voia ca asta să dureze.

– Asta e casa unchiului tău? întrebă Gavin făcând ochii mari laolaltă cu Katie atunci când trăsura se opri în faţa unei reşedinţe vaste din Grosvenor Square.

Alex râse.

– Îmi e unchi doar prin căsătorie. În comparaţie cu el, familia mea e săracă lipită pământului. Dar mă primeşte cu drag, chiar dacă suntem rude doar prin alianţă.

Când Gavin o ajută pe Alex să coboare din trăsură, ea se grăbi ca un copil nerăbdător, după care îşi recăpătă calmul şi îl luă de braţ ca să intre în casă. Katie o prinse de mâna cealaltă şi urcară treptele înguste. Bucuros că se mutau împreună, ca o familie, Gavin bătu la uşă.

Un majordom arogant le deschise uşa. Expresia i se schimbă comic atunci când o văzu pe Alex.

– Domnişoara Amy? făcu el încercând să-şi amintească numele corect. Îmi cer scuze, doamnă Warren.

Cu un zâmbet, ea îi împinse pe Gavin şi pe Katie într-un salon înalt cât două etaje, suficient de mare pentru un palat regal.

– Chiar eu, Riggs. Mătuşa şi unchiul meu sunt acasă?

– Da, şi părinţii dumneavoastră la fel, spuse majordomul urmându-i pe nou-sosiţi şi părând foarte surprins. Dar... dar... am crezut...

Înainte ca Riggs să reuşească să-şi termine ideea, o femeie bine îmbrăcată apăru la balustrada de la etaj

şi privi către musafiri. Silueta ei graţioasă se înc
Apoi strigă:

– Amy! Dumnezeule!

Alergă într-un suflet pe scara luxoasă, cu rochia
gră foşnind după ea.

– Mamă! Alex ţâşni către cealaltă femeie.

Se întâlniră într-o îmbrăţişare nesfârşită la baza
lor, plângând amândouă.

Aceasta era intimidanta Catherine? Gavin
ochii mari, înţelegând de ce Alex o găsea alarma
perfectă. Probabil că Alex se născuse când mama
încă la şcoală, fiindcă Catherine nu părea să aib
mult de patruzeci de ani. Doar câteva fire arginti
părul negru şi ridurile fine de lângă ochi îi dezvă
vârsta. Asemănarea dintre ele era evidentă, deşi
era puţin mai înaltă, iar alura ei sugera un tem
ment mai activ şi mai puternic. Chipul lui Cath
era blând ca al unei madone şi ar fi făcut pe o
să îngenuncheze.

Încă plângând, Alex făcu un pas înapoi şi-şi
rapid ochii.

– Dumnezeule, mi-a fost atât de dor de voi.

Privirea ei poposi asupra mamei ei şi îşi ţin
putu răsuflarea.

– Porţi doliu. Nu... nu cumva colonelul sau
Sau mătuşa Rosalind şi unchiul Stephen şi copiii

Catherine râse.

– Purtam doliu pentru tine şi pentru fiica ta,
scuze, Alexandra. Mi-e greu să-mi aduc aminte cu
spun, spuse ea scoţând o batistă şi ştergându-şi o
fel de albaştri ca ai fiicei şi ai nepoatei ei. Niciod
m-a bucurat mai mult o greşeală!

Alex rămase cu gura căscată.

– Aţi crezut că am murit? Ce-aţi auzit?

– Acum câteva luni ni s-a comunicat prin can
plomatice că *Amstel* a fost atacată în Indii şi că aţi
amândouă.

– Atacul a fost haotic, dar nimeni n-ar fi avut c
ne vadă ucise, spuse Alex dând din cap. Îmi pa

de rău. Nu mi-a trecut prin cap că vom fi declarate moarte.

Gavin înțelese de ce. Căpitanul și echipajul de pe *Amstel* nu voiseră să recunoască faptul că abandonaseră o femeie și un copil și le raportaseră moarte. Lașii.

– Nu contează decât că v-ați întors în siguranță acasă, spuse Catherine întorcându-se către Katie. Domnișoara asta frumoasă trebuie să fie fiica ta. Cu excepția minunatului păr blond, arată exact ca tine la aceeași vârstă, adăugă ea îngenunchind pentru o îmbrățișare. Sunt bunica ta, Katie, și mă bucur tare mult să-mi cunosc cea mai mare nepoată.

Katie o îmbrățișă încântată.

– Toată viața am vrut să te cunosc, bunico.

Catherine se ridică, privind întrebătoare către Gavin. Alex interveni:

– Mamă, el este soțul meu, căpitanul Gavin Elliott.

Înainte ca ea să poată încheia prezentarea, doi bărbați intrară în salon pe o ușă ascunsă sub scara în spirală. Înalți, distinși, neavând mai mult de cincizeci și ceva de ani, erau cu siguranță frați. Bărbatul cel mai cărunt dintre cei doi avea ochi inteligenți și un chip în aparență blând. Fratele cel mai tânăr era zvelt și avea o alură poruncitoare, dând de înțeles că nu îi mergea oricui cu el.

Năvăliră către fiica întoarsă acasă, iar Alex dispăru în îmbrățișări puternice și strigăte neîncrezătoare:

– Alex!

– Dumnezeule, te-am crezut moartă!

Temporar uitată, Katie îl luă de mână pe Gavin. La fel de stingher, el îi strânse mâna liniștitor și se întrebă în ce naiba se băgase.

– Cine sunt toți oamenii aceștia? șopti Katie.

– Sunt rudele mamei tale și o iubesc tare mult. Fiindcă tu ești fiica ei, te vor iubi și pe tine la fel de mult.

Era sigur că așa avea să fie, ce om normal putea să n-o iubească pe Katie? Era mai puțin convins de felul în care soțul dobândit în mod neașteptat de Alex urma să fie acceptat de o familie unită și, fără îndoială, bogată.

Râzând și plângând, Alex se desprinse din strânsoarea celor doi bărbați.

– Îmi pare rău, mi-am uitat complet manierele. Mamă, colonele, unchiule Stephen, acesta este soțul meu, căpitanul Gavin Elliott. Gavin, unchiul meu, ducele de Ashburton, arătă ea către bărbatul mai în vârstă. Și părinții mei, Lord și Lady Michael Kenyon.

Gavin se înecă. Unchiul ei era duce? În plus, colonelul, pe care și-l imaginase ca pe un ofițer pensionar și cam senil era fratele unui duce, iar mintea părea să îi meargă spirt.

Deși lordul Michael trebuia să fie formidabil în alte circumstanțe, astăzi era extrem de recunoscător, ca un om căruia i se luase de pe umeri o povară ucigătoare.

– Îți mulțumesc pentru că ne-ai adus-o pe Alex acasă, căpitane, spuse el strângându-i puternic mâna.

Ducele îi strânse și el mâna.

– Fix la timp. Michael era gata să se ducă în Indii să le caute pe Alex și pe Katie.

– Știam că pirații nu vor reuși s-o scufunde pe Alex, spuse lordul Michael înconjurându-i umerii fiicei sale vitrege și strângând-o la piept. Dar mă bucur că nu a trebuit să vin să te caut. Ce naiba s-a întâmplat acolo?

Catherine interveni:

– Sunt multe de povestit, dar Alex și familia ei trebuie să-și tragă puțin sufletul.

Ashburton chemă majordomul și îi dădu ordine în șoaptă. Alex nu glumise că toată familia ei stătea în acest palat strălucitor. Gavin ar fi preferat intimitatea neutră a unui hotel, dar trebuia să accepte cu grație situația, oricât și-ar fi dorit să se afle în altă parte.

Alex privi înduioșată cum Catherine și Katie se îndreptau împreună către camera copiilor, sporovăind...

Mama ei, fiica ei. Ceea ce fusese incomplet se întregise acum.

Când menajera îi conduse la etaj pe ea și pe Gavin, găsiră sus bagajele. Casa Ashburton mergea strună.

După ce menajera se retrase, Alex se trânti pe pat.

– Mă simt ca într-un vis. Când eram în Maduri mi-era greu să-mi închipui că voi ajunge vreodată acasă. Acum, aşa cum ai zis şi tu, mi-e tot mai greu să-mi amintesc că Maduri n-a fost un coşmar, spuse ea privindu-l pe Gavin plimbându-se prin cameră. Îţi sunt datoare de mii de ori.

– Nu chiar de mii de ori, spuse Gavin studiind prin geam grădina luxuriantă. Nu mi-am închipuit că m-am căsătorit cu o membră de rang înalt a aristocraţiei britanice.

Jenată, îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i spună mai multe despre familia ei, ca să nu fie luat prin surprindere.

– Nu sunt o adevărată Kenyon, sunt rudă cu ei doar prin căsătorie. Chiar dacă familia colonelului m-a tratat întotdeauna ca şi cum aş fi una de-a lor, rudele mele nu sunt aşa de elevate. Sunt oameni de rând şi soldaţi.

– Şi presupun că remarcile mele despre aristocraţia engleză nu te-au încurajat să-mi spui mai mult decât era nevoie, răspunse el observând o pictură italiană din timpul Renaşterii, care o înfăţişa pe Fecioara Maria cu pruncul. Mama ta este la fel de frumoasă cum ai descris-o.

– Te-ai îndrăgostit deja de ea?

Percepând dublul sens al vocii ei, Gavin o privi în ochi.

– Sigur că nu. În primul rând m-a uimit asemănarea dintre voi două şi bucuria ei când te-a văzut acasă.

Alex coborî privirea.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta. Dar când am fost prezentată în societate, tinerii mă invitau politicos la dans şi apoi preferau s-o venereze pe mama. Nu că ar fi flirtat ea, pur şi simplu nu-i puteau rezista.

– Aşa că ai plecat la capătul celălalt al lumii, adăugă el cu voce blândă. Asta nu se întâmpla fiindcă Lady Michael ar fi mai frumoasă, ci fiindcă tu erai fată, iar ea era femeie, şi tinerii sunt atraşi de misterul şi de experienţa

femeilor. Acum sunteţi amândouă femei şi sunteţi la fel de frumoase, fiecare în stilul ei.

– Serios?

Ideea era surprinzătoare, dar nu ilogică. Fetele care tocmai erau prezentate în societate erau tratate ca nişte păpuşi de porţelan. Era destul de plictisitor, într-adevăr. Mama ei, dimpotrivă, era nu numai frumoasă şi volubilă, ci şi prea blândă ca să umilească un tânăr care se credea îndrăgostit. Nu era de mirare că tinerii aceia frumoşi fuseseră fascinaţi de Catherine, nu de fiica ei, uneori stingheră.

– În general eram considerată a doua femeie din Sydney ca frumuseţe, spuse ea, dar credeam că asta se întâmpla doar fiindcă localitatea nu era prea mare şi mama nu era de faţă.

– O să fii foarte admirată şi la Londra, te asigur, îşi reluă el plimbarea. Ce părere are familia Kenyon despre înrudirea cu un negustor?

Recunoscând că Gavin avea motive să fie încordat, ea răspunse:

– Colonelul se ocupă de minerit şi de fabrici de când îl ştiu, aşa că mă îndoiesc că se va scandaliza cineva la gândul că un mare comerciant face parte din familie. Probabil că unchiul Stephen va fi interesat să investească dacă ai proiecte potrivite, făcu ea ezitând. Poate că ar fi trebuit să-ţi spun mai multe, dar nu-mi văd rudele ca pe nişte nobili. Sunt pur şi simplu familia mea. M-am gândit că atunci când îi vei cunoaşte îi vei plăcea şi nu vei fi deranjat de titluri.

– Par persoane afectuoase şi de treabă, spuse el potolit. Nu-ţi face griji, mă simt ca un pescăruş ciufulit, dar o să trec peste asta. Rudele sus-puse nu sunt cea mai rea parte a problemei, spuse el privind o clipă la patul lat, cu baldachin, apoi uitându-se în altă parte.

Alex se îmbujoră dându-şi seama că fuseseră cazaţi în camera pe care o ocupase ea întotdeauna şi că de data asta nu îi separa nici o gratie.

– Pot... pot să dorm pe podea. În Maduri mă obişnuisem cu salteluţele din paie.

Gavin se încruntă.

– Maduri e tare departe și chiar avem nevoie de două camere lipite. Cred că aristocrații obișnuiesc să facă asta, iar casa pare destul de mare.

– În familia asta nu se practică dormitoarele separate, spuse ea cu amărăciune. Perechile din familia Kenyon sunt pentru vecie, ca la lebede.

– Iar tu preferi ca ei să nu se întrebe ce se întâmplă între noi, înțelese el, privind din nou către pat. Dar nu pot face asta, Alexandra. Chiar ar trebui să întrebi dacă e liberă camera alăturată.

Tresări când își dădu seama ce se ascundea în spatele cuvintelor lui liniștite. Deși avea încredere în el, era un om din carne și oase, nu din piatră.

– Mă ocup în după-amiaza aceasta.

Se bucura că ajunsese acasă, dar de ce crezuse că viața va deveni mai ușoară? Complicațiile abia începuseră.

capitolul 18

Aranjarea în casa Ashburton dură tot restul după-amiezii. Dormitorul de lângă cel al lui Alex era liber, iar lucrurile lui Gavin fură mutate acolo fără vreun comentariu, deși era sigur că lumea avea să speculeze asupra motivului pentru care proaspăt căsătoriții nu voiau să doarmă împreună. Nu conta. Putea suporta bârfele mai ușor decât să împartă o cameră cu Alex și să trebuiască să păstreze distanța.

Cei doi o vizitară pe Katie în camera de lecții, unde se împrietenea cu sora vitregă mai mică a lui Alex și cu fata cea mică a familiei Ashburton. Katie nu avusese parte de compania unor copii de vârsta ei timp de luni de zile, așa că se bucura să cunoască fete apropiate de vârsta ei și nu mai stătea mereu lipită de mama ei.

Suryo sosi cu restul bagajelor cu o oră înainte de cină, așa că Gavin se putu îmbrăca așa cum cuvenea pentru

cina acasă la un duce. Perfect. Cu cât se potrivea mai bine cu ambianţa, cu atât era mai bine.

Aşa cum stabiliseră, Alex veni în camera lui când era gata. El se întoarse de la fereastra de la care admirase asfinţitul şi i se tăie respiraţia. Purta o rochie roz, avea părul negru prins într-o pieptănătură cochetă şi arăta ca o autentică doamnă londoneză.

– Arăţi splendid. Rochia e a mamei tale?

– Da, iar bijuteriile sunt ale mătuşii mele. Rochia e cam scurtă, dar arată prezentabil fiindcă acum sunt şi prea slabă.

Mai mult decât prezentabil. Încercă să nu observe cât de adânc era decolteul sau în ce fel colierul împrumutat, cu perle şi rubine, atrăgea atenţia asupra pielii ei mătăsoase. Deşi putea să se mai îngraşe puţin, fericirea o făcea să pară dureros de frumoasă.

– Mi-e greu să cred că erai doar a doua femeie ca frumuseţe din Sydney. Probabil că locuitorii ceilalţi aveau nevoie de ochelari.

Alex râse.

– Dacă ai fi văzut-o vreodată pe glorioasa văduvă Ryan, ai fi uimit că s-a uitat cineva şi la mine. Frederica era o blondină frumoasă după care se îngrămădeau toţi bărbaţii atunci când intra într-o încăpere. Am fost uşuraţi atunci când s-a măritat cu un comerciant englez, putred de bogat, şi şi-a luat tălpăşiţa din Australia.

– Se pare că n-o plăceai prea mult.

– Avea o limbă tare ascuţită atunci când vorbea cu femeile sau cu servitorii. Alex îl privi vrând să pară serioasă. Presupun că discutăm despre odioasa Frederica fiindcă tot cauţi scuze ca să nu coborâm, dar nu mai putem amâna, adăugă luându-l de braţ. N-ai de ce să fii nervos. Vom fi doar membri ai familiei şi câţiva prieteni apropiaţi. Arăţi foarte bine, iar eu voi fi invidiată.

– Trebuie să le fac o impresie cât mai bună rudelor tale de sex masculin, fiindcă fără îndoială mă vor diseca mai târziu, la băuturi, spuse el sumbru.

– Sigur că vor vrea să te cunoască, dar n-o să te disece nimeni.

– Dacă zici tu, spuse el devenind serios. Oamenii vor vrea să știe ce s-a întâmplat cu tine. Ce vrei să se afle?

Ea oftă.

– Cât mai puțin posibil. Ne-au atacat pirații, eu și Katie am fost despărțite, dar nu ni s-a făcut rău, tu ne-ai salvat ca un cavaler. Cât mai vag. Presupun că părinților mei va trebui să le spunem mai multe, dar nu vreau să afle niciodată tot adevărul.

El dădu din cap și ieșiră din cameră împreună. În timp ce coborau scara în spirală, conștientiză dureros apăsarea ușoară a mâinii ei pe brațul lui. Dacă ar fi avut o căsătorie normală, i-ar fi sărutat curba delicată a gâtului și ar fi găsit o metodă să nu îi șifoneze rochia, chiar dacă ar fi ajuns târziu la cină.

Stăpânindu-și cu greutate gândurile, o urmă pe Alex în salon, acolo unde familia și oaspeții se adunau înainte de a lua cina. Cei doi fură înconjurați imediat de rudele ei și de cel puțin încă douăsprezece persoane. Toți cei de față păreau să fie nobili și să aibă o afecțiune deosebită pentru Alex. Mai-mai că-și pierdu respirația în atâtea îmbrățișări.

Se retrase în tăcere și se rezemă de un perete, gândindu-se că nu mai văzuse niciodată un asemenea grup de bogătași, probabil cu excepția unei cine cu Chenqua, cel mai avut negustor din Canton.

Deși nu privea cu ochi buni nobilimea, trebui să recunoască că nici unul dintre cei prezenți nu îi făcea o impresie proastă. Mulți erau de vârsta soților Kenyon și păreau bărbați și femei care-și îndeplineau responsabilitățile cu conștiinciozitate. Astăzi se bucurau de întoarcerea unei persoane dragi cu o căldură înduioșătoare.

– Arăți ca un naturalist care studiază comportamentul pinguinilor, spuse Lady Michael apropiindu-se cu două pahare de sherry și întinzându-i unul. Vei scrie un articol despre acest trib ciudat?

El zâmbi.

– Mă mulţumesc să privesc. Am fost pe tărâmuri şi mai ciudate.

– Dar ai rămas acolo doar pentru scurt timp. În tribul acesta, însă, te-ai căsătorit, aşa că trebuie să te împaci cu el, observă ea sorbind din pahar. Presupun că este o perspectivă destul de copleşitoare la momentul de faţă.

– Întotdeauna am vrut să fac parte dintr-o familie mare, spuse el cu amărăciune. Ar fi trebuit să nu uit că un om trebuie să aibă grijă la ceea ce-şi doreşte, fiindcă e foarte posibil ca dorinţa să-i devină realitate.

– Sper că mă vei ierta dacă par nepoliticoasă. Multe dintre prieteniile din această cameră se măsoară în decenii întregi. Cea mai mare parte a oamenilor de aici o cunosc pe Alex de când era copil şi... au purtat doliu împreună cu noi, spuse Lady Michael cu vocea frântă. Şi-au câştigat dreptul de a se bucura cu noi în seara asta. Miracolele nu se întâmplă prea des, căpitane Elliott.

Văzând lacrimi în ochii ei, el îşi scoase batista împăturită cu grijă şi i-o întinse.

– Fiindcă acum sunt ginerele dumneavoastră, cred că ar trebui să îmi spuneţi Gavin.

– Mulţumesc, Gavin, spuse ea ştergându-şi ochii şi schiţând un zâmbet. Tot plâng de când mi-am văzut fiica intrând pe uşă. E una dintre zilele cele mai fericite din viaţa mea, iar eu bocesc.

– Femeile sunt norocoase că-şi pot exprima emoţiile prin lacrimi. Bărbaţii trebuie să se rezume în general la ţipete şi la lovituri. Vrând să-i readucă zâmbetul pe faţă, întrebă: Am cunoscut-o mai devreme pe fiica dumneavoastră cea mică, Anne. Mi-a spus că are unsprezece ani. Câţi ani au băieţii?

– Nicholas are şaptesprezece ani, iar Stephen paisprezece, chicoti ea. Toţi copiii mei sunt minunaţi, dar Alex şi cu mine avem o relaţie specială. Eram atât de tânără când s-a născut că practic am crescut împreună.

Gavin înţelese că nu numai frumuseţea lui Catherine Kenyon îi atrăgea pe bărbaţi, ci şi farmecul ei.

– Alex mi-a spus că doar după ce a devenit şi ea mamă a înţeles cât de greu trebuie să vă fi fost să urmaţi marina pe când eraţi atât de tânără.

– Au fost nişte vremuri... interesante. Din fericire eram prea tânără ca să înţeleg cât de puţine ştiam. Ah, trebuie să cunoşti pe cineva.

Ashburton se apropia ţinând la braţ o minunată femeie blondă, cam de vârsta lui Lady Michael.

– Rosalind, el este soţul lui Alex, căpitanul Elliott. Gavin, ducesa de Ashburton, gazda voastră.

Gavin făcu o plecăciune, încercând să îşi ascundă surprinderea. Ducesele ar fi trebuit să fie bătoase şi solemne, nu rotunjoare, strălucitoare şi zâmbitoare.

– Mă bucur foarte mult să vă cunosc, căpitane, spuse ducesa cu căldură. Trebuie să organizăm un bal ca să sărbătorim întoarcerea Alexandrei şi căsătoria voastră. Cred că săptămâna viitoare.

– Aşa de repede? întrebă el uluit.

– Fiindcă sezonul nu mai durează mult, nu avem timp de pierdut, explică ea. Aveţi prieteni la Londra pe care aţi dori să îi invit?

Se gândi la negustorii britanici vicleni şi necioplţi pe care îi cunoştea.

– Câţiva, dar, cu o singură excepţie, nu fac parte din lumea bună. În principal comercianţi.

În loc să fie îngrozită, ea râse.

– Excelent. Reuniunile sunt mult mai plăcute atunci când nu e numai lume bună. Când aveţi timp vă rog să îmi faceţi o listă, ca să poată fi invitaţi.

– Cine este prietenul din lumea bună? întrebă Lady Michael.

– Lordul Maxwell, moştenitor al contelui de Wrexham. L-am cunoscut în Orient. Apoi i se adresă lui Ashburton: Pot să apelez la unul dintre valeţii dumneavoastră ca să trimit un mesaj? Cred că Maxwell ar trebui să fie în Londra acum.

– Sigur că puteţi trimite un valet, dar prietenul dumneavoastră e acum conte de Wrexham, răspunse Ashburton. Tatăl lui a murit în urmă cu vreo şase luni.

Dată fiind starea de sănătate a bătrânului conte, ştirea nu era surprinzătoare.

– Îmi pare rău să aflu asta. Din fericire Maxwell s-a întors din Orient la timp ca să poată petrece ceva vreme cu tatăl său.

Înţelesese din scrisorile prietenului său că în cei doi ani de când revenise în Anglia se apropiase de tatăl lui. Asta însemna mai multă durere, dar mai puţine regrete.

– Îmi va fi greu să ţin minte să nu îi spun Maxwell.

Ducele zâmbi.

– Atunci când fiului meu i se spune Lord Benfield, uneori vreau să răspund, chiar dacă nu mai am acest titlu de aproape douăzeci de ani.

– E mult mai simplu să ai un nume pentru toată viaţa.

– Nu pot nega asta.

Lady Michael şi ducesa se duseseră să salute un nou oaspete, aşa că ducele adăugă mai încet:

– Sunteţi bine-veniţi să rămâneţi în casa Ashburton cât doriţi, dar îmi închipui că veţi vrea să aveţi propriul cămin. Poate vă pot ajuta să găsiţi o casă potrivită.

Gavin se întrebă dacă stinghereala lui era atât de evidentă.

– Sunteţi foarte bun, domnule. Vă mulţumim pentru primire, dar vreau să avem propriul nostru cămin. Unul care să nu se afle foarte departe, astfel încât Alex şi Katie să vă poată vizita fără probleme.

Lord Michael se apropie de ei, hotărât. Aparent, disecţia nu avea de gând să aştepte până la băuturi.

– Căpitane, ce s-a întâmplat cu Alex? întrebă Lord Michael fără vreun preambul. Nu e un subiect potrivit pentru cină, dar... trebuie să ştiu.

Tatăl vitreg al lui Alex avea ochii verzi, strălucitori, iar în ei se citea neliniştе. Având în vedere cât de mult o iubea Gavin pe Katie după numai câteva luni, îşi închipuia cum se simţea Lord Michael, care o crescuse pe Alex de mică.

Bucuros că o întrebase pe Alex cât de multe să dezvăluie, povesti pe scurt.

– *Amstel* a fost atacată de piraţi din insule în zori, imediat după o furtună puternică. Membrii echipajului care nu au fost ucişi au abandonat nava, lăsându-le pe Alex şi pe Katie să fie capturate şi vândute ca sclave. Au fost despărţite imediat. Din fericire, Katie a fost dusă în odăile femeilor unui rajah din insule, unde a fost foarte răsfăţată.

– Şi Alex? întrebă Lord Michael cu voce aspră.

– A fost dusă pe altă insulă. Din întâmplare, mă aflam în Maduri când a fost adusă la târgul de sclavi din regiune. De îndată ce mi-am dat seama că e europeană, m-am oferit să o cumpăr, desigur.

Fără să observe că Gavin nu spusese că o şi cumpărase, Ashburton întrebă:

– Asta s-a întâmplat la puţin timp de când a fost capturată şi aţi căutat-o pe Katie împreună?

Dorind să fi putut minţi, Gavin spuse:

– Din păcate, am găsit-o pe Alex doar după ce petrecuse deja şase luni în sclavie.

– Cât de rău a fost tratată? făcu Lord Michael cu buzele albite de grijă.

– Asta vă va spune ea, când şi dacă va vrea. Încercând să îmblânzească efectul, Gavin adăugă: I-a fost... greu, dar nici trupul, nici sufletul nu i-au fost afectate. Nu am mai cunoscut o femeie atât de curajoasă.

– Seamănă cu Catherine, spuse Lord Michael privindu-şi paharul cu sherry şi jucându-se neliniştit cu el. Femeile sunt mai puternice ca bărbaţii. Dacă n-ar fi aşa, rasa asta ar fi murit de mult. Dar nici un bărbat nu vrea să-şi vadă femeile iubite încercate atât de greu.

Se lăsă o tăcere apăsătoare până ce Ashburton spuse:

– Şi, totuşi, Alexandra e acum acasă, teafără şi în siguranţă. În seara asta trebuie să sărbătorim.

– Aşa este, spuse Lord Michael relaxându-se. Căpitane, cel mai rău lucru la a avea copii e să-i laşi să plece.

Ar fi mult mai simplu dacă i-am putea încuia în turnuri de piatră. Mai ales pe fete. O să afli cu Katie.

– Măcar mai am câţiva ani în care nu trebuie să-mi fac griji pentru asta.

– Nu fi prea sigur. Fiica mea cea mică şi fiica lui Stephen îi dau lui Katie idei îngrijorătoare chiar de acum, zâmbi Lord Michael în colţul gurii. Îţi garantez.

Surprins, Gavin îşi dădu seama că deja fusese acceptat în familie şi că putea ajunge să-i placă de noul lui socru.

Pe măsură ce trecea seara, îşi dădu seama că îi plăcea şi de ceilalţi oaspeţi. Numărul mare de conţi şi contese era un chin pentru sufletul lui democratic de american, însă se văzu nevoit să admită că erau persoane interesante. Chiar dacă acum erau avuţi şi privilegiaţi, bănuia că majoritatea trecuseră prin destule necazuri în trecut şi, din experienţa lui Gavin, persoanele care supravieţuiau năpastelor meritau să fie cunoscute.

Alex înflorise ca un trandafir în această atmosferă, râdea şi se simţea bine cu familia şi prietenii. Îşi amintise ce-i spusese ea atunci când o ceruse în căsătorie: că nu o cunoscuse în vremurile ei bune. Acum avea această şansă şi era încântătoare. Frumoasă, radioasă, o femeie ale cărei vorbe inteligente erau întotdeauna temperate de bunătate.

În timp ce discuta cu contesa din stânga lui, care se dovedi a fi o fostă profesoară, se gândi cât de nenorocită era soarta. Nu ar fi trebuit să se însoare cu Alex. O făcuse cu cele mai bune intenţii: însărcinată şi disperată, avea nevoie de un soţ care să o apere de calomnie şi de vorbe grele. Dar dacă ar fi pierdut sarcina mai devreme, nu s-ar mai fi căsătorit. Ar fi revenit în această lume strălucitoare ca o văduvă superbă, liberă să iubească şi să se mărite cu un om din lumea ei. Acum, în schimb, era legată de el. Se întrebă oare când avea Alex să ajungă să regrete.

De cealaltă parte a mesei, ea râdea, cu mâna pe braţul altui unchi prin alianţă şi cu o şuviţă de păr încolăcită pe lângă gât. Gavin înghiţi în sec şi privi în altă parte.

Şi el era prins într-o căsătorie necorespunzătoare, care nu ar fi trebuit să aibă loc. Dar tot nu-i părea rău.

Ameţită de prea multă şampanie, Alex îşi luă rămas-bun de la ultimul oaspete. Fusese o seară minunată cu discuţii, mâncare, discuţii, ceai şi alte discuţii. Avuseseră noroc că se întorseseră la Londra în timpul sezonului. Fiindcă o parte dintre prietenii colonelului erau membri ai Camerei Lorzilor, se aflau la Londra până ce se încheia sesiunea parlamentară şi aşa putuse să vadă multe persoane dragi. Chiar era acasă. Acasă.

În pofida reţinerilor, Gavin reuşise să ajungă la finalul serii relaxat şi chiar părea că îi plăcuse oarecum. Nu fu surprinsă. Cine reuşea să scape de sultanul Kasan reuşea să facă orice. Şi altora le plăcuse de el. Mai multe femei făcuseră comentarii apreciative la adresa lui.

Era acasă şi era timpul să facă următorul pas în căsătorie. După ultimele îmbrăţişări de noapte bună, îl luă pe Gavin de braţ şi se îndreptară împreună către scara lată.

– Sper că te-ai simţit bine, spuse ea.

– Da, familia şi prietenii tăi sunt foarte agreabili, deşi încep să cred că toată lumea din Londra e de rang nobil, răspunse el ţinând-o de braţ atunci când se împiedică de ultima treaptă. Dar, totuşi, n-ar fi trebuit să-i laşi să te îndoape cu atâta şampanie, mai spuse zâmbind. Se pare că nu mai poţi să ţii drumul drept.

Ea chicoti atunci când ajunseră la uşa dormitorului ei.

– Puţin. Dar nimeni nu m-a obligat să beau. Am băut toată şampania intenţionat.

Îl trase înăuntru după ea, apoi închise uşa şi o încuie cu o mână nesigură. În lumina palidă a lămpii de noapte, părea un Făt-Frumos. Amintindu-şi că plănuise asta toată seara, spuse cu voce şovăindă:

– Vreau... eu vreau să fim soţ şi soţie cu adevărat, Gavin.

Zâmbetul lui dispăru.

– Îmi ceri să rămân cu tine în noaptea asta?

Ea dădu din cap, încleştându-şi şi descleştându-şi mâinile.

– Vreau să las teama în urmă. De asta am băut mai mult vin ca de obicei. Acum plutesc şi sunt fericită. Poate că aşa această primă dată va fi mai uşoară.

– Din experienţa mea, băutura îngreunează lucrurile, nu le uşurează, spuse el ezitând, vizibil răvăşit. Eşti sigură că vrei să facem asta astăzi, la sfârşitul unei zile atât de obositoare?

– Nu-mi place să-mi fie teamă, Gavin, răspunse ea scoţându-şi agrafele din păr şi lăsându-l să cadă pe umeri. Ca fiică de soldat, trebuie să îmi înfrunt temerile. Odată ce le depăşesc, putem să privim înainte, fără să mai fim afectaţi de trecut.

El străbătu dintr-un pas distanţa care îi despărţea.

– Sper că ştii ce faci, scumpa mea soţie, fiindcă te vreau prea mult ca să mai pot raţiona.

O mângâie pe păr şi o apucă uşor de cap, aplecându-se să o sărute.

Ea se agăţă de el, puţin ameţită din cauza şampaniei. Prima oară când o sărutase, după nuntă, îi fusese teamă, neştiind la ce se aştepta el de la ea. Acum îl cunoştea mai bine. Avea încredere în el, îi recunoştea buzele calde, ferme. „Pot să fac asta", se gândi ea. „E atât de simplu să mă relaxez şi să-l las pe soţul meu să facă dragoste cu mine. Pot să fac asta."

Nici măcar nu luă în calcul posibilitatea că nu ar fi fost în stare.

capitolul 19

Deşi Alex ştia că Gavin era un bărbat răbdător, încă nu apreciase pe deplin avantajele acestei calităţi. În loc să o grăbească în pat, o sărută lângă uşă timp de câteva minute lungi, extrem de plăcute, cercetându-i trupul cu mâinile în încercarea de a crea o plăcere pură. Dacă ar fi fost pisică, ar fi început să toarcă.

Mâini pricepute, pricepute... Visătoare, își dădu seama că desfăcuse copcile și legăturile complicate care îi țineau rochia la spate. Astfel, mătasea de culoare roz îi alunecă de-a lungul brațelor și al șoldurilor și apoi căzu cu un foșnet pe podea.

Era atât de abil, încât aproape că nici nu își dădu seama ce făcea decât când corsetul îi eliberă în mod miraculos trupul. Respiră adânc, iar sânii dezgoliți tresăriră.

În pofida atingerilor lui minunate, toropeala plăcută fu întreruptă de o ușoară stinghereală atunci când el îi atinse spatele, iar palmele lui erau despărțite de pielea ei doar de țesătura subțire a cămășuței. Când mâinile lui i se mutară deasupra taliei, se îndepărtă involuntar.

Vrând să-și mascheze reacția, încercă să-i dea jos haina. El scăpă cu greu de veșmântul mulat, în timp ce ea se lupta cu butonii vestei. Gavin chicoti când degetele ei îl gâdilară.

– Ești periculoasă, fetițo.

Îi plăcea mult accentul lui scoțian pronunțat la fel de mult cum îi plăcea ideea că era periculoasă. Îl gâdilă din nou.

Râzând, el îi dădu jos corsetul, apoi o luă în brațe pentru a o urca pe treptele patului cu baldachin. Capul i se învârtea și înghiți în sec, sperând că nu băuse prea multă șampanie.

Patul era neașteptat de moale după anii în care dormise pe paturi de paie și pe saltelele tari de pe vapor. În timp ce ea răsufla greu ca să-și revină, el îi dădu jos pantofii.

– Ai picioare foarte elegante.

– Sunt mari, la fel ca mâinile mele, protestă ea. Nu sunt deloc picioarele unei lady.

– Sunt frumoase, puternice și bine formate, ca toată ființa ta.

El îi mângâie un picior acoperit cu ciorapul de mătase, apoi altul. Strânse din degete din cauza plăcerii neașteptate pe care o simți atunci când el îi atinse

încheieturile. Apoi îi desfăcu portjartierul. Neliniștea o cuprinse din nou când îi simți mâinile pe genunchi, dar în loc să meargă mai sus el îi dădu jos ciorapii, apoi se aplecă să o sărute pe gât. Deși nu o strivi cu greutatea lui, Alex simți căldura care iradia din corpul lui arcuit.

Îi luă un sfârc în gură și îl sărută prin muselina fină a cămășuței. Ea gâfâi, uimită de reacția ei amestecată, de excitare și de alertă. Inima începu să îi bată mai tare. Sângele? Șampania?

Teama. Pe măsură ce atingerile lui deveneau mai intime, încercă să își stăpânească neliniștea, reamintindu-și că asta voia. Prima dată avea să fie mai greu. Apoi urma să devină mai ușor, iar în curând ororile sclaviei vor fi îngropate atât de departe, în trecut, încât nu o să se mai gândească la ele vreodată.

Gavin respira greu, abia mai putându-și ține în frâu dorința. Alex simți o apăsare puternică pe coapsă și își dădu seama că bărbatul rațional în care avea încredere era copleșit de nevoile masculine. Începu să respire și ea din ce în ce mai greu, iar panica i se accentuă. Nu avea s-o rănească, știa asta. Nu o rănise nici măcar în umilința din Jocul Leului. Îndurase asta, putea să îndure și acum, în intimitatea propriului pat.

Mâna lui ajunsese sub cămășuță și zăbovi pe materialul moale al lenjeriei. Alex gâfâia atât de repede încât fu pe punctul să leșine fiindcă nu putu inspira suficient aer.

Relaxare. Relaxare. Încă câteva minute și totul avea să se termine. Nu avea să mai fie niciodată la fel de greu.

Totuși, se cutremură de teamă atunci când degetele lui alunecară către capătul coapselor ei, atingând-o din ce în ce mai intim. Dumnezeule, era în ea, îi invada corpul. Se mușcă de buză atât de rău încât simți gustul metalic al sângelui.

Apoi el ajunse deasupra ei, trupul lui musculos o prinse captivă, bărbăția lui violentă se izbi de ea. Era proprietarul ei, o viola după bunul plac. Panica explodă și îl împinse isteric.

– Nu! Nu!

Nu mai vedea în faţa ochilor decât groază şi îi lovi faţa şi umerii în timp ce se străduia să-şi recapete răsuflarea ca să strige după ajutor. Dintr-odată, greutatea care o strivea dispăru, dar o mână puternică îi acoperi gura.

– Alex! Alex! spuse el zguduind-o. Gata. Gata.

Raţiunea începu să risipească teama şi reuşi să se concentreze pe chipul lui. Bărbatul respira greu, iar pielea îi lucea de transpiraţie.

– Promiţi că n-o să ţipi dacă ridic mâna? Nu cred că vrem să vină familia ta peste noi, de teamă că te omor.

Dură câteva clipe până ce ea îşi reveni în fire într-atât încât să poată da din cap. El îi dădu drumul şi coborî din pat, agăţându-se de un stâlp sculptat, ca să îşi poată recăpăta raţiunea. Tremurând, respiră adânc, apoi traversă camera. Uşa de legătură se închise fără zgomot în spatele lui.

Era singură, teafără, dar sfârâmată. Luă o pernă în braţe şi se strădui să nu plângă. Îşi dorise atât de mult să meargă. El avea dreptate, nu ar fi trebuit să se ameţească înainte cu şampanie. Deşi la început o ajutase să se relaxeze, atunci când ar fi trebuit să se controleze cel mai bine devenise o bestie frenetică şi iraţională.

În timp ce bătăile inimii îşi reveneau la normal şi îi trecea ameţeala, îşi dădu seama că nu putea lăsa lucrurile aşa. Cu siguranţă el era furios şi la fel de distrus ca ea. Poate chiar mai rău, fiindcă avusese motive să creadă că totul mergea bine. Răspunsurile ei ar fi putut fi interpretate ca entuziasm până în momentul în care o luase complet razna. Se cutremură, întrebându-se dacă nu cumva îl făcuse să depăşească limita peste care putea înţelege şi ierta. Chiar dacă ar fi făcut-o, trebuia să îşi ceară iertare. Îşi suflă nasul şi îşi luă pe ea un halat călduros de lână şi o pereche de papuci împrumutate de la mătuşa ei. Apoi îşi prinse părul cu o panglică şi se apropie de uşa de legătură.

Nu ar fi fost surprinsă dacă el ar fi încuiat, dar uşa se deschise fără zgomot. Intră încet, neştiind la ce să se aştepte. La fel ca în camera ei, o lampă de noapte acoperită

cu grijă, pe noptieră, lumina suficient cât să nu te împiedici de mobilă. Patul era făcut.

La o examinare rapidă văzu că el stătea la fereastră, ca o siluetă întunecată, cu cămaşa albă abia vizibilă, privind panorama Londrei. Era tolănit în scaunul masiv, cu picioarele lungi întinse în faţă. Deşi o auzise intrând cu siguranţă, nu se întoarse şi nu îi vorbi.

Alex trase aer în piept.

– Cred că eşti furios. Ai tot dreptul.

– Nu sunt supărat, răspunse el cu voce dureros de rece şi de îndepărtată. Ai făcut tot posibilul. Nu îţi pot cere mai mult.

– Totuşi, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Am... am crezut că o să reuşesc.

– Nu îţi cere scuze fiindcă ai fost curajoasă.

O licărire scurtă îi lumină chipul amorţit în timp ce trăgea dintr-un trabuc, iar rotocoalele de fum îşi luau zborul pe fereastră. Nu-l mai văzuse fumând.

– N-am fost curajoasă, am fost o proastă. Aveai dreptate, şampania a fost o greşeală cumplită. A înrăutăţit totul, spuse ea umezindu-şi buzele uscate. Poate că iremediabil.

El oftă.

– Majoritatea lucrurilor se pot remedia, dar aici nu va fi uşor.

Încurajată că el era dispus să discute, îl întrebă:

– Ţi-am făcut rău?

– Fizic, nu. Din fericire nu ştii *pentjak silat*, altfel aş fi mort.

Dar cu siguranţă îl afectase la nivel emoţional. Gavin nu putea fi atât de sensibil la cei din jur fără să aibă propriile sentimente.

– Nu mă luptam cu tine.

– Ştiu, spuse el trăgând din nou din trabuc. Dacă e să trecem peste asta, cred că trebuie să îţi înţeleg mult mai bine mintea şi trecutul.

Măcar încă se gândea la ei ca la un tot, dar îşi dădu seama cu disperare că trebuia să îi spună totul, să îi dezvăluie degradările josnice la care fusese supusă.

Încleştându-şi pumnii, se aşeză pe scaunul de lemn de la birou.

– Întreabă-mă ce vrei. O să încerc să îţi răspund cât mai complet.

– Mă găseşti atrăgător?

Surprinsă de întrebare, ea răspunse sincer:

– Cred că eşti cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Mulţumesc, dar asta n-are legătură cu atracţia. Poţi să admiri o statuie de Michelangelo şi să nu vrei să te culci cu ea. Pe de altă parte, poţi fi atras foarte tare de o persoană care nu arată în vreun mare fel.

Alex îşi muşcă buza recunoscând sensul întrebării lui. Gândindu-se la sentimentele jenante, stinghere pe care i le stârnise chiar şi în Maduri, ea îi răspunse:

– Sunt atrasă de tine, dar e complicat din cauza tuturor lucrurilor care s-au întâmplat.

– Deci reacţiile tale naturale sunt reprimate de frică şi de repulsie.

Avea mare dreptate.

– Mi-e... mi-e teamă că da.

– Înţelegerea e un început, spuse el lovind uşor trabucul de marginea scrumierei. Iartă-mă că te întreb, dar cum a fost partea intimă a căsătoriei tale? Îţi plăcea sau doar îndurai?

Bucurându-se că întunericul îi ascundea chipul îmbujorat, ea răspunse:

– Nu am fost o mireasă timidă. Îl consideram pe Edmund foarte atrăgător şi eram... nerăbdătoare să mă mărit cu el.

– Deci relaţia voastră conjugală a fost bună?

Ar fi trebuit să ştie că Gavin nu se mulţumea cu un simplu răspuns.

– Ca să fiu sinceră, am fost puţin dezamăgită. Mama şi colonelul sunt întotdeauna reţinuţi în public, dar chiar şi după douăzeci de ani se simte o anumită chimie între ei. E clar că se bucură de fiecare aspect al căsătoriei. Cu mine şi cu Edmund nu s-a întâmplat asta niciodată. Dar adevărul este că mi-a plăcut să-mi îndeplinesc

îndatoririle conjugale și îmi plăcea să îl satisfac. Odată mi-a spus cât de mândru era să-i fiu soție. Întotdeauna era afectuos și apropiat după ce... aveam relații.

– Un bărbat va face aproape orice pentru o femeie care îl satisface bine. E sursa puterii feminine, spuse Gavin fără să se clintească. Alexandra, ce ți s-a făcut când ai fost sclavă? Știu că trebuie să îți fie greu să vorbești despre asta, dar am nevoie să înțeleg.

Strânse din pumni, iar unghiile i se afundară în carnea palmelor.

– La început n-a fost atât de rău. Călătoria până în Maduri a fost scurtă. Dacă ar fi fost mai lungă, probabil că echipajul și-ar fi făcut de cap cu mine. O văduvă e mult mai puțin valoroasă decât o fecioară tânără și frumoasă. În Maduri m-a cumpărat un negustor, Payaman. Era rotofei, între două vârste și plăcerea lui specială era să facă colecție de tipuri diferite de femei. Avea chinezoaice, indience, africance, o cerchezoaică blondă, de toate formele și toate culorile. Adevărul este că nu era un om rău. Îi plăceau femeile și o viață comodă și nu înțelegea de ce am țipat și m-am luptat atunci când a încercat să se culce cu mine. Prima lui soție a încercat să mă facă să înțeleg cât eram de norocoasă. Nu trebuia decât să mă port bine și avea să mi se ofere o viață de lux. Probabil că *tuan* Payaman avea să se culce cu mine doar de câteva ori, până ce nu mai eram o noutate. Dar eram disperată să merg după Katie și mă zbăteam de fiecare dată când trimitea după mine. Într-un final s-a hotărât că n-avea sens să mai țină o europeană care nu-l lăsa s-o atingă și m-a vândut lui Bhudy.

– Cel care e posibil să fi fost tatăl copilului tău?

Alex începu să tremure.

– Spre deosebire de Payaman, lui Bhudy îi plăcea rezistența. Când m-am luptat, și-a chemat gărzile și... și m-au legat în lanțuri. Nu eram prima. Pe podeaua dormitorului lui Bhudy erau prinse cârlige de alamă.

Gavin făcu o mișcare bruscă, involuntară.

– Cât de des s-a întâmplat asta?

– Oricând se plictisea de femeile supuse. Dar după câteva luni şi el s-a hotărât că nu meritam osteneala, răspunse ea ridicându-se şi începând să se foiască prin cameră. Ca să mă înveţe o lecţie, s-a hotărât să mă vândă la o licitaţie publică. M-a legat din nou de podea şi m-a violat pentru ultima dată. Apoi... apoi şi-a pus gărzile să mă violeze.

– Dumnezeule.

În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Cum ai supravieţuit fără să înnebuneşti?

– Mă gândeam la Katie. Mai mult, îmi închipuiam cum l-aş omorî pe Bhudy dacă aş putea. Şobolanii să-i mănânce ficatul şi preţioasele organe masculine să-i putrezească şi să-i cadă, spuse ea ajungând la perete şi făcând stânga împrejur, cu mâinile încleştate. Prima soţie a lui Payaman avea dreptate, ar fi fost mult mai înţelept să mă supun soţului ei. Dacă aş fi făcut asta nu aş fi fost niciodată pângărită de Bhudy şi de gărzile lui groaznice.

– Dacă nu ai fi luptat, ţi-ai fi petrecut tot restul vieţii în haremul lui Payaman, iar Katie nu şi-ar fi cunoscut niciodată bunica, răspunse el cu voce foarte blândă. Ar fi trebuit să fii bărbat, Alexandra. Ai sufletul unui războinic.

– Nu eşti primul care sugerează că mai bine aş fi fost bărbat, spuse ea peste măsură de amărâtă. Cu siguranţă nu am fost suficient de femeie pentru ca Edmund să nu-şi ia o amantă după naşterea lui Katie.

Gavin înjură încet.

– Un bărbat care ţi-a fost necredincios a căzut pradă propriilor slăbiciuni, nu a fost vina ta.

– Poate. Niciodată n-am aflat de ce a făcut-o. Probabil faptul că eram mamă însemna că nu mai eram o femeie demnă de dorinţă, spuse ea obosită. Cel puţin a fost discret. Amanta lui era o irlandeză drăguţă care fusese deportată pentru furt. Era camerista noastră. Când am aflat şi l-am înfruntat, a refuzat să discute problema, dar a mutat-o într-o căsuţă din partea cealaltă a oraşului,

deci n-a trebuit s-o mai văd vreodată. I-am fost recunoscătoare pentru asta.

– Mă mir că suporţi şi să te afli în aceeaşi încăpere cu un bărbat.

– Din fericire, am cunoscut mulţi bărbaţi mai buni ca el.

Nu şi-l putea imagina pe colonel fiindu-i necredincios mamei ei. Desigur, tatăl ei s-ar fi culcat cu oricine. Măcar Edmund nu făcuse asta. Gândul era o palidă consolare.

– Gavin, trebuie să te înţeleg şi eu. Cum a fost cu soţia ta? Cum ai aflat atât de multe despre femei când ai avut experienţă cu una singură?

El îşi frecă tâmpla, ca şi cum amintirea ar fi fost dureroasă.

– Eu şi Helena eram ca doi căţeluşi neghiobi: complet nevinovaţi, dar plini de entuziasm. Voiam atât de mult să îl facem pe celălalt să se simtă bine, încât am şi reuşit. Cât despre experienţa limitată, când cunoşti o femeie foarte bine înveţi mult mai multe decât dacă ai cunoaşte zeci de femei, dar doar la nivel fizic.

Era adevărat. Ea ştia multe despre Edmund, în timp ce violatorilor nu le cunoştea decât trupurile abominabile. Recunoscătoare că Gavin nu o respinsese, dezgustat, atunci când aflase despre caznele la care fusese supusă, îl întrebă:

– Acum că ştii toată povestea, ce se întâmplă?

– Nu avem cum să-i pedepsim pe cei care au abuzat de tine, Dumnezeu se va ocupa de asta. Cea mai bună răzbunare e să îţi depăşeşti experienţele şi să ai o viaţă plină, fericită, răspunse el eliberând fumul către fereastră. Deci vom lăsa timpul să îşi facă magia. Ai scăpat de sclavie doar de câteva luni şi abia te-ai întors acasă. Când m-ai invitat să rămân cu tine, mai devreme, instinctul mi-a spus că este prea devreme, dar am vrut să cred altceva, aşa că şi eu am o parte din vină pentru dezastrul din seara asta. E uşor să te amăgeşti atunci când vine vorba de dorinţă, iar eu te doresc mult, adăugă el cu amărăciune.

Fiindcă era întuneric, avu curaj să îi spună:

– Mă bucur că nu îți provoc silă. Că încă mă dorești, deși te fac să treci prin atâtea.

– Cele mai mari premii se câștigă cel mai greu.

– Dacă dificultatea creează valoarea, asta ar trebui să fie o căsătorie foarte valoroasă, spuse ea încercând să pară relaxată, dar fără prea mare succes. În afară de timp, trebuie ca eu să separ dorința de neliniște. Nu... nu știu să fac asta. Dar cel puțin am o idee de unde să încep.

Nu voia ca seara să se încheie cu ei atât de îndepărtați, așa că se apropie de el.

– Mulțumesc, Gavin, făcu ea luându-i mâna și lipind-o de obrazul ei, sperând că îi va putea absorbi puterea și compasiunea. Îmi dai speranță.

Mâna lui se încordă, dar îi strânse degetele înainte să se desprindă ușor.

– Deocamdată ne vom concentra pe viață. Ne vom cunoaște prietenii, vom găsi o casă, ne vom construi o viață împreună. Va veni și restul.

Dădu din cap. Pentru moment, asta trebuia să fie suficient.

capitolul 20

Într-un sfârșit, de oboseală, Gavin ajunse în pat, deși nu reuși să adoarmă. Era bântuit de gândul că Alex fusese supusă atâtor brutalități. Cum putea un bărbat să îi facă așa ceva unei femei? Deși cunoscuse destui oameni violenți, cruzi, încă nu putea înțelege un asemenea comportament.

Spre rușinea lui, încă era dureros de excitat. Dacă Alex ar fi fost capabilă să termine ceea ce începuseră, poate că ar fi depășit momentul cel mai problematic. Acum nu era sigur că avea să mai fie în stare să încerce ceva, fiindcă respingerea ei fusese devastatoare, atât fizic, cât și psihic. Ea trebuia să facă următoarea mișcare atunci când avea să fie pregătită. Dacă avea să fie

vreodată. Deși vorbise cu încredere, acum, că știa tot ce îndurase, recunoscu sumbru că era posibil ca ea să nu își revină niciodată într-atât încât să fie iubita fericită după care tânjea el.

Își reaminti că, în pofida problemelor, aveau temelia unei căsătorii de succes: angajament, dorință reciprocă și capacitatea de a fi sinceri unul cu celălalt. Era suficient pentru a compensa ceea ce nu aveau.

Deocamdată, trebuia să scape singur de excitare, deși asta nu îi provocă prea multă plăcere. Dar cel puțin se liniști destul încât să poată dormi.

După câteva ore de somn agitat, se trezi devreme și se îmbrăcă, apoi îi scrise un bilet prietenului său Maxwell, nu, la naiba, acum era Wrexham, ciulind urechile la zgomotele din camera lui Alex. Și ea se trezise și se pregătea pentru o nouă zi. Când estimă că era gata, bătu la ușă.

– Intră, răspunse ea.

Deschise ușa și o găsi purtând altă rochie elegantă, de un bleu cald, care îi lumina și mai mult pielea albă. Arăta ca o adevărată frumusețe londoneză modernă, deși umbrele din ochii ei vorbeau despre lucruri pe care nu le cunoștea nici o doamnă de societate. Pentru o clipă fu paralizat de o serie de viziuni cu Alex în sclavie, ce contrastau izbitor cu femeia în care se transformase acum.

Văzând cât de îngrijorată îl privea, își reprimă reacțiile față de trecut și o sărută ușor pe obraz.

– Coborâm la micul dejun, draga mea?

Zâmbi ușurată și bucuroasă de atitudinea lui lejeră, apoi îl luă de braț.

– Mi-e tare dor de un mic dejun englezesc bogat. Mâncarea de pe *Helena* era bună pentru o corabie, dar...

– Nu era nici pe departe un mic dejun decent, aprobă el.

Începură să discute despre tot felul de fleacuri în timp ce coborau scările, uniți într-un acord nespus de a-și păstra problemele pentru ei.

După ce Gavin îi înmână biletul majordomului, ca să fie trimis la destinatar, intră împreună cu Alex în salonaşul însorit pentru micul dejun. Adulţii din casă şi Katie se serveau cu tot felul de mâncăruri aşezate pe bufet, în vase încălzite. Îmbrăţişări peste tot. Gavin nu văzuse niciodată o familie britanică atât de afectuoasă. Poate că îmbrăţişările aveau să se încheie atunci când familia Kenyon avea să se obişnuiască din nou cu prezenţa lui Alex. El spera că nu, chiar îi plăcea să fie îmbrăţişat de Lady Michael, senină şi caldă, sau de ducesă, care emana un farmec luminos, plin de bunătate.

După ce Gavin şi Alex se aşezară cu farfuriile pline, Lord Michael întrebă:

– Călăreşti, căpitane? Eu şi Catherine mergem în parc după micul dejun şi ne gândeam că ar fi plăcut să ne însoţiţi şi voi doi.

– Ştiu să deosebesc crupa de coamă şi în general reuşesc să rămân la înălţime dacă animalul nu e foarte nărăvaş, spuse Gavin gândindu-se că, dacă era un test, nu avea să reuşească, fiindcă pe nave nu prea aveai cum să călăreşti. Dar pot încerca dacă Alex vrea să meargă.

– Caii pe care îi aducem la Londra sunt potoliţi, îl asigură socrul lui. Alex, ai uitat să călăreşti?

Ea râse.

– Aşteaptă şi ai să vezi.

Katie înghiţi o bucată de ou şi proclamă:

– Mama era cea mai bună călăreaţă din Sydney. Toată lumea spunea asta.

– N-am mai urcat pe un cal de mai bine de un an! Mă îndoiesc că am uitat să călăresc, dar va trebui să împrumut o rochie, spuse Alex ciufulindu-i părul fiicei ei. Turturico, noi două trebuie să ne căutăm o croitoreasă acum că ne-am întors acasă. Nu putem împrumuta toată viaţa haine de la rudele bune.

– Mă gândeam că putem merge toate trei mâine-dimineaţă, spuse Lady Michael zâmbind către Gavin. Cred că te vei bucura să afli că prezenţa ta nu e necesară.

– Sunt uşurat peste măsură, răspunse el prompt.

Micul dejun fu presărat cu tachinări, discuţii despre planurile pentru ziua respectivă, urări de bun venit pentru celelalte două fetiţe din casă atunci când coborâră căscând. Lui Gavin îi plăcea că fetele nu erau trimise să ia masa în camera copiilor. Atmosfera era atât de relaxată încât ar fi putut să se întrebe dacă Ashburton chiar era duce. Omul părea mult prea uman. Ar fi putut fi un american a cărui plăcere cea mai mare era să fie înconjurat de familie.

Grajdurile spaţioase unde se întâlniră după ce se schimbară în haine de călărie aparţineau cu siguranţă unui duce, iar caii erau de prima mână chiar şi pentru ochiul nepriceput al lui Gavin. Alex, splendidă într-o rochie stacojie cu ornamente militare, se împrieteni repede cu un murg foarte arătos. Gavin aproape că invidia calul pentru felul în care îl alinta Alex. Se mulţumi s-o ajute să urce în şa, să-i inspire parfumul şi să se bucure de căldura suplă a taliei ei. Din fericire, calul lui roib era tare blând.

Până ajunseră în parc, Gavin călări lângă Lady Michael, iar Alex cu colonelul. Îl uimea faptul că acum se găsea în mijlocul vieţii aristocratice pe care o dispreţuise dintotdeauna. Însă era un yankeu prea mândru ca să-şi schimbe opinia despre clasă doar fiindcă, prin căsătorie, ajunsese într-o familie de care putea să ajungă să-i placă.

Când sosiră în parc, care era liniştit la această oră, Lord Michael îi spuse lui Alex:

– Crezi că mă baţi până la capătul lui Rotten Row?

– Hai să vedem!

Alex şi murgul porniră în galop, urmaţi îndeaproape de tatăl ei vitreg şi de o cascadă de râsete.

– Alex s-a născut pe un cal, nu-i aşa? remarcă Gavin.

Mama ei chicoti.

– Nu chiar, dar a avut prima lecţie de călărie pe la trei ani şi, desigur, Michael şi-a petrecut jumătate din viaţă călare. Îmi place la nebunie să-i văd aşa, din anumite

puncte de vedere seamănă cu Michael mai mult decât toţi ceilalţi copii, chiar dacă nu sunt rude de sânge.

Catherine îl privi pe Gavin cu coada ochiului în timp ce intrau în parc, la trap.

– Tu şi Katie păreţi să vă înţelegeţi bine.

Percepând întrebarea nespusă, el răspunse:

– Când Alex şi cu mine ne-am decis să ne căsătorim, deja mă împrietenisem cu Katie, aşa că ne-a fost uşor să devenim o familie. În plus, zâmbi el, are stofă de navigator.

– Mă bucur să aflu asta, spuse soacra lui, desigur, fără să se refere la navigaţie. Adăugă, privindu-şi soţul şi fiica, ce se îndepărtaseră pe alee: Pentru un bărbat care a dus o viaţă foarte încercată, foarte masculină, cred că o fetiţă e o adevărată minune.

– Cred că aţi fost foarte recunoscătoare pentru asta, Lady Michael.

– Aşa e. Apropo, poţi să-mi spui Catherine dacă vrei. Sunt obişnuită să locuiesc în Ţara Galilor, unde viaţa e mai puţin formală ca la Londra.

– Foarte bine, Catherine, răspunse el studiindu-i chipul în formă de inimă şi eleganţa siluetei care călărea perfect într-o parte. Sper că Alex va semăna în continuare cu mama ei. Dacă se întâmplă asta, voi fi un bărbat foarte invidiat multă vreme de-acum înainte.

– Linguşitorule, se amuză Catherine. Eşti prea modest în ceea ce priveşte calităţile tale de călăreţ. Te pricepi foarte bine.

– Când eram mic goneam pe dealurile scoţiene, călare pe ponei, ca şi cum aş fi fost nemuritor, recunoscu el. Dar de când am plecat pe mare n-am mai călărit regulat.

– Priceperea va reveni curând, spuse Catherine aranjându-şi voalul pălăriei. Cât de rău a fost maltratată Alexandra? Viol? Tortură? Bătăi?

Şocat de întrebarea bruscă, Gavin strânse involuntar hăţurile, încurcându-şi calul.

– Ce te face să întrebi asta?

– Haide, Gavin, făcu Catherine cu ochii reci. Sunt mama ei. Crezi că nu văd cât de mult suferă?

Vrând să se afle în altă parte, el răspunse:

– Alex nu vrea să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat. Chiar şi mie mi-a spus abia aseară tot ce a suferit când a fost sclavă.

– Adevărul mă va îngrozi, dar nu voi fi şocată, strânse ea din buze. Am petrecut doisprezece ani ca infirmieră în ţări încercate de război. Ştiu cât de meschini pot fi bărbaţii şi cum sunt folosite femeile atunci când nu se mai respectă regulile sociale. Dacă nu-mi spui adevărul, o să-mi închipui orori mai mari decât orice s-ar fi întâmplat.

Văzându-i expresia, el întrebă:

– Ai fost...?

Se opri, ştiind că nu avea dreptul să întrebe.

– Violată? Nu, deşi de mai multe ori am fost pe-aproape. Te întreb din nou, căpitane Elliott, ce i s-a întâmplat fiicei mele?

– Viol, de mai multe ori, spuse el sec. Fără torturi deliberate, dar a fost bătută fiindcă se lupta în permanenţă. Fără răni fizice permanente, dar cele emoţionale încă sunt vii.

– Înţeleg. Mulţumesc că mi-ai spus, înghiţi Catherine în sec. Să nu îndrăzneşti să o compătimeşti. Asta urăşte cel mai mult pe lume.

Sfatul era bun. Mândria care o ajutase pe Alex să nu se prăbuşească nu ar fi acceptat mila.

– Am spus mai devreme că sper ca Alex să îţi semene când va trece timpul. Acum mă sperie perspectiva. Eşti o femeie alarmant de perspicace, Catherine.

– Am făcut greşeli şi am învăţat din ele, îl privi ea din nou. O iubeşti pe fiica mea, Gavin?

El şovăi, căutându-şi cuvintele.

– Am mai fost căsătorit odată, iar atunci când mi-am pierdut soţia şi bebeluşul am suferit atât de mult încât am crezut că nu mă voi mai însura din nou. Cu Alex, totul e altfel. Îmi inspiră respect, dorinţă, prietenie

şi impulsul de a o proteja. Ţin foarte mult la ea. Asta e un fel de dragoste.

– Nu e răspunsul inechivoc la care speram, dar îţi mulţumesc pentru sinceritate, spuse Catherine privindu-l cu agerime. O vei iubi, Gavin. Alex a avut noroc că te-a găsit.

– Şi eu am la fel de mult noroc, spuse el cu un umor sec. Întotdeauna m-am întrebat cum o fi să ai o familie mare care te descoase. Voi afla, fără îndoială.

Alex se bucură să vadă că atunci când ea şi colonelul se întoarseră Gavin şi mama ei aproape că se împrieteniseră. Lucrurile ar fi fost al naibii de grele dacă soţul şi părinţii ei s-ar fi urât reciproc.

Pe drumul către casa Ashburton, se apropie de Gavin.

– A fost minunat. Mi-a fost tare dor să călăresc.

– Asta înseamnă că trebuie să căutăm o casă cu nişte grajduri bune?

– Dacă ne permitem, da, răspunse ea. Şi ţie îţi place să călăreşti, nu-i aşa? Te descurci destul de bine pentru un marinar.

– Îmi place, dar mâine o să mă doară tot corpul.

Când Gavin îi zâmbi, soarele apăru din spatele norilor şi îl scăldă în lumină. Frumuseţea părului lui blond, pielea bronzată şi umerii puternici îi stârniră un val de dorinţă.

Senzaţia dispăru într-o clipă, sufocată de repulsia ei faţă de sex. Totuşi, pentru câteva clipe, atracţia nu fusese contaminată de teamă şi de furie.

Era un început.

Când lăsaseră caii la grajduri şi intrară în casa Ashburton, se apropie majordomul cu un bilet pentru Gavin. El rupse sigiliul.

– Wrexham ne-a invitat să luăm cina cu el şi cu soţia lui astăzi. Vrei să mergi, Alex, sau ai alte planuri? Cred că ţi-ar plăcea de ei.

– Sigur că vreau să-ţi cunosc prietenii. Cred că trebuie să mai împrumut o rochie de la mama, se încruntă ea.

Uitasem cât de obositor e să te tot schimbi de haine. Sarongul şi *kebaya* au utilitatea lor.

– Încep să bănui că aşa îşi umple lumea bună timpul, alegându-şi haine diferite pentru activităţi diferite, aprobă el. La fel ca tine şi Katie, şi eu trebuie să îmi îmbogăţesc garderoba. Hainele mele nu sunt croite pentru societatea sau vremea din Londra.

Privirile li se întâlniră cu o complicitate amuzată, apoi ea urcă scările. Cine-ar fi crezut că avea să ajungă să-i fie dor de îmbrăcămintea din Indii? Lunile acelea o schimbaseră şi în bine, şi în rău.

Dar acum trebuia să împrumute altă rochie.

În timp ce trăsura ducală îi transporta la casa Wrexham, Alex întrebă:

– De unde îl cunoşti pe lordul Wrexham? Şi cum ai trecut peste antipatia faţă de titlul lui?

– Făceam tot posibilul să mă îmbăt într-o cârciumă de doi bani din Calcutta. Probabil că păream destul de îndârjit, fiindcă Maxwell s-a aşezat singur lângă mine, zâmbi Gavin amintindu-şi. Am crezut că Maxwell era numele lui de familie, altfel probabil că l-aş fi refuzat. Dar era o companie plăcută, aşa că, atunci când m-a întrebat ce se întâmplase, i-am povestit cum Casa Elliott era pe punctul să dea faliment.

– Cum s-a întâmplat asta? Acum compania e prosperă, nu-i aşa?

– După ce a murit Helena, n-am mai fost bun de nimic luni de zile şi în acelaşi timp Casa Elliott a avut mari ghinioane: am pierdut o navă, am fost persecutaţi de autorităţi într-un port din America de Sud, ne-au fost evaluate greşit nişte încărcături mari... Eram slăbiţi, dar ne-am fi descurcat, dacă un negustor britanic nu s-ar fi hotărât să mă scoată din afaceri. Atunci a apărut Maxwell. I-a plăcut ideea de a deveni proprietar parţial al unei companii de comerţ, aşa că i-am vândut un sfert din Casa Elliott, pentru o sumă suficientă cât să-mi acopăr problemele financiare.

– Şi investiţia a dat roade?

– Pentru amândoi. A petrecut mai mult timp în Macao şi în Canton, deci cunoaşte afacerea şi a fost de mare folos aici la Londra, surâse Gavin. Cred că îl atrage ideea să facă în continuare afaceri. Foarte nearistocratic.

– Nu-i de mirare că vă înţelegeţi bine, se încruntă Alex. Negustorul care a încercat să-ţi facă rău e bărbatul pe care i-ai spus sultanului Kasan să-l evite? Pierce îl chema, nu?

Deja era la fel de ageră ca mama ei.

– El e. Mă mir că îţi aminteşti, având în vedere circumstanţele în care am spus asta.

– Mi s-a părut foarte necaracteristic pentru tine să critici o persoană în acest mod. Presupun că este un nenorocit.

– Este, ezită Gavin întrebându-se câte detalii să îi ofere. Dar acum Alex făcea parte din viaţa lui şi trebuia să ştie, mai ales fiindcă erau şanse să îl întâlnească aici, la Londra. Barton Pierce e un nemernic de cea mai joasă speţă. Pare onest şi corect, poate fi încântător, dar este nemilos atunci când crede că îi sunt ameninţate interesele şi e un om care se simte ameninţat uşor.

– Ce a făcut de ţi-a adus atâtea probleme?

– S-a oferit să cumpere o cantitate foarte mare de ceai de la mine, la un preţ care să repună compania pe picioare. A fost un acord verbal, deci i-a fost uşor să se dezică de el mai târziu. Am rămas cu o grămadă de ceai spre sfârşitul sezonului, fără vreo şansă să primesc banii de care aveam nevoie.

– O tactică murdară, dar eficientă. Era cuvântul tău împotriva cuvântului lui şi dacă te plângeai public aveai să pari slab şi naiv.

– Exact. Am făcut cercetări mai târziu şi am aflat că îi înşelase în mod asemănător şi pe alţii şi că, aşa, a distrus cel puţin o companie.

Gavin îşi aminti cât de disperat era în noaptea în care îl cunoscuse pe Maxwell. Îşi pierduse familia şi era pe cale să piardă tot ce mai avea. I-ar fi fost uşor să renunţe şi la viaţă.

– Pierce nu avea vreun motiv să mă ruineze, profitul era suficient pentru amândoi. Cred că îi place foarte mult să distrugă.

– Ce om nenorocit. De unde lucrează, din Macao?

– Conform ultimelor ştiri, intenţiona să se întoarcă la Londra, ca să se stabilească aici şi să se bucure de avere.

Alex făcu ochii mici.

– Întoarcerea lui în Anglia are vreo legătură cu decizia ta de a te muta aici?

– E o legătură, recunoscu el, dar nu am planuri de răzbunare. Doar vreau puţină... dreptate.

Alex îşi muşcă buza.

– Nu e bine să te lupţi cu şerpii, Gavin. Nu te poţi pune cu veninul lor. Ce-ai de gând să faci?

– Chiar nu ştiu. Dacă am şansa să acţionez împotriva lui Pierce în mod legal, o voi face, dar nu am de gând să îl provoc la duel, zâmbi Gavin. Este un alt obicei aristocratic care mi se pare complet inutil.

– De ce nu mi se pare chiar deloc liniştitoare această afirmaţie?

Fiindcă soţia lui era mult prea isteaţă.

capitolul 21

Ajunseră la destinaţie înainte ca Alex să poată vorbi în continuare despre Barton Pierce. Situaţia o neliniştea. Deşi avea încredere în competenţa soţului ei, oamenii fără scrupule aveau un avantaj în afacerile cu cei oneşti. Un negustor care îşi strivea adversarii din pură plăcere era, fără îndoială, un adversar periculos.

Dar aveau să aprofundeze mai târziu subiectul. Când intrară în casa Wrexham, un tânăr vesel, cu părul negru, apăru din salon şi îi strânse cu putere mâna lui Gavin.

– Deci chiar eşti aici! Sincer, niciodată n-am crezut că vei ajunge într-un final la Londra.

– Am rămas fără pretexte ca să nu mai vin, spuse Gavin răspunzându-i la salut. Dar mi-a părut rău să aflu despre tatăl tău.

– N-aş fi crezut cât de dor are să-mi fie de bătrân. Dar ultimii lui ani de viaţă au fost frumoşi şi a murit liniştit, în somn. Toţi suntem recunoscători pentru asta. Acum te rog să mă prezinţi soţiei tale, spuse Wrexham întorcându-se către Alex şi apoi ridicând din sprâncene. De fapt, ne cunoaştem deja. Nu sunteţi domnişoara Melbourne, nepoata lui Ashburton?

Ea îi întinse mâna râzând.

– Acum vreo doisprezece ani eram, da. Reţin că am dansat împreună de câteva ori. Eraţi foarte serios.

Fusese rigid şi chiar intimidant, genul de tânăr bogat cu care ea nu era deloc interesată să se mărite. Aproape că nici nu îl recunoscuse în acest bărbat relaxat, cu zâmbet cald.

– Eram plictisit peste poate şi mă gândeam cum pot să fug să văd lumea. Când am reuşit să fac asta, dispoziţia mi s-a schimbat complet.

Alex se strădui să-şi aducă aminte.

– Nu aveţi cumva un frate geamăn? Odată l-am confundat cu dumneavoastră. Cred că a fost destul de jignit de greşeală.

Wrexham râse.

– Pe vremea aceea nu suportam să fim confundaţi unul cu celălalt, dar ne-am împăcat de atunci. Vă rog să veniţi să o cunoaşteţi pe soţia mea.

Când intrară în salon, se ridică o femeie zveltă. Spre surprinderea lui Alex, era chinezoaică. Nu, eurasiatică. La fel de înaltă ca Alex, Lady Wrexham era uimitoare, cochetă şi exotică asemenea unei orhidee tropicale. Îl îmbrăţişă râzând pe Gavin:

– Domnule Elliott! De când nu ne-am văzut.

– Jin Kang, uită-te la tine! Gavin o îmbrăţişă cu căldura pe care le-o arăţi doar prietenilor vechi. Sau să-ţi spun mai bine Mei-Lian?

– Troth e perfect.

Alex fu intrigată să audă că femeia cealaltă avea un vag accent scoţian, fermecător, destul de asemănător cu al lui Gavin. Londra părea mult mai interesantă decât în urmă cu doisprezece ani.

– Troth, permite-mi să ţi-o prezint pe soţia mea, Alexandra Elliott, spuse Gavin.

– Încântată să vă cunosc, doamnă Elliott.

Chipul calm al lui Troth arăta că ştia prea bine că nu toată lumea era de acord cu originea ei eurasiatică.

Gândindu-se că voia să o cunoască mai bine pe această femeie, Alex spuse:

– Presupun că l-aţi cunoscut pe Gavin în Macao? Sper că îmi puteţi spune lucruri picante despre trecutul lui.

Ochii căprui ai lui Troth licăriră.

– Cu cel mai mare drag.

Bărbaţii se priviră.

– A fost o mare greşeală să le facem cunoştinţă, spuse Gavin serios.

– Un dezastru, făcu Wrexham la fel de grav. Să sperăm că cina le va împiedica să pună cine ştie ce la cale.

Masa îi dădu lui Alex şansa să afle mai multe despre experienţele de care avuseseră parte ceilalţi în China. Îi plăcea să cunoască povestea lui Gavin. Pe lângă felurile de mâncare englezeşti, cina cuprinse orez şi câteva preparate chinezeşti. De asemenea, mâna graţioasă a contesei se vedea şi în restul casei, în mobilele şi aranjamentele care înnobilau cu eleganţă orientală luxul occidental.

Când cina luă sfârşit, Gavin spuse:

– Niciodată nu m-a pasionat obiceiul bărbătesc de a discuta afaceri la un pahar de băutură, însă Maxwell, scuze, Wrexham şi cu mine trebuie să discutăm afaceri. Ne scuzaţi, doamnelor, dacă promitem că nu va dura prea mult?

– Desigur.

Contesa se ridică şi îi dădu de înţeles lui Alex să o însoţească.

– Doamnă Elliott, aţi vrea să-l cunoaşteţi pe băieţelul meu?

– De unde ați știut că asta îmi va plăcea cel mai mult? exclamă Alex în timp ce ieșeau din încăpere.

– N-am știut. Sunt o egoistă și vreau să-l văd.

– Ce poate fi mai normal? Eu am o fetiță de nouă ani, zâmbi ea. Niciodată nu știusem cât de tare te îndrăgostești de propriul copil.

– Cum ar putea să afle asta o femeie înainte să devină mamă?

Cele două se priviră, înțelegându-se perfect și urcară scările împreună. Când ajunseră în camera copiilor deja se tutuiau.

Atunci când intrară, băiețelul ridică privirea din jucării, apoi alergă către mama lui cu brațele deschise.

– Mami!

– Dominic, scumpul meu!

Troth îl ridică pe copil în brațe, vorbind în dodii în timp ce îl legăna. Nu, de fapt vorbea chinezește. Alex nu înțelegea un cuvânt, dar intonația era inconfundabilă.

După ce Troth și fiul ei își terminară discuția, contesa întrebă:

– Vrei să-l iei în brațe pe Dominic? Micul meu viconte e foarte sociabil.

– Mi-ar plăcea la nebunie, spuse Alex luându-l în brațe pe micuț.

Băiețelul se uită atent la ea pentru o clipă, apoi o pupă apăsat pe bărbie.

– Drăguță.

Alex râse în timp ce copilul începu să se joace cu colierul ei.

– Cred că-i place de mine.

– Își dă seama atunci când cuiva îi e drag de el.

Ochii lui Dominic aduceau a Orient, iar Alex se gândi la copilul cu ochi migdalați pe care l-ar fi putut avea și trebui să își reprime lacrimile.

– E minunat.

– Mulțumesc. Îmi pare rău, ezită Troth, s-a întâmplat ceva?

– Am pierdut o sarcină pe drumul spre casă. Când l-am văzut pe micuț am resimțit pierderea, răspunse

Alex desprinzându-şi colierul din pumnul copilului şi dându-l înapoi mamei sale.

– Îmi pare rău, spuse Troth cu compasiune. Şi eu am pierdut o sarcină acum câteva luni. Medicul îmi spune că n-am motive să cred că se va repeta, dar asta nu vindecă tristeţea pentru ceea ce ar fi putut fi.

Era un alt aspect în comun pentru ceea ce Alex spera că reprezenta începutul unei prietenii adevărate. Troth îşi sărută fiul şi îl încredinţă guvernantei blânde. După ce plecară, Alex o întrebă:

– Îl înveţi chineză pe Dominic?

– Da. Cu puţin noroc, va învăţa repede. Dacă va merge vreodată în Orient, îi va fi de folos. Apoi, continuă ea după o pauză, vreau ca şi copiii mei să ştie câte ceva despre cultura chineză.

– Desigur. Ar fi o mare pierdere dacă ar creşte fără să cunoască o parte atât de importantă a originii lor.

– Mă bucur că înţelegi. Nu toată lumea înţelege, spuse Troth cu un zâmbet în colţul gurii. Mai ales verii şi mătuşile Renbourne, care sunt mai în vârstă. Dar s-au obişnuit cu stilul meu. Bătrânul conte le-a poruncit să mă accepte, că de nu... Şi n-au îndrăznit să afle ce însemna „că de nu"!

Alex râse.

– Sunt sigură că aduci un suflu proaspăt în familia Renbourne. Era şi timpul. Multe dintre aceste familii s-au tot căsătorit între ele de generaţii întregi. Unchiul meu s-a bucurat că m-am măritat cu un yankeu şi a fost dezamăgit când a aflat că Gavin este născut în Anglia.

– Ah, dar nu ai fi putut găsi un soţ mai bun ca Gavin Elliott, zâmbi Troth strengăreşte. Luăm ceaiul în solariu în timp ce îţi povestesc mai multe despre el? Deşi e posibil să fii dezamăgită. Am lucrat ca traducătoare pentru el timp de ani de zile şi nu l-am văzut vreodată să fie nesincer sau răuvoitor.

– Aş fi surprinsă dacă s-ar fi întâmplat asta.

Intrară în solariu, iar Alex exclamă:

– Cât de frumos e! Ca o grădină tropicală.

– A fost cadoul lui Kyle pentru mine când s-a născut Dominic, spuse Troth aplecându-se ca să inspire parfumul unui minunat crin roz-alb. Avem un solariu mai mare la Domleigh, reşedinţa principală a familiei Renbourne, dar acesta e deosebit fiindcă avem nevoie mult mai mare de frumuseţe când suntem la Londra. Cumnata mea e o grădinăreasă extraordinară, aşa că am proiectat solariul împreună. Meriel poate face să crească orice.

Alex se plimbă pe aleea şerpuită, atingând uluită florile şi frunzele. Printre plante erau presărate statuete chinezeşti şi europene, iar în apropiere susura o fântână.

– O minunată bucată de Orient în mijlocul Londrei.

Şi un cadou făcut cu dragoste de un soţ care chiar îşi înţelegea soţia. Solariul era o dovadă vie a felului în care oamenii puteau construi o punte între lumi foarte diferite.

Aleea dădea într-un spaţiu larg, pietruit cu dale spaniole. Acolo se aflau o măsuţă şi câteva scaune, de unde se putea admira atât solariul, cât şi grădina obişnuită aflată de cealaltă parte a geamului.

– Luaţi des masa aici?

– Oricând eu şi Kyle cinăm singuri, spuse Troth aplecându-se să mângâie un pisoi care apăru de sub un palmier jos şi i se încolăci în jurul gleznei. Fiindcă ai locuit în Orient, ştii foarte bine în ce fel combină clădirile de acolo interiorul cu exteriorul. Mie şi lui Kyle ne-a plăcut asta, aşa că am creat o versiune adecvată pentru climatul rece.

Un valet apăru cu o tavă de ceai, pe care o lăsă pe masă. Troth turnă pentru amândouă, în timp ce pisica îşi mângâia lăbuţele şi le privea somnoroasă.

– Suryo Indarto mai lucrează cu soţul tău?

– Da, e la Londra acum.

– Excelent. Sper să îl văd curând pe *tuan* Suryo. De multe ori lucram împreună la Casa Elliott. Când erau perioade mai relaxate, îl învăţam chinezeşte. În schimb, el m-a învăţat malaieză şi *pentjak silat*.

Alex lăsă ceaşca de ceai pe masă, surprinsă.

– Ştii să te lupţi în stil indian?

– Puţin. Mă mir că ştii ce este asta.

– L-am văzut pe Gavin făcând *pentjak silat*. Este foarte, foarte bun.

– Trebuie să-l fi învăţat *tuan* Suryo, sorbi Troth din ceai. Am învăţat câteva mişcări şi prinderi de la el, dar nu sunt expertă. Cel mai bine mă pricep la *wing chun*, unul dintre principalele stiluri de luptă din China. Se spune că *wing chun* a fost conceput de budişti şi că se potriveşte în special femeilor.

– Un stil de luptă special pentru femei? Alex se aplecă foarte curioasă în faţă. Poţi să mă înveţi şi pe mine? Te rog?

– Vrei să înveţi? răspunse cealaltă femeie mirată. E nevoie de ani de zile. Am început să studiez *wing chun* în copilărie şi am exersat toată viaţa. Ar fi nevoie de foarte mult timp ca să o stăpâneşti.

– Înţeleg că nu voi fi niciodată o artistă, dar poţi să mă înveţi noţiunile de bază ale autoapărării? O femeie trebuie să se poată apăra singură. Nu vreau să mai fiu neajutorată vreodată, spuse Alex mai încet, dându-şi seama cât de vehement vorbise.

– Îmi dau seama.

Privirea inteligentă a lui Troth văzu mult mai mult decât spusese Alex, dar asta nu o sperie. Legătura care se crease instantaneu între ele implica deja mai multă sinceritate decât era cazul, de obicei, cu noile cunoştinţe. Oare fiindcă Alex văzuse o parte din lumea în care crescuse Troth? Indiferent de motiv, se bucura.

– Artele marţiale orientale ţin atât de trup, cât şi de suflet, spuse femeia gânditoare. E nevoie de gândire, de disciplină şi de reflecţie. Se pot învăţa mişcările de bază, dar problema e că puţine femei au o minte de luptător. Trebuie să vrei şi să ştii să lupţi.

Alex se gândi la zbaterile ei zadarnice, furioase, de pe când era sclavă.

– Pot şi vreau să lupt. Ce vreau să ştiu este cum să lupt bine.

Troth schiţă un zâmbet.

– Te avertizez, chiar şi lecţiile simple pot face multe vânătăi.

– Nu contează. Poţi să îmi faci o demonstraţie?

– Acum? Nu suntem îmbrăcate pentru luptă, spuse ea arătând către rochia elaborată, cu mâneci lungi. Cel mai bine e într-o tunică şi în pantaloni largi.

– Poate o lecţie mică, mititică? Alex nu era foarte sigură de ce o interesa atât de mult, dar voia să înveţe cu disperare. Dacă va trebui vreodată să mă apăr, probabil voi fi îmbrăcată la fel ca acum.

– Aşa e. Ei bine, dacă doreşti, pe mine nu mă deranjează podelele tari.

Troth se ridică şi împinse masa şi scaunele într-o parte. De îndată ce îşi mută scaunul, pisica sări pe el, ghemuindu-se ca să absoarbă căldura pe care o lăsase stăpâna ei.

Troth se mută în centrul spaţiului rămas liber şi adoptă o poziţie relaxată, echilibrată.

– Atacă-mă.

Simţindu-se brusc absurdă, Alex făcu o mişcare în faţă şi dădu stingheră un pumn în umărul celeilalte femei. Troth îi prinse fără efort încheietura, sucind-o doar atât cât orice altă înaintare să devină dureroasă.

– Ţii minte că ţi-am spus că femeile nu ştiu să lupte? Încearcă din nou, ca şi cum chiar ai vrea asta.

– Nu vreau să te rănesc.

– N-o vei face. Dar nu uita că, dacă vrei să fii o luptătoare, trebuie să vrei să faci rău. Gândeşte-te la mine ca şi cum aş fi cel mai rău duşman al tău. O persoană pe care o urăşti.

Alex făcu un pas în spate şi privi spre Troth, închipuindu-şi cruzimea lui Bhudy. Nenorocitul. Înaintă şi îşi înfipse pumnul drept în falca adversarei.

Se pregătea să continue cu pumnul stâng, când se trezi pe podea. Troth o prinsese ferm, dezechilibrând-o şi trântind-o la podea. Pentru o femeie zveltă, era remarcabil de puternică.

– Mai bine, spuse Troth oferindu-i mâna ca să se ridice. Dar eşti sigură că vrei să faci asta?

– Da! sări Alex în picioare, entuziasmată. Îţi mulţumesc că ai avut grijă cu mine, dar nu trebuie să-ţi fie teamă să-mi faci rău. Poţi să-mi arăţi cum ai făcut asta?

Troth zâmbi lung şi lent.

– Alexandra, eu cred că vom avea o prietenie tare neobişnuită.

– Asta şi sper. Acum... unde ţi-ai pus mâinile?

Lui Alex nu îi păsa cu câte vânătăi avea să se aleagă. Ceea ce conta era să fie puternică. Să nu mai fie vreodată o victimă.

capitolul 22

– Ceaiul *Earl's Blend* se vinde ca pâinea caldă. O să ajungem foarte bogaţi, spuse Wrexham întinzându-i lui Gavin o foaie pe care erau prezentate veniturile şi cheltuielile din ultimele şase luni. Sau, de fapt, şi mai bogaţi decât suntem deja.

Gavin fluieră văzând cifrele.

– Faptul că ai inventat această combinaţie a fost cea mai valoroasă contribuţie a ta la Casa Elliott, Maxwell. Scuze, făcu el dându-şi seama că greşise şi dând din cap, jenat. În cele din urmă mă voi obişnui. Mă tot gândesc la Wrexham ca fiind tatăl tău.

– Poate ar trebui să-mi spui Kyle. Prenumele nu mi s-a schimbat.

– Mulţumesc. Poate aşa voi ţine minte mai uşor.

Ştiind cât de reţinuţi erau englezii cu privire la folosirea prenumelor, Gavin se simţi onorat. Punând deoparte situaţia financiară, întrebă:

– Barton Pierce e în Londra?

– Este şi cam face furori în oraş. A găsit o văduvă blondă superbă în călătoriile lui, a reuşit să cumpere un titlu de cavaler, iar acum Sir Barton şi Lady Pierce sunt recunoscuţi pentru petrecerile lor luxoase. Va candida pentru un loc în Parlament. Se spune că mituieşte

un lord ca să primească un loc sigur, deci la următoarele alegeri ar trebui să devină membru în Parlament.

– Pierce în Parlament? E ca şi cum ai pune lupul paznic la oi!

Kyle turnă mai mult porto în pahare.

– Conform surselor mele, averea lui Pierce a avut mult de suferit de când Compania Indiilor de Est şi-a pierdut monopolul comercial în China. Nu este în faliment, dar e pe muchie de cuţit.

– Interesant, sorbi Gavin din pahar. Atunci n-ar trebui să fie greu de făcut dreptate.

– N-o să-ţi cer să nu-i dai o lecţie. Pierce s-a purtat josnic şi merită să-şi ispăşească păcatele, se încruntă Kyle. Însă ai grijă. E un adevărat diavol.

– Nu voi face nimic drastic. Cel mult îi voi da un brânci imperiului său deja aflat în derivă, ca să se prăbuşească mai repede, spuse Gavin ridicându-se şi schimbând subiectul. Ne ducem să vedem ce pun la cale nevestele noastre?

– Mi-e cam teamă să aflu, făcu Kyle terminându-şi băutura şi ridicându-se în picioare. Este amuzant şi, într-un fel, foarte potrivit că ai reuşit s-o găseşti pe Alexandra Melbourne la celălalt capăt al lumii. Era altfel decât celelalte tinere bune de măritat din Londra. Mai vioaie. Mai interesată de lume. Şi, desigur, arăta fenomenal.

Gavin râse.

– Am observat.

Majordomul îi informă că soţiile lor se aflau în solariu. În timp ce îşi deschideau drum prin jungla înfrunzită, o auziră pe Troth spunând:

– Nu, nu aşa, aşa. Foloseşte puterea adversarului tău împotriva lui însuşi.

– A, înţeleg ce vrei să spui, răspunse Alex gâfâind. Aşa.

Gavin şi Kyle apărură în luminiş la timp ca s-o vadă pe Alex trântindu-şi gazda la pământ. Troth se rostogoli fără efort şi sări înapoi în picioare foşnindu-şi fustele.

– Bravo, Alex! Ai instincte bune.

Gavin făcu ochii mari.

– Dumnezeule! Cred că am băut mai mult decât estimasem.

– Băutura n-are nici o vină, spuse Kyle, părând neaşteptat de calm, deşi îşi descoperise soţia luptându-se corp la corp cu o musafiră. Troth, draga mea, o baţi pe musafira noastră?

Râzând, femeile se îndreptară către soţii lor, ciufulite şi privindu-i ca două şcolăriţe năstrușnice.

– Eu sunt de vină, spuse Alex. Am aflat că Troth ştie un stil de luptă oriental şi am rugat-o să-mi dea lecţii. Sper că asta nu va fi singura.

– Va fi plăcerea mea, răspunse Troth netezindu-şi fusta şifonată. Mă încântă ideea să am o elevă. Am învăţat *wing chun* de la bătrâna mea doică şi e foarte corect să transmit această artă unei alte femei.

– Sper că pe viitor lecţiile se vor desfăşura în sala de sport, cu salteluţe, spuse Kyle ridicând o floare strivită de pe podea. E mai sigur pentru amândouă, dar şi pentru bietele plante din seră.

– Ne-am lăsat duse de val, râse Troth, nestingherită. Voi concepe un program de studiu mai organizat şi vom avea grijă. Dar a fost distractiv.

Chiar dacă ştia că *wing chun* era mai degrabă o artă inofensivă, spre deosebire de *pentjak silat*, al cărei scop suprem era uciderea adversarului, lui Gavin nu îi făcu prea mare plăcere să afle că soţia lui intenţiona să studieze un stil de luptă. Însă Alex părea atât de veselă şi de fericită în timp ce îşi aranja în grabă rochia şi părul. Aşa era ea. Dacă pentru a redeveni fericită trebuia să rişte să-şi rupă oasele sau chiar mai rău, aşa avea să fie.

A doua zi, dimineaţa, femeile din casa Ashburton plecară la modistă, după care aveau să se oprească la diferite magazine. Deşi scopul principal al zilei era comandarea unei garderobe noi pentru Alex şi Katie,

Gavin bănuia că nici Catherine, ducesa şi fiicele lor nu vor veni acasă cu mâna goală.

Pe când Gavin se pregătea să plece ca să lucreze la organizarea noului său birou, Asburton îl chemă în camera de lucru.

– Din moment ce cauţi o casă, poate te-ar interesa aceasta, spuse el notând o adresă şi înmânându-i bileţelul şi o cheie. Este o proprietate de-a mea, care nu se află departe de aici. E o adresă decentă şi o locuinţă chiar plăcută. Chiriaşii anteriori s-au văzut nevoiţi să plece din Londra înainte să se termine sezonul, aşa că acum e liberă. Dacă eşti interesat, treci pe acolo.

– Vă mulţumesc, domnule, spuse Gavin băgând adresa şi cheia în buzunar. Voi trece pe acolo în după-amiaza aceasta.

Chiar dacă nu văzuse încă locuinţa, bănuia că aceasta era de o calitate deosebită, genul de casă pe care i-ar fi fost foarte greu să o găsească fără această legătură de rudenie. Nu era sigur dacă se simţea recunoscător sau copleşit. Şi una, şi alta, dar se hotărî că mai mult recunoscător. Era bucuros să aibă o locuinţă proprie, chiar dacă era deţinută de unchiul lui Alex.

Plecă de acasă şi parcurse drumul de la moderna zonă vestică a Londrei până în zona de est, zona industrială. Birourile pe care le închiriase Kyle într-un antrepozit din port erau bine amplasate, deasupra unui uriaş spaţiu de depozitare, iar de la ferestrele lor se vedea multitudinea de nave staţionate.

După ce aprobă birourile, urcă la bordul *Helenei*. Benjamin Long se ocupa cu pricepere atât de reparaţiile de care avea nevoie corabia, după atacul piraţilor, cât şi de descărcarea încărcăturii de pe *Helena*. Suryo împachetase deja obiecte personale ale lui Gavin pentru mutarea pe uscat. Intenţiona să stea pe navă până ce avea să plece, apoi să se mute ori în casa Ashburton, ori în ce altă casă găsea Gavin.

Fiindcă nu era nevoie de prezenţa lui, Gavin chemă o trăsură care să îl ducă la casa pe care putea să i-o închirieze Ashburton. Simţi un fior atunci când văzu

că se afla în Berkeley Square, la fel ca locuinţa bunicului său. Coincidenţă sau un semn? Era oare o zi potrivită pentru vizita de familie pe care o avea în gând de douăzeci de ani?

Londra era foarte aglomerată, aşa că avu timp berechet să se gândească la problemă. Totuşi, încă nehotărât, îi dădu drumul vizitiului atunci când ajunse în Berkeley Square. De acolo putea să se întoarcă pe jos la casa Ashburton.

Casa ducelui era spaţioasă şi bine întreţinută şi ar fi fost perfectă dacă era şi Alex de acord. Privi pe fereastră şi fu atras de imaginea casei bunicului lui, care se afla chiar vizavi. Probabil că bătrânul nemernic se uitase în fiecare zi la grădina centrală a scuarului. Atunci când vedea statuia unui erou călare, se gândea vreodată la fiul ofiţer de marină pe care îl dezmoştenise, la nepotul pe care nu-l cunoscuse niciodată, la nora pe care o dispreţuise? Sau îi alungase de mult din mintea lui, neconsiderându-i vrednici de atenţie?

Gavin se hotărî, încuie casa ducelui şi traversă scuarul. Casa Seabourne era opulentă, iar faţada sa luxoasă sugera bani şi influenţă. În timp ce urca treptele, îşi spuse că era o neghiobie să se prezinte acolo fără să anunţe. Poate că bunicul lui nu era în Londra sau, dacă era, poate că teroriza personalul de la vreun club. Poate chiar murise, deşi în urmă cu un an, când primise Gavin ultimele informaţii, era încă în putere. Chiar dacă, printr-o minune, era acasă, era greu de crezut că avea să primească vizita unui străin neanunţat.

Totuşi, Gavin bătu la uşă cu ciocanul în formă de delfin. Trecu mai puţin de un minut până ce uşa fu deschisă de un majordom rigid, aşa cum se cuvenea unei case londoneze din lumea bună. Bărbatul îl cântări din priviri şi se hotărî că Gavin era îmbrăcat suficient de bine încât să fie invitat înăuntru.

– Bună ziua, domnule. Doriţi să lăsaţi o carte de vizită?

Gavin privi în vestibul. Era mai mic decât cel al casei Ashburton, dar suficient de impresionant. Întinzând cartea de vizită, spuse:

– Aș dori să îl văd pe lordul Seabourne.

Majordomul se uită la nume, apoi din nou la chipul lui Gavin și îl pofti într-un salon.

– Am să văd dacă lordul vă poate primi.

Așteptarea păru interminabilă. Gavin se foi prin cameră, neputând să stea jos. Deși se gândise la asta de ani de zile, nu știa la ce să se aștepte, nu știa nici măcar ce să-și dorească, poate doar să afirme sus și tare onoarea tatălui său. Cu siguranță nu avea să fie bine primit în sânul familiei Elliott. Nici nu voia asta.

– Dumneavoastră sunteți Gavin Elliott?

Gavin se întoarse auzind vocea rece și fu dezamăgit să vadă un bărbat mai tânăr ca el, care părea că înghițise o crosă de golf.

– Eu sunt, spuse el, cu cel mai american accent posibil. Înțeleg că Seabourne refuză să mă vadă.

– Dimpotrivă, răspunse tânărul, cu o atitudine arogantă și privindu-l fix. Eu sunt Phillip Elliott, al șaptelea conte de Seabourne. Bunicul meu a murit iarna trecută.

Dezamăgirea fu de-a dreptul cumplită. Gavin ajunsese prea târziu.

– Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, spuse el studiindu-l pe celălalt bărbat, intrigat de o inconfundabilă asemănare familială. Înălțimea, tenul, chiar și trăsăturile generale erau suficient de asemănătoare încât cei doi să poată trece drept frați. Bănuiesc că sunteți vărul meu.

Seabourne pufni.

– Ce festă încercați să jucați? Dacă sunteți vreun bastard al familiei Elliott, nu am nici un interes să vă cunosc.

– Nu sunt mai bastard decât dumneavoastră, izbucni Gavin furios. Părinții mei au fost căsătoriți legal în Biserica Scoției de celălalt bunic al meu, deși nenorocitul care a murit iarna trecută a refuzat s-o recunoască

pe mama mea sau căsătoria. Fiindcă mă stabilesc la Londra, m-am gândit că ar trebui să fac o vizită, dar văd că mi-am pierdut timpul.

Seabourne se albi la faţă.

– Cine a fost tatăl dumneavoastră?

– James Elliott, care s-a căsătorit cu Anna Fraser la Aberdeen, spuse Gavin sec. Căpitanul James Elliott din marina regală, erou la Trafalgar, ţap ispăşitor pentru o catastrofă după ce l-a dezmoştenit familia, comerciant american de succes. Nu vă faceţi griji, şi eu sunt la fel de dezgustat ca dumneavoastră că suntem rude. Sperasem să îl cunosc pe al şaselea conte ca să îi spun ce prostie a făcut, dar am amânat prea mult timp.

Îşi aşeza pălăria atunci când Seabourne spuse:

– Aveţi vreo dovadă a identităţii dumneavoastră?

– Sigur că da. Certificat de naştere, certificatul de căsătorie al părinţilor mei, documentele obişnuite, se miră Gavin de reacţia tânărului. Deşi cred că chipul meu este o dovadă suficientă. Ce contează? Nu vreau nimic de la dumneavoastră!

Arătând ca şi cum ar fi văzut o fantomă, vărul lui răspunse:

– Fiindcă dacă sunteţi cine susţineţi, dumneavoastră sunteţi adevăratul conte de Seabourne.

capitolul 23

Gavin rămase cu gura căscată.

– Eu, conte? Este absurd! Tatăl meu nu era primul născut.

– James a fost al doilea fiu, spuse Phillip posomorât. Tatăl meu, Albert, a fost al treilea. Fiul cel mai mare, John, fiul lui şi tatăl meu au murit cu toţii înaintea bunicului.

Dacă era adevărat, atunci furia vărului său era explicabilă. Bărbatul credea că urmează să i se ia titlul. Dar dacă asta avea să se întâmple, de ce se deranjase

să îi spună totul lui Gavin, care habar nu avea de arborele genealogic al familiei?

Poate fiindcă adevărul ar fi ieşit până la urmă la lă, iar tânărul îşi dăduse seama că ar fi fost riscar ascundă existenţa unui văr mai în vârstă, dacă G intenţiona să se stabilească la Londra. Gavin simţ soi de admiraţie reticentă pentru dorinţa vărului să a lua taurul de coarne.

– Nu e nevoie să mă priviţi ca şi cum aţi vrea să ucideţi. Nu mă interesează preţiosul dumneavoastr tlu, nici averea care presupun că îl însoţeşte. Dar să nu ştiţi de existenţa mea? Tatăl meu a comunica câteva rânduri cu avocatul familiei Elliott. Eu m născut cu destul de mult timp înainte să emig în America. Ar fi trebuit să se afle imediat dacă eu fost moştenitorul legitim.

– S-a ştiut că v-aţi înecat împreună cu părinţii c neavoastră. Fie informaţiile au fost greşite, fie su un impostor.

Fiindcă deja exista un moştenitor în Anglia, cu ranţă nimeni nu se obosise să verifice presupusa mo a lui Gavin.

– Nu sunt nici un impostor, dar, după cum am s nu trebuie să vă faceţi griji. Pretindeţi că nici nu r cunoscut astăzi.

Philip îl fulgeră cu privirea.

– Şi să trăiesc cu existenţa dumneavoastră atâr du-mi deasupra capului ca sabia lui Damocles? C aş putea să dorm noaptea ştiind că în orice clipă putea hotărî să vă revendicaţi titlul? Problema tre rezolvată. Unde locuiţi?

– În casa Ashburton din Grosvenour Square.

– Vă va contacta avocatul meu, ripostă Philip ott. Acum plecaţi. Nu sunteţi bine-venit în această până când şi dacă nu vă dovediţi a fi proprietar de drept.

*

O sesiune serioasă de cumpărături cu o
rude de sex feminin era o încântare, dar ș
Când se întoarse la casa Ashburton, Alex
de somn. Nu și Katie. Aparent neobosită,
camera de lecții împreună cu celelalte două
Alex decisese să le spună „verișoare", chiar
îi era pe jumătate mătușă lui Katie, iar Ma
rișoară vitregă de gradul al doilea. Sau...? A
încercând să deslușească legăturile.

Se trezi atunci când se deschise ușa de le
tre camera ei și cea a soțului său. Se înt
somnoroasă.

– Gavin?

– Scuze, n-am vrut să te trezesc.

Părându-i-se că are un ton ciudat, se ridică
să îi vadă chipul în semiîntuneric. Ceea ce v
joră. Era încordat, mai-mai să explodeze, ins
observase așa nici în timpul Jocului Leului,
când se lupta cu piratii.

– Gavin, ce s-a întâmplat?

El rămase în umbră, lângă ușă.

– Am fost la casa bunicului meu astăzi. A
na trecută.

– Îmi pare rău că nu ai reușit să îl cunoști
comportamentul lui, nu pare mare pierdere
sinceră. Moartea lui te-a afectat mai mult
fi așteptat?

– Oarecum, dar mai mult mă deranjează
am găsit un văr care îmi spune că sunt cont
bourne, răspunse el respirând adânc.

Alex tresări.

– Ești din acea familie Elliott? Dumnezeul
idee. Felicitări, soțul meu. Ce onoare neașteptă

El o privi cu ochii mari.

– Crezi că e bine?

– Îmi pare rău, am fost crescută cu convingerea că titlurile şi averile moştenite nu îl fac pe om, însă nu este deloc rău să le ai.

Gavin se strâmbă.

– Iar eu am fost crescut cu convingerea că sunt o lucrătură a diavolului. Nu vreau titlul ăsta nenorocit. Voi renunţa la el sau îl voi refuza, indiferent ce trebuie să fac.

Ea ezită.

– Nu ştiu dacă se poate.

– De ce nu? Perspectiva de a fi contesă ţi se pare irezistibilă?

Chiar atât de superficială o credea? Îi venea să îl pălmuiască, dar se abţinu. El fusese răbdător cu fricile şi toanele ei, aşa că merita să fie şi ea răbdătoare.

– Am trăit foarte bine fără un titlu şi acum nu ţin neapărat să am unul. Dar cred că procedurile juridice sunt complexe. Ar trebuie să discutăm cu unchiul Stephen. El se pricepe la lucruri din astea.

– Foarte bine, spuse Gavin întorcându-se în camera lui. Am să văd dacă e disponibil.

Nevrând să fie lăsată pe dinafară, ea spuse:

– Vrei să vin cu tine?

El ezită.

– Cred că e o idee bună. Poţi să mă ajuţi să înţeleg gândirea britanică.

– Am să încerc, dar nu-ţi promit nimic, spuse ea luându-şi pantofii şi încercând să-şi aranjeze părul înainte de a-l însoţi pe Gavin în biroul ducelui.

Dacă erau veşti proaste, voia să fie acolo.

Ashburton ridică privirea de la birou atunci când se deschise uşa.

– Da, iubita mea?

Expresia i se schimbă când văzu cine era.

– Scuze, la ora asta numai Rosalind trece pe aici.

– Nu am vrut să vă deranjez, bătu Gavin în retragere, fiindcă îşi dăduse seama ce părere ar fi putut avea ducele despre repulsia americană faţă de aristocraţie. Voiam să discutăm ceva, dar se poate şi altădată.

– Nu, intraţi, studiez o trată care mi s-a propus şi mă plictisesc la culme. Ţi-a plăcut casa?

Lui Gavin îi luă o clipă să-şi dea seama despre ce vorbea ducele.

– Casa din Berkeley Square? E foarte frumoasă. Dacă îi place şi lui Alex, o voi închiria cu mare plăcere.

– Ştiu casa, spuse Alex şi dacă e disponibilă ar fi o casă de oraş minunată pentru moment.

– Atunci e a voastră, răspunse Ashburton examinându-l cu atenţie pe Gavin. Dar nu ai venit de asta, nu-i aşa? Ia loc şi spune-mi ce te frământă.

Gavin se aşeză, iar Alex ocupă scaunul de lângă el.

– Mi s-a spus că sunt contele de Seabourne. Descrise pe scurt situaţia familiei sale şi vizita la casa Seabourne şi încheie: Nu vreau nimic din moştenirea asta. Cum pot s-o refuz?

Ashbourne se încruntă.

– Nu poţi. E destulă jurisprudenţă în materie şi s-a considerat întotdeauna că o demnitate se transmite prin sânge. Cred că ai fi putut renunţa la titlu dacă ai fi fost născut în America, dar, fiindcă te-ai născut în Marea Britanie, chiar nu ai de ales.

Gavin afurisi în gând.

– Şi averea? Pe asta o pot refuza?

– Depinde de cum a fost gândită succesiunea. Proprietăţile care revin moştenitorului, adică probabil majoritatea, sunt asociate cu titlul. E posibil să existe şi fonduri neasociate, dar acestea reprezintă doar o parte mică din avere.

– Mi se pare nedrept ca vărul meu să nu primească nimic din ceea ce credea că îi aparţine.

– Dreptul primului născut nu are legătură cu dreptatea, observă ducele, ci cu păstrarea proprietăţii şi a puterii. Per ansamblu, sistemul acesta a funcţionat bine în Marea Britanie, deşi recunosc că e aspru pentru anumite persoane. Dacă vărul tău va avea o situaţie precară, poţi să îi acorzi o rentă, însă ar trebui să provină din averea ta personală, nu din proprietăţile asociate titlului.

Înainte să iei o decizie pripită, trebuie să discuți problema cu un expert în acest domeniu al dreptului.

Agățându-se de o ultimă șansă, Gavin întrebă:

– Și dacă nu prezint documentele care îmi certifică identitatea? Așa pot evita moștenirea?

Ducele oftă.

– Adevărul s-a aflat, căpitane. Arăți ca un Elliott. Și eu am observat și m-am gândit că ai o legătură cu familia Seabourne, deși n-am ghicit cât de apropiată este. Dacă nu ai fi apărut niciodată la casa Seabourne, ți-ai fi schimbat numele de familie și n-ai fi vorbit niciodată despre părinții tăi, ai fi putut evita asta, dar acum zarurile sunt aruncate. Lumea îl ține minte pe tatăl tău, iar tu ești fiul lui: al șaptelea conte de Seabourne.

– Deci numele tatălui meu e ponegrit chiar și după atâta vreme?

În mod surprinzător, ducele răspunse:

– Pentru cei care au cunoscut situația, e clar că tatăl tău a fost manipulat și de bătrânul conte, și de marină. Nu l-am cunoscut prea bine, dar i-am purtat un mare respect. Scandalul legat de căsătoria lui nu a avut de-a face cu mireasa pe care și-o alesese, cu ci reacția tatălui său. Societatea a considerat că e o dizgrație să îți dezmoștenești fiul, care a fost un erou pe mare, fiindcă a încheiat o căsătorie perfect respectabilă. Nimeni nu-l plăcea pe bunicul tău, iar asta l-a făcut și mai nesuferit.

Simțindu-se ca și cum lumea îi fusese dată peste cap, Gavin spuse:

– Deci nu societatea i-a alungat, ci doar bătrânul conte?

– Sunt sigur că pentru tatăl tău a fost suficient. Astfel de conflicte pot deștrăma familii.

Familia Elliott fusese deștrămată cu siguranță.

– Și ce reacție a avut lumea când tata a fost obligat să demisioneze din marină?

– Pe măsură ce alți bărbați care participaseră la misiune s-au întors acasă și au început să spună adevărul,

s-a înțeles că tatăl tău s-a comportat ca un bun ofițer. Nici o șansă ca Amiralitatea să recunoască vreodată că a greșit, dar trebuie să știi că numele tatălui tău încă este respectat.

– Credeți că el știa asta?

– Dacă a ținut legătura cu avocatul familiei Elliott, a știut cu siguranță. Eu bănuiesc că a rămas în America fiindcă o prefera Angliei.

Gavin nu scoase un cuvânt, gândindu-se la trecut. James Elliott avea resentimente cu privire la felul în care fusese tratat în Anglia, dar chiar îi plăcuse viața liberă pe care o dusese în America. Poate că tăcuse nu atât din cauza durerii, cât pur și simplu fiindcă nu mai voia să se gândească la trecut.

Poate că Gavin, nu părinții săi, suferise cel mai mult atunci când plecaseră din Marea Britanie.

Alex îl luă de mână.

– Nu trebuie să înțelegi totul chiar acum, Gavin. Vino sus și relaxează-te puțin înainte de cină.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat și pentru explicații, domnule, se ridică Gavin în picioare, amorțit. Probabil reacția mea vi se pare amuzantă.

– E o anumită ironie în toată treaba asta, recunoscu ducele. Dar nu e de râs. Nu te învinuiesc fiindcă te simți copleșit de povara unei moșteniri la care nu te așteptai și pe care nu o vrei.

Bucuros că Ashburton îl înțelegea, Gavin ieși din birou, încă ținând-o de mână pe Alex. Alex? Nu, contesa de Seabourne. Dumnezeu să îi ajute pe amândoi.

Îngrijorată de chipul palid al lui Gavin, Alex se întoarse către el și îi înconjură gâtul cu brațele după ce intrară în cameră.

– Îmi pare rău. Arăți de parcă s-ar fi prăbușit cerul peste tine.

– S-a prăbușit.

El își îngropă fața în părul ei, strângând-o în brațe. Sângele îi ardea în vene ca oțelul topit.

Ea îl strânse şi mai mult, parcă vrând să îi absoarbă neliniştea. Pentru prima dată de când se cunoscuseră, el avea nevoie de ea. Deşi nu-i plăcea să-l vadă atât de nefericit, se bucura că îşi putea consola soţul de aur, priceput la toate.

– Ai motive să îţi urăşti bunicul şi probabil e dureros să te gândeşti că îi vei purta titlul, spuse ea încet. Dar dacă vrei să îţi cinsteşti părinţii, faptul că vei deveni conte nu e cea mai bună răzbunare împotriva bunicului tău?

– Presupun că ai dreptate. Nemernicul nu ar îndura să ştie că moştenitorul lui e copilul fiului pe care l-a izgonit. Problema e că nu îndur nici eu. După o tăcere îndelungată adăugă: Poate că ar fi mai uşor să plec din Anglia şi să nu mă mai întorc niciodată. Ai veni cu mine, Alex?

Ea îşi reprimă neplăcerea pe care i-o provoca o asemenea perspectivă.

– Sigur că aş veni cu tine, sunt soţia ta. Dar şi dacă pleci, titlul îi va reveni vărului tău numai dacă îţi înscenezi propria moarte, iar asta va provoca tot felul de alte probleme. Dacă pleci şi îţi ignori obligaţiile la Seabourne s-ar crea complicaţii monstruoase, iar arendaşii şi lucrătorii de pe moşie vor fi cei care vor suferi cel mai rău.

El oftă.

– Eu cred că ai dreptate. Dar aşa îmi surâde gândul să vă iau pe tine şi pe Katie, să mergem la *Helena* şi să plecăm...

– Tu eşti tu, Gavin. Şi faptul că eşti nobil nu te schimbă.

El dădu din cap.

– Ceea ce suntem, felul în care ne privim are mare legătură cu felul în care ne tratează ceilalţi. Te comporţi ca un căpitan şi devii căpitan. Dacă eşti tratat cu adoraţie, în curând simţi că o meriţi. Uită-te la sultanul Kasan. Ar fi un om mult mai bun dacă n-ar fi fost tratat ca un rege toată viaţa.

– Cam ai dreptate, dar sultanul e un caz extrem, șoptă Alex, întrebându-se cum să îl ajute să se împace cu moștenirea nedorită. Cred că trebuie să separi părerea pe care o ai despre nobilime de părerea pe care o ai despre bunicul tău. Wrexham îți e prieten și se pare că îl placi pe unchiul Stephen. Faptul că sunt nobili nu i-a schimbat și nu are de ce să te schimbe nici pe tine. Iar bunicul tău, ei bine, e mort. Ar fi fost un om cumplit chiar dacă n-ar fi fost nobil, deși probabil puterea și banii l-au înrăit și mai rău. Dar el nu mai e, iar tu nu poți schimba trecutul.

– De fapt, trecutul s-a schimbat mult în ultimele ore. Sau cel puțin felul în care văd eu trecutul, spuse el strângând-o și mai tare. Este ca și cum s-ar fi întors lumea cu susul în jos.

Întotdeauna fusese stăpânul propriei vieți și al propriei minți, așa că nu era de mirare că îl neliniștea situația. Negăsindu-și cuvintele pentru a-l ajuta, Alex întoarse capul și îl sărută, vrând să spună că îi păsa și să îl asigure că totul avea să treacă.

El îi răspunse cu o intensitate dureroasă. Avuseseră parte de atât de puține sărutări. Totuși, fuseseră suficiente pentru ca acum între ei să existe deja o anume familiaritate. O senzație de bine. În seara aceasta, îi lega un curent mult prea puternic de emoții, iar sărutul se transformă într-o devorare. Ea simți dorința pe care, de obicei, Gavin și-o reprima, iar în loc să fie alarmată, propria ei dorință fu mai stârnită decât în mulți ani de zile.

Erau atât de lipiți încât îl simți întărindu-se. La o clipă după ce ea își dădu seama, el începu să se desprindă, amintindu-și de bariera pe care o construiseră între ei temerile lui Alex.

Însă îmbrățișarea era pentru el, nu pentru ea. Se lipi de el până ce el ajunse cu spatele la ușă și nu mai avu unde să se mai retragă. Îi sărută urechile și gâtul, iar apoi își coborî mâna de-a lungul trupului lui, prinzându-i membrul agitat, simțind căldură prin materialul

strâmt al pantalonilor. Gavin gâfâi, tensiunea psihică transformându-se în tensiune fizică.

Îl masă cu un ritm imitat de gura ei înfometată, învăluită de propria dorinţă. Vrând o intimitate şi mai mare, desfăcu nasturii care îi ţineau pantalonii, ca să îi poată atinge carnea mătăsoasă. El gemu puternic, zbătându-se sub apăsarea mâinii ei.

Alex îl provocă jucăuşă, mai repede, apoi mai încet, apoi iar mai repede, până ce el se zgudui în braţele ei murmurându-i numele. Prins între ea şi perete, picioarele i se înmuiară după izbucnirea violentă şi se agăţă de ea ca de un colac de salvare.

Pasiunea lui o cuprinse năvalnică şi aproape că îi tăie respiraţia. Se simţea puternică şi foarte bucuroasă că reuşise să-i provoace o satisfacţie atât de intensă.

Gavin îşi frecă obrazul de părul ei.

– Ai un talent remarcabil de a mă distrage, spuse el răguşit.

Ea râse, savurând intimitatea lor, absurditatea corpurilor împletite rezemate de uşă.

– O să încerc să mă perfecţionez.

– Chiar te rog.

Îi dădu puţin drumul şi scoase din buzunar o batistă împăturită cu grijă pe care i-o înmână. În timp ce ea se şterse şi îl şterse şi pe el, mâinile lui mari se plimbau uşor pe spatele ei, pe talie, pe şolduri.

– În momentul de faţă nici nu mai ţin minte de ce nu-mi plac lorzii.

Prinzându-i sânii, le atinse vârfurile cu degetele. La început, apăsarea uşoară le calmă neliniştea. Treptat, însă, efectul se inversă. Sânii deveniră din ce în ce mai sensibili şi o cuprinse un val fierbinte, ca şi cum ar fi fost gata să se topească. Se bucură atunci când el îşi coborî mâna pe deasupra rochiei ei şi ajunse la centrul cald dintre coapse. Da, acolo, apăsarea aceea era exact ce avea nevoie...

El îi ridica fusta. Alex se crispă involuntar. La naiba, nu, nu acum când totul mergea aşa de bine! Simţi

că mai are puţin şi plânge, iar panica începu să sufoce dorinţa.

Percepându-i reacţia, Gavin dădu drumul fustei şi se întoarse de unde începuse. Straturile de fuste şi jupoane îi despărţeau mâna de carnea vulnerabilă. Frica ei dispăru şi se relaxă din nou, reuşind să savureze ritmul erotic al atingerii lui. Îşi desfăcu picioarele ca el să poată apăsa mai tare şi mai adânc. O, da...

Spre uimirea ei, şoldurile i se ridicară într-un ritm nebunesc, involuntar. Se lipi de palma lui în timp ce o traversa un cutremur de satisfacţie cruntă. Uluită şi jenată, îşi înfipse dinţii în umărul hainei lui, înghiţind strigătul care ameninţa să îi iasă din gât.

Atacul bizar trecu şi o lăsă atât de secătuită încât ar fi putut pica din picioare dacă n-ar fi susţinut-o el.

– Îmi pare rău, şopti ea, uimită de reacţia ei aproape necontrolată.

– De ce? Că ai simţit plăcere? spuse el plimbându-şi mâinile pe trupul ei. Suntem soţ şi soţie. Nu avem voie să ne savurăm trupurile?

Ea respiră adânc, încercând să îşi revină.

– Reacţia mea a fost... normală?

– Sigur. Este echivalentul feminin la ceea ce li se întâmplă bărbaţilor.

– Nu... nu ştiam că e posibil aşa ceva.

Lumea i se întorsese cu susul în jos. Deşi fusese şocată atunci când nu-şi mai putuse controla trupul, rezultatul fusese din cale-afară de satisfăcător. Voia să mai simtă asta din nou, dar de data asta să ştie ce se putea întâmpla.

– Întotdeauna mi-au plăcut relaţiile conjugale, dar asta a fost... altfel. Mai intens.

– Femeile sunt mai complicate decât bărbaţii şi se pot bucura de intimitate pe mai multe niveluri. O astfel de intensitate este normală atunci când cuplurile se potrivesc.

Vocea lui Gavin era calmă, dar Alex îşi dădu seama că se simţea mândru că el o ajutase să facă cunoştinţă cu senzaţia de dorinţă crâncenă şi de eliberare ameţitoare.

Alex se considerase întotdeauna o femeie sănătoasă, obişnuită, care se bucura de relaţiile conjugale. Săruturile lui Edmund şi dorinţa lui de a-şi exercita drepturile de soţ o făcuseră să se simtă atrăgătoare şi ispititoare şi îi plăcuseră senzaţiile fizice atunci când erau intimi. Totuşi, până acum, nu ştiuse că lipsea o întreagă dimensiune fizică. Pentru prima dată înţelegea zâmbetele misterioase pe care le afişau uneori femeile atunci când vorbeau despre soţii lor, înţelegea de ce o femeie putea alege să renunţe la decenţă pentru un iubit.

Dacă ar fi fost mai pasională cu Edmund, oare el n-ar fi călcat strâmb? Îşi făcuse oare de cap cu camerista fiindcă, fizic, se potrivea mai bine cu ea decât cu soţia lui? Poate că acesta era motivul pe care îl căutase. Tot greşise fiindcă îşi încălcase jurămintele de credinţă, dar acum Alex înţelegea mai bine.

Simţind un nod în gât, îşi îngropă faţa în umărul lui Gavin, plângând şansele irosite în prima căsătorie. Interpretându-i greşit reacţia, Gavin spuse încet:

– E speranţă pentru noi, draga mea. Şi mă bucur atât de mult.

Şi ea se bucura. Ceea ce tocmai împărtăşiseră o adusese mai aproape de Gavin ca oricând. Crezuse că îşi pierduse pentru totdeauna capacitatea de a face dragoste. Acum, înţelegerea şi blândeţea lui construiau un nou drum către intimitate, unul care nu semăna deloc cu experienţa ei anterioară.

Un nou drum deschidea viitorul către noi posibilităţi, poate chiar către şansa ca într-o bună zi să redevină o soţie în toată puterea cuvântului.

capitolul 24

Când Gavin se trezi dimineaţa, trebui să se gândească de două ori dacă nu cumva visase întâmplările stranii din ziua precedentă. Nu, chiar i se spusese că era moştenitorul unui conte, iar interludiul pasional cu Alex

fusese prea intens ca să fi fost un vis. Numai gândindu-se la el se excita din nou.

Mormăi o înjurătură și se ridică din pat, dorindu-și ca Alex să fi fost lângă el, vrând să o poată trezi cu sărutări și nu numai. Urma să vină și asta, dacă avea răbdare, deși îi era din ce în ce mai greu să fie răbdător pe măsură ce se accentua intimitatea dintre ei. I-ar fi fost mai ușor să-și reprime pe de-a întregul dorința, în loc să trăiască cu gândul că avea să și-o poată satisface într-o bună zi.

Fiindcă era prea devreme pentru micul dejun, se bărbieri și se îmbrăcă, întrebându-se dacă faptul că o să devină conte însemna că trebuia să angajeze un valet. Cu siguranță nu.

Se așeză și începu să facă o listă cu ceea ce avea nevoie pentru o funcționare eficientă a noului birou. Lucră până ce se auzi o bătaie în ușă, urmată de o cameristă tăcută, care aducea o tavă cu ceainice și brioșe proaspete, fierbinți. Pregătit să ia o pauză, îi spuse:

– Îi duc eu ceaiul soției mele.

Fata zâmbi înțelegătoare și îi întinse tava. Cu lista în mână, Gavin deschise ușa de legătură. Alex se întoarse pe o parte când el intră, adormită, cu coada împletită căzând ispititor pe un umăr învesmântat în muselină. Bărbatul se opri, gândindu-se că trebuia să se abțină de la alte plăceri pentru moment, și închise ușa în urma lui.

– Ești pregătită pentru ceaiul de dimineață?

– Te rog.

Alex lăsă privirea în jos în timp ce se rezema de perne. Seara precedentă, la cină, abia se uitase la el. Probabil soții Ashburton și Kenyon crezuseră că se certaseră.

Gavin o sărută ușor, inocent, pe obraz, apoi lăsă tava jos și turnă ceai pentru amândoi. Își luă ceașca și se așeză la un capăt al patului, rezemându-se de unul dintre stâlpii masivi.

– Va trebui să trimit niște ceai de calitate superioară, spuse el după ce luă o gură. Nu e rău nici acesta, dar al meu e mai bun.

Alex gustă ceaiul.

– Te cred pe cuvânt. Mie îmi place şi acesta.

Avantajul faptului că nu ridica privirea era acela că o putea admira în voie. Se întrebă dacă avea să se satură vreodată să îi studieze profilul puternic sau curbele feminine care începeau să se reaşeze la loc. Probabil că nu.

– Acum că avem o casă, de cât timp ai nevoie ca să o pregăteşti şi să ne putem muta?

– Te grăbeşti să stai la tine acasă?

– Mi-e teamă că da. Îmi place foarte mult familia ta, dar nu vreau să rămân în casa Ashburton pe termen nedefinit.

– Înţeleg ce vrei să spui. Le ador pe mama şi pe mătuşa mea, dar viaţa de aici mă readuce în copilărie, spuse ea rupând brioşa în două. Casa din Berkeley Square e spaţioasă. Putem folosi una dintre camere pentru arte marţiale orientale?

– Sigur că da. Eu şi Suryo vom avea nevoie de un loc ca să exersăm, aşa că ar fi foarte nimerit.

Alex sorbi din nou din ceai.

– Am vorbit cu Troth despre câteva lecţii pentru tehnici de autoapărare pentru femei. Nu *wing chun*, pentru care e nevoie de o viaţă de muncă, ci câteva mişcări şi abordări pe care mi le arată Troth. Chiar şi numai ideea că o femeie se poate lupta e importantă.

Deci Alex îşi canaliza furia pentru tratamentul necorespunzător de care avusese parte către a-i ajuta pe ceilalţi. Se întreba ce părere urmau să aibă bărbaţii din Londra când aflau că Alex le învăţa pe soţiile şi pe fiicele lor să se lupte.

– Cred că e o idee excelentă. Dacă ştii să te lupţi devii mai puternic şi mai încrezător, iar uneori numai de asta ai nevoie ca să câştigi o luptă, spuse el turnând din nou ceai. O să mă mai priveşti vreodată în ochi sau o să stai ani de zile cu privirea în pământ?

– Scuze, încă nu mi-am revenit după ce s-a întâmplat ieri, spuse ea îmbujorată, ridicând privirea. Mi s-a

schimbat viziunea asupra lumii, aşa cum se schimbase şi a ta puţin mai devreme.

I se confirma bănuiala că, deşi avusese parte de intimitate fizică în prima căsătorie, pasiunea nu fusese cine ştie ce. Soţul ei trebuia să fi fost un pedant sau un neghiob.

– Pasiunea schimbă lumea. Cu partenerul potrivit, e un dar măreţ şi preţios.

– Îmi dau seama, răspunse ea începând să rupă în bucăţi o brioşă.

Se întrebă cât timp urma să mai treacă până ce ea avea să îl considere un obiect al pasiunii. În pofida reacţiei trupului ei faţă de el, temerile încă reprezentau o barieră.

– Am o teorie. Poate îmi poţi spune dacă am dreptate. Cred că cel mai rău ţi-e teamă de faptul că eşti captivă. Că eşti legată la pământ, neajutorată, sub trupul unui bărbat.

Ea îl privi fix, palidă. După o tăcere îndelungată, spuse:

– Cred că ai dreptate. Numai gândul mă înspăimântă. Mai sunt şi alte frici, dar asta e cea mai mare.

– Sunt multe alte poziţii în care se poate face dragoste.

Alex deschise gura, apoi o închise din nou, părând jenată, dar intrigată.

– Îmi dai idei, căpitane.

– Chiar speram, spuse el zâmbind provocator. Poţi face cu mine orice experimente doreşti.

Ea coborî din nou privirea către brioşa fărâmiţată, dar de data asta buzele i se arcuiră într-un zâmbet gânditor.

Bucuros că noul lui birou începea să prindă contur atât de repede, Gavin se întoarse la casa Ashburton spre sfârşitul după-amiezii. Când îi deschise majordomul, se trezi faţă în faţă cu o femeie în vârstă, atrăgătoare, care tocmai lăsase o carte de vizită.

Femeia se întoarse şi făcu ochii mari.

– Tu trebuie să fii noul conte de Seabourne.

– Poftim? făcu el, impasibil.

– Îmi pare rău, te-am luat prea repede, spuse ea oferindu-i mâna. Sunt Lady Jane Elliott Holland. Mătuşa ta. Ai câteva minute pentru mine?

Mătuşa lui? Dându-şi seama că avea tenul alb şi structura osoasă caracteristică familiei Elliott, el spuse:

– Sigur că da. Riggs, există un salon în care aş putea discuta cu Lady Jane?

Majordomul îi conduse într-unul dintre salonaşele de primire şi ieşi promiţând că va trimite răcoritoare. După ce se aşezară, Gavin spuse:

– Îmi cer scuze dacă par nepoliticos. Încă nu sunt obişnuit cu ideea titlurilor şi a rudelor, explică el studiindu-i chipul puternic şi părul argintiu. De ce presupuneţi că sunt cine spun că aş fi?

Studiindu-l la fel de interesată, ea răspunse:

– James îmi era cel mai drag dintre fraţi. Te-am cunoscut odată, deşi erai prea mic ca să ţii minte. Am vizitat-o în secret pe mama ta la Aberdeen, fără să ştie tata. James a vorbit vreodată de mine?

Lui Gavin îi veni dintr-odată în minte câteva cuvinte. Jane e singura de treabă dintre toţi. Clipi, aducându-şi aminte de alte observaţii de mult uitate.

– Am impresia că eraţi singurul membru al familiei Elliott pe care îl plăcea tata.

– Mi-a fost dor de el după ce a plecat în America, spuse ea nostalgică. Am corespondat până ce au murit şi el şi mama ta. James era atât de mândru de tine. Mi-a scris că iubeşti marea ca un delfin, că eşti un adevărat Elliott. Ştii, marea e în sângele nostru. Titlul Seabourne i-a fost conferit unui strămoş care fusese corsar în marina elisabetană.

– Nu am ştiut asta, făcu Gavin, surprins că tradiţia navigaţiei era atât de înrădăcinată în familia lui.

– Când ai devenit şi tu marinar îi era dor să îi fii în preajmă, dar a considerat că e mai bine să capeţi experienţă sub comanda altor căpitani. Ştiind asta, am bănuit că nu te înecaseşi cu părinţii tăi. Dar nu aveam nici

o dovadă şi nimeni nu a vrut să-mi asculte îndoielile, cu atât mai puţin Philip.

– Dar tot aş putea fi un impostor.

Lady Jane zâmbi şi se aplecă în faţă, atingându-i pe frunte o cicatrice ştearsă, aproape invizibilă, ascunsă de păr.

– Am fost de faţă când ţi-ai făcut acest semn. Fugeai după pisica vicarului şi ai căzut pe pietre. Ai pierdut foarte mult sânge, dar mama ta a fost foarte calmă. Şi tu la fel. Tot timpul alergai cu capul înainte.

Îi veni în minte o altă amintire, de data asta îşi ţinea o mână pe cap, în timp ce sângele îi picura printre degetele mici. „O să îţi rămână o cicatrice", îi spunea vocea mamei lui. Şi o altă femeie care îi dădea bomboane ca să-l facă să zâmbească după ce îi fusese bandajat capul.

Simţind o căldură surprinzătoare, se ridică şi îşi îmbrăţişă mătuşa.

– Dumneavoastră mi-aţi dat bomboane de violete! Cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată!

– Îţi aminteşti, îl îmbrăţişă şi ea încântată. De-abia aştept să-i cunoşti pe copiii mei. Mare păcat că nici unul nu e în Londra acum. Al doilea fiu al meu, James, e botezat după tatăl tău şi e locotenent în marină.

– Familia mea se înmulţeşte uimitor de repede, observă Gavin cu o oarecare răceală, aşezându-se din nou. Şi nici măcar n-am început să-mi caut rudele din partea mamei.

– Fiindcă te-ai căsătorit cu o membră a familiei Kenyon şi Penrose, eşti înrudit cu jumătate din nobilimea britanică.

Gavin clipi.

– Penrose?

– Familia lui Lady Michael. Sunt o familie de nobili foarte veche, latifundiarii din Skoal, o insulă feudală de pe lângă Cornwall, spuse ea râzând. Văd că nu ştiai nici asta.

Deja se simţea copleşit.

– Înţeleg acum de ce oamenii au secretari sociali.

– Dacă pot să te ajut să afli mai multe despre societatea londoneză, spune-mi. Lady Jane ezită. Pot să îți dau un sfat?

– Te rog, spuse el și mai abătut. Toată lumea o face.

Ignorându-i atitudinea, ea zise:

– Fă o cerere ca să îți ocupi imediat locul în Camera Lorzilor. Cu cât se rezolvă totul mai repede, cu atât e mai bine pentru toată lumea.

– Mi s-a spus că nu pot refuza această onoare, răspunse el, dorindu-și ca ea să-l fi informat altfel.

– Ți s-a spus corect. Acum ești contele de Seabourne.

– Și dacă Philip îmi contestă cererea? El are cel mai mult de pierdut.

– Da, dar nu e prost. Odată ce se va confrunta cu dovezile, va accepta.

Fiindcă însuși vărul lui adusese pentru prima dată subiectul în discuție, era posibil ca Lady Jane să aibă dreptate.

– Poate că Philip va accepta dovezile, dar cred că m-ar decapita cu mare plăcere.

– Va depăși momentul. Din fericire, a primit moștenirea numai de vreo șase luni, deci ar trebui să se obișnuiască să devină din nou un om de rând fără prea mari probleme. Cred că în cele din urmă se va bucura. La fel ca pe tatăl tău, protocolul și administrarea cotidiană a unei moșii întinse îl agită foarte mult.

La fel și pe Gavin, dar nu prea părea să aibă de ales. Gavin Elliott, al șaptelea conte de Seabourne. Încă detesta ideea, dar începea să se obișnuiască.

Ușa se deschise și apăru ducesa.

– Bună, Jane. Scuze că vă întrerup, dar Riggs mi-a spus că ești aici cu Gavin.

Femeile se sărutară pe obraji.

– Sunt mătușa lui, Rosalind, spuse Lady Jane așezându-se din nou. Desigur, a trebuit să văd cât de mult seamănă cu fratele meu și l-am încurajat să își ceară repede titlul.

Ducesa păru gânditoare.

– Ar fi bine dacă s-ar rezolva repede. Dacă vărul lui Gavin acceptă cu graţie situaţia, la balul pe care îl dau în onoarea lui şi a Alexandrei i-ar putea fi anunţat noul statut.

– Excelent! Dacă e prezentat aici, atunci nimeni nu îi va pune poziţia sub semnul întrebării.

Femeile începură să discute aprins despre cine trebuia invitat şi cum ar fi fost mai bine să formuleze invitaţiile, iar Gavin avu senzaţia că era târât în larg de un taifun, fără cârmă şi fără pânze.

– Nu mai e nevoie de mine aici, nu-i aşa?

– Deloc, spuse ducesa veselă. Deşi, desigur, poţi invita alţi oaspeţi. După cum ţi-am mai spus, fă o listă.

Îi trecu prin minte un gând viclean.

– Vă rog să-i invitaţi pe Sir Barton şi pe Lady Pierce.

Când ducesa ridică din sprâncene cu o atitudine dezaprobatoare, Gavin adăugă:

– L-am cunoscut în China. Nu am fost prieteni neapărat, dar ar fi nepoliticos să nu îl invit.

Pierce avea să se zgârie pe ochi aflând că Gavin era conte. Era singurul gând plăcut pe care îl avusese în legătură cu această moştenire nenorocită.

În biroul bătrânului avocat al familiei Elliott, Albert Finn, Philip Elliott examină certificatul de naştere al lui Gavin, certificatul de căsătorie al părinţilor săi şi celelalte documente prezentate ca dovadă a identităţii sale. Acestea erau însoţite şi de o declaraţie din partea lui Lady Jane Holland, în care aceasta afirma că recunoştea cicatricea nepotului său şi că era convinsă că era cine susţinea că este. Erau de faţă şi Ashburton, Lord Michael şi avocatul lui Ashburton. Totul se desfăşura ca la carte.

Cu chipul neclintit, Philip aşeză hotărât documentele pe birou.

– Vă accept revendicarea, milord. Voi elibera imediat casa Elliott.

Milord. Era prima dată când cineva i se adresa lui Gavin cu acest apelativ, iar cuvintele îl apăsară ca o pereche de cătuşe.

– Nu e nevoie să vă grăbiţi. Eu şi soţia mea am închiriat deja o altă casă deocamdată. Lady Jane spunea că conacul Hurley nu a fost încredinţat nimănui, mai spuse el privind către Albert Finn. Intenţionez să îl trec pe numele dumneavoastră, adăugă Gavin după ce Finn aprobă.

Ducele şi Lord Michael dădură din cap aprobator, iar Philip spuse uluit:

– Îmi daţi conacul Hurley? E foarte generos din partea dumneavoastră.

Fiindcă moşia avea un venit de trei mii de lire pe an, era, într-adevăr, un act de mare generozitate. Gavin se ridică şi îi oferi mâna.

– Nu mă aştept să mă plăceţi, dar suntem rude. Cel puţin putem să nu fim duşmani.

– Nu vă pot învinui că sunteţi viu, răspunse Philip luând reticent mâna ce i se întindea. Dar aş fi preferat să rămâneţi departe.

Invitaţiile la balul din casa Ashburton îi pofteau pe cei vizaţi să vină să îi cunoască pe noul Lord şi Lady Seabourne.

capitolul 25

Alex alunecă în spate, încercând să-şi amintească exact cum se făcea mişcarea numită „braţe în nori". Auzind un zgomot vag, se întoarse şi văzu că mama ei intrase în sala de bal şi aştepta, tăcută, la uşă.

– Îmi pare rău că te deranjez, dar în curând trebuie să începem să decorăm aici, spuse Catherine. Exersezi un dans oriental?

– Nu chiar, răspunse Alex, făcându-i semn mamei ei să se aşeze pe un scaun şi întinzându-se pe o canapeluţă solidă, lipită de acesta. Una dintre plăcerile pe care

le ofereau tunica şi pantalonii în stil oriental era aceea că femeile se puteau tolăni. Tai-chi este o tehnică chinezească de relaxare, explică ea. Troth, Lady Wrexham, m-a învăţat şi pe mine. Având în vedere că balul e mâine seară, m-am gândit că m-ar ajuta să mă relaxez.

– Orientul ţi-a captat imaginaţia cât ai fost acolo?

Întrebarea nu era întâmplătoare. Alex reflectă înainte să răspundă.

– Lunile pe care le-am petrecut în insule au fost pline de evenimente pe care aş vrea să le uit, dar acolo am întâlnit putere şi frumuseţe. Troth mă ajută să înţeleg ce anume e unic şi special în Orient.

– E o tânără remarcabilă. Mă bucur că aţi devenit prietene, ezită Catherine. Alexandra, tu şi Gavin aveţi probleme?

Cuvintele o săgetară pe Alex.

– Nu îţi place de Gavin?

– Îmi place foarte mult de el, dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai probleme în căsnicie?

Alex se jucă cu braţul canapelei, într-un loc în care brocartul începea să se deşire.

– Ce te face să crezi că ar fi o problemă?

– Faptul că nu-mi poţi da un răspuns direct, printre altele, răspunse Catherine cu voce mai blândă. Ştiu că... ai îndurat multe greutăţi în Indii. Astfel de lucruri au repercusiuni mai târziu.

Mama ei ştia. Simţindu-se trădată, Alex întrebă:

– Gavin ţi-a spus ce s-a întâmplat?

– Nu, dar când l-am încolţit a recunoscut că ai suferit mai mult decât şi-ar dori orice femeie pentru o altă femeie. Cu siguranţă nu pentru fiica ei, spuse Catherine cu un tremur în voce pe care îl reprimă repede. Ai fost adultă, ani de zile, în celălalt capăt al lumii, dar poate că de data asta ţi-ar fi de folos un sfat matern. Mă îngrijorează faptul că pare să fie o distanţă atât de mare între tine şi Gavin.

Alex se îmbujoră amintindu-şi de clipele în care nu existase nici o distanţă. O parte din ea tânjea după o nouă astfel de întâlnire, dar intensitatea şi lipsa

de control fuseseră înspăimântătoare. Mai rău, știa cât de mult își dorea Gavin ca acea intimitate să se repete. Deși el nu spunea nimic, ea îi simțea dorința și îi era teamă de ce se putea întâmpla dacă se descătușa din nou pasiunea.

– Au fost... multe momente stinghere, dar este foarte răbdător.

– Interesantă manieră de a-ți descrie soțul. De ce te-ai măritat cu el?

Uimită de cât de directă era întrebarea, Alex răspunse la fel de direct:

– Fiindcă eram slabă și disperată, iar el a fost într-atât de amabil încât să îmi ofere protecția numelui său. Poate că nu e cel mai bun motiv pentru o căsătorie, dar nu toată lumea e norocoasă ca tine și colonelul.

Catherine își țuguie buzele.

– Crezi că a fost vorba de noroc? O căsătorie bună se obține prin muncă, Alexandra, iar asta e valabil cu atât mai mult în cazul intimității fizice. Chiar dacă nu am trecut prin ce ai trecut tu, am multe motive să îi fiu recunoscătoare lui Michael pentru răbdarea și blândețea lui. Ai încredere în soțul tău, draga mea, chiar dacă ți se pare că aluneci în neant. Încrederea e piatra de temelie a unei căsnicii de succes, mai mult decât pasiunea și chiar mai mult decât dragostea.

– Tu ai avut încredere în tata într-o asemenea măsură? întrebă Alex defensivă.

Catherine ezită, căutând cuvintele potrivite, astfel încât să nu-și ponegrească primul soț.

– Deși Colin era foarte curajos și era un om de onoare, nu era foarte potrivit pentru căsătorie. Gavin nu seamănă cu Colin. El e genul lui Michael, genul de bărbat care ar merge până în iad și înapoi pentru femeia pe care o iubește, dar trebuie să vină ceva și din partea ta, trebuie să îți asumi niște riscuri. Riscă-ți mândria, riscă-ți inima, riscă-ți visele. Doar așa te va putea găsi norocul.

Alex își ridică genunchii la piept și îi cuprinse cu mâinile, simțindu-se la fel de mică precum atunci când

mama ei îl întâlnise pe colonel, în tumultul luptelor de la Bruxelles, premergătoare bătăliei de la Waterloo. Pe atunci el era maior, tatăl ei era viu, iar Alex răspundea la numele Amy. Câte lucruri se întâmplaseră în culise, pe care mica Amy nu le înțelesese? Mai multe decât ar fi vrut să știe, dar suficiente pentru ca mama ei să poată vorbi cu autoritate despre provocările căsătoriei.

– Am să mă străduiesc mai mult. Gavin merită mai mult decât i-am oferit până acum.

– Și tu meriți mai multe, iubita mea, se ridică Catherine și o îmbrățișă. Orice ți s-ar fi întâmplat în sclavie a fost un ghinion cumplit sau poate o mare încercare a spiritului. Nu a fost vreo pedeapsă pentru păcate. Ai fost cel mai cutezător copil pe care l-am cunoscut vreodată și vei avea curajul să faci ceea ce trebuie, oricât de speriată ai fi.

Ce bine că mama ei avea încredere în ea! De-ar fi avut și Alex la fel de multă încredere în ea însăși.

Casa Ashburton era plină de agitație, în așteptarea balului care trebuia să înceapă. Trecătorii interesați se adunaseră în scuar ca să îi urmărească pe oaspeții strălucitori care aveau să sosească în curând, iar din sala de bal se auzeau sunetele discordante ale instrumentelor ce erau acordate.

Resemnat cu soarta sa, Gavin își privi morbid imaginea din oglindă.

– Arăt ca un pinguin dungat. Știi ce sunt pinguinii, Hubble? Sunt niște păsări care locuiesc în mările îndepărtate ale sudului și arată de parcă ar purta un soi stupid de haine pompoase.

– Știu ce sunt, milord, răspunse imperturbabil valetul ducelui, care fusese însărcinat să îl ajute pe oaspetele de onoare. Arată foarte frumos pentru o pasăre, așa cum și dumneavoastră arătați foarte bine în haine de gentleman.

– Îți mulțumesc pentru eforturi. Am să încerc să nu te fac de râs.

Hubble înclină capul, apoi se retrase să vadă dacă Ashburton mai avea nevoie de ajutor. Vrând s-o vadă pe Alex, Gavin luă o cutie de bijuterii şi bătu la uşa soţiei lui ca să o anunţe că urma să intre.

Alex se privea şi ea în oglindă.

– Este prea târziu să fugim în America şi să evităm balul?

– Mi-e teamă că da.

Ea se întoarse de la oglindă, iar lui i se tăie respiraţia, ca şi cum l-ar fi străpuns o lance. Rochia modernă, din mătase albastră, se deschidea peste o jupă din brocart alb, cu un corset strâmt care îi sublinia silueta minunată şi un decolteu ameţitor. Părul negru era prins cu dibăcie şi împodobit cu flori delicate din sera casei Ashburton. Cu greu îşi putea aminti de femeia disperată, slabă, pe care o întâlnise în Maduri.

Privirea ei era la fel de aprobatoare.

– Arăţi foarte bine, Gavin. Conte din cap până-n picioare, oricât ţi-ar displăcea acest gând.

– Iar tu eşti sclipitoare.

Ea se uită în altă parte.

– Sclipitoare? Ciudat. Credeam că S-ul asociat cu mine vine de la sclavă, de la stricată, scandal, silă sau de la orice alt însemn al trecutului meu nenorocit.

Ar fi trebuit să înţeleagă cât avea s-o apese trecutul în această seară. La acest bal avea să înfrunte societatea în care fusese crescută, ştiind că ceea ce suferise urma să-i facă pe cei din jur s-o privească cu milă, dezgust sau dispreţ, dacă ar fi aflat adevărul.

– S vine de la Seabourne. Nimeni nu trebuie să ştie mai mult.

Cedă tentaţiei şi o sărută uşor, fiindcă nu era momentul pentru ceva mai mult. Buzele ei erau reci, iar mâinile îi îngheţaseră.

– Dacă află cineva ce ţi s-a întâmplat, naiba să-l ia. Nu ai de ce să îţi fie ruşine.

Alex zâmbi şovăielnic.

– Şi Dumnezeu să-l păzească pe cel care va îndrăzni să-ţi stârnească instinctele protectoare fiind nepoliticos

cu mine. Îţi mulţumesc, Gavin. Pentru mine înseamnă foarte mult faptul că ştii totul şi încă mă priveşti în ochi.

Şi-ar fi putut petrece tot restul serii privind în ochii aceia albaştri, minunat de sinceri şi de vulnerabili.

– Recunoştinţa e reciprocă. Ştim atât de multe unul despre altul, încât căsătoria a fost singura soluţie.

Ea râse.

– Atunci soarta a fost bună cu noi. Mă duc în camera de lecţii să le arăt fetelor rochia mea. Vrei să vii?

– Da, dar mai întâi vreau să îţi ofer astea, spuse el întinzându-i cutia de bijuterii. Am cumpărat pietrele în Ceylon în ziua de dinainte să ne căsătorim şi le-am montat aici. Un cadou de nuntă întârziat.

Alex tresări de uimire atunci când deschise cutia şi văzu colierul, cerceii şi brăţara cu safire strălucitoare.

– Sunt superbe! Nu... nu ştiu ce să spun.

– Dacă vrei să spui cumva că nu le meriţi, te aşteaptă o bătaie, spuse el scoţând colierul din cutie. Ţi-ar plăcea să îl porţi în seara asta?

– Mă cunoşti prea bine, răspunse ea zâmbind în timp ce desfăcea colierul de perle pe care i-l împrumutase mama ei. Te rog. Vin de minune cu rochia asta.

– Le-am ales ca să se asorteze cu ochii tăi, deşi nici un safir nu are acea nuanţă de verde, explică el ducându-se în spatele ei ca să îi prindă colierul, apoi odihnindu-şi mâinile pe umerii ei goi. Bobocii de trandafir din părul tău sunt delicioşi, la fel ca tine, adăugă apăsându-şi buzele pe gâtul ei, deasupra pietrelor preţioase.

Ea se înfioră şi nu de repulsie.

– Ai darul de a face o femeie să se simtă frumoasă, Gavin.

– Spun doar adevărul, făcu el luând-o de braţ. Acum să le uimim pe fete înainte să înceapă partea cea grea a serii.

Urcară la etajul superior, unde verişoarele se delectau cu o parte dintre delicatesele care aveau să fie servite şi la cina de mai târziu. Fetele îşi părăsiră plăcintele cu homar şi tartele cu brânză ca să îşi admire vizitatorii.

– Arăţi ca o zână, mami! exclamă Katie.

Alex râse.

– Mă bucur că crezi asta, dar peste zece ani o să mă eclipsezi.

– Niciodată; spuse Anne Kenyon, sora vitregă a lui Alex. Fiindcă eşti blondă, o să semeni şi mai mult cu o zână, Katie. Cam ca mătuşa Rosalind.

– Dar mama a fost actriţă, asta e mult mai interesant decât o zână, spuse ferm Lady Maria.

Fetele începură o discuţie aprinsă despre meritele zânelor, prinţeselor şi actriţelor, aşa că Alex îşi sărută fiica şi coborâră la bal. Chiar înainte să îşi facă apariţia în public, Alex se opri crispată, ca şi cum s-ar fi gândit din nou să fugă.

– La atac, draga mea.

– Soldaţii care atacă primii mor în mod inevitabil.

Îşi dori ca ea să nu-i fi interpretat cuvintele atât de literal.

– Cred că ţi-e teamă de cât te-ai schimbat mai mult decât ţi-e teamă de ceilalţi oaspeţi. N-o să fie atât de rău pe cât te aştepţi.

Ea îşi umezi buzele cu limba.

– Colonelul mi-a spus odată că evenimentele pe care vrei să le eviţi cel mai mult nu ies niciodată la fel de rău cum ai crede.

– Se poate să greşim şi eu, şi el? întrebă Gavin.

– Să sperăm că nu.

Cu capul sus, Alex intră în sala de bal.

Din fericire, la primire erau puţine şanse de a discuta mai mult decât simple politeţuri. Oamenii se uitau cu curiozitate la Gavin, exprimându-şi ocazional compasiunea cu privire la pierderea bunicului său. Unii erau interesaţi de orientările sale politice, iar un viconte bătrân îl întrebă direct dacă era conservator sau democrat. Gavin evită întrebarea, fiindcă un răspuns sincer despre convingerile sale i-ar fi provocat bărbatului un atac de apoplexie.

Philip Elliott sosi devreme.

– Mă bucur că aţi venit în seara asta, spuse Gavin.

– Nu trebuie să-i lăsăm pe şacali să vadă sângele, răspunse tânărul ridicând din sprâncene.

Ironia delicată sugera că Philip depăşise şocul şi îşi revenea. Avea să supravieţuiască. Dar era mare păcat că nu se dedicase navigaţiei sau altei profesii utile atunci când era mai tânăr. Ar fi fost foarte potrivit pentru o muncă cinstită, se gândi Gavin, dându-şi încă o dată seama de mentalitatea lui americană. În Marea Britanie, a fi un gentleman era considerată o slujbă cu normă întreagă.

Alături de el, Alex saluta persoane care îi cunoşteau bine familia. Multe dintre acestea o cunoscuseră când era mică. Îngropase toate urmele neliniştilor de mai devreme şi era un simbol al farmecului şi al graţiei. Era fiica mamei ei şi era contesă într-o măsură mult mai mare decât era el conte.

Pentru Gavin, surpriza cea mai plăcută fu un bărbat deşirat, între două vârste, cu o licărire satirică în ochi.

– Eu sunt Markland, spuse el cu un accent american aproape imperceptibil. Bun venit în Camera Lorzilor, avem nevoie de mai mulţi colonialişti radicali.

Gavin îi strânse mâna.

– De unde ştiţi că sunt colonialist radical?

Markland chicoti.

– Soţia mea e soră geamănă cu soţia unuia dintre prietenii apropiaţi ai socrului dumitale. La nivelurile cele mai înalte, Londra e la fel de mică precum Bostonul. Poate că ai auzit de mine acolo cu numele meu adevărat, Jason Travers.

– Sigur că da! exclamă Gavin. Lucrăm în acelaşi domeniu. Sunteţi o legendă în lumea transporturilor din Boston: contele yankeu.

– Ai binecuvântarea mea să porţi tu porecla asta. Îmi conduc compania de la Liverpool şi îmi voi trimite fiii la Colegiul Harvard, ca să fie corupţi de ideile americane radicale, spuse Markland devenind serios. Mişcarea reformatoare înregistrează progrese şi aici: emanciparea catolică, eliminarea celor mai grave abuzuri

în ceea ce privește votul, legi împotriva exploatării copiilor în fabrici. Ne vei fi alături în aceste probleme, nu-i așa?

– Sigur că da. Cine nu ar fi?

– Ai fi surprins câți oameni nu reușesc să vadă mai departe de lungul propriului nas egoist. Dar, pas cu pas, democrația și compasiunea își croiesc drum chiar și aici.

Gavin zâmbi.

– Chiar mă faceți să aștept cu interes intrarea în Camera Lorzilor. Poate că voi putea fi de folos acolo.

– Vei putea. Vei fi. Și dacă simți vreodată nevoia să discuți cu alt american care a intrat de destule ori în conflict cu societatea britanică, poți apela la mine. Poți să îți afurisești tranzacțiile cu Compania Indiilor de Est, iar eu îți voi povesti despre vremurile petrecute în închisoarea de pe Tamisa. Îndreptându-se către Alex, Markland spuse: Și de ce nu ne-ai vizitat încă pe mine și pe Kira, copil neastâmpărat?

– Unchiule Jason! se aruncă Alex în brațele bărbatului, îmbrățișându-l cu entuziasm. Mă bucur tare mult să te văd. Unde e mătușa Kira?

– Nu se simte prea bine, așa că a rămas acasă, dar mi-a dat ordine stricte să te invit la un ceai săptămâna viitoare.

Gavin zâmbi pe jumătate, având o nouă dovadă că Alex avea legături cu cea mai mare parte a nobililor din Anglia, fie prin rudenie, fie prin îndelungate prietenii de familie. Cel puțin doi foști pretendenți o salutară cu căldură înainte de a-și prezenta soțiile. Atmosfera era foarte amiabilă, așteptările fuseseră mai rele decât realitatea.

Primirea se apropia de sfârșit când Gavin se întoarse către următorul oaspete și se trezi nas în nas cu Sir Barton Pierce. Înalt și solid, Pierce înflorise în Londra, iar greutatea îi crescuse proporțional cu îngâmfarea. Întinzând mâna, spuse mieros:

– O plăcere să vă cunosc, Lord Seabourne. Voiam să discut cu dumneavoastră...

Apoi înlemni, dându-şi seama pe cine saluta.

Gavin îi strânse mâna cu politeţe exagerată.

– Mă bucur că ai reuşit să ajungi, Pierce. Sau preferi să-ţi spun Sir Barton?

– Cum naiba ai ajuns să fii contele de Seabourne? izbucni Pierce, cu şoc şi furie în ochii palizi.

– Aşa cum se obişnuieşte. Contele anterior, bunicul meu, a murit, jubilă Gavin. Au fost unele dubii cu privire la existenţa mea, dar acum s-a rezolvat totul.

– Acum că eşti lord, îşi reveni Pierce, nu ar trebui să îţi murdăreşti mâinile cu negoţul. Aş fi bucuros să cumpăr Casa Elliott, la un preţ corect.

Gavin râse.

– Nu e de vânzare. Mai e un conte yankeu care şi-a păstrat afacerea de transporturi şi nu văd de ce n-aş putea face şi eu acelaşi lucru. Apoi, întorcându-se către femeia de lângă bărbatul celălalt: Doamna este Lady Pierce? Am auzit că ai găsit o soţie frumoasă în călătoriile tale, dar zvonurile erau mic copil pe lângă realitate.

Din acest punct de vedere, era sincer. Lady Pierce era o blondă firavă, minunat de frumoasă, cu un chip şi o siluetă perfecte. Îi întinse mâna cu un zâmbet studiat.

– Sunteţi prea amabil. Înţeleg că dumneavoastră sunteţi motivul pentru care am fost invitaţi în casa Ashburton? Întotdeauna am vrut să-i cunosc pe duce şi pe ducesă.

Ca să poată profita de ei, fără îndoială. Sub aparenţa angelică a femeii, Gavin simţi o aviditate extremă. Şi ea, şi Barton Pierce erau ambiţioşi şi lacomi şi făcuseră unul dintre cele mai vechi târguri care se regăseau într-o căsătorie: frumuseţea în schimbul averii.

În timp ce Gavin se înclina să îi sărute mâna, Alex spuse cu răceală:

– Frederica, ce surpriză.

Lady Pierce se încordă, la fel de şocată ca soţul ei atunci când îl identificase pe Gavin.

– Alexandra! Chiar că e o surpriză.

Cele două femei își zâmbiră fals. Gavin își aminti că Alex vorbise de o frumusețe cu limba ascuțită, pe nume Frederica. Ea trebuia să fie.

– Suntem vechi cunoștințe din Sydney, dar nu ne-am mai văzut de când Barton m-a luat pe sus și m-a adus înapoi în Anglia, făcu Frederica Pierce privind cu coada ochiului către Gavin. Te-ai descurcat tare bine, draga mea, adăugă ea, pe un ton care voia să sugereze că era un miracol faptul că vreun bărbat voise să se căsătorească cu Alex.

– Frederica era cea mai frumoasă femeie din New South Wales, îi explică Alex lui Gavin. A fost doliu în masă când s-a măritat și a plecat din Sydney. Uitasem numele noului tău soț. S-au întâmplat multe de atunci.

Expresia Fredericăi Pierce se schimbă.

– Așa am auzit și eu. Unul dintre căpitanii lui Barton a ajuns recent la Londra cu o istorisire formidabilă. Chiar ai ajuns sclavă în Indii și ai fost vândută haremului unui sultan din Borneo pentru greutatea ta în aur, draga mea?

Alex se albi la față. Gavin îi acoperi tăcerea șocată cu un râset.

– Istorisirile călătorilor sunt întotdeauna mult mai dramatice decât adevărul. Poate că ar trebui să lași povestea să se răspândească, fiindcă e atât de romantică. Ne-a făcut mare plăcere să reîntâlnim vechi prieteni, adăugă el așezându-și o mână pe talia lui Alex, dar, fiindcă ne-am încheiat îndatoririle aici, nu aș vrea să ratez un vals cu soția mea. A fost o plăcere să vă cunosc, Lady Pierce, se înclină el înainte de a se retrage împreună cu Alex.

Muzica începuse deja, așa că Gavin începu să valseze cu Alexandra de îndată ce ajunseră pe ringul de dans.

– M-am gândit că e mai bine să te iau de acolo înainte să comiți vreo crimă.

Alex respiră adânc.

– Dintre toate persoanele din Londra, ea trebuia să afle ce mi s-a întâmplat! Frederica e o femeie groaznică.

Deși e adevărat că bărbații au fost tare afectați când s-a măritat și a plecat din colonie, femeile au fost foarte ușurate. E persoana cea mai rece și egoistă pe care am cunoscut-o vreodată și nu va avea nici o reținere să mă distrugă și să își bată joc de mine.

– Soțul ei are legături în Orient, dar nu sunt foarte exacte. Nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat și nici nu va ști.

– Și dacă vreun membru al echipajului *Helenei* se îmbată într-o tavernă din port și povestește totul? întrebă Alex, cu chipul extraordinar de palid.

– Chiar dacă s-ar întâmpla asta, numai eu și Suryo știm totul, iar noi nu spunem nimănui. Iar dacă s-ar afla adevărul, ce ar conta? adăugă el cu voce blândă. Frederica Pierce nu îți poate face rău. Ai prieteni și rude puternice și fidele. În comparație, ea e un nimeni.

– Și fiindcă nu pot face nimic în privința ei, nu ar trebui nici să mă îngrijorez, se forță Alex să se relaxeze. Fiindcă femeile o urăsc întotdeauna, presupun că n-o vor lua în serios. Bărbații, însă, iau ca literă de lege tot ceea ce spune.

– Nu toți bărbații, crede-mă, orice bărbat cu scaun la cap va păstra distanța. Are farmecul letal al unei văduve negre, râse Gavin. Ar trebui să ne bucurăm pentru acest cuplu cum nu se poate mai nimerit.

Alex reuși și ea să zâmbească.

– Nu mai e nevoie să îi plătești vreo poliță lui Pierce. Frederica e o pedeapsă suficientă.

Nu era chiar așa, dar cel puțin Gavin nu trebuia să își facă griji că avea să facă rău vreunei rude nevinovate de-a lui Pierce. Frumoasa Frederica nu era nevinovată nici pe departe.

capitolul 26

Când încheiară valsul, Alex își revenise în fire, așa că se despărțiră, ca să poată întreține oaspeții. Gavin savura un dans tradițional cu soacra lui când observă

că Pierce discuta cu Philip, iar în interacţiunea lor se ghicea o tensiune care îl alarmă.

Dansul luă sfârşit şi o conduse pe Catherine înapoi la Lord Michael. Chiar şi după aproape douăzeci de ani, dansau împreună din două în două melodii, ceea ce lui Gavin i se păru înduioşător şi romantic. Oare peste douăzeci de ani el şi Alex aveau să fie tot aşa sau nu aveau să reuşească să creeze o legătură mai adâncă şi urmau să se izoleze unul de celălalt?

Nevrând să se gândească prea departe, încercă să-şi facă drum prin aglomeraţie. Când ajunse la vărul lui, Pierce plecase, iar Philip se uita încruntat către dansatori.

– Văd că îl cunoaşteţi pe Barton Pierce, spuse Gavin inofensiv. A fost uimit să mă vadă aici, fiindcă ne-am cunoscut în Orient.

– Sincerele mele regrete, spuse Philip tăios. N-am cunoscut un vierme mai demn de dispreţ. Acum că nu mai sunt conte, a devenit din cale-afară de obraznic. Probabil pe dumneavoastră v-a linguşit în toate felurile.

– Dimpotrivă. N-am fost niciodată prieteni, răspunse Gavin, dându-şi seama că situaţia stătea, de fapt, mult mai rău. Aveţi afaceri cu el? Dacă da, sper că aţi ţinut bine de bani.

– Nu chiar, ezită Philip. Presupun că trebuie să vă spun fiindcă, dintr-un punct de vedere, sunteţi afectat. I-am promis că îl voi recomanda pentru locul din parlament ce revine familiei Seabourne, iar districtul e suficient de demodat încât susţinerea contelui să garanteze alegerea. Acum e tare mâhnit fiindcă nu mă mai pot ţine de promisiune.

Iar Pierce ştia foarte bine că noul conte nu avea să dea curs unui asemenea acord. Citind printre rânduri, Gavin spuse:

– Şi-a exprimat recunoştinţa în avans cu cadouri sau împrumuturi şi acum le cere înapoi?

– Şi dacă ar fi făcut-o? ripostă Philip furios şi defensiv. E suficient de competent încât să devină membru al parlamentului. Nu am văzut nimic rău în a-l susţine.

Gavin încercă să se abțină.

– Se prezintă bine, dar e o persoană lipsită de scrupule. Nu e un om pe care l-aș alege să contribuie la conducerea țării. Dacă îi datorați bani, vă voi împrumuta suficient încât să vă plătiți datoriile față de el, în condiții mult mai bune decât ce v-a oferit.

Philip se înroși de furie.

– Cu ce drept îmi spuneți cum să-mi conduc afacerile? Poate sunteți capul familiei Elliott, dar nu aveți nici o autoritate asupra mea.

Dându-și seama că nu gestiona bine situația, Gavin se retrase:

– Îmi cer scuze. Sigur că nu am nici o autoritate. Am vrut să spun că Pierce poate fi dificil. Dacă aveți nevoie de ajutor...

– Foarte frumos din partea dumneavoastră, vere, dar nu am nevoie de nici un ajutor, nici acum, nici altădată. Cu permisiunea dumneavoastră, se retrase Philip, șuierând ca o pisică nervoasă.

Abătut, Gavin se uită după el sperând că nu reușise să creeze o alianță între cei doi bărbați care îl urau.

Făcându-și vânt cu un evantai chinezesc de fildeș, Troth remarcă:

– Acum pari mult mai fericită decât atunci când a început balul.

Alex zâmbi.

– Mi-era teamă să nu mă fi schimbat prea mult, astfel încât să-și dea toată lumea seama dintr-o privire. Dar chiar dacă nu mai semăn deloc cu fata care a plecat din Londra, toată lumea a fost atât de drăguță încât nici nu-mi mai amintesc de ce eram nervoasă.

– Poate te îngrijorezi prea mult pentru ce crede lumea. Eu mi-am găsit libertatea când am urmat sfatul soțului meu și nu mi-a mai păsat de părerile altora. Fiindcă nu voi fi niciodată o englezoaică adevărată, pot să plec capul și să sper că nu voi ofensa pe nimeni sau pot să îi privesc cu dispreț pe cei care îmi vor răul, considerându-i niște țărani înguști la mine, râse Troth.

Aşa că am procedat după a doua metodă şi am constatat că Kyle avea dreptate. Acum sunt considerată o mare frumuseţe şi o gazdă excelentă, numai fiindcă nu îmi pasă. E ironia cea mai delicioasă.

– Întotdeauna m-am considerat independentă şi oarecum rebelă, dar cred că ai dreptate, spuse Alex încet. Chiar mă îngrijorez pentru ceea ce cred ceilalţi.

Era foarte liberă atunci când nu era decât o fetiţă curajoasă, în Spania, dar adolescenţa petrecută în circumstanţe mai convenţionale o făcuse să devină mai precaută. Nu voise să îi facă de râs pe mama ei sau pe colonel.

Când îşi făcuse pentru prima dată apariţia în societate, avusese parte de momente jenante, când fusese prea impetuoasă sau prea directă. Chiar dacă părinţii ei erau îngăduitori cu astfel de defecte, în timp îşi tăiase propriile aripi. Învăţase cât de departe putea merge, astfel încât să fie considerată spirituală, nu sălbatică. De obicei reuşea să găsească un echilibru, dar nu întotdeauna.

Unul dintre motivele pentru care alesese să meargă cu Edmund, în Australia, era acela că nu avea să-şi mai facă griji pentru vreun pas greşit. Găsise, în schimb, o societate încorsetată în dogme, unde trebuia să fie mereu atentă să nu-şi facă soţul de râs. Chiar şi după ce aflase de amanta lui, făcuse tot posibilul să fie o soţie virtuoasă.

Totuşi, în pofida încercărilor ei de a se comporta ireproşabil, pe drumul spre casă fusese distrusă din punct de vedere social, deşi nu din vina ei. Sosise momentul să nu se mai îngrijoreze pentru aspecte pe care nu le putea controla.

– Mi-ai dat o temă de gândire interesantă. Am să încerc să-mi pese mai puţin de ce crede lumea.

– Ca elevă la *tai chi* şi *wing chun*, te afli deja pe drumul către o excentricitate independentă, spuse Troth cu un zâmbet. Cu cât te simţi mai puternică, cu atât e mai uşor de ignorat ce spun ceilalţi.

Dacă refuza să își facă griji cu privire la gura lumii, avea să scape de o parte dintre temeri, iar asta însemna și că aveau să dispară măcar unele dintre barierele față de soțul ei. Se uită în sală și îl găsi ușor, datorită înălțimii lui. Vorbea cu două femei mai în vârstă care îl priveau fermecate. Era atât de frumos încât i se tăia respirația. Și era al ei. Simți un val de dorință, urmat de mirarea că putea să reacționeze atât de puternic. În mod cert dorința începea să se diferențieze de teamă...

– Alexandra?

Se întoarse și văzu un alt fost pretendent din timpul sezonului în care fusese prezentată la Londra, într-o uniformă stacojie.

– Mark! Văd că ești maior acum. Bravo! O cunoști pe prietena mea, Lady Wrexham? Troth, maiorul Coldwell e un vechi prieten.

Troth și Mark se salutară, dar toată atenția lui era îndreptată către Alex.

– Dansezi cu mine, Alexandra? Am așteptat doisprezece ani după un alt vals.

– Sigur că da.

Îi oferi mâna cu un zâmbet și păși pe ringul de dans. Mark se maturizase frumos. Era numai cu un an mai în vârstă ca ea, iar pe vremea acelui sezon social de demult nu era decât un soldat costeliv, care o adora peste măsură. Acum se împlinise și avea atitudinea poruncitoare a unui ofițer cu experiență. Fusese oarecum tentată atunci când o ceruse în căsătorie – era flatant să se știe adorată –, dar nu era decât un băiețel prin comparație cu Edmund și, în plus, regimentul lui era în Anglia.

– Mă bucur tare mult să te revăd. Ce ai făcut în toți acești ani, în afară că ai avansat? Te-ai căsătorit? Ai devenit erou?

– Nici una, nici alta. Viața ta a fost mult mai aventuroasă. Mi-a părut rău să aflu de moartea soțului tău și mai rău mi-a părut când am aflat că te-ai recăsătorit. Aș fi vrut să aștepți până la întoarcerea în Anglia,

ca să am şi eu o şansă. Ce ghinion cumplit, adăugă el cu voce joasă, să te pierd de două ori!

Stingherită de intensitatea lui, ea spuse:

– Nu poţi pierde ceea ce nu ai avut niciodată. Au trecut mulţi ani şi ne-am schimbat amândoi.

– Anii doar te-au făcut să devii şi mai frumoasă. Întotdeauna ai fost idealul meu de graţie şi farmec feminin. Încă eşti. Şi încă te iubesc, mai spuse în şoaptă.

Mai mult ca sigur, timp de ani de zile construise un piedestal pentru o femeie care exista doar în mintea lui romantică.

– Sunt onorată de atenţie ta, dar cred că în curând îţi vei da seama că nu corespund idealului tău, Mark. Niciodată n-am făcut-o.

El zâmbi la ea cu afecţiune.

– Şi modestă, şi frumoasă.

Întotdeauna fusese aşa de visător? Da, decise ea, chiar aşa fusese, dar la un tânăr de nouăsprezece ani părea mai normal.

– L-ai cunoscut pe soţul meu? Dacă nu, să te prezint.

Maiorul se schimbă la faţă.

– Dacă m-ai fi chemat, aş venit la Sydney să vă conduc acasă pe tine şi pe fiica ta. Te-aş fi protejat de ororile care s-au întâmplat în Indii.

O cuprinse un fior rece. Frederica Pierce îşi răspândea cu repeziciune minciunile, dacă Mark aflase deja ce nenorocire o lovise în Orient. Amintindu-şi că nu trebuia să-i pese, spuse cu nonşalanţă:

– Să nu crezi tot ce auzi. Nu prea e mare adevăr în poveştile astea.

– Nu ai fost obligată să te măriţi cu un negustor ca să-ţi salvezi numele! De-ai fi aşteptat, Alexandra! Ţi-aş fi oferit numele meu, oricât de dezonorată ai fi fost.

Şocată şi deopotrivă iritată, ea spuse cu răceală:

– Nu am fost obligată să mă mărit cu un negustor, ci am avut norocul incredibil de a găsi cel mai bun şi cel mai curajos soţ pe care l-ar putea dori o femeie. Cât despre dezonorare, se forţă să râdă, chiar n-ar trebui să dai crezare tuturor zvonurilor.

– Îmi pare rău, spuse el repede. Desigur, eşti prea decentă ca să nu îi fii loială soţului tău. Doar dacă lucrurile ar fi stat altfel!

– *Doar dacă* sunt cuvintele cele mai inutile de pe lumea asta, domnule maior Colwell, zâmbi ea, fiindcă muzica se încheiase. Mă bucur că ai reuşit să ajungi. Sper să te simţi bine. Acum te rog să mă scuzi...

El nu îi dădu drumul.

– Iartă-mă, Alexandra! Te-am jignit şi e ultimul lucru de pe lume pe care aş vrea să-l fac.

Se întrebă dacă nu cumva avea nevoie de o mişcare de luptă ca să scape şi fu uşurată când Gavin apăru lângă ea.

– Cred că dansul de deschidere a cinei ne aparţine, nu-i aşa, draga mea? Apoi îşi întoarse privirea către maior. Nu cred că ne-am cunoscut, domnule maior. Seabourne. Sunteţi tot un vechi prieten de-al soţiei mele?

Pentru o clipă, Alex se întrebă dacă Mark avea să facă ceva melodramatic, dar era prea bine-crescut pentru asta. Luă mâna pe care i-o întinsese Gavin:

– Mark Colwell. După cum aţi presupus, eu şi Alexandra eram... buni prieteni înainte să plece în Orient, spuse el, vrând să fie dispreţuitor, dar nereuşind să nu se lase impresionat de prezenţa calmă a lui Gavin. Londra e mai bogată acum că s-a întors.

– Într-adevăr, făcu Gavin luând-o pe Alex de braţ cu un gest lejer, dar posesiv. Draga mea, circulă nişte zvonuri de neînchipuit. Preferatul meu e acela potrivit căruia ai fost declarată zeiţa unui trib primitiv din Noua Guinee.

Alex reuşi să râdă.

– Asta ai auzit şi tu, Mark? De-ar fi adevărat! Mereu am vrut să fiu regină, dar zeiţă e şi mai bine!

„Mult mai bine decât sclavă", se mai gândi ea.

Mark se îmbujoră puţin.

– Sunt foarte sigur că ai fi o regină splendidă. Mi-a părut bine, Seabourne. Sper că ne vom revedea curând, Alexandra, adăugă el ridicându-i mâna liberă şi sărutând-o.

După ce maiorul se îndepărtă de ei, Alex răsuflă uşurată:

– Mulţumesc că m-ai salvat, Gavin. Mark a petrecut doisprezece ani transformându-mă într-un ideal romantic. Insuportabil.

– De fapt, am venit ca să-l salvez pe el, spuse Gavin conducând-o către salonul pentru cină. Păreai gata să exersezi *wing chun* pe el.

– Nu chiar, dar peste alte cinci minute poate că aş fi făcut-o, recunoscu ea.

Însă încă era încordată atunci când se aşezară la masă. Una era să spună că nu-i păsa ce credeau oamenii despre ea, însă era cu totul altceva chiar să simtă asta.

– Cred că a ieşit foarte bine, oftă fericită ducesa de Ashburton în timp ce se retrăgeau ultimii oaspeţi.

Lumea pleca mai devreme decât la majoritatea balurilor, însă ducesa se pricepea de minune să îi facă să se retragă atunci când avea ea chef.

– Chiar aşa a şi fost. Mulţumesc foarte mult, mătuşă Rosalind. Alex îşi îmbrăţişă mătuşa şi unchiul, iar apoi îl luă pe Gavin de braţ şi urcară în camerele lor.

Ca oaspeţi de onoare, trebuiseră să rămână până la sfârşit. Părinţii ei se retrăseseră discret cu o oră mai devreme.

Era foarte conştientă de puterea braţului lui, de protecţia tăcută pe care i-o oferise toată seara, chiar dacă fusese la fel de emoţionat ca ea pentru acest bal. Gavin ezită atunci când ajunseră la uşa ei, însă ea îl trase înăuntru. Cu uşa închisă, i se aruncă în braţe, vrând consolarea caldă a unei îmbrăţişări.

– Mă bucur că s-a terminat. Am supravieţuit amândoi. Ai fost un mare succes, milord.

– Am fost tolerat fiindcă, prin căsătorie, sunt înrudit cu atâtea familii de viţă nobilă, spuse el mângâind-o pe spate, reuşind s-o relaxeze şi s-o revigoreze. Cred că eşti extenuată după atâtea dansuri.

– Sunt pregătită să dorm ore în șir, oftă ea, mâhnindu-se. Cred că Frederica Pierce și-a petrecut seara răspândind zvonuri. Încerc să nu-mi pese.

– În curând vor fi atâtea povești contradictorii, încât toate vor părea false. Peste o săptămână se va spune că ai fost aleasă amiralul unei flote de pirați din China.

– Mai bine decât adevărul nenorocit, făcu ea îngropându-și fața în umărul lui și întrebându-se dacă îndrăznea să îi spună ce avea în minte.

Gavin îi masă ușor ceafa, iar mușchii încordați se relaxară.

– S-a întâmplat ceva?

Se gândi la ce îi spusese mama ei. Riscă-ți mândria. Riscă-ți inima. Riscă-ți visele.

– Încerc să mă hotărăsc cum să te invit să rămâi aici în noaptea asta, fără să pară că... că te invit pentru mai mult de-atât.

– Cred că tocmai ai făcut-o, zâmbi el. În America există un obicei care se numește „interacțiune". Deoarece călătoriile durau foarte mult, cuplurile încă necăsătorite își petreceau noaptea în același pat, dar persoanele erau despărțite de o scândură sau de pături.

– Și aceste cupluri tinere reușeau să fie cuminți? întrebă ea uimită.

– De obicei. Nu întotdeauna. Dar noi suntem adulți. Putem fi cât de cuminți ne dorim.

– Că bine spui. Foarte bine, să interacționăm. Aproape, dar nu prea aproape. Poți să îmi desfaci rochia? întrebă ea întorcându-se cu spatele. Sunt prea obosită ca să mă descurc singură.

El făcu ceea ce i se cerea, găsind cu dibăcie șireturile și copcile ascunse. Era intim și senzual ca un bărbat să o ajute să se dezbrace la finalul unei zile lungi. Și puțin alarmant.

– Am să mă pregătesc de culcare. Până vii tu, probabil o să adorm deja.

El îi sărută ceafa.

– Iar eu o să adorm peste cinci minute.

După ce el se retrase în camera lui, ea se dezbrăcă repede şi îşi luă o cămaşă de noapte din muselină moale, brodată, apoi îşi perie părul astfel încât să îl poată împleti. Voia să fie deja în pat şi să pară că doarme atunci când avea să se întoarcă el, fiindcă dorinţa de a dormi împreună era doar puţin mai mare decât neliniştea pe care i-o provoca această situaţie.

Abia se băgase sub pături şi închisese ochii, când el se întoarse în tăcere. Stinse lumina şi se urcă în pat, iar salteaua se lăsă în jos sub greutatea lui. Ea se crispă, apoi se relaxă când îşi dădu seama că îi despărţeau un cearşaf şi o pătură.

Întorcându-se pe o parte, el îi înconjură talia cu braţul.

– Faci pe oposumul?

Nu mai putea să se prefacă că dormea.

– Ce înseamnă asta?

– Oposumul trăieşte în America de Sud. Gândeşte-te la un şobolan mare cât o pisică.

Ea se cutremură.

– Chiar trebuie? Nu sufăr şobolanii.

– Bine, atunci gândeşte-te la un rozător gri, cu o coadă lungă, care poate să se cţere în copaci. Când un oposum se simte ameninţat, se face covrig şi se preface mort, sperând că animalul celălalt va pleca şi va căuta o masă mai vie.

Alex râse zgomotos.

– Deci eu mă prefac că sunt un şobolan şi tu eşti o ameninţare?

– Aşa se pare.

Simţind regretul din vocea lui, ea spuse:

– Ştii că nu are legătură cu tine, nu-i aşa?

– Da, ştiu.

Dar în vocea lui încă se simţea nostalgie. Alex se ghemui mai aproape de el, savurându-i căldura şi afecţiunea. Muşchii obosiţi de la dans o dureau mai puţin în prezenţa lui, iar greutatea braţului ce o înconjura nu îi provoca nici un fel de nelinişte. Fiindcă îi era mai uşor să vorbească în întuneric, spuse:

– Pe jumătate, mi-e teamă să fiu captivă. Pe cealaltă jumătate... mi-e teamă că îmi este invadat corpul.

– Asta lasă puțin spațiu de manevră, spuse el cuprinzându-i un sân cu mâna, apoi mișcându-și palma încet, frecându-i ușor sfârcul prin materialul subțire.

– E bine, șopti ea. Dar te avertizez, sunt prea obosită ca să reacționez.

– Și eu, făcu Gavin mângâindu-i în continuare sânii alene, ca și cum ar fi mângâiat o pisică.

Alex își dădu seama că era mai puțin obosită decât crezuse. Mângâierile lui îi trezeau în mod surprinzător alte părți ale corpului. Se apropie și mai mult.

Mâna lui coborî și găsi repede locul în care căldura îndepărta toate urmele de oboseală. Începu să gâfâie atunci când îi dădu la o parte cămașa de noapte și degetele lui puternice, pricepute îi atinseră carnea umedă și fierbinte. Puțin mai jos... da, acolo.

De data asta recunoscu tensiunea crescândă, felul în care senzațiile îi invadau corpul. De data asta nu mai rezistă urgenței furioase care îi dizolva gândurile și o făcu să se zbuciume sub mâna lui, respirând întretăiat.

– O, Doamne, spuse ea cu voce slabă când reuși să vorbească. Și credeam că sunt obosită. Acum nici nu mai pot să mă mișc.

El chicoti, odihnindu-și mâna pe pielea ei fină.

– Somn ușor, scumpa mea soție.

Oricât și-ar fi dorit să se întoarcă cu spatele și să adoarmă, Alex își dădu seama că el nu urma să aibă parte de un somn ușor. Își strecură mâna printre pături și își dădu seama că nu era liniștit nici pe departe. Confirmându-și bănuielile, îi ridică cămașa.

– Nu trebuie să faci asta, spuse el încordat.

– Știu, spuse ea după ce îndepărtă țesătura și atinse pielea caldă, mătăsoasă. Dar vreau, adăugă apăsând ușor.

El se înfioră.

– În ritmul ăsta, n-o să ai nevoie de prea mult timp.

Se sprijini într-un cot și se concentră pe a-l satisface așa cum și el o satisfăcuse pe ea. În mod interesant,

organul acela masculin, ferm, nu părea o armă atunci când el stătea întins pe spate, vulnerabil la orice ar fi vrut ea să facă. Pentru asta era nevoie de încredere din partea lui, așa cum și ea avusese încredere în el când o atinsese.

Mama ei avea dreptate: încrederea era piatra de temelie a unei căsătorii de succes. Pentru ea, capacitatea de a avea încredere într-un bărbat fusese distrusă atunci când devenise o victimă. Un obiect, nu o parteneră. Acum își reclădea încrederea treptat. Cel puțin, slavă Domnului, se măritase cu un bărbat demn de încredere.

El explodă cu un geamăt lung, răgușit, încleștându-și degetele în brațul ei în timp ce se zbătea sub mâna caldă. Alex era încântată că îi putea oferi o asemenea satisfacție. Se simțea mult mai bine decât se simțise vreodată în timp ce făcea dragoste în stilul obișnuit.

Profund mulțumită, ea se relaxă pe pernă, așezându-și o mână pe pieptul lui.

– Asta înseamnă să fim cât de cuminți ne dorim?

– Da, spuse el gutural. Și tu ești chiar foarte cuminte.

capitolul 27

Alex privi absentă pe fereastra salonului pentru micul dejun. Grădina casei din Berkeley Square era încețoșată în acea dimineață, iar florile de vară afișau frumusețea languroasă a unei picturi chinezești. Abia observă sosirea lui Gavin până ce el o sărută pe obraz.

– Gânduri grele? întrebă el.

– Nu chiar, se întoarse ea zâmbind. Ultimele săptămâni au fost ca un vis. În urmă cu un an mi se părea imposibil să revăd Anglia vreodată. Acum o am pe Katie, am o casă minunată, un soț nobil, făcu ea râzând când îl văzu strâmbându-se, și familia aproape. Nu-mi vine să cred cât noroc.

– În mare măsură, noi înşine ne facem norocul. Dacă n-ai fi refuzat să crezi că te aflai într-o situaţie fără speranţă, nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Avea dreptate: lupta pentru libertate o adusese într-un final într-un loc de unde putuse deveni liberă. Avea, însă, prea mult tact ca să pomenească preţul pe care încă îl plătea pentru încăpăţânarea ei. Dacă ar fi fost docilă, ar fi locuit în linişte la primul ei stăpân şi ar fi trăit, resemnată, o viaţă singuratică, dar confortabilă, într-un paradis tropical. Faptul că se luptase pentru viitorul ei o dusese la Bhudy, la violuri şi la cicatrici care mai aveau mult până să se vindece.

După prima noapte în care dormiseră împreună, ea şi Gavin continuaseră să împartă patul. Prezenţa lui caldă, fermă îi alungase cele mai grele coşmaruri şi îşi exploraseră cu plăcere trupurile până în noaptea nenorocită când ea ardea de dorinţă şi totul i se părea posibil.

Îl trăsese aproape de ea, sigură că de data asta totul avea să fie bine. În schimb, o cuprinsese panica şi i se încordase tot corpul, chiar dacă el îşi susţinuse singur greutatea şi nu o strivise de saltea. Îşi muşcase buzele până ce îi dăduse sângele, hotărâtă să îndure, aşa cum îndurase şi în Jocul Leului, dar el era prea atent ca să nu-i observe reacţia. Se ridicase, spunând repede că avea să aştepte până ce ea o să fie pregătită. Apoi plecase şi îşi petrecuse noaptea în patul propriu.

Îi era ruşine să recunoască, dar îi mulţumea pentru înţelegere. Episodul, însă, îi rănise pe amândoi şi de atunci nu mai împărţiseră patul. Teama de a nu eşua din nou într-un domeniu atât de intim, marcat de sentimente, era prea intensă şi mai uşor era să nu mai încerce deloc. Gavin fusese mai rănit ca ea. Pentru un bărbat care mai degrabă şi-ar fi tăiat o mână decât să facă rău unei femei trebuia să fie chinuitor să simtă că îşi teroriza soţia, deşi, raţional, ştia că reacţia ei nu avea nici o legătură cu el.

Totuşi, în viaţa de zi cu zi se descurcau foarte bine. Erau prieteni, aveau încredere unul în celălalt, iar vieţile

lor erau din ce în ce mai înlănțuite. Cu siguranță, în timp aveau să dispară și ultimele bariere...

Vocea lui îi întrerupse reveria.

– Ce faci astăzi?

– După ce o duc pe Katie la casa Ashburton pentru lecții, mă duc la Troth ca să facem altă lecție de *wing chun*. Mi-a zis că mă descurc foarte bine. Vom lua prânzul la casa Ashburton, iar apoi voi merge cu mama și cu mătușa la Hatchard's. Te interesează vreo carte în mod deosebit?

– Vezi dacă au cărți americane care ar putea să-mi placă.

Ea dădu din cap și traversă camera ca să toarne ceai pentru amândoi, întrebându-se cum să deschidă subiectul care îi umbla prin mine. De când era mică învățase că nu trebuie deschise subiecte problematice cu bărbații pe stomacul gol, așa că așteptă până ce amândoi terminară de mâncat și îl întrebă:

– Aș putea să-ți fiu de folos la birou în vreun fel? Acum că gospodăria e organizată și Katie e ocupată cu școala și cu verișoarele ei în cea mai mare parte a zilei, am mult timp la dispoziție. Nu vreau să-l petrec făcând cumpărături și vizite unor persoane care nu mă interesează.

Majoritatea soților englezi ar fi fost scandalizați. Gavin păru doar gânditor.

– Mi-ar fi de folos încă un funcționar, dar e o muncă destul de plictisitoare. Cât de multe știi despre administrarea unui domeniu?

– Destul de multe. Colonelului i se părea o corvoadă munca asta, era mult mai interesat de mine și de fabrici. Fiindcă mama era ocupată să facă copii și să aibă grijă de arendași, timp de mai mulți ani m-am ocupat de cea mai mare parte a activităților de zi cu zi pentru conacul Bryn, zâmbi ea nostalgică. Când m-am măritat, colonelul mi-a zis că pierde nu numai o fiică, ci și un administrator destoinic.

– Chiar mai bine decât speram, făcu Gavin mulțumit, rezemându-se de spătarul scaunului. De când demnitatea

de conte s-a abătut asupra capului meu şi aşa aglomerat, avocatul familiei Seabourne îmi trimite munţi de documente în legătură cu domeniul. Pur şi simplu nu am timp să mă ocup de ele cum trebuie şi să pun pe picioare şi noul birou al Casei Elliott. Ar fi o binecuvântare ca totul să fie supravegheat de o persoană pricepută şi în care să am încredere.

Alex se încruntă.

– Crezi că Finn te înşală?

– Nu, pare onest şi capabil, dar nu e bine să-i accept toate recomandările doar fiindcă eu sunt prea ocupat ca să aprofundez problema. Până în prezent, i-am urmat sugestiile şi mi-am promis că voi remedia situaţia atunci când voi avea timp, însă lucrurile mă îngrijorează. Crezi că te poţi ocupa de toate afacerile domeniului Seabourne?

– Sigur că da. Pot să am un birou la Casa Elliott? Aşa, dacă trebuie să semnezi sau să iei vreo hotărâre, vei fi chiar acolo. În plus, pot să învăţ mai multe despre afacerile cu transporturi.

– Perfect! Trebuie neapărat să ştii cu ce se ocupă Casa Elliott fiindcă, dacă mi se întâmplă ceva, pe mâinile tale va rămâne.

– Chiar ţi-ai lăsa afacerea pe mâinile unei femei? se miră ea.

– Cine s-ar pricepe mai bine? Eşti inteligentă, de încredere şi e în interesul tău să faci treaba bine, râse el. În plus, s-ar zgâria pe ochi toţi misoginii. O perspectivă irezistibilă.

Râse şi ea.

– Eşti un yankeu rebel până în măduva oaselor, dragul meu.

– Mulţumesc, răspunse el privind-o cald.

– Când putem vizita domeniul Seabourne? întrebă ea. Trebuie să-ţi cunoşti oamenii, să vezi în ce stare sunt proprietatea şi fermele arendaşilor şi să te ocupi de toate lucrurile care nu pot fi făcute de la distanţă.

– Philip a spus că pleacă până de Sfântul Mihail. Asta înseamnă la sfârşitul lui septembrie, nu-i aşa?

– 29 septembrie. De-abia aştept să văd domeniul. Îmi place că are ieşire la mare, aşa cum voiai tu. Poate după Sfântul Mihail putem să petrecem vreo două săptămâni acolo.

– E o idee bună. Casa Elliott ar trebui să meargă fără probleme până atunci. Putem să le invităm pe verişoarele lui Katie să îi ţină companie, spuse el terminându-şi ceaiul şi ridicându-se. Începem cu noul program de mâine-dimineaţă?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Alex îl sărută. Dacă încă nu îi era o soţie adevărată, ei bine, putea măcar să fie un bun administrator.

Librăria Hatchard's era plină de oameni la modă, iar o parte dintre aceştia chiar erau interesaţi de lectură. Alex intră însoţită de mama şi de mătuşa ei şi spuse:

– Vreau să văd dacă au cărţi despre administrarea domeniilor. Conacul Bryn nu a fost greu de supravegheat, dar Seabourne e mult mai mare.

– Văd că eşti chiar interesată, observă Catherine.

– Dacă toţi plecaţi la ţară în curând, am nevoie să îmi ocup timpul cu ceva folositor, zâmbi ea către Catherine şi Rosalind, gândindu-se cât de norocoasă era să facă parte dintr-o familie în care femeile erau considerate fiinţe capabile.

În timp ce se îndreptau către partea din spate a magazinului, Alex privi către un culoar străjuit de rafturi înalte şi o văzu pe Frederica Pierce. Femeia era însoţită de camerista ei, o negresă zveltă într-o rochie cenuşie, îngrijită, care încerca să facă faţă unui vraf de cărţi. Alex se pregătea să meargă mai departe când Frederica aruncă alt volum în braţele fetei. Mormanul şubred se prăbuşi, iar cărţile căzură pe podea.

– Îmi pare rău, milady, spuse tânăra încet, cu o voce muzicală, aplecându-se să ridice cărţile.

– Daisy, eşti proastă, tare proastă! făcu Frederica lovind-o cu săculeţul pe care îl purta pe post de poşetă.

Alex se întrebă cât timp trebuia să treacă până ce tânăra avea să demisioneze. Chipul angelic al Fredericăi

ascundea un temperament răutăcios, iar la Sydney îi fusese întotdeauna greu să îşi păstreze servitorii. Cameristele osândite fugiseră de la ea de acasă chiar dacă se confruntau cu consecinţe grave în cazul în care erau prinse.

– Îmi pare rău, spuse Daisy din nou, cu capul plecat.

Se întinse după un volum mare şi îl scăpă pe jos fiindcă nu îşi dădu seama cât de greu era.

– Nici nu ştiu de ce te mai ţin prin preajmă, izbucni Frederica. Dacă mai eşti aşa de bleagă, o să te vând înapoi în Carolina şi îţi poţi petrece tot restul vieţii culegând bumbac.

Alex îngheţă, întrebându-se dacă era oare posibil ca lucrurile să stea aşa. Se îndreptă către culoar.

– Bună ziua, Frederica. Ai nevoie de ajutor?

Frederica pufni recunoscând-o pe nou-venită.

– Fata mea se descurcă, spuse ea împingând-o pe Daisy cu piciorul. Nu e bună de nimic, dar ar trebui să fie în stare să ia nişte cărţi de pe jos.

– Ai vorbit cu ea ca şi cum ar fi o sclavă, dar, desigur, aşa ceva nu e posibil. Sclavia e ilegală în Marea Britanie de ani de zile.

– Vezi-ţi de treaba ta, Alexandra. Daisy e americancă.

Iar sclavia încă era legală în sudul Statelor Unite. Îngreţoşată, Alex îngenunche şi începu să ajute la strânsul cărţilor de pe jos.

– Chiar dacă te-ai născut sclavă, Daisy, acum că eşti în Anglia eşti liberă.

Fata ridică privirea, cu groază în ochii negri. Avea în jur de douăzeci de ani, era drăguţă şi îmbrăcată îngrijit, iar părul negru era strâns într-un coc pe ceafă. Plecă capul, luă în braţe ultima carte şi se ridică.

– Cum îndrăzneşti să te amesteci în treburile mele! spuse furioasă Frederica. Poate eşti contesă acum, dar asta nu îţi dă dreptul să îmi spui ce să fac.

Ignorând-o, Alex i se adresă servitoarei:

– Dacă vrei să îţi schimbi situaţia, Daisy, vino la mine, la Berkeley Square 42. Orice ar spune stăpâna ta, eşti la fel de liberă ca ea. Am să îţi găsesc un nou loc de muncă,

unde vei fi plătită şi de unde vei putea pleca dacă nu îţi place în ce fel eşti tratată.

– De ce eşti aşa de interesată de sclave, Alexandra? şuieră Frederica. Oare fiindcă şi tu ai fost sclavă în Indii? Te regăseşti într-o fiinţă ca asta?

Alex mai avea puţin şi o pocnea. Se stăpâni doar când simţi că mama ei o apucă de braţ. Pentru o clipă, şovăi. Până la momentul respectiv, şi ea, şi familia ei păstraseră tăcerea cu privire la ceea ce i se întâmplase în Orient, refuzând să confirme sau să nege. Dar, după cum spusese şi Gavin, nu fusese vina ei, iar în faţa acestei fete i se păru o laşitate să nege ceea ce se întâmplase.

– Da, Frederica, am fost sclavă, spuse ea pe un ton care îi atrase pe ceilalţi clienţi care se opriseră şi urmăreau altercaţia. Păcat că nu ai trecut prin asta, poate ai fi învăţat ce înseamnă înţelegerea şi compasiunea. Vii cu mine? spuse ea adresându-i-se din nou lui Daisy. Îţi promit că situaţia ta se va îmbunătăţi.

Daisy îşi privi stăpâna şi îngheţă, ca şi cum ar fi lovit-o un fulger. Se uită la Alex şi dădu din cap, apoi plecă privirea.

Văzând că reuşise s-o cucerească pe Daisy, Frederica se uită la Alex cu o răutate nemaivăzută.

– Ai să plăteşti pentru asta.

Alex făcu un pas înapoi. Frederica fusese întotdeauna egoistă şi dificilă, dar acum părea aproape dementă. Reamintindu-şi că cealaltă femeie nu avea puterea să îi facă rău, repetă:

– Nu uita, Daisy, Berkeley Square 42, la orice oră din zi şi din noapte. Lasă-mă să te ajut, adăugă ea cu voce frântă.

Daisy se îndepărtă, iar Frederica zâmbi triumfătoare.

– Acum că ai recunoscut că ai fost sclavă, oamenii îşi vor închipui ce viaţă ai dus. Deşi ai trecut de mult de prima tinereţe, trebuie să fi existat nişte bărbaţi suficient de disperaţi încât să te cumpere.

– Ce gânduri necuviincioase aveţi, Lady Pierce, interveni ducesa de Ashburton, care, în mod normal, era cea mai relaxată dintre soţiile de nobili, însă odinioară

fusese actriţă, iar atunci când voia putea adopta o voce ucigătoare. Nu văd cum veţi mai putea fi primită pe viitor la familii din lumea bună.

Frederica se albi la faţă, în timp ce ducesa făcu stânga împrejur şi se îndepărtă. Catherine o luă de mână pe Alex şi ieşiră după Rosalind, făcându-şi drum printre clienţii tăcuţi.

Alex tremura. Când ajunseră la un adăpost relativ, pe Piccadilly Street, ea spuse:

– Îmi pare rău că v-am făcut de râs pe amândouă.

– Niciodată n-am fost mai mândră de tine, draga mea, rosti mama ei încet.

– Nu mi-a plăcut niciodată de tânăra asta, adăugă Rosalind. Nu dă prea bine, dar mi-a făcut plăcere să-i spun ce părere am despre ea, zâmbi maliţios, făcându-i semn vizitiului să se apropie. Pe viitor va constata că nu are parte de viaţa socială pe care şi-a dorit-o.

– Faptul că ducesa de Ashburton a apostrofat-o în public îi va nărui ambiţiile sociale, aprobă Alex. Dar nu am reuşit s-o conving pe biata fată să plece şi sunt sigură că Frederica o va pedepsi pentru tot ceea ce s-a întâmplat.

– Poate că va veni la tine mai târziu, sugeră Catherine, urcându-se în trăsură. Mă îndoiesc că ştia că aici e liberă, conform legii. Sunt sigură că Lady Pierce i-a spus altceva. După ce va avea timp să se gândească, e foarte posibil să îşi părăsească stăpâna.

Alex spera că o va face, însă se îndoia. Nici una dintre cele două însoţitoare ale ei nu avea de unde să ştie în ce fel voinţa îţi poate fi afectată de sclavie. Şase luni de captivitate aproape că o zdrobiseră pe Alex. Daisy fusese probabil născută în sclavie şi fusese tratată ca atare toată viaţa. În timp ce trăsura alerga pe străzile Londrei, Alex închise ochii şi se rugă ca fata aceea să aibă curajul să se elibereze.

Apoi se gândi la sclavie. Faptul că acum era ilegală în mai multe ţări din Europa era un început, însă sclavia era una dintre cele mai vechi tare ale umanităţii şi încă

mai erau multe de făcut. Ce putea face o femeie singură, de la mare depărtare?

Era timpul ca Alex să afle.

capitolul 28

În seara aceea, Alex îl căută pe Suryo. Deşi locuiseră sub acelaşi acoperiş de când *Helena* plecase în larg, nu îl văzuse aproape niciodată. Bănuia că era genul de om care putea merge pe nisip fără să lase urme.

Îi bătu la uşă şi fu poftită să intre.

– *Tuan* Suryo, pot să vorbesc cu tine?

El se ridică şi îi făcu semn către scaunul din camera simplă, foarte ordonată.

– Desigur, milady. Cum vă pot fi de folos?

Aşezându-se, Alex spuse direct:

– Ce părere ai despre sclavie?

Suryo îşi încleştă fălcile.

– Cred că e un fapt abominabil.

Ea îşi ţinu respiraţia, recunoscând tonul din vocea lui.

– Ai avut o experienţă personală?

– Da. Nu vorbesc despre anii aceia. Dar căpitanul m-a eliberat, adăugă el după o pauză. În ziua aceea m-am încredinţat lui.

– Această încredinţare nu e tot o formă de sclavie? întrebă ea fascinată.

– Îl servesc din propria mea dorinţă. Niciodată nu mi-a cerut să fac lucruri care să contravină onoarei sau omeniei.

Alex bănui că o avertiza, voalat, că nu avea să facă nimic ce ar fi putut să afecteze interesele lui Gavin. Asta nu avea să fie o problemă, nu intenţiona să îi ceară aşa ceva.

– Astăzi am întâlnit o tânără sclavă care a fost adusă aici din America şi e ţinută captivă, nu ştie că e liberă. Am încercat s-o conving să îşi părăsească stăpâna, dar nu am reuşit. Acum, însă, mă întreb. Nu mă aşteptam

să văd vreodată un sclav în Anglia. În Marea Britanie încă se face comerţ cu sclavi?

– Mai sunt nave care fac drumul dintre Africa şi America şi transportă încărcături ilegale. Marina regală încearcă să blocheze un astfel de trafic, ridică el din umeri, dar nu reuşeşte întotdeauna. Marea Britanie a fost cel mai mare negustor de sclavi din Europa şi încă există persoane care încalcă legea în speranţa unui profit mare.

Alex se încruntă.

– Tu cunoşti cârciumile pe care le frecventează marinarii şi aşezările din port. E posibil ca în astfel de locuri să se audă ceva despre tranzacţii ilegale cu sclavi?

– Se poate pomeni, din când în când, numele unei corăbii, al unui căpitan sau vreo dată de plecare. Dar ce se poate face cu aceste informaţii? Marina nu ia în seamă ce se povesteşte prin baruri.

– Poate o va face, dacă primeşte informaţiile din sursa potrivită, spuse ea aplecându-se în faţă. Familia tatălui meu vitreg are legături cu mulţi oameni influenţi din Marea Britanie. Ca femeie, nu aş putea strânge niciodată informaţii din cârciumile de marinari, dar tu ai putea şi poate chiar ai găsi alte persoane care ne-ar ajuta. Ce părere ai?

– Poate ieşi ceva bun din asta, spuse el încet.

– Atunci mă vei ajuta?

În ochii lui apăru o lumină pe care Alex nu o mai văzuse.

– Merită să încercăm. Dar de ce discutaţi asta cu mine, nu cu căpitanul? Vreţi să ţineţi totul secret faţă de el?

– Doar pentru foarte puţin timp. Acum are multe pe cap. Aş prefera să aştept ca să îi pot arăta nişte rezultate clare.

– Cum doriţi, milady.

Alex îi întinse mâna.

– Atunci să lucrăm împreună pentru libertate.

El îi luă mâna.

– Pentru libertate, milady şi fiindcă dreptatea e cea mai bună răzbunare.

Lui Alex îi plăcură la nebunie birourile Casei Elliott. Se aflau la etajul superior al depozitului firmei şi miroseau a ceai şi a condimente, iar prin ferestrele înalte, cu boltă, putea admira portul şi fluviul. Încăperile liniştite, proaspăt zugrăvite erau pline de oameni care trimiteau tot felul de lucruri dintr-un capăt al lumii în celălalt. Gavin îi pregătise în mod clar pe cei patru angajaţi permanenţi, fiindcă aceştia o salutară fără să clipească. Avea să-i placă să lucreze aici.

Documentele domeniului Seabourne pe care le primise Gavin se aflau deja în biroul ce îi fusese încredinţat lui Alex. Nu exagerase când vorbise despre numărul lor. Se apucă bucuroasă să organizeze şi să înţeleagă problemele domeniului. La prânz apăru Gavin cu un coş de mâncare pe care îl pregătise bucătăreasa în dimineaţa respectivă, şi discutară despre afaceri în timp ce îşi savurau sandvişurile şi un gustos rachiu englezesc.

Terminându-şi ultimul sandviş cu şuncă, ea spuse:

– Îmi place foarte mult. Cred că m-am născut ca să fiu administrator.

– Eu, nu, muşcă Gavin dintr-un măr. Totul pare să fie în ordine?

– Da, Finn face treabă bună. Philip a fost foarte entuziasmat când a moştenit şi a cheltuit cam mult din veniturile domeniului, dar nu par să fie probleme mari. Anul viitor vor fi bani destui pentru îmbunătăţiri.

– E nevoie de îmbunătăţiri?

– Mereu e nevoie de îmbunătăţiri la un domeniu. Drenaje, vite de rasă mai bună, soiuri noi de seminţe, echipamente, case pentru arendaşi şi muncitori. Aşa e în agricultură.

– Voi lăsa totul pe mâinile tale capabile, spuse Gavin uitându-se pe documentele pe care ea le lăsase deoparte şi apoi semnându-le. Eşti un înger.

Ea se întoarse la lucru cu un zâmbet. Îi plăcea foarte mult să fie de folos.

Când Alex îi termină de citit lui Katie povestea dinainte de culcare, fata îi spuse:

– Anne şi Maria vor pleca în curând la ţară. Asta înseamnă că nu mai trebuie să mai fac lecţii?

Alex râse.

– Ai vrea tu. Domnişoara Thompson, guvernanta familiei Ashburton, mi-a recomandat o prietenă de-a dumneaei. Am vorbit cu domnişoara Hailey, care e foarte drăguţă, aşa că va deveni guvernanta ta de săptămâna viitoare.

Katie se strâmbă.

– Mai bine merg la birou cu tine şi învăţ despre ceaiuri, despre mirodenii şi despre porţelanuri. Vreau să fiu comerciant, cum e căpitanul.

Alex îşi ascunse zâmbetul.

– Dacă vrei să fii comerciant, trebuie să ştii să socoteşti, să scrii, trebuie să ştii geografie şi limbi străine.

Fata păru consternată.

– Vrei să spui că toate lecţiile astea au vreun rost?

– Chiar au. Cunoaşterea înseamnă putere, turturico, îşi sărută ea fiica. Iar o femeie are nevoie de toată puterea pe care o poate obţine.

Alex stinse lampa, iar Katie rămase pe gânduri. Oare până creştea, femeile aveau să ajungă să studieze în universităţi, să conducă afaceri la fel ca bărbaţii? Nu, nu chiar aşa curând, dar, desigur, într-o bună zi...

Când ajunse în capătul scărilor, majordomul, un valet promovat din casa Ashburton, spuse:

– Milady, vă caută o tânără.

– La ora asta aşa târzie, Bard?

– O tânără tare neobişnuită. E în salonaş.

Curioasă, Alex intră în salon şi tresări când o văzu lângă fereastră pe negresa care o slujea pe Frederica Pierce.

– Mă bucur atât de mult că ai venit, Daisy!

Traversă încăperea şi luă mâinile fetei într-ale ei. Erau reci ca gheaţa. Probabil că era îngrozită fiindcă se îndepărta de tot ceea ce cunoscuse vreodată.

– Ai vrea nişte ceai şi poate ceva de mâncare?

– Oh, nu, milady, făcu Daisy, şocată de sugestia de a mânca împreună.

Era îmbrăcată îngrijit, în aceeaşi rochie gri din ziua anterioară, iar lângă ea se afla o bocceluţă cu lucruri.

– Atunci comand doar ceai. Te rog să iei loc, spuse Alex aşezându-se şi ea. Spune-mi, te rog, Lady Pierce a fost o stăpână dificilă?

Daisy se aşeză pe scaunul din faţa lui Alex, atingându-şi obrazul învineţit.

– Sir Barton m-a cumpărat la Charleston. Nimeni nu mi-a spus că aici sunt liberă. Ieri m-a bătut după ce ne-am întors de la Hatchard's. A spus că aţi minţit, dar n-am putut să mă mai gândesc la altceva. Este adevărat că nu poate trimite recuperatorii de sclavi după mine?

Alex înghiţi în sec, amintindu-şi de bătăi, de cât de teamă îi fusese că avea să fie urmărită dacă încerca să fugă.

– Nu există recuperatori de sclavi aici. Nici Lady Pierce, nici soţul ei nu au deloc dreptul să te oblige să faci ceva.

Daisy îşi îngropă faţa în mâinile tremurânde, zguduindu-se de plâns. Deşi minunatul ei accent muzical era din sudul Statelor Unite, comportamentul şi limbajul ei erau rafinate, ca ale cameristelor din lumea bună. Cu siguranţă Sir Barton o alesese pentru competenţele ei şi sperase că o tânără crescută în sclavie avea să fie docilă şi nu avea de gând să ridice întrebări cu privire la statutul ei. Avusese dreptate.

Slavă Domnului că Alex fusese la locul potrivit la momentul potrivit.

– Acum eşti în siguranţă, Daisy. Ştii ce-ai vrea să faci cu libertatea ta sau e prea devreme ca să te hotărăşti? Am să te ajut să găseşti orice doreşti.

– Sunteţi prea bună, milady, spuse Daisy ştergându-şi ochii cu o batistă, apoi ridicând privirea. Pot lucra pentru dumneavoastră, vă rog? Sunt o cameristă bună, dar dacă nu aveţi nevoie de mine pot face curăţenie sau pot lucra la bucătărie. Pot face orice, atât timp cât sunt o femeie liberă.

– Am nevoie de cameristă, spuse Alex gândindu-se că intenţiona să angajeze una, aşa că sosirea lui Daisy era perfectă. Se întrebă ce salariu îi spusese mama ei că se oferea pentru acest post şi continuă: Vei avea propria ta cameră, vei locui şi vei mânca aici, vei primi treizeci de lire pe an, plus haine pe care nu le mai port, pe care le poţi păstra sau vinde, la alegerea ta. Ţie ţi se pare acceptabil?

Daisy făcu ochii mari.

– Vă mulţumesc, milady. Vă jur că voi fi o cameristă bună.

– Sunt sigură că aşa va fi. Apropo, care este numele tău complet?

– Daisy Adams, milady.

– Preferi să ţi se spună Daisy sau Adams? Cameristele sunt deseori chemate cu numele de familie.

– Mi-ar plăcea să îmi spuneţi Daisy, milady, răspunse tânăra, privind-o ca şi cum nimeni n-o întrebase vreodată dacă avea vreo preferinţă.

– Foarte bine, Daisy să fie, spuse Alex studiind-o. Ai vrea ceva în mod deosebit? Ceva ce ţi-ai dorit întotdeauna, dar nu ai putut avea?

Daisy îşi ţinu respiraţia.

– Ar fi posibil...? Aş putea să învăţ să citesc şi să scriu?

– Desigur, răspunse Alex uluită. Dar chiar nu ai învăţat niciodată?

Daisy clătină din cap.

– E ilegal să înveţi sclavii să citească.

Alex simţi un val de furie la adresa sistemului care le refuza unor minţi agere precum cea a lui Daisy şansa de a învăţa.

– Am angajat o guvernantă pentru fiica mea. Am s-o rog să te învețe și pe tine. În recomandările ei scrie că îi place foarte mult să îi învețe pe alții, așa că sunt sigură că se va bucura să mai aibă o elevă.

– Vă mulțumesc, spuse Daisy cu ochii în lacrimi. Sunteți atât de bună. Nu... nu merit asta.

– Sigur că meriți.

Majordomul intră cu o tavă cu ceai.

– Bard, ea este domnișoara Daisy Adams, noua mea cameristă, spuse Alex. Poți să o rogi pe menajeră să îi pregătească o cameră?

Bard ridică din sprâncene, dar fusese bine instruit la casa Ashburton.

– Mă ocup imediat, milady.

După ce el se retrase, Alex turnă două ceai în două cești.

– Camera ar trebui să fie gata repede. Dacă vrei să mănânci ceva înainte să te culci, menajera îți va arăta unde este bucătăria. Sunt sigură că a fost o zi foarte extenuantă.

Daisy dădu din cap, copleșită.

– Pot să vă întreb ceva, milady?

– Desigur. Și nu trebuie să îmi spui *milady* tot timpul. *Doamnă* e suficient.

– Chiar ați fost sclavă, doamnă?

– Așa este.

– Și nu vă e rușine să recunoașteți?

Îi fusese rușine, dar acum se terminase.

– Rușinea sclaviei trebuie s-o poarte proprietarii, în nici un caz victimele. În fața lui Dumnezeu suntem egali cu toții. Va veni o zi când vom fi egali cu toții și pe pământ.

Daisy o privi ca și cum voia să o creadă, însă nu reușea. Avea nevoie de timp.

Alex își sorbi ceaiul, gândindu-se că era posibil ca încercările ei de a strânge informații despre traficul maritim de sclavi să nu aibă niciodată rezultate, dar cel puțin ajutase o tânără să devină liberă.

capitolul 29

Acoperindu-şi un căscat, Alex intră în biroul lui Gavin şi puse câteva documente pe colţul biroului lui.

– Se pare că am rămas ultimii în birou. M-am gândit că dacă te ajut cu documentele domeniului o să fii mai puţin ocupat. Acum suntem ocupaţi amândoi.

El râse şi îşi dădu scaunul mai în spate ca să-şi poată întinde picioarele.

– Îţi promit că lucrurile nu vor sta aşa tot timpul. Îl învăţ pe Peter Spears să administreze Casa Elliott. Are experienţă, iar până la sfârşitul anului se va ocupa de toate treburile de zi cu zi. Dacă domeniul Seabourne e administrat de tine, eu o să mă odihnesc în voie.

Ea râse.

– Am să cred asta când am s-o văd.

Traversă biroul ca să se apropie de fereastra de unde se putea observa portul. În ultimele două săptămâni, îşi pusese amprenta asupra biroului lui Gavin în mai multe feluri. Acum avea acolo un minunat covor oriental, un scaun sculptat în lemn masiv cu picioare în formă de leu, elegante tablouri chinezeşti şi o vază cu flori proaspăt tăiate, care înveselea atmosfera. Gavin nu crezuse că un birou putea fi atât de frumos.

– Te deranjează faptul că, fiindcă eu sunt comerciant, vom petrece mai mult timp la Londra decât majoritatea prietenilor şi rudelor tale?

– Nu, îmi place Londra, deşi după Sfântul Mihail voi fi pregătită pentru vacanţa aceea la ţară, spuse ea făcând o mişcare rapidă de *wing chun*, cu trupul şi mâinile gata să riposteze. Dar mi-e dor de lecţiile lui Troth. Îmi fac exerciţiile singură, ceea ce reprezintă o practică bună şi mă disciplinează psihic, dar nu-i acelaşi lucru ca atunci când lucrezi cu un partener.

Din păcate, Gavin nu se putea antrena cu ea. Troth şi soţul ei se antrenau împreună la *wing chun*, dar Gavin şi Alex nu se puteau implica într-o activitate pentru care era nevoie să se atingă atât de mult. Erau prea conştienţi unul de altul, despărţiţi de prea multe bariere.

Un val de gânduri neplăcute îl făcu să întoarcă privirea de la silueta ispititoare a lui Alex, luminată de luna timpurie. Încă nu își revenise după eșecul în urma căruia ajunseseră să doarmă din nou separați. Mintea lui înțelegea că, atunci când ea devenea nervoasă, reacția ei nu avea nici o legătură cu el. Dar chiar și pentru un bărbat care se mândrea că este rațional și detașat, nivelul acela de respingere durea, mai ales fiindcă devenise oarecum optimist cu privire la latura intimă a căsătoriei lor. Își pierduse, însă, optimismul.

În unele feluri, era mai ușor să fie casti. Nu trebuia să se întrebe cum avea să se simtă ea dacă o săruta și nu trebuia să își facă griji că Alex și-ar fi reprimat repulsia, într-o încercare galantă de a fi o soție bună. În alte feluri, castitatea era un iad. Amintirile inițiale ale unei intimități forțate, care îl bântuiseră multă vreme, fuseseră înlocuite în timp cu amintiri mai fericite, ale descoperirii și plăcerilor reciproce. Îl durea să o privească și să nu se gândească la ce putea să fie sau la ce putea să nu fie niciodată.

Totuși, cel mai fericit se simțea atunci când ea era prin preajmă. Asta însemna că accepta și că încă mai spera. Respiră adânc și începu să citească documentele pe care i le dăduse.

– Mă ocup acum de ele, ca să putem merge acasă.

Pe prima hârtie era un rezumat al motivelor pentru care Alex considera că trebuia să cheltuiască niște bani acum, nu mai târziu. Raționamentul și argumentele ei erau bune, așa că semnă. La fel și pentru următoarele două documente. Până în prezent, marea lui moștenire îl costa mai mult decât primea înapoi.

La ultima hârtie se opri și citi din nou.

– Alex, nu înțeleg asta. De ce ai avize de expediție și atâtea semne de întrebare?

– Scuze, încă nu voiam să-ți arăt asta. Eu și Suryo strângem informații despre negoțul ilegal de sclavi. E dezonorant cât de multe nave implicate în acest negoț sunt englezești. Am vorbit cu unchiul Stephen și a fost

de acord să transmită Marinei Regale orice informații i-ar putea ajuta să intercepteze navele cu sclavi.

Încruntându-se, Gavin se ridică în picioare.

– Asta e o afacere foarte periculoasă. Negustorii de sclavi sunt nemiloși și sunt în stare de multă violență ca să-și protejeze profiturile.

– Suryo doar ascultă ce spun marinarii la beție. Nimic nu ne poate aduce probleme.

El o privi în ochi, vrând să o facă să înțeleagă gravitatea situației.

– Alex, subestimezi potențialul exploziv al acestor informații. Aș fi preferat să mă consulți înainte să te apuci de așa ceva.

Ea se întoarse de la fereastră și îl privi.

– Nu mi-a trecut prin cap că ar fi posibil să nu fii de acord să lupt împotriva sclaviei, indiferent cât de neînsemnată ar fi contribuția mea. Nu te-ai opus când am vrut să o ajut pe Daisy.

– Asta e altceva. Ea e un singur om, nu o idee, spuse el arătând către notele lui Alex. Dar astea sunt niște ape foarte tulburi. Nu ai cum să știi cu ce te poți întâlni.

Îmbujorată, Alex spuse:

– Sunt dispusă să risc asta.

– Foarte curajos din partea ta, ripostă el. Dar Suryo? El își pune viața în pericol în cârciumi. Cum te vei simți dacă e ucis fiindcă pune prea multe întrebări?

Chipul ei palid îi arătă că nu se gândise la asta.

– Sunt sigură că înțelege pericolele mai bine ca mine. Are și alți informatori, deci nu e singur.

– Cu cât sunt implicați mai mulți oameni, cu atât e mai probabil ca rețeaua ta secretă să fie expusă, spuse Gavin exasperat. De obicei informatorilor le place să ia bani din mai multe surse.

– Foarte bine, sunt riscuri, dar lupta împotriva sclaviei nu merită riscuri? Se face mult rău și e o lașitate, o mizerie să ignorăm asta.

– Succesul poate fi amar, spuse el sumbru. Știi că negustorii de sclavi care sunt în pericol să fie prinși își aruncă captivii peste bord, astfel încât căpitanul să nu poată

fi acuzat de trafic ilegal? Sute de oameni mor când se întâmplă aşa ceva.

Alex tresări îngrozită.

– Cu atât mai mult trebuie distruşi sclavagiştii, ca să nu mai îndrăznească să ţină captivi oameni nevinovaţi şi să îi vândă peste ocean!

Se abţinu să nu înjure văzând cu câtă încăpăţânare nu voia să vadă adevărul.

– Înţeleg că pentru tine e ceva personal, dar...

Înainte ca el să poată termina, ea izbucni:

– Cum îndrăzneşti să crezi că poţi înţelege ce înseamnă să fii neajutorat! Tu eşti stăpânul controlului, nu ai fost neajutorat niciodată! „Înţelegi" cum e să fii femeie şi să ştii că nu poţi merge în siguranţă pe stradă fără să-ţi fie teamă că vei fi atacată sau violată? Sau cum este să ştii că nu ai nici o speranţă de scăpare, că mai ai puţin şi mori?

Furia ei îl zgudui.

– Ai dreptate, spuse el încet. Nu pot înţelege pe deplin oricât aş încerca. Niciodată nu voi şti ce ai simţit tu.

Ochii ei se îngustară.

– Poate îţi pot arăta.

El ezită, iar apoi se hotărî că dacă ea era atât de furioasă, el trebuia să se străduiască să înţeleagă.

– Te rog.

Alex arătă către fotoliul din lemn de stejar, cu picioarele în formă de leu.

– Aşază-te!

Gavin se aşeză, întrebându-se nedumerit ce avea în minte.

Alex scoase un teanc de batiste împăturite cu grijă dintr-un sertăraş şi le folosi ca să-i lege de scaun încheieturile şi gleznele. Făcu un pas în spate ca să-şi urmărească opera şi îl întrebă:

–Oare îţi dai seama vreun pic ce înseamnă să fii neajutorat?

– Cam da, spuse el verificându-şi legăturile.

Poate că, în timp, ar fi reuşit să le desfacă, dar pe moment era imobilizat, nu-şi putea mişca braţele şi picioarele şi era ţintuit de greutatea scaunului masiv. Nu era o senzaţie plăcută.

– M-am bătut cu un dragon, dar niciodată nu m-a dezarmat o leoaică prădătoare. Îţi intri chiar bine în rol. Nodurile sunt făcute bine.

– Suryo ne-a învăţat pe mine şi pe Katie pe drumul spre casă.

Dacă era vorba de nodurile lui Suryo, Gavin chiar se afla în pericol. Îşi reprimă dorinţa instinctivă de a încerca să se elibereze.

– Acum că ţi-ai demonstrat ideea, îmi dai drumul?

– Nu încă, făcu ea, cu un amuzament straniu în privire. Asta e o parte a lipsei de ajutor: nu poţi să spui că te-ai săturat şi să fii eliberat de îndată.

O privi cu oarecare teamă, întrebându-se cât de departe avea de gând să meargă. Nu credea că îl va răni fizic, dar era într-o dispoziţie bizară. Dacă nu îşi putea stăpâni furia...

Alex se rezemă de biroul lui şi îl studie critică.

– Faptul că eşti legat de un scaun e mic copil pe lângă ce înseamnă să fii într-adevăr neajutorat. Închipuie-ţi că te afli la mii de kilometri distanţă, într-o ţară străină, a cărei limbă nu o vorbeşti, că eşti considerat mort de toţi cei care te iubesc, că eşti tratat ca un obiect de către cei care consideră că eşti proprietatea lor.

Luă pumnalul incrustat cu pietre preţioase oferit de sultanul Kasan, cu care Gavin îşi deschidea scrisorile.

– Apoi închipuie-ţi că situaţia asta e adevărată, nu un simplu exerciţiu de a încerca să înţelegi ceva.

El nu scăpă din ochi arma, în timp ce ea îi verifica alene lama.

– Ai de gând să mă pedepseşti pentru păcatele întregii omeniri?

Chipul i se îmblânzi oarecum.

– Nu ţi-aş putea face rău vreodată, Gavin. Dar trebuie să recunosc că simt un soi de satisfacţie perversă ştiind că te întrebi de ce anume sunt în stare. Nu face vreo

greşeală, deocamdată eşti la mila mea, spuse ea răsucindu-şi cu pricepere încheietura şi azvârlind pumnalul către tocul uşii.

Arma se înfipse în lemn, iar mânerul se zgudui pentru câteva clipe ce părură interminabile.

Gavin se uită uluit către pumnal.

– Unde naiba ai învăţat să faci aşa ceva?

– Mi-am petrecut jumătate din copilărie în armată. Ai fi uimit să afli ce învaţă o fetiţă de la soldaţi plictisiţi. Ţi-am spus vreodată că mă descurc foarte bine cu puşca? Dacă aş fi avut o puşcă bună, i-aş fi putut alunga singură pe piraţii malaiezi.

Începea să i se facă pielea de găină. Ştia că asta şi intenţiona ea, dar nu îl ajuta prea mult.

– Şi acum ce? Ai să jubilezi arătându-mi cum ar putea fi? Nu cred că e posibil să fie atât de devastator precum ceea ce ai îndurat tu.

Cuvintele lui căzură ca o scânteie în jar. Furia lui Alex, frustrarea şi tensiunea sexuală dintre ei se revărsară. Pentru prima dată Gavin se afla într-o poziţie în care ea nu mai trebuia să aibă încredere în bunele lui intenţii. Faptul că era un bărbat demn de încredere nu mai conta. Întotdeauna fusese conştientă de puterea lui, de ceea ce ar fi putut să facă el dacă ar fi vrut. Dar acum bărbatul acesta frumos era complet la mila ei. Senzaţia de putere era învăluitoare şi profund erotică.

– Aşa crezi? Mă provoci să vedem dacă sunt în stare să am efecte devastatoare asupra ta?

– Să te văd, spuse el, cu privirea fermă.

Ca să fie devastatoare, trebuia să ajungă în străfundurile pasiunii şi fricii. Îşi desfăcu bridele care îi prindeau de fustă bluza decentă, cu guler înalt, apoi şi-o dădu jos, dezvăluindu-şi corsetul tighelit şi sutienul brodat.

– Fiindcă eşti un gentleman, de obicei încerci să nu te uiţi la sânii mei, deşi nu reuşeşti întotdeauna. Acum poţi să te uiţi cât vrei, dar nu poţi să atingi decât dacă te las eu.

Îşi azvârli pantofii, apoi îşi aşeză piciorul drept pe un scaun şi îşi ridică juponul ca să îşi evidenţieze ciorapul şi jartiera.

– E o seară prea călduroasă pentru ciorapi.

Jartiera era din panglică albă cu un trandafiraş roz de mătase cusut într-o parte. Desfăcu panglica şi lăsă fâşia mătăsoasă să alunece pe podea în timp ce îşi frecă pielea de deasupra genunchiului ca să îşi repună sângele în mişcare. Ştia că privirea lui era atrasă de piciorul ei şi se simţi nespus de ispititoare. Scoase ciorapul cu o încetineală senzuală, apoi repetă activitatea cu cealaltă jartieră şi celălalt ciorap.

– Ai picioare minunate, spuse Gavin cu voce întretăiată.

– Mulţumesc. Şi părul meu e destul de frumos, spuse ea desfăcându-şi agrafele şi răvăşindu-şi languros buclele negre peste umeri.

Apoi luă o mână de petale din vaza de flori de pe birou şi le aruncă peste el, ca pe un val înmiresmat. Petalele poposiră pe umerii şi în poala lui.

– Îmi place să te văd neajutorat. Mi se pare excitant să ştiu că pot face cu tine ce vreau.

– E... instructiv.

Corsetul ei se închidea în faţă. Desfăcu bridele din partea de sus ca să îşi elibereze sânii, apoi se apropie de Gavin. El emana dorinţă, dar şi o stingherealã profundă. Se simţea voluptuoasă şi puternică.

– A venit momentul să ai voie să atingi, dar numai ce şi când te las eu.

Îl apucă de încheieturile legate şi se aplecă în faţă. Sânii se revărsară la câţiva centimetri de el. Îi simţea pe piele respiraţia fierbinte, în timp ce mâinile lui se încleştau şi se descleştau pe braţele scaunului.

Se aplecă mai mult şi îi trasă cu limba conturul urechii. Când el întoarse capul ca să o sărute, ea îi evită buzele, preferând să îşi plimbe gura pe pielea lui caldă, sărată. La ora aceasta târzie putea simţi gâdilătura vagă a favoriţilor blonzi, aproape invizibili, dar cu o textură masculină, provocatoare.

Nerăbdător, el îi îndepărtă cu obrazul marginea dantelată a sutienului, dezgolindu-i sânul stâng. Când gura lui se închise, o cuprinse un val de căldură. Respiră greu, simţindu-se învăluită de focurile nocturne ale Sfântului Elmo. Celălalt sân pulsa de dorinţă, iar ca să o satisfacă trebuia să ia iniţiativa. Alegerea era a ei. Toate alegerile erau ale ei.

Când se întoarse ca să îi ofere celălalt sân, înainte să sugă aşa cum dorea ea, Gavin murmură:

– Eşti minunată.

Vrând să îi înapoieze plăcerea, ea îi scoase lavaliera şi îi desfăcu cămaşa, astfel încât să îi poată mângâia pielea caldă de pe piept. Muşchii puternici se încordară la atingerea ei. Alex îşi mişcă mâinile în cercuri, apucându-i sfârcurile între degetul mare şi arătător. Se întăriră instantaneu.

– Dumnezeule, Alex, gâfâi el, cutremurându-se. E un iad să nu te pot atinge.

– În timp ce eu te pot atinge oriunde doresc.

Bucuroasă să îl vadă aşa nestăpânit, îşi scoase mâinile de sub cămaşa lui şi începu să îi maseze coapsele, evitând carnea tare care se izbea de materialul pantalonilor. El se mişcă înainte şi înapoi, trăgând involuntar de batistele care îi legau încheieturile, ca şi cum era pe punctul să explodeze.

Ea îi captură gura, cufundându-se în sărut ca şi cum ar fi durat pentru totdeauna. El răspunse lacom, iar pasiunea şi foamea lui o înfierbântară şi mai mult. Ameţită, îi desfăcu pantalonii şi îl prinse cu mâna. Trebui să se forţeze să nu îl facă să explodeze rapid. Nu era pregătită ca totul să se încheie.

Se urcă în poala lui şi îşi strecură picioarele sub braţele înalte ale scaunului, astfel încât să îl sechestreze cu un abandon senzual. Apoi îşi aranjă fustele astfel încât să cadă împrejurul lor şi se încordă când îşi dădu seama că lenjeria ei deschisă îi făcuse să se lipească unul de altul cu o intimitate vecină cu acuplarea.

Zvâcnelile trupului lui o copleşiră, alimentându-i dorinţa şi îndepărtându-i teama de moment. Se mişcă

în faţă, iar căldura umedă a pielii ei alunecă pe bărbăţia lui.

El întrerupse sărutul, afurisind în gând.

– Desfă legăturile, Iskandra. Îţi promit că îmi voi folosi bine mâinile.

– Nu, spuse ea neastâmpărată, apăsându-se pe el.

Iskandra era femininul de la Iskander, adică Alexandru cel Mare. Acum şi ea era o cuceritoare, o războinică, iar acest gând descătuşă o senzualitate de prea multă vreme ascunsă.

El îşi mişcă şoldurile în sus, frecându-se de ea cât de mult putea.

– O să mă omori de dorinţă, gâfâi Gavin.

Alex se ridică suficient încât să îl poată prinde cu mâna. Apoi se lăsă încet în jos, gemând atunci când îşi dădu seama cât de bine se potriveau. Era o împreunare ideală, care alunga umbrele sexului forţat din Maduri.

Îl înconjură cu braţele şi îşi îngropă faţa în gâtul lui, în timp ce îşi mişca agitată şoldurile.

Unghiul, presiunea, frecarea erau extrem de intense, diferite faţă de tot ceea ce cunoscuse vreodată. Era gata să se prăbuşească şi se prăbuşi, urlând în timp ce se îneca în valurile frenetice ale senzaţiilor.

Instinctiv, se strânse în jurul lui şi întreg corpul i se crispă. Gavin gemu lung, ca şi cum i s-ar fi sfărâmat sufletul şi trupul.

Gâfâind şi încercând să-şi recapete respiraţia, ea se agăţă de el, puţin ameţită, auzindu-şi inima cum bătea din ce în ce mai tare.

– Mă simt ca şi cum m-ar fi zguduit una dintre furtunile cumplite ale Pacificului. Şi ca şi cum abia aş fi reuşit să supravieţuiesc.

– Ţi-ai atins scopul de a avea un efect devastator, îngăimă Gavin. Aş vrea să te ţin în braţe, ca să te apăr de furtună.

Cu chipul arzând, ea apucă una dintre batiste ca să îi elibereze încheietura stângă, apoi procedă la fel şi cu mâna dreaptă. Braţele lui o învăluiră cu siguranţă şi căldură. Ea îşi rezemă capul pe umărul lui, neprivindu-l

în ochi, în timp ce mulțumea în gând fiindcă el nu o ura pentru comportamentul ei nebunesc, necuvenit.

– Mi-e rușine. Ca și cum m-ar fi cuprins un atac de nebunie.

– Pasiunea e o formă de nebunie. În cazul tău, a fost determinată de furia pentru tot ceea ce ai suferit, spuse el strângând-o și mai tare. Mă bucur că ai ales forma asta de mânie, în loc să folosești cuțitul pe mine.

Ea se cutremură auzindu-l, dar știa că avea dreptate în ceea ce privea furia ei. Acum înțelegea că o parte din supărarea ei fusese îndreptată și împotriva lui. Absurd, fiindcă ea insistase ca el să „adore zeița" din ea în timpul Jocului Leului. Totuși, o parte profundă, primitivă a ființei ei îl ura pentru că o violase, iar mânia era cu atât mai amară, cu cât știa că nu avea dreptul să simtă așa ceva.

– E adevărat ceea ce spui în legătură cu furia, dar nu am făcut bine descărcându-mă pe tine. Mă simt... foarte jenată.

– Și eu m-am simțit la fel, dar măcar acum am o vagă idee despre ce înseamnă să fii neajutorat, spuse el gânditor. Mi-ai spus că sunt stăpânul controlului. Poate că e bine că ai făcut praf tot controlul.

Ea oftă.

– Poate, dar tot îmi pare rău, Gavin. Nu am o părere prea bună despre mine la momentul de față.

– Sstt, draga mea Iskandra, făcu el mângâind-o pe creștet cu mâna lui mare, liniștindu-i nervii încordați. Chiar dacă experiența a fost tulburătoare, ai reușit ceea ce fusese imposibil până acum.

Doar atunci își dădu seama că în sfârșit își consumaseră căsătoria, deși termenul era mult prea blând pentru o împreunare atât de nebunească și de perversă. Într-un final, în mod irevocabil, erau soț și soție. Satisfacția îndepărtă regretele cele mai rușinate.

– Nu vreau să te mai leg vreodată, dar îmi place scaunul acesta. A fost... diferit să stăm așa. Excitant. Aș vrea să încercăm din nou.

El râse, ciufulit și aproape insuportabil de frumos.

– O să cumpăr un set întreg de scaune din astea, ca să umplem cu ele și casa, și biroul.

– De fapt, mai e un scaun la fel acasă, dar e într-o cameră de oaspeți, zâmbi ea strengărește. O să cer să fie mutat în dormitorul meu.

El deveni serios.

– Oare ar putea să devină dormitorul nostru?

Ea ezită, analizându-și gândurile cele mai ascunse.

– Cred că se poate. Mă simt ca și cum am dărâmat un zid psihologic. E posibil să mai fi rămas câteva cărămizi, dar ce a fost mai rău a trecut.

– Mă bucur foarte mult. Îmi place să dorm în același pat cu tine. Să te simt aproape, zâmbi el. Și mă bucur și că te-ai hotărât să lucrezi în acest birou.

Alex își dădu seama unde se aflau. Seara se transformase deja în noapte și aveau să ajungă foarte târziu la cină. Se dădu jos de pe el destul de greu. Îi fusese mai ușor să se așeze decât să coboare fără să se împiedice, însă el o susținu cu o mână.

În timp ce se apleca să îi desfacă gleznele, ea spuse:

– E atât de absurd! Chiar aici în biroul tău!

Se uită din nou la cerul întunecat, bucurându-se că în apropiere nu existau clădiri din care să fi putut fi urmăriți.

El se ridică și se întinse alene.

– Pasiunea e absurdă, așa cum poate fi și nebunească. Dar e și una dintre cele mai mari bucurii de care putem avea parte, spuse el luând-o de mână și ridicând-o în picioare, apoi sărutând-o tandru.

Ea se relaxă, netemătoare.

– N-ar fi trebuit să te acuz niciodată că nu ești înțelegător, șopti ea. Înțelegi mai mult decât orice bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

capitolul 30

Până se aranjară cât de cât, se întunecase complet. Gavin se bucură că luase felinarul, fiindcă niciodată

nu mai văzuse strada atât de tăcută ca atunci când ieşiră din depozit şi se îndreptară către un grajd din apropierea Ratcliff Street, unde îi aştepta o trăsură a familiei Seabourne, ca să îi ducă acasă.

Intimitatea însemna că putea să o ţină pe Alex de mijloc, deşi, la cum se simţea în seara aceea, ar fi făcut-o oricum. Deşi actul sexual dintre ei fusese unul cutremurător, amândoi erau jucăuşi şi chicoteau, aproape nereuşind să nu se mângâie reciproc. Abia aştepta să vină ora de culcare. Cel puţin putea să o ţină în braţe toată noaptea. Şi poate aveau să verifice dacă zidul acela din mintea ei chiar se năruise...

Ea îşi strecură braţul în jurul taliei lui.

– De ce zâmbeşti?

El o sărută pe frunte.

– Mă gândesc la prostii.

O văzu îmbujorându-se în lumina palidă. Aşa ciufulită, arăta adorabil. O sărută din nou, bucuros că avusese dreptate în legătură cu caracterul ei pasional. De-abia aştepta să petreacă împreună o viaţă de explorări reciproce.

Dintr-o alee aflată în faţa lor apăru un grup de bărbaţi, cu mersul şovăielnic al marinarilor care se întorc pe navă după ce şi-au făcut plinul la o tavernă din apropiere. Gavin nu îi slăbi din ochi şi o îndreptă pe Alex mai aproape de clădirile de pe partea străzii pe care se aflau, însă această precauţie era pur şi simplu un obicei. Deşi mahalalele periculoase din zona estică a Londrei nu se aflau prea departe, împrejurimile depozitelor erau liniştite şi erau păzite de poliţişti care patrulau regulat.

Marinarii treceau vizavi atunci când primul dintre ei sări brusc, cu un cuţit în mână şi cu chipul periculos de treaz, năpustindu-se către Gavin:

– El e!

Instinctiv, Gavin o împinse pe Alex în spatele lui, ferindu-se de cuţit şi de atacul unui alt bărbat. Aruncă felinarul ca să aibă libere ambele mâini şi apucă braţul

atacatorului său, sucindu-l subit. Bărbatul urlă în agonie, iar Gavin îl azvârli către tovarăşii săi.

Proba supremă a *pentjak silat* era să lupţi de unul singur împotriva mai multora. Reflexele dobândite îl ajutară, iar Gavin scăpă repede de următorul bărbat, frângându-i gâtul, după care se răsuci şi zdrobi piciorul unui al treilea atacator cu o lovitură brutală. Mişcările lui calculate, letale se datorau furiei pe care o simţea la ideea că avea parte de un astfel de atac când era însoţit de Alex.

– Gavin, în spatele tău! strigă ea.

Se întoarse, dorindu-şi să fi avut cu el un pumnal sau un baston. Folosi mâna stângă ca să blocheze cuţitul şi îşi aruncă adversarul într-un zid de cărămidă. Bărbatul se izbi de perete şi se auzi cum îi trosniră oasele. Alături, Alex se lipi de perete atunci când un bărbat deşirat, cu chip de nevăstuică, se apropie de ea cu un cuţit. Gavin se pregătea să îi sară în ajutor, când ea îşi lovi atacatorul în pântece, apoi călcă pe mâna în care ţinea cuţitul atunci când el se prăbuşi pe stradă, gemând de durere.

– Hei, voi de-acolo! se auzi un strigăt autoritar, urmat de zgomotele înfundate ale unei patrule de poliţie.

În intersecţia din faţă apăru silueta inconfundabilă, cu pălărie înaltă a unui poliţist, al cărui felinar trasa umbre groteşti.

– Vin sticleţii! ţipă unul dintre atacatori, alergând către alee. Îl urmară alţi doi, împleticindu-se din cauza rănilor. Poliţistul îi urmă în fugă, poruncindu-le să se oprească.

– Alex, făcu Gavin apropiindu-se de ea, încă în şoc, aproape nedându-şi seama că îl durea braţul stâng. Eşti bine?

Ea se ridică încet.

– Şi tu?

– Sunt bine, răspunse el îmbrăţişând-o, simţind frica de care nu avusese vreme în timpul atacului.

– Am ripostat, şopti ea încrâncenată. De data asta am ripostat!

– Şi chiar foarte bine, o strânse el şi mai tare, îngrozit de ce ar fi putut să se întâmple.

Poliţistul sosi cu bastonul în mână, gâfâind din cauza alergăturii inutile. Era solid şi puternic şi avea alura unui soldat.

– Sunteţi în regulă?

– Cred că da, răspunse Gavin.

– Ce s-a întâmplat, domnule?

– Biroul meu se află deasupra depozitului de acolo, explică Gavin. De obicei, eu şi soţia mea plecăm mai devreme, însă am... lucrat până târziu şi am pierdut noţiunea timpului. Ne îndreptam către grajdul cu trăsurile când dintr-o dată marinarii aceia beţi ne-au atacat din senin.

Poliţistul îngenunche lângă cei doi atacatori care nu reuşiseră să fugă. După o verificare rapidă, spuse:

– Amândoi sunt morţi. Aţi făcut asta cu mâinile goale? întrebă el privindu-l mirat pe Gavin.

Amândoi morţi? Gavin dădu din cap, îngreţoşat de gândul că omorâse oameni fără să aibă intenţia asta. Deşi mai apelase la *pentjak* ca să se apere, rezultatele nu fuseseră niciodată atât de fatale.

– Aveau cuţite.

– Văd asta, dar nu miros deloc a băutură. Ciudat pentru nişte marinari beţi, spuse poliţistul ridicându-se. Va trebui să veniţi la secţie pentru un raport.

Pe pământ se aflau două obiecte de culoare deschisă. Amintindu-şi că şeful le aruncase la începutul luptei, Gavin se aplecă şi le ridică. În timp ce le privea, înspăimântat, poliţistul îl întrebă:

– Ce e acolo?

– Doar o pereche de zaruri. Presupun că jucaseră pe undeva, spuse el băgându-le în buzunar. E în regulă dacă mă prezint la secţie mâine-dimineaţă? Soţia mea a fost foarte curajoasă, dar aş vrea să o conduc acasă.

O privi scurt pe Alex, iar ea înţelese, clătinându-se ca şi cum era gata să leşine.

Când el o înconjură protector cu braţul, ea se încruntă şi deveni imediat îngrijorată.

– Sângerezi.

Gavin coborî privirea şi văzu că avea mâneca stângă îmbibată de sânge. Alex îi suflecă repede mâneca hainei, apoi transformă o batistă într-un bandaj temporar. Se întrebă dacă nu era cumva una dintre cele pe care le folosise mai devreme în scopuri mai puţin ortodoxe. Scoţând portvizitul, îi întinse poliţistului o carte de vizită.

– Seabourne.

Poliţistul făcu ochii mari când văzu cartea de vizită.

– Contele yankeu. Am auzit de dumneavoastră, milord. Eu sunt Mayne, iar aceasta este zona mea de patrulă.

– Îmi pare foarte bine, domnule poliţist. Vă suntem recunoscători că aţi apărut, altfel cine ştie ce s-ar fi întâmplat.

Mayne privi către cadavre.

– Mă îndoiesc că v-aţi aflat într-un pericol prea mare în seara asta, spuse el cu o răceală inconfundabilă. Dar pe viitor cred ar trebui să aveţi mai mare grijă pe unde mergeţi.

– Asta şi intenţionez, spuse el îmbrăţişând-o pe Alex. Ne-aţi putea conduce până la grajd? Ne-am simţi mai în siguranţă împreună cu dumneavoastră.

– Puteţi să veniţi la secţie în trăsura dumneavoastră, dar, fiindcă avem două cadavre, trebuie să vă rog să vă prezentaţi în seara asta, răspunse Mayne politicos, dar implacabil. Nu va dura mult, milord.

Gavin fu tentat să îşi folosească drepturile de nobil, însă îşi aminti că nu era deloc de acord cu asemenea practici. În plus, poate că era mai bine să termine cu raportarea oficială a incidentului cât mai curând posibil.

Nu voia decât ca atacul să fie uitat cât mai repede.

Poliţiştii fură amabili, dar foarte conştiincioşi. Când terminară de răspuns la întrebări şi ajunseră acasă, Gavin şi Alex erau atât de obosiţi că merseră imediat la culcare. Împreună. El se trezi devreme a doua zi, lipit de soţia lui. Acum se simţea cu adevărat căsătorit şi reuşise

să se odihnească mult mai bine decât oricând în ultimele săptămâni.

Adulmecându-i parfumul din păr, el o sărută pe gât şi îi mângâie alene un sân. Îi trecu prin cap că, poate cel puţin vara, era suficient de cald să doarmă fără cămăşi de noapte. Se întreba dacă ea ar fi fost dispusă. În seara precedentă fusese remarcabil de liberală în gândire...

Alex se trezi şi se întoarse spre el. Îşi trecu uşor mâna peste umărul şi peste braţul lui.

– Deci lucrurile de azi-noapte chiar s-au întâmplat.

– Mi-e teamă că da.

– Nu exagerai în legătură cu efectele mortale ale *pentjak silat*. Nu e de mirare că ai fost îngrijorat când te-ai luptat cu Kasan.

– Ar fi trebuit să am mai multă grijă, dar cu tine acolo... Mi-am pierdut controlul, spuse el încleştându-şi fălcile.

Ea îl privi grav.

– Omuciderea nu e ceva de ici, de colo, dar infractorii dispuşi să asasineze nu-mi inspiră prea multă simpatie.

Îi ridică mâneca stângă a cămăşii de noapte şi verifică bandajul pe care îl aplicase în noaptea precedentă, înainte să meargă la culcare.

– Nu mi-am dat seama că ai un tatuaj.

– Care va fi acoperit de o cicatrice tare drăguţă, spuse el, bucuros să schimbe subiectul. Mi l-a făcut un tovarăş de marină când eram tânăr şi prost. Din fericire, chiar şi la şaisprezece ani am avut inspiraţia să nu mă tatuez într-un loc vizibil.

Ea studie imaginea, care era acoperită aproape complet de bandaj.

– Ce reprezintă?

– Un vultur american, rânji el. Yankeu până la moarte.

– Nu e o alegere proastă, spuse ea apropiindu-se şi sărutându-i gâtul, în timp ce îi mângâia trupul. Nu este deloc o alegere proastă.

Pasiunea îl străfulgeră. Acum că erau împreună, trupul lui voia să compenseze perioada îndelungată de singurătate. Acelaşi lucru trebuia să fie valabil şi pentru

Alex, fiindcă răspunse dornică la mângâierile lui. Respiraţia i se acceleră şi îşi desfăcu picioarele, primindu-i atingerea.

Voia să se aşeze deasupra ei şi să se cufunde în ea ca să uite de păţaniile nopţii anterioare, dar îl opri raţiunea.

– Încă mai simţi că zidul psihic a fost doborât?

Ea ezită.

– Cred că da.

– Nu pari foarte sigură. Deci...

Apucând-o de talie, el se întoarse pe spate şi o trase deasupra.

– Oh! făcu ea uimită. Oh! făcu din nou, cu o intonaţie diferită, aşezându-se în noua poziţie şi încadrându-i picioarele cu ale ei. Mă întreb dacă o să fie la fel ca atunci când am stat în poala ta.

– Află.

Ar fi trebuit să se gândească mai devreme la asta. Îi plăcea să susţină greutatea trupului ei feminin, uşor, îi plăcea să îi poată mângâia spatele cu curbe îmbietoare, iar ei îi plăcea cu siguranţă să nu fie strivită de greutatea lui.

Îndepărtând pricepută hainele care îi stinghereau, ea se fixă pe el cu un geamăt de plăcere. Când începu să îşi legene încet şoldurile, Gavin spuse:

– Cât de civilizaţi suntem acum. Cu totul altfel decât ieri.

Dacă ziua precedentă fusese educativă, însă istovitoare, dimineaţa aceasta fu blândă şi profund satisfăcătoare. Făcură dragoste lent, aşa cum vietăţile mării savurează căldura unui ocean tropical. Când Alex descoperi că putea controla ritmul în care făceau dragoste, începu să experimenteze cu încântare.

Tandreţea se transformă în dorinţă dogoritoare şi culmină cu o împlinire profundă. Chiar şi când erau amândoi epuizaţi, el o ţinu în continuare deasupra lui.

– Aş vrea să mă trezesc aşa în fiecare dimineaţă pentru tot restul vieţii.

– Dacă tu vrei, şi eu vreau.

Ea îl sărută pe gât, simţindu-i pulsul cu buzele, mângâindu-i chipul şi umerii cu părul mătăsos. Uimit, el îşi dădu seama că era mai fericit decât crezuse că ar putea fi din nou vreodată.

Momentele perfecte nu durau niciodată. Alex se întoarse pe o parte, acoperindu-şi un căscat.

– Hai să ne ridicăm înainte să adormim din nou. Sergentul a fost tare drăguţ că ne-a adus plăcinte cu carne ca să nu murim de foame în timpul interogatoriului, dar aia nu prea s-a numit cină. Sunt gata de baie şi de un mic dejun copios.

– Şi eu.

Gavin bănuia că plăcintele cu carne se datorau faptului că poliţia le recunoştea statutul, dar şi recunoştinţei sergentului pentru că nu îşi folosise acel statut ca să facă probleme.

Alex se dădu jos din pat, devenind serioasă.

– Ştiu că zona de est e în general periculoasă, dar întotdeauna m-am simţit în siguranţă în jurul depozitului. Am fost prea naivă. Presupun că atât de aproape de port mişună hoţii şi marinarii beţi.

– Atacul asupra noastră nu a fost la întâmplare. Cel puţin, nu în ceea ce mă priveşte.

Alex se încruntă luându-şi un halat peste cămaşa de noapte.

– Aşa e. Bărbatul care a atacat primul a spus că tu eşti cel pe care îl căutau. De ce crezi că a spus asta?

– O clipă, spuse Gavin intrând în dormitorul lui să îşi ia halatul şi să aducă zarurile pe care le găsise pe stradă. Au aruncat cu astea în mine, continuă el întinzându-i-le atunci când se întoarse.

Ea tresări.

– Zarurile cu douăsprezece feţe din Maduri! Dar de ce?

– Cred că erau menite să funcţioneze ca o carte de vizită ascunsă, ce urma să fie găsită lângă trupul meu, iar numai bărbatul care mi-a vrut moartea avea să le cunoască semnificaţia.

– Ar vrea sultanul Kasan să te omoare din cealaltă parte a lumii? Dacă ar fi dorit asta, te-ar fi executat în Maduri.

– Așa gândesc și eu. Probabil e altcineva, dar nu știu cine, luă el zarurile și studie simbolurile familiare, care îl aduseseră unde se afla astăzi. Poate că vărul Philip vrea să își redobândească titlul sau ranchiuna lui Barton Pierce s-a transformat în sete de sânge, sau poate că fostul tău pretendent, cel posesiv, a vrut să devii văduvă din nou ca să aibă o nouă șansă să-ți câștige favorurile.

Alex se cutremură.

– Câte posibilități.

– Poate că nici una nu e cea corectă, iar adevărul e cu totul altul.

Gavin băgă zarurile în buzunar, vrând să poată explica totul poliției, însă nu avea nici o dovadă pe care să le-o ofere acelor domni serioși și pragmatici.

– Crezi că sunt și eu în pericol?

Voia să o mintă, dar era mai sigur să știe adevărul.

– E posibil. Poate că nu voiau să te lase în viață, fiindcă ai fi fost un martor la crimă. Îmi pare rău, Alex, adăugă el văzând-o tremurând. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că te-aș putea pune în pericol.

Privirea ei era calmă.

– Dimpotrivă, din cauza mea suntem aici. Dacă nu m-ai fi salvat, sunt convinsă că ai fi plecat din Maduri fără să îți faci dușmani.

– Poate. Indiferent de motivul atacului, trebuie să ne luăm măsuri de precauție. Pe viitor voi fi înarmat și nu vreau să te duci niciunde singură.

După ce ea dădu din cap în semn că înțelegea, el își făcu curaj să îi propună ceva ce nu avea să-i placă.

– Cred că ar fi mai bine să nu mai lucrezi la birou până nu rezolvăm tărășenia asta.

Înțelegerea ei dispăru.

– Tu nu te mai duci la birou?

– Ba da, dar îți garantez că nu mai lucrez până târziu.

– Deci tu îţi poţi risca viaţa, dar eu, nu? făcu ea arcuindu-şi sprâncenele ironic. Dacă zona depozitelor este nesigură pentru mine, e nesigură şi pentru tine. Cu atât mai mult cu cât tu ai fost ţinta atacului.

El se strădui să îşi stăpânească exasperarea.

– Nu vreau ca nici unul dintre noi să îşi asume riscuri inutile. Trebuie să lucrez la birou aproape în fiecare zi, până ce Peter Spears e bine pregătit, dar tu poţi lucra de acasă, iar regiunea aceasta e mult mai sigură. Bătăuşii precum cei care ne-au atacat azi-noapte ar sări în ochi imediat în Mayfair.

Alex îl privi pieziş.

– Nu am de gând să fiu prizonieră în propria mea casă, Gavin, şi nu vreau să mă las condusă de teamă. Dacă tu poţi risca să lucrezi acolo, şi eu pot.

– La naiba, Alex, n-am să-ţi permit...

Nu îşi dădu seama că ţipa decât atunci când se deschise uşa şi apăru Daisy cu tava de ceai pentru Alex. Părând înfricoşată, fata bâigui o scuză şi începu să se retragă.

Gavin respiră adânc.

– Poţi intra fără probleme, Daisy. Discutam ceva, dar sunt sigur că soţia mea preferă să ia ceaiul. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, Alex. Putem să discutăm asta după micul dejun.

După ce ea dădu din cap aprobator, el se retrase în camera lui, uimit de felul în care explodase. Temperamentul lui stăpânit era legendar printre oamenii cu care lucra, dar descoperea că, în ceea ce privea siguranţa lui Alex, răbdarea lui avea limite mult mai strânse. În seara precedentă omorâse doi bărbaţi cu mâinile goale fiindcă fusese ameninţată, iar acum numai gândul de a o şti în pericol îl făcuse să îşi piardă simţul raţiunii. Poate că nu făcuse altceva decât să o încurajeze în încăpăţânarea de a risca.

Când mama lui Alex îl întrebase dacă o iubea pe fiica ei, nu ştiuse ce să răspundă, dar săptămânile petrecute împreună, de când sosiseră la Londra, îi clarificaseră emoţiile. Crezuse că inima lui murise odată cu Helena

şi nu îşi dăduse seama că se îndrăgostea treptat de Alex. Nu avea, nu putea să o compare cu Helena, erau prea diferite. Însă, zi după zi, Alex îl câştigase cu curajul, francheţea, blândeţea şi pasiunea ei.

Îşi iubea soţia şi nu suporta gândul că ar putea-o pierde.

Alex privi în gol către oglindă, tremurând puţin. Şi ea care crezuse că viaţa în Anglia avea să fie o binecuvântare, numai linişte. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore îşi descoperise o parte ascunsă pe care n-o bănuise vreodată, fusese gata să fie ucisă şi se certase pentru prima dată cu soţul ei. Nu îşi dăduse seama cât de mult contau pentru ea temperamentul calm şi sprijinul lui Gavin. O deranja profund să îl ştie supărat pe ea.

– Milady, vă simţiţi bine? întrebă Daisy îngrijorată.

Alex se întrebă dacă nu cumva, din cauza experienţelor de care avusese parte, fata se temea că Gavin ar putea deveni violent. Încercă să îşi revină în fire şi luă de pe tavă o ceaşcă de ceai aburind.

– Sunt bine. Eu şi soţul meu am avut doar o mică neînţelegere.

Fără mai multe comentarii, fata începu să strângă hainele din ziua precedentă, pe care Alex le aruncase pe canapea atunci când se întorsese de la secţia de poliţie, simţindu-se prea obosită să-şi cheme camerista. Daisy purta o rochie simplă, dar elegantă, pe care o cususe dintr-o bucată de in de culoare roz pe care i-o dăruise Alex. Avea un simţ natural al stilului, pe care l-ar fi invidiat orice modistă profesionistă, însă nu îşi pierduse anxietatea pe care o manifestase încă de la început. Arăta mereu ca şi cum ar fi fost gata să plângă.

– Eşti fericită aici, Daisy? o întrebă Alex.

Fata păru uluită de întrebare.

– Toată lumea e foarte amabilă, milady. Niciodată nu am fost tratată cu asemenea amabilitate.

Şi în mod evident nu ştia să reacţioneze la un astfel de tratament.

– Cum merg lecţiile de citire?

Chipul lui Daisy se lumină de plăcere autentică.

– Domnișoara Hailey e o profesoară minunată. Mi-a spus că n-a mai avut o elevă care să învețe așa de repede. Ieri am citit singură un capitol dintr-una din cărțile domnișoarei Katie. Domnișoara Hailey m-a ajutat cu cuvintele pe care nu le știam, adăugă ea conștiincioasă, după o scurtă pauză.

– Mă bucur tare mult, spuse Alex cu căldură. Mama m-a învățat să citesc. Țin minte că îmi spunea că cititul este drumul de aur pe care toată lumea vrea să meargă.

– Drumul de aur, repetă Daisy gânditoare. De asta nu au sclavii voie să citească. Fiindcă stăpânii nu vor ca ei să învețe să viseze.

Afirmația liniștită era cutremurătoare. Cu un nod în gât, Alex întrebă:

– Cum ai suportat sclavia, Daisy? Ești atât de inteligentă și de atrăgătoare. Într-o lume dreaptă ai fi avut mult mai multe posibilități.

– Aspectul fizic atrăgător nu e o binecuvântare pentru o sclavă, doamnă, spuse camerista cu amărăciune. Și nici inteligența. Din aceste motive, domnișoara Amanda m-a adus la conac, de pe plantație, ca să mă pregătească să fiu cameristă. Fiindcă nu-i plăcea cum vorbeau sclavii, m-a învățat să vorbesc ca albii și mă biciuia când greșeam. Cât despre cum arăt... spuse ea înghițind în sec, și soțul domnișoarei Amanda m-a considerat atrăgătoare. De asta m-a vândut și m-a îndepărtat de plantație și de familia mea.

– Oh, Daisy! Alex o privi îngrozită, înțelegând, grație propriei sale experiențe din sclavie, ce spunea și ce nu spunea camerista. Sclavia este o nenorocire. Un afront în fața lui Dumnezeu și a tot ceea ce are bun omenirea. Fac tot ce pot ca să mă lupt cu ea și o voi face tot restul vieții.

– Asta e foarte frumos din partea dumneavoastră, doamnă, spuse Daisy politicoasă, însă expresia de pe chipul ei sugera că era de părere că Alex se referea doar la câte o donație pentru Societatea de Luptă împotriva Sclaviei.

Lui Alex îi trecu prin minte o idee.

– Te rog să nu vorbești despre ceea ce urmează să-ți spun, fiindcă poate fi periculos, însă caut informații care ar putea ajuta Marina Regală să blocheze traficul ilegal de sclavi dintre Africa și America. Cunoști persoane care ar putea avea astfel de informații? Sau care ar fi dispuse să tragă cu urechea la conversațiile din cârciumile marinărești?

– Milady, nu vă încurcați cu negustorii de sclavi! tresări Daisy. Sunt prea periculoși.

Alex se întrebă ce trăiri cumplite erau responsabile pentru o asemenea vehemență.

– Da, și de asta trebuie opriți. Cunoști pe cineva care ne-ar putea ajuta?

Chipul mulatru al fetei deveni pământiu, ca și cum în interiorul ei se ducea o bătălie. După o tăcere îndelungată, spuse fără tragere de inimă:

– S-ar putea să știu pe cineva. Ar trebui să plec de acasă câteva ore ca să dau de el.

– Ai permisiunea mea. Și îți mulțumesc foarte mult pentru efort.

Alex își termină ceaiul mulțumită. Poate că prietenul lui Daisy avea să o conducă la un set complet nou de informații, poate chiar avea să arunce după gratii un negustor de sclavi. Toate astea meritau să riște.

capitolul 31

Lui Gavin îi plăceau afacerile în domeniul ceaiului și din acest motiv se simțea bine atunci când se plimba prin depozitul slab luminat. După atacul din noaptea precedentă era la fel de neliniștit ca atunci când se afla pe mare, când simțea că se apropie furtuna, dar nu știa când și cum avea să se manifeste.

Depozitul era, în comparație, un sanctuar de pace și ordine. Străbătu culoarele liniștite dintre stivele înalte de cufere cu ceai, atingând câte o ilustrație strălucitoare care fusese pictată pe cufere de artiști din fabricile

chinezeşti. O stivă conţinea delicatul ceai Young Hyson, iar în următoarea se afla Oolong parţial fermentat, cunoscut în chineză sub denumirea de „dragonul negru". Mai avea Lapsang Souchong, cel cu miros de fum, Congou, cel cu personalitate, Pekoe, cel popular şi multe altele, fiecare cu caracterul său propriu. Învăţase fiecare pas al procesului, de la plantarea tufelor de ceai de către ţărani, până la recoltarea, prelucrarea şi ambalarea care permiteau frunzelor binecuvântate să călătorească din celălalt capăt al lumii, ca să îi ajute pe occidentalii bătăioşi să se liniştească.

Se opri la spaţiul întins ocupat de soiul Earl's Blend, care era preparat în secret în Canton, cu cantităţi exacte de ceai şi coajă de bergamotă, pentru a dobândi un gust curat, fructat. Nu se putea gândi la ceaiul acela fără să se gândească şi la Kyle, cel care concepuse amestecul. Gavin avusese mare noroc în ziua acelei întâlniri ocazionale, care se transformase într-o relaţie personală şi profesională de succes. Din păcate, Kyle se afla la moşia lui. I-ar fi făcut bine să discute problema cu el.

Kyle alesese bine atunci când închiriase acea clădire. La fel ca toate depozitele din portul Londrei, era construită deasupra celebrelor pivniţe de vinuri, care ocupau sute de metri pătraţi, însă structura era spaţioasă şi sigură, iar amplasarea direct în port simplifica transferul produselor de pe nave în depozit. Acum depozitul era aproape plin, iar cuferele de ceai ajungeau aproape până la tavan. Stocul avea să se diminueze treptat până la începutul verii următoare, când urma să vină marfă nouă.

Deşi în birourile aflate chiar la etajul superior parfumul de ceai abia se simţea, mirosul era puternic în depozit. Poate chiar prea puternic pentru unii, însă pe Gavin nu îl deranja. Ceaiul îi fusese de mare folos. La fel ca mătasea, mirodeniile şi porţelanul. Fiecare marfă avea locul său bine stabilit în depozit, însă ceaiul stătea la temelia Casei Elliott.

După ce biroul din Londra avea să meargă ca pe roate sub conducerea lui Peter Spears, Gavin intenţiona să lanseze ceva nou: o ceainărie elegantă unde oamenii ocupaţi să se poată opri, să testeze diferite soiuri de ceai şi să ia mese uşoare într-o ambianţă plăcută. După ce aceasta avea să aibă succes, voia să deschidă mai multe. Un loc unde doamnele să se simtă confortabil. Pusese ochii pe câteva spaţii posibile din moderna zonă de vest. Ceainăriile urmau să se numească, desigur, Casa Elliott.

– Sperі că ceaiul îţi va vorbi?

Vocea joasă a lui Suryo îl readuse pe Gavin cu picioarele pe pământ. Biroul lui Suryo se afla la acest nivel şi el reprezenta destinaţia finală a plimbării lui Gavin. Se întoarse către prietenul său.

– Cred că da, dar ceaiul nu mă ajută prea mult. Ai aflat că eu şi soţia mea am fost atacaţi pe stradă?

Suryo dădu din cap.

– Şi că *pentjak silat* ţi-a fost de mare folos.

– Dacă nu m-ai fi antrenat atât de bine aş fi mort, şi poate că şi Alex la fel, oftă Gavin. Dar nu am intenţionat să omor doi dintre ei.

– Îţi protejai soţia. Ce bărbat ar fi procedat altfel? întrebă Suryo cu privirea îndepărtată. Este... neliniştitor să ştii că ai omorât un om cu mâinile goale. Dar la fel de mort e şi atunci când e ucis de un tun, aşa cum s-a procedat pe *Helena* cu piraţii din Oceanul Indian.

Ca de obicei, calmul lui Suryo îl ajuta să vadă lucrurile dintr-o perspectivă corectă. Gavin scoase din buzunar zarurile din Maduri şi le aruncă spre prietenul său.

– Unul dintre atacatori a azvârlit astea spre mine. Bănuieşti cumva ce persoană care are de-a face cu Maduri mi-ar putea vrea moartea?

Suryo prinse zarurile, cu o expresie gravă.

– Nu cred că sultanul Kasan. Legătura cu Maduri poate fi importantă sau poate că nu. Deşi numai tu, eu şi soţia ta ştim ce s-a întâmplat acolo, se ştie foarte bine

că ai fost în Maduri şi că acolo ai întâlnit-o. Zarurile ar fi putut fi aduse de pe insulă de un membru al echipajului *Helenei*, ar fi putut fi oferite cuiva de aici, iar apoi folosite noaptea trecută pentru a ne induce în eroare, explică el înapoindu-le. Sunt foarte multe explicaţii posibile.

Din păcate, avea dreptate. Gavin se gândi la posibilităţile pe care i le sugerase lui Alex. Deşi îl pomenise pe maiorul Colwell, pretendentul dezamăgit, ideea de a angaja tâlhari părea prea complicată pentru un soldat. Colwell era genul care ar fi fost în stare să-l provoace la duel. Philip Elliott era o variantă mai plauzibilă. Era suficient de inteligent şi încă nu se resemnase cu ideea că pierduse titlul Seabourne, însă nu părea omul care să recurgă la asasinat.

– Mi-ar plăcea să pot demonstra că Barton Pierce mi-a dorit moartea, dar nu-mi pot imagina un motiv, spuse Gavin. Deşi nu m-a agreat niciodată, este suficient de raţional şi, desigur, nu are nici un motiv să vrea să mă omoare. Nu constitui o ameninţare pentru el şi nu-mi închipui că ar risca tot ceea ce a construit ca să omoare un om fără să fie necesar.

Suryo dădu din cap aprobator.

– Am să trag cu urechea prin cârciumi, să văd dacă e vreun zvon referitor la atacatorii care au scăpat.

– Mulţumesc, spuse Gavin amintindu-şi de ceea ce îi zisese Alex. Apropo, am înţeles că Alex te-a numit investigator-şef în problema sclaviei ilegale. Pentru Dumnezeu, ai grijă!

– Am. Şi soţia ta trebuie să aibă grijă.

– Am să iau măsuri de precauţie, răspunse Gavin gândindu-se că avea să poarte în permanenţă pumnalul cu el, iar pe stradă să ţină în mână şi un baston. Păcat că nu făcuse asta şi în noaptea precedentă. Crezi că cercetările voastre ar putea avea legătură cu atacul? adăugă el.

Suryo se gândi, apoi negă.

– Sunt sigur că nimeni nu ştie cu ce mă ocup, altfel viaţa mea ar fi fost pusă în pericol.

Gavin aprobă, ajungând la aceeaşi concluzie.

– Am rugat-o pe soţia mea să nu mai vină pe aici până nu trece primejdia. A fost de acord să rămână acasă astăzi, dar presimt că o să am mult de furcă în zilele următoare.

Suryo zâmbi aşa cum o făcea rareori.

– E o femeie de o independenţă rară.

Era, într-adevăr, o binecuvântare cu două tăişuri.

Katie se uită la broderie.

– De ce trebuie să învăţ să cos dacă nu sufăr să fac asta şi tu recunoşti că nici ţie nu-ţi place?

– Fiindcă e o disciplină bună să facem lucruri care nu ne plac, spuse Alex, doar pe jumătate în batjocură. De asemenea, o femeie trebuie să se priceapă să coasă cât de cât. Ar putea să fie mai rău. Nu de mult, femeia casei trebuia să toarcă şi să ţească de una singură. Unele femei încă fac asta.

– Aş putea să tund oile? întrebă Katie cu speranţă. Îmi plac oile.

Alex se gândi.

– Este nevoie de multă forţă ca să tunzi oile, fiindcă protestează din răsputeri. Dar primăvara viitoare o să găsim nişte oi care trebuie tunse şi cel puţin o să urmăreşti procesul.

– Îmi promiţi?

– Îţi promit.

La ferma colonelului erau oi. Ar fi avut o scuză ca să îi viziteze dacă intenţionau să asiste la tunsul oilor. Şi lui Alex îi plăcea să privească oile.

Daisy intră în salonaş, o zări pe Katie şi începu să se retragă. Observând chipul încordat al cameristei, Alex o întrebă:

– Vrei să vorbeşti cu mine, Daisy?

– Da, doamnă, când sunteţi liberă.

– Te duci până la bucătărie să vezi ce se pregăteşte? îi spuse Alex fiicei ei.

– O, da!

Salvată de broderie, Katie ieşi în fugă din cameră, zâmbind recunoscătoare către Daisy.

Când Katie se îndepărtase, Daisy spuse:

– L-am găsit pe prietenul meu. Ştie lucruri care vă pot ajuta.

– Excelent! Ce spune?

Daisy coborî privirea.

– Lucrează la o cârciumă din apropierea portului. Este american, ca mine, un sclav care a fugit în Canada şi apoi a venit aici. Spune că ştie numele unuia dintre cei mai mari negustori de sclavi din Anglia, un om respectabil în aparenţă, dar care are mai multe nave de sclavi. Prietenul meu vrea să îl expună pe nenorocit, dar cine bagă în seamă un biet negru?

– Eu am să-l bag în seamă şi ştiu oameni care mă vor asculta.

Alex se întrebă dacă „prietenul" era iubitul lui Daisy. Posibil. Fata nu vorbea despre viaţa ei particulară, nici despre perioada petrecută ca sclava Fredericăi Pierce. Alex nu o presase niciodată. Daisy merita şi avea nevoie de intimitate.

– Mi-a spus că vă puteţi întâlni în seara asta, continuă Daisy privind-o scurt. Undeva pe lângă port.

– Aşa de repede? făcu Alex, surprinsă.

Daisy îşi umezi buzele, nervoasă.

– Îi e teamă şi s-ar putea să se răzgândească dacă trece prea mult timp.

Alex putea înţelege asta şi nu voia să piardă un informator care se putea dovedi de mare folos. Pe de altă parte, după atacul din noaptea precedentă nu avea de gând să calce într-o cârciumă de marinari.

– Ar vrea să se întâlnească cu Seabourne şi cu mine la Casa Elliott?

Daisy ezită.

– Cred că ar merge acolo. Nu e departe de locul unde lucrează. Dar trebuie să fiţi singură. N-o să vorbească cu un bărbat alb.

– Şi dacă îl iau pe Suryo?

Insularul nu era african, dar nu era nici alb, iar prezenţa lui tăcută nu era ameninţătoare.

– Domnul Suryo? făcu Daisy alarmată. Nu, doar dumneavoastră şi numai... numai fiindcă m-aţi ajutat, continuă ea cu vocea frântă. O să-i spun să vină când se înserează, după ce se închid birourile, dar înainte să se întunece şi să se aglomereze la cârciumă.

Luând o hotărâre rapidă, Alex spuse:

– Foarte bine, dacă vine la biroul din Casa Elliott în seara asta la şase şi jumătate, voi fi acolo singură.

Avea să îi ceară vizitiului mai tânăr să o conducă acolo în trăsura mică şi să o ia de la uşă peste o oră. Gavin nu o să fie prea încântat, dar nu o să afle decât mai târziu. Probabil chiar aveau să se intersecteze pe drum. Nu avea de ce să aibă probleme.

Şi dacă apăreau probleme, nu avea să fie lipsită de apărare.

Gavin îşi luă rămas-bun puţin mai devreme de la toţi angajaţii din birouri şi din depozit, ca să poată pleca în grupuri. Deşi ştia că exagerează oarecum, instinctul nu îi dădea pace. Îşi petrecuse ziua luând măsuri de siguranţă şi încercând să desluşească cine ar fi vrut să îl distrugă. Prima problemă era destul de clară, dar a doua încă îi dădea de furcă. Nu putea decât să se asigure că nici familia, nici angajaţii săi nu aveau să devină victime nevinovate ale violenţei.

Vrând să vorbească cu Alex, chemă majordomul şi întrebă unde era de îndată ce ajunse acasă.

– Doamna a ieşit, spuse Bard, dar v-a lăsat acest bilet.

Gavin îl deschise, întrebându-se de ce nu era acasă la ora aceea.

Dragă Gavin,

Am să întârzii la cină aproximativ o oră fiindcă trebuie să mă întâlnesc cu un bărbat la birourile Casei Elliott. Spune că are informaţii importante despre

sclavie. Nu îţi face griji, am să fiu precaută. Îţi explic totul când ajung acasă.

Cu drag, Iskandra

Înjură cu un limbaj demn de un marinar văzând că i se adevereau cele mai sumbre temeri. Bard păru şocat, fiindcă nu îl mai văzuse atât de temperamental.

– Spune-i bucătarului că cina se amână pe durată nedeterminată, pufni Gavin. Mă duc să o iau pe doamna.

Făcu stânga împrejur şi se întoarse la grajduri. La ora aceea avea să ajungă mai repede călare decât cu trăsura, aşa că porunci să i se înşeueze un cal. Începuse să călărească regulat, deci nu avea de ce să se teamă că nu îşi va putea controla armăsarul pe străzile aglomerate.

Când se apropie de sfârşitul drumului lung din Mayfair până în zona de est, simţea că mai avea puţin şi exploda. Strada din faţa depozitului era liniştită, dar nu pustie, aşa cum avea să fie mai târziu. Abordă un băiat care se învârtea pe stradă, dar care nu părea prea nevolnic.

– Ţi-e teamă de cai?

– Nu, domnule! spuse băiatul indignat.

– Foarte bine, răspunse Gavin întinzându-i o jumătate de coroană şi hăţurile. Primeşti încă o jumătate de coroană dacă îmi ţii calul câteva minute.

– Da, domnule!

– Mulţumesc. Şi îţi mai dau un sfat, pe gratis. Să nu te însori vreodată.

Gavin încercă uşa depozitului şi blestemă atunci când o găsi descuiată. De ce fusese atât de nebun încât să-i dea lui Alex o cheie a clădirii?

Fiindcă era soţia lui şi avea încredere în sinceritatea ei. Însă în legătură cu judecata ei avea dubii.

Scara care ducea către birouri se afla în partea stângă a clădirii. Urcă trei trepte deodată şi dădu buzna în birou, pregătit de ceartă.

Îmbrăcată mai simplu ca un quaker, cu excepţia şalului de Paisley care îi înconjura umerii, Alex lucra

în tăcere la biroul funcţionarului secund, de unde putea vedea bine uşa. Ridică privirea atunci când el intră.

– Ce rapid eşti. Mă gândeam că termin înainte să ajungi aici.

Acceptarea ei liniştită aproape că îl făcu să-şi iasă din minţi.

– Pentru Dumnezeu, Alex, azi-noapte aproape că am fost ucişi amândoi, chiar aici afară, în stradă! Cum ţi-a trecut prin cap să vii aici de una singură?

– Nu am venit singură. Al doilea vizitiu m-a adus aici şi o să mă ia peste mai puţin de o oră. Şi dacă sunt probleme... am venit pregătită, spuse ea arătându-i un pistol de buzunar elegant, dar eficient.

El clipi văzând pistolul compact, cu două ţevi, bucurându-se că se pricepea destul de bine la pistoale încât să îl îndrepte automat în altă direcţie decât spre el.

– Cel puţin te-ai gândit la asta, dar ce e atât de important încât a trebuit să te comporţi aşa?

– Un prieten al lui Daisy, un fost sclav, va veni peste câteva minute. Spune că ştie cine este unul dintre cei mai mari negustori de sclavi din Anglia. Tu n-ai risca multe ca să afli asta?

El ezită.

– Probabil că da. Dar dacă ar fi Katie în situaţia asta, ai sta deoparte şi n-ai încerca s-o opreşti?

Alex fu uimită.

– Sigur că nu, dar eu nu sunt copilul tău, Gavin. Sunt soţia ta. Am dreptul să îmi asum un risc dacă problema e destul de importantă.

– Pentru mine nu e nimic mai important ca viaţa ta, răspunse el sumbru.

Chipul ei se lumină.

– Nici o femeie n-ar putea avea un protector mai bun, Gavin. De când ne-am întâlnit m-ai înconjurat cu puterea, cu blândeţea şi cu înţelegerea ta. Dar în momentul de faţă trebuie să îmi ascult convingerile mai mult decât am nevoie de protecţie. Poate că prietenul lui Daisy nici măcar n-o să vină şi am făcut drumul degeaba, dar trebuie să fac asta, explică ea uitându-se

la ceas. Iar tu trebuie să pleci chiar acum. Poate veni în orice clipă, şi Daisy spune că nu va vorbi în faţa unui bărbat alb. Dacă încă eşti aici, ar putea să plece şi să nu se mai întoarcă vreodată. Aşa că te rog, te rog, pleacă înainte ca el să vină.

Gavin ezită, sfâşiat între presimţirile lui şi rugăminţile lui Alex.

– Înţelegi atât de multe, Gavin, spuse ea încet. Chiar nu poţi înţelege asta?

Gavin îşi studie soţia înaltă, puternică, stăpânită. Muncise din greu ca să îşi recapete curajul şi încrederea în sine. Majoritatea femeilor ar fi fost dispuse să îi accepte raţionamentul şi protecţia, însă ea nu era ca majoritatea femeilor. Tocmai diferenţa aceasta o făcea să fie specială.

Dar îl şi scotea din sărite.

– Foarte bine, am să plec şi am să aştept la grajduri, spuse el reticent. Când trece ora aceea, voi veni cu trăsura ca să te luăm acasă.

– Îţi mulţumesc pentru înţelegere, Gavin, zâmbi ea radioasă.

– Nu uita că am pierdut deja o soţie. Nu cred că aş suporta să mai pierd una. Apropo, întrebă el în timp ce se întorcea să plece, de unde ai luat pistolul?

– L-am împrumutat de la Casa Ashburton. Acum du-te!

El o ascultă, deşi cu fiecare pas îi venea să se întoarcă înapoi. Afară nu văzu nici urmă de om de culoare. Poate că bărbatul nu avea să vină. Însă dacă venea şi dacă informaţiile pe care le oferea erau concludente, Alex avea şansa să schimbe cu adevărat ceva în ceea ce privea negoţul ilegal cu sclavi. Se rugă să se întâmple acest lucru, se rugă ca toată neliniştea lui să nu fi fost în van.

Când îi plăti băiatului cealaltă jumătate de coroană pentru că îi ţinuse calul, flăcăul îl întrebă obraznic:

– Soţia nu v-a ascultat?

– S-a rezolvat problema.

Urcă pe cal și o luă în josul străzii, știind că Alex avea să fie în siguranță și că își făcea griji degeaba.

Însă tot simțea un cumplit nod în gât.

capitolul 32

Prietenul lui Daisy întârziase aproape o jumătate de oră. Sperând că nu îl văzuse pe Gavin și nu se speriase într-atât încât să plece, Alex lucră în continuare.

Pașii erau atât de ușori încât nu își dădu seama că intra cineva în birou decât când ușa acestuia se deschise larg. Ridică privirea și își dădu seama, cu o certitudine amară, că temerile lui Gavin fuseseră justificate, atunci când în birou intrară patru bărbați, însă nici unul dintre ei nu era un sclav fugar. Primii erau doi marinari grosolani, cu chipul înăsprit. Al treilea, un bărbat deșirat cu aceleași trăsături, era atacatorul pe care îl lovise în burtă în seara precedentă.

Al patrulea era Sir Barton Pierce.

Deși îl întâlnise o singură dată, la balul de la Casa Ashburton, faptul că era dușmanul lui Gavin i-l întipărise în minte. Apucă pistolul pe sub hârtiile de pe birou și îl ascunse în faldurile șalului, apoi se ridică în picioare ca să își salute oaspeții.

– Ce surpriză neașteptată. Dacă îl căutați pe soțul meu, Sir Barton, nu este aici.

Se gândi dacă nu cumva era mai bine să spună că Gavin și câțiva servitori aveau să sosească curând, însă se hotărî să nu o facă, fiindcă era posibil ca Pierce și oamenii lui să aștepte, în speranța unei noi lupte.

– Știu că nu e aici. L-am văzut plecând în urmă cu câteva minute, făcu Pierce studiind-o critic. Nu ai nici jumătate din frumusețea Fredericăi mele, dar presupun că, cu atâtea rude suspuse, ai devenit o partidă bună. O să aibă ele grijă ca soțul tău să nu se însoare din nou după ce-i dispare soția, așa că nu va avea nici un moștenitor pentru prețiosul său titlu.

Alex simți un fior rece.

– Nu intenționez să dispar.

Pierce râse ca și cum ar fi fost o conversație normală.

– Nu ai de ales. Nu-ți face griji, n-o să îți facem rău. Doar vino cu noi în liniște.

– În Londra există întotdeauna cineva care vede totul, privi ea cu dispreț către tovarășii de fărădelegi ai lui Pierce. Dumneata și oamenii dumitale ați fost văzuți intrând aici și veți fi văzuți și cum mă luați de aici împotriva voinței mele.

– N-am intrat prin față, spuse Pierce tăios. Am închiriat depozitul de alături sub un nume fals. Clădirile sunt legate una de cealaltă, fiind despărțite doar de o ușă veche bătută în cuie, așa că mi-a fost ușor să intru aici. Nimeni nu ne-a văzut venind și nimeni n-o să ne vadă plecând. Acum treci aici ca să îți putem pune călușul și să-ți legăm mâinile, făcu el cu voce aspră, sau o să-i las pe flăcăii mei să-și facă de cap.

– Îi datorez niște zdruncinături nenorocitei, mugi bărbatul deșirat.

Deși nu era mai înalt decât Alex, privirea lui nemernică o făcu să se cutremure de groază. Mare păcat că nu studiase *pentjak silat* în loc de *wing chun*. Dacă ar fi făcut-o, poate i-ar fi rupt gâtul în noaptea precedentă.

– Poate mai târziu, Webb, acum n-avem timp, spuse Pierce privind de jur împrejur. Unde sunt ținuți banii? Ar fi păcat să ardă.

Să ardă? Alex își dădu seama că mirosul de fum începea să domine mireasma pătrunzătoare de ceai. Probabil Pierce își pusese oamenii să dea foc depozitelor de la parter. Afacerea pe care Gavin se străduise atât s-o construiască ardea în flăcări.

Strânse și mai tare pistolul, încercând să-și stăpânească panica. Avea două gloanțe, dar nu era suficient ca să doboare patru bărbați cu experiență în luptă.

Trebuia să îl îndepărteze pe unul din cameră.

– În biroul lordului Seabourne e o casetă de valori.

Folosi titlul intenționat și avu satisfacția de a-l vedea pe Pierce pufnind în timp ce traversa încăperea

ca să ajungă în biroul lui Gavin. Fiindcă minţise în legătură cu caseta de valori, bărbatul avea să petreacă mai multe minute căutând-o.

Webb se îndreptă către Alex.

– Sly, Ned, ajutaţi-mă s-o leg. Nenorocita luptă foarte murdar.

Trei la unu. Şansele nu se îmbunătăţiseră. Alex ridică pistolul şi trase către Sly, care era cel mai aproape. Acesta văzu arma, ţipă şi se dădu într-o parte, strângându-şi braţul cu o înjurătură atunci când ea apăsă pe trăgaci. În camera mică, zgomotul fu asurzitor.

Mai avea un glonţ. Îndreptă pistolul către Webb şi trase în timp ce acesta se năpustea către ea. El tresări înspăimântat. Avea sânge pe cămaşă şi se împletici pentru o clipă înainte să se întindă după arma ei.

Bărbatul reuşi să apuce revolverul. Fiindcă era inutil pentru ea, din moment ce nu mai avea nici un glonţ, i-l lăsă. Ocolind biroul şi pe Webb, se grăbi către uşă. Dacă ajungea la scări, avea o şansă...

– Căţeaua!

Ned o prinse de braţ şi o răsuci.

Înainte ca el s-o poată lovi, ea îi trase un pumn în gât, apoi se întoarse şi dădu în Sly, care se apropia din partea cealaltă, cu sângele curgând din umăr. Sly se clătină atunci când ea îl izbi în genunchi, dar reuşi să se ţină pe picioare şi să o prindă de celălalt braţ.

Pierce se întoarse, atras de agitaţie.

– Dumnezeule, nu sunteţi în stare să faceţi nimic? urlă el. Hai odată, focul se înteţeşte şi trebuie să ieşim cât scările sunt încă sigure. Ocupaţi-vă de nenorocita asta!

Alex simţi o lovitură în moalele capului. Pentru o clipă se bucură că măcar avea să moară luptând.

Katie. Gavin. Întuneric...

Gavin dădea ture în jurul grajdurilor, în timp ce tânărul vizitiu al familiei Seabourne îl privea stingher. Gavin nu îl mustrase, doar vizitiul nu avea nici un motiv

să nu asculte ordinele lui Alex, însă chiar şi un orb şi-ar fi dat seama de iritarea stăpânului.

Scoase ceasul. Încă cincisprezece minute până ce trebuia s-o ia pe Alex.

– Trăsura e pregătită?

– Am să verific, milord.

Bucuros că avea o scuză ca să se retragă, vizitiul dispăru în partea din spate a grajdurilor.

Paisprezece minute. Treisprezece. Era timpul să plece? Nu încă. Depozitul era la distanţă de numai cinci minute, iar Alex nu avea să se bucure dacă îi speria informatorul.

Încercă să ignore neliniştea tot mai apăsătoare. Poate era încordat din cauza norilor negri care se aglomerau pe cer, ameninţând cu furtuna. Poate că, aşa cum îi spusese Alex, îi plăcea să aibă totul sub control, iar situaţia de faţă nu putea fi controlată.

Sau poate că într-adevăr ceva era în neregulă.

Băiatul care îi păzise mai devreme calul lui Gavin băgă capul în culoarul care despărţea grajdurile de stradă.

– Depozitul unde aţi intrat era al dumneavoastră, domnule?

Gavin îl privi îngheţat.

– Da. S-a întâmplat ceva?

– A luat foc, spuse băiatul voios.

Presimţirile lui Gavin se transformară într-o certitudine a dezastrului. Sări în şaua calului şi îi strigă lui Fitzgerald, proprietarul grajdului, să cheme pompierii.

Galopă cât putu de repede pe Ratcliff Highway, apoi o luă pe strada perpendiculară ce se îndrepta spre râu. În aerul liber putu zări în dreapta o coloană de fum. De îndată ce intră pe drumul din faţa depozitului văzu că fumul ieşea din Casa Elliott. Rugându-se ca Alex să fi ieşit în siguranţă, se grăbi către foc şi nu slăbi hăţurile până ce nu fu gata să îi răstoarne pe privitorii atraşi de dezastru.

Descălecă şi îşi croi drum prin îmbulzeală.

– Soţia mea era în clădire! strigă el. A văzut-o cineva?

Un bărbat uscăţiv dădu din cap.

– N-a intrat şi n-a ieşit nimeni de când aţi plecat.

Nu. NU! Se holbă la flăcări, paralizat de groaza pe care i-o inspira focul, de la acel dezastru naval pe care îl trăise pe vremea când era un tânăr marinar.

Însă Alex era înăuntru. Stăpânindu-şi spaima, îşi făcu drum prin mulţimea care păstrase o distanţă de siguranţă şi se avântă către uşa depozitului. Fiindcă Alex o lăsase descuiată, avea să ajungă la etaj în câteva clipe. Poate era leşinată pe podea. Putea să facă asta. Trebuia s-o facă.

– Nu, băiete, îl opri un hamal solid, aproape răsturnându-l. Dacă a rămas înăuntru, s-a dus.

– La naiba, lasă-mă în pace! se luptă Gavin să scape din strânsoarea hamalului, cutremurat de frică. E soţia mea. Trebuie să ajung la ea.

Hamalul îl zgudui bine.

– E prea târziu!

Gavin era pe cale să apeleze la o mişcare de pentjak când un zgomot asurzitor zdruncină strada. Văzu cum acoperişul depozitului se prăbuşea. Flăcări şi rotocoale de fum explodară în sus cu un urlet înspăimântător, iar ferestrele se sparseră, inundând strada cu cioburi fierbinţi şi aproape aruncându-i pe Gavin şi pe hamal la pământ.

Gavin începu să tremure, refuzând să accepte ceea ce vedea. Alex nu putea fi moartă, era teafără atunci când plecase el de acolo. Ar fi putut să scape cu uşurinţă.

– Probabil a sărit pe o fereastră dinspre râu, înainte ca clădirea să se prăbuşească.

Hamalul îl privi cu milă. Fără să-i pese, Gavin îşi făcu drum către capătul zonei de depozite, acolo unde se afla o alee ce ducea către râu. Înaintarea îi fu oprită de sosirea unei maşini de pompieri. Serviciul londonez de pompieri era finanţat de companii de asigurări, iar principala sa prioritate era să se asigure că flăcările nu se întindeau asupra proprietăţilor învecinate.

Şeful echipajului strigă către oamenii săi, în timp ce aceştia scoteau furtunul şi îl fixau la tulumbă.

– Clădirea asta şi cea de alături sunt distruse, dar avem timp să salvăm restul zonei. Bere gratis pentru toată lumea care ne ajută la pompă, urlă el şi mai tare.

Mulţimea se înveseli, iar peste câteva clipe aproape toată lumea pusese mâna pe pompe şi începuse să lucreze scandând „Bere! Bere!" Presiunea ridicată făcu să ţâşnească un jet de apă care stârni valuri de abur.

Când Gavin ajunse la aleea ce ducea către râu sosi o a doua maşină de pompieri. Gâfâind, bărbatul se repezi spre malul apei şi privi către depozite. Casa Elliott se prăbuşise parţial, iar cărămizile erau împrăştiate pe puntea de încărcare şi în apă. Se uită la iadul în care se transformase depozitul său, amintindu-şi în mod ciudat că ceaiul pentru care nu se găsea cumpărător nu se distrugea în incineratorul vămii fiindcă ardea atât de tare încât explodase coşul oficial.

Însă Alex tot ar fi putut să iasă din clădire, pe partea aceasta, înainte ca focul să scape de sub control. Poate că îl căuta la grajduri. Se întoarse la locul unde trudeau pompierii, căutând prin mulţime, verificând grajdurile, întrebând iar şi iar dacă n-o văzuse nimeni.

Nici urmă.

Când se întoarse de la grajduri, furtuna care ameninţa de ceva vreme izbucni cu un tunet asurzitor. Cerurile se deschiseră, iar ploaia începu să cadă deasupra focului, mult mai eficientă decât cele trei maşini de pompieri care ajunseseră la faţa locului. Primii voluntari obosiseră şi plecaseră să îşi savureze berea, aşa că începu să pompeze, până ce îl duru spatele şi făcu băşici la mâini, refuzând cu brutalitate orice ofertă de a fi înlocuit.

Furtuna trecu, însă continuă o ploaie rece, mărunţă, care îi îndepărtă pe cei mai mulţi dintre spectatori. Când ultimele flăcări se stinseră şuierând, un bărbat îi atinse braţul lui Gavin.

– E timpul să mergeţi acasă, milord.

Gavin privi în spate şi văzu un chip vag familiar. Făcu un efort şi-şi aminti de poliţistul care îi ajutase în noaptea precedentă. Doar noaptea precedentă?

– Nu pot să plec, domnule poliţist. Soţia mea e înăuntru. Nu... nu pot s-o părăsesc.

– Nu mai e acolo, domnule, sosi răspunsul tăcut.

Tremurând din tot corpul, Gavin privi către ruinele înnegrite, nemaiputând respinge ceea ce se întâmplase.

– Nu mai e, şi e vina mea, spuse el în şoaptă.

Fiindcă o persoană era dată dispărută, pompierii începură să caute prin dărâmături atunci când ploaia le răcise suficient. Gavin încercă să intervină, dar şeful îl respinse din prima.

– Nu sunteţi îmbrăcat şi nici pregătit pentru asta, milord. Mi-aş pierde slujba dacă v-aş lăsa să ne ajutaţi.

Aşa că aşteptă toată noaptea, noaptea aceea nesfârşită. Apăruseră zorii când şeful echipajului veni către el.

– Am găsit un trup, domnule.

– Vreau s-o văd, spuse Gavin făcându-şi drum către temelia înnegrită a clădirii.

– Nu, răspunse şeful blocându-i drumul, la fel ca poliţistul Mayne. Nu... nu prea aveţi ce să vedeţi. Doar cât să identificăm rămăşiţele ca aparţinându-i unui om. Soţia dumneavoastră era o femeie înaltă?

Îi ajungea până la obraz. „La naiba, Alex, de ce nu m-ai ascultat?" Respiră greu.

– Da, este... era... înaltă.

Un alt pompier se apropie cu un obiect plin de funingine.

– Am găsit ăsta lângă corp. Aparţinea soţiei dumneavoastră? spuse el întinzând un obiect metalic, înnegrit.

Gavin recunoscu resturile murdare ale pistolului elegant, de buzunar, al lui Alex. Căldura arsese complet mânerul de lemn şi din el rămăsese numai ţeava dublă. Murise şi ultimul licăr de speranţă.

– Da, făcu el strângând înfrigurat metalul în mână. Da, era al ei.

Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei neînfricat.

Gavin abia îşi dădu seama când fu împins în trăsură de vizitiul reşedinţei Seabourne şi când o luară spre casă, cu calul lui priponit în urma lor. În drumul lor către Berkeley Square, cerul însorit, senin după ploaie,

începu să se lumineze. Când Gavin coborî împleticindu-se din trăsură, o servitoare care spăla scara tresări la vederea lui.

Își dădu seama de ce doar când intră înăuntru și văzu în oglindă un străin cu ochii goi. Avea hainele încă ude de ploaie, găurite de tăciuni, era mânjit de funingine și arăta ca... ca un bărbat care tocmai își pierduse femeia iubită.

Bard se apropie în tăcere, arătând mai puțin desăvârșit ca de obicei. Aparent, veștile proaste ajunseseră acasă.

– Ce ordonați, Lord Seabourne?

Gavin se strădui să se gândească la ce era nevoie să facă.

– Trimite un valet la Casa Ashburton cu vestea mor... morții doamnei, ca să poată fi anunțați părinții ei și familia Ashburton.

Trebuia să afle și alte persoane, dar atât de multe erau plecate din Londra. Era prea obosit să se gândească la asta, avea s-o facă mai târziu.

Majordomul dădu din cap cu gravitate.

– Să vă pregătesc baia?

– Trebuie să vorbesc cu domnișoara Katie.

Majordomului păru că i se face rău, dar mai rău se simți Gavin atunci când urcă treptele către camera copiilor. Katie lua micul dejun cu domnișoara Hailey atunci când intră Gavin. Zâmbetul ei dispăru atunci când îl văzu în ce stare se afla.

– Căpitane? întrebă ea îngrijorată.

Văzându-i chipul mic, ca al unei Alex în miniatură, cu părul bălai ca soarele, inima i se frânse din nou.

– Katie... Vocea i se frânse și se opri ca să-și revină. Am... vești foarte proaste. Un incendiu la depozitul Casei Elliott. Mama ta lucra acolo și... și n-a reușit să scape.

– Nu! urlă Katie alunecând de pe scaun, cu ochii albaștri măriți de groază. Nu. Nu se poate să moară și mama. Nu se poate!

– Îmi pare atât de rău, Katie.

Ar fi preferat să moară în locul lui Alex, orice, numai să nu trebuiască să-i spună fiicei ei ce se întâmplase.

Trupul mic al lui Katie se zguduia în suspine şi lacrimi. Îngenunche şi o îmbrăţişă, stăpânindu-şi propriile lacrimi în timp ce îi spunea că era în siguranţă, că era iubită, că avea să-l aibă întotdeauna alături şi că mama ei murise eroic.

Stătură împreună până ce simţi o mână blândă pe umăr. Ridică privirea şi-şi văzu mătuşa, pe Lady Jane Holland.

– Domnul Suryo mi-a adus vestea cumplită, spuse ea încet. Trebuie să te odihneşti, Gavin. Eu şi domnişoara Hailey o să avem grijă de Katie.

Se ridică încet şi o lăsă pe Katie să se arunce în braţele ocrotitoare, materne ale lui Lady Jane. Când coborî, evită dormitorul lui Alex, cu chinuitoarele amintiri frumoase pe care le împărţiseră acolo şi se duse în camera lui. Se aruncă pe pat fără să bage în seamă hainele murdare pe care le avea pe el şi adormi imediat, într-un somn extenuat, fără vise.

Când se trezi, era din nou seară. Se întoarse pe spate şi privi în gol către tavan. După moartea Helenei, crezuse că nu avea să mai simtă vreodată o asemenea durere, dar greşise. Aparent, capacitatea de a suferi nu scădea niciodată.

Încercă să-şi pună ordine în gânduri şi să se gândească la aspecte practice. Să ceară despăgubirea de asigurare, să găsească birouri noi, să se asigure că angajaţii lui aveau condiţii bune.

Şi înmormântarea? Nu putea lua nici o decizie înainte ca părinţii ei să se întoarcă din Ţara Galilor, iar asta avea să mai dureze încă vreo trei sau patru zile. Era foarte posibil ca ei să vrea să ia corpul lui Alex acasă, să se odihnească printre paşnicele dealuri galeze.

Îi era groază să dea ochii cu soţii Kenyon. Promisese că va avea grijă de Alex şi nu se ţinuse de cuvânt. În timp ce se ridică în picioare, îşi dădu seama că era posibil ca părinţii ei să insiste s-o ia pe Katie. Oricât ar fi vrut s-o păstreze, nu era sigur că avea acest drept prin

lege, şi ea ar fi putut fi mai fericită cu bunicii ei şi cu tânăra nepoată care îi era ca o soră.

Îşi frecă tâmplele, mânjindu-se cu funingine. Cu o zi în urmă, Alex era în viaţă. Dacă şi-ar fi ascultat instinctul şi ar fi refuzat s-o lase să se întâlnească singură cu străinul acela, încă ar fi fost în viaţă.

Pentru prima oară, se întrebă ce se întâmplase. Nici focul, nici moartea lui Alex nu fuseseră o întâmplare. Oare vizitatorul ei sperase că avea s-o poată jefui şi sfârşise prin a o ucide fiindcă ea i se opusese, iar apoi dăduse foc depozitului ca să-şi acopere crima? Oare bărbatul avusese complici?

Era timpul să vorbească cu femeia care stabilise întâlnirea aceea fatală. Sună să i se pregătească baia şi ceru ca Daisy să vină să vorbească cu el. În timp ce se spăla şi se aranja, servitorii căutară în toate cotloanele din casă.

Daisy Adams dispăruse.

Gavin încerca să înghită ceva de mâncare, când Bard intră în încăpere.

– Au venit doi bărbaţi care spun că trebuie să vă vorbească.

– Nu vreau să vorbesc cu nimeni.

– Sunt de la Poliţia Metropolitană, milord, spuse majordomul, stingher.

Întrebându-se dacă nu cumva poliţia avea informaţii în legătură cu cauza incendiului, se ridică de la masă.

În salon era aşteptat de poliţistul Mayne, destul de buimac, alături de un bărbat care părea a deţine un rang mai înalt.

– Sunt superintendentul Blake de la Poliţia Metropolitană, spuse cel din urmă. Sunteţi Gavin Elliott, al şaptelea conte de Seabourne?

– Eu sunt. Aţi aflat mai multe despre cum a pornit incendiul? Eu cred că nu a fost un accident.

Se pregătea să îi spună despre întâlnirea lui Alex, când privirile li se întâlniră.

– Milord, trebuie să vă anunț că sunteți acuzat de uciderea soției dumneavoastră, Alexandra Elliott, contesă de Seabourne.

capitolul 33

Sfâșiată de agonie, Alex se prăbuși în coșmaruri de durere și greață. Mările strălucitoare ale Orientului se unire cu cerurile reci, nordice, de acasă, apoi toate se transformară în groază.

Auzi voci, dar nu se putu concentra suficient să deslușească cuvintele. Bărbați brutali, nemernici. Vocea joasă, dar înfricoșătoare a unei femei. Pături înfășurate în jurul ei fiindcă tremura, încercări stângace de a-i băga pe gât apă sau supă, exclamații de dezgust când vomita fiere.

În sfârșit, lumea nu se mai învârti atunci când deschise ochii. Era întinsă pe o saltea și paturile nu erau suficiente ca să o ajute să se încălzească. Singura lumânare aprinsă îi arătă că se afla într-o închisoare de piatră. Sus, foarte sus, de tavanul umbros, din cărămidă, atârnau gheme ciudate dintr-un material gri, moale, asemănător cu lâna. Tăcerea era absolută, iar aerul, cumplit de apăsător.

Întoarse capul și văzu că celula ei era despărțită de un pasaj din piatră printr-un culoar, însă ieșirea era blocată de un grilaj de bare de fier noi, strălucitoare, care cuprindea o ușă masivă, închisă cu lacăt. În partea opusă a pasajului se afla un alt culoar, la fel ca cel care dădea în celula ei, numai că fără bare și plin de butoaie uriașe.

Închise ochii, încercând să-și amintească unde se afla și ce se întâmplase. Când piratii o lăsaseră inconștientă, avusese parte de migrene și greturi violente, dar, desigur, asta se terminase de mult? Ea și Katie se întorseseră în siguranță în Anglia.

Gavin. Își aminti încet de el, inclusiv de furia lui fiindcă...? Fiindcă insistase să se întâlnească cu un bărbat,

ca să discute despre negoțul de sclavi. Își frecă capul, încercând să-și amelioreze durerea. Veniseră patru bărbați, inclusiv Sir Barton Pierce, și crezuse că murise. Se părea că nu, doar dacă iadul nu era cumva mult mai rece decât se spunea.

– S-a trezit contesa adormită? făcu o voce dulceagă.

Alex întoarse capul și o văzu pe Frederica Pierce apropiindu-se încet cu un felinar. Purta o pelerină din catifea albastră care îi accentua frumusețea blondă angelică și era urmată de un bărbat greoi, care căra o tavă.

Alex oftă, aproape deloc surprinsă. Fiindcă Barton Pierce fusese acolo atunci când fusese doborâtă la pământ, era logic ca soția lui să apară acum.

– Ai grijă, Frederica, făcu Alex, apoi se opri, uluită de slăbiciunea răgușită a vocii ei. Înghiți în sec și încercă din nou: Din pacate o să-ți murdărești pelerina asta frumoasă.

– Merită.

Frederica se așeză pe scaunul de lemn de lângă celulă și își aranjă cu grijă faldurile pelerinei, în timp ce servitorul ei îngenunche lângă barele de fier și împinse tava cu mâncare în celulă. În partea de jos a barelor fusese lăsată o deschizătură îngustă, tocmai ca să poată fi hrănită fără să fie nevoie să se deschidă ușa.

Simțindu-se în dezavantaj dacă rămânea întinsă, Alex abia reuși să se ridice. Când capul nu i se mai învârti, își întinse picioarele pe podea. Pietrele erau reci și cam lipicioase.

– De cât timp sunt aici?

– De patru zile. La început mi-a fost foarte teamă că lovitura în cap te-a ucis, dar ești rezistentă ca un țăran irlandez.

Nu era un compliment.

Alex își înfășură trupul tremurând în pături.

– De ce nu m-ați omorât direct? Ar fi fost mai simplu decât să mă aduceți aici.

Numai dacă nu cumva voiau s-o tortureze. La momentul respectiv, ar fi putut crede orice.

– Am un plan mult mai bun decât să te omor, Alexandra, spuse Frederica fixând-o pe Alex cu o privire strălucitoare. Barton a fost cel care a aranjat ambuscada ca să scape de tine şi de soţul tău, însă Seabourne s-a luptat bine. Am pierdut doi oameni vrednici în seara aceea.

Amintindu-şi că Gavin credea că Pierce nu avea vreun motiv să-l omoare, Alex întrebă:

– De ce a vrut soţul tău să ne omoare? El şi Seabourne nu se agreează, dar de acolo până la crimă este cale foarte lungă.

– Chiar aşa crezi? Avem motive mai mult decât suficiente. Pentru început, Barton i-a „împrumutat" o sumă substanţială vărului soţului tău ca să primească susţinerea familiei Seabourne pentru un loc în Parlament. Fiindcă Philip Elliott a pierdut titlul, e posibil ca Barton să nu recupereze niciodată ce i-a dat acelui cartofor inutil.

– Asta nu e deloc vina soţului meu, ripostă Alex. Pentru el titlul de conte a fost cu totul o surpriză.

– Aşa zice el, făcu Frederica, iar trăsăturile ei delicate se înăspriră. Barton a fost mânios pentru că şi-a pierdut investiţia, însă a obţinut influenţa altui lord, deci după următoarele alegeri va ocupa locul pe care îl merită. Crima de neiertat a lui Seabourne a fost că i-a spus sultanului Kasan să nu apeleze la Barton ca agent exclusiv pentru Maduri în Orient. Ai idee cât ne-a costat asta? Zeci de mii de lire pe an! Barton a aflat săptămâna trecută de la agentul lui din Singa-pore de mârşăvia soţului tău. Atunci s-a hotărât că Seabourne trebuie pedepsit.

Vestea o tulbură foarte mult pe Alex. Pentru un bărbat ca Pierce, faptul că i se refuzase un contract care avea să îi aducă bogăţii nemăsurate era, într-adevăr, un motiv de răzbunare. Era atât de greu de crezut că avertismentul pe care îl lansase Gavin unui conducător aflat în cealaltă parte a lumii putea avea asemenea repercusiuni.

Oricât de interesante ar fi fost motivele soților Pierce, cel mai mult conta prezentul. Își făcu curaj și întrebă:

– Seabourne e mort?

– Nu încă. Barton a încercat un alt atac, de data asta cu pistoale, dar apoi am aflat de la Daisy despre pasiunea ta pentru combaterea sclaviei. E destul de iute pentru o sclavă. Și-a dat seama că poți fi manipulată cu idealismul tău naiv.

Tânăra pe care Alex o eliberase din sclavie își trădase binefăcătorii?

– Deci Daisy era o spioană.

Frederica dădu din cap.

– După scena pe care ai făcut-o la Hatchard's, mi-am dat seama că era șansa perfectă să se apropie de tine. Aveai să fii atât de mândră de tine pentru că „salvaseși" o biată sclavă, încât avea să te joace pe degete.

Alex își aminti cum o implorase Daisy să îi permită să o servească, chiar și la bucătărie. Asta îi fusese recunoștința.

– De ce a făcut-o Daisy? I-ai oferit o primă pentru trădare? Mi-e greu să cred că ți-e atât de devotată.

Frederica ridică din umeri.

– Târfa începuse să ia proporții când a plecat din America. O cameristă gravidă e un mare deranj, dar Daisy se pricepe tare bine la coafură și la cosmetice, așa că am tolerat. Am lăsat-o și să păstreze copilul atât timp cât nu dădea de furcă. Fiindcă Daisy nu prea voia să pretindă că a fugit de la mine, i-am trimis copilul la moșia de la țară a lui Barton. După asta, Daisy a fost destul de ascultătoare.

Alex se înfioră la gândul unei asemenea cruzimi. Ce dilemă imposibilă pentru o mamă! Nu era de mirare că Daisy făcuse ceea ce îi ceruse prima ei stăpână și nu era de mirare că întotdeauna păruse stingheră și n-o putuse privi în ochi.

– Fiindcă te-a ascultat atât de bine, Daisy și-a primit copilul înapoi?

– Da, am trimis-o și pe ea la țară. Mi s-a părut că este mai bine să plece din Londra după rolul pe care

l-a jucat în capturarea ta şi a soţului tău. N-avea rost să lăsăm poliţia s-o interogheze. Putea să intre în panică şi să se dea de gol, se încruntă Frederica. Nu poate fi din nou camerista mea, dar l-a costat tare mult pe Barton. Poate este mai bine s-o vindem înapoi în America. Poate luăm ceva şi pe copil. Este un ţânc destul de puternic.

Stomacul gol al lui Alex se întoarse pe dos. N-o putea învinui pe Daisy pentru că urmase ordinele Fredericăi, însă... de le-ar fi dezvăluit adevărul noilor ei angajatori! Alex şi Gavin ar fi găsit cu siguranţă o metodă să îi salveze copilul şi ar fi fost liberi amândoi. Însă Daisy nu avea nici un motiv să creadă în bunăvoinţa oamenilor pe care fusese trimisă să-i spioneze şi acum toţi se aflau la ananghie.

Amintindu-şi că şi Gavin fusese „capturat", Alex întrebă:

– Seabourne e închis tot aici?

– Mult mai bine, zâmbi Frederica cu o satisfacţie maliţioasă. E în Turnul Londrei, aşteaptă să fie judecat pentru uciderea ta.

Alex tresări.

– Cum se poate aşa ceva, dacă eu nu sunt moartă?

– Intervenţia divină, cred, spuse Frederica gânditoare, făcând o pauză. Eu şi soţul meu facem o echipă minunată. Împreună suntem mai puternici, mai deştepţi şi mai norocoşi decât oricare dintre noi de unul singur. Deşi Barton este foarte şiret, masculin şi solid, nu e destul de subtil. Eu mi-am dat seama că răpirea ta ar fi o pedeapsă mult mai bună pentru amândoi. Fiindcă soţul tău nu se va putea recăsători cel puţin şapte ani, nu va putea avea un moştenitor. Şi mai bine, rudele tale măreţe ar da cu siguranţă vina pe el pentru dispariţia ta şi ar deveni un paria al societăţii londoneze. Satisfacţia este mult mai mare decât dacă l-am fi omorât pur şi simplu.

Pentru două persoane cu ambiţii sociale atât de ridicate ca ale soţilor Pierce, ostracizarea părea, probabil,

o soartă mai grea ca moartea. Aparent, nu le trecuse prin cap că Gavin putea avea alte valori.

– Nu înțeleg care e intervenția divină.

– S-a întâmplat când l-ai omorât pe omul lui Barton, Webb.

Alex făcu ochii mari.

– Am omorât pe cineva?

– Nu mai ții minte? L-ai împușcat în piept. Fiindcă focul pe care-l porniseră se răspândea atât de repede, Barton și oamenii lui l-au abandonat pe Webb, care murea oricum și te-au luat pe tine. Focul a ars atât de tare încât după aceea nu au mai putut fi identificate rămășițele. Frederica ridică din nou din umeri. Webb era cam de statura ta și a fost găsit cu pistolul tău. Fiindcă toți se așteptau să găsească cadavrul tău, asta au și văzut. Sincer, nici eu n-aș fi putut plănui lucrurile mai bine. Au fost niște accidente foarte bine nimerite.

Folie à deux, așa numeau francezii tulburările psihotice împărtășite. Acum, privind-o pe Frederica în ochii ei strălucitori, demenți, Alex înțelegea într-un final ce însemna asta. Individual, Barton era răzbunător, dar rațional, în timp ce Frederica era disprețuitoare și dezechilibrată, dar nu criminală. Împreună, se îndemnau unul pe altul la acțiuni de care nici unul nu ar fi fost în stare singur.

Și-i putea închipui cu ușurință discutând despre „dușmanii" lor, exagerându-și nefericirile până ce ajunseseră să se convingă că crima era justificată. Având-o pe Frederica drept Lady Macbeth, Pierce aranjase cu eficiență „pedeapsa".

– O să-mi petrec aici tot restul vieții? întrebă Alex privind piatra rece, cenușie.

Ceva se mișcă în umbră.

– Am fost tentată să hotărăsc asta, dar ar fi prea mare deranjul să ți se aducă mâncare aici la nesfârșit. Pot să-mi pun servitorii să facă ceva mult mai folositor în timpul ăsta. Ai să rămâi cât e judecat soțul tău, iar eu am să vin regulat ca să-ți descriu cât de rău

o duce. Dovezile împotriva lui sunt solide și se pare că va fi spânzurat.

Inima lui Alex se frânse.

– Nu se poate să existe dovezi adevărate împotriva lui Seabourne.

– Sunt destule, dar dacă reușește să scape de spânzurătoare, cu siguranță Barton o să aibă grijă să fie împușcat. Se va presupune că una dintre rudele tale, orbită de durere, s-a hotărât să răzbune pierderea vieții tale nevinovate. De exemplu, tatăl tău vitreg. Deja în cluburi se pune rămășag că ar putea să-l omoare pe Seabourne, făcu Frederica dându-și capul într-o parte. Se spune că afecțiunea lui Lord Michael pentru tine nu e tocmai părintească. Te-ai măritat cu un bărbat care te-a dus tocmai până-n Australia ca să scapi de avansurile tatălui tău vitreg?

Doar certitudinea că furia ar fi reprezentat o satisfacție pentru cealaltă femeie o împiedică pe Alex să încerce s-o lovească printre bare.

– Prostii! Nici un bărbat însurat cu mama mea nu s-ar uita vreodată în altă parte. Tatăl meu vitreg este genul de om care își ocrotește familia, dar este un bărbat rațional și îl agreează pe Gavin. N-o să fie nici o crimă.

– Poate că ai dreptate, spuse Frederica cu regret. Dar tot nu-mi pierd speranța.

– Și ce se întâmplă cu mine după proces? Un pumnal în coaste și ajung în râu?

Frederica zâmbi cu o reavoință cutremurătoare.

– Dacă tot te interesează subiectul, una dintre navele lui Barton te va duce pe coastele Marocului, ca să-ți poți petrece restul vieții studiind sclavia la ea acasă.

Oroarea o paralizi pe Alex. O privi pe Frederica în ochii verzi, palizi și înțelese că cealaltă femeie îi recunoscuse perfect cea mai mare teamă. Străduindu-se să-și stăpânească groaza la gândul că se va întoarce în sclavie, spuse:

– Cel puțin în nordul Africii va fi mult mai cald decât aici.

Frederica își țuguie buzele.

– Alexandra, chiar eşti extraordinară. Mare păcat că nu eşti bărbat, că mi-ar fi plăcut să te încerc la pat. Ca femeie, nu eşti nici pe departe la fel de atrăgătoare. Să iau asta şi să văd cât de mult îţi place întunericul? întrebă ea uitându-se către lumânarea care ardea în colţul celulei lui Alex.

Alex încercă să nu se gândească la vietatea pe care o zărise în umbră.

– Desigur, aş prefera lumina, dar mă descurc şi fără. Apoi, vrând să o facă pe Frederica să se gândească la altceva, nu la lumânare, continuă: Unde mă aflu? Nu am mai văzut un asemenea loc.

– N-ai mai fost niciodată în cramele din portul Londrei? întrebă Frederica surprinsă. Sunt patru celule oficiale ale vămii, iar cea mai mare dintre ele are aproape cinci hectare. Se întind pe sub port şi pe sub străzile din împrejurimi. Se spune că ciuperca asta, adăugă ea arătând către simulacrul de lână ce atârna din tavan, creşte numai aici, unde temperatura şi umiditatea sunt perfecte pentru păstrarea vinului.

Crame? Îşi dădu seama că atmosfera apăsătoare avea o dulceaţă obosită, care mirosea a vin.

– Dacă mă aflu într-o cramă a vămii, cu siguranţă nu va trece mult timp până va mai apărea altcineva pe aici.

– N-ai tu asemenea noroc, draga mea. Crama asta a fost construită în acelaşi timp şi este lipită de celelalte, dar e mai mică şi a avut întotdeauna proprietari particulari. În urmă cu câteva luni, Barton s-a hotărât să se extindă în industria vinului, aşa că a cumpărat crama şi conţinutul ei. Numai noi venim aici. Barton nu şi-a dat seama că va fi o închisoare perfectă, dar eu am întrezărit imediat posibilităţile.

Frederica se ridică şi îşi scutură repede praful de pe tivul pelerinei.

– Am să te las să păstrezi pelerina şi am să-ţi trimit câte una în fiecare zi, o dată cu mâncarea. N-ar fi prea frumos să te las pe întuneric. *Au revoir*, Alexandra. Ai grijă la şobolani.

Frederica şi servitorul ei plecară, lăsând-o pe Alex singură cu pâlpâiala slabă a lumânării, care nu avea cum să ţină până a doua zi. Nemaitrebuind să-şi ascundă disperarea, Alex îşi îngropă în palme capul îndurerat, tremurând. Dumnezeule, ce făcuse ca să fie condamnată iar şi iar la captivitate?

Când era mică, fusese răpită o scurtă perioadă de înfricoşătorul văr al mamei ei. Ca adultă, fusese luată în sclavie. Acum, se părea că îi era hărăzit să moară în sclavie, în altă ţară străină, fiindcă nu avea să mai apară alt Gavin care s-o salveze. Nimeni nu avea parte de un asemenea noroc de două ori.

Mai bine se omora decât să ajungă din nou sclavă. Nu avea de ce să-i fie greu...

Nu. Poate într-o zi avea să devină atât de disperată, dar deocamdată era vie şi era în Anglia. Dacă Frederica spunea adevărul – iar cuvintele ei erau îngrozitor de plauzibile –, Gavin putea fi condamnat la moarte. Un caz aşa de scandalos urma să fie judecat destul de repede, dar tot avea să dureze câteva săptămâni. Suficient timp ca Alex să reuşească să scape din închisoarea aceea nenorocită.

Asta însemna că nu avea timp să-şi plângă de milă. Încercând să nu-şi închipuie cât de îndurerată era familia ei de presupusa ei moarte, se ridică în picioare. După un puseu înfricoşător de ameţeală, traversă celula şi luă tava cu mâncare. Trebuia să capete putere, şi pentru asta avea nevoie să mănânce.

După ce se aşeză din nou pe saltea, descoperi castronul plin cu supă groasă, de legume. Deşi era aproape rece, gustul nu era rău. Cu o jumătate de pâine şi o bucată de brânză, avu parte de o masă substanţială.

Mai era şi un ceainic cu ceai răcoritor. Bău cu nesaţ şi se simţi revigorată.

Bănuia că mâncarea venea de la o tavernă pentru muncitori. Dacă şi mesele viitoare aveau să fie la fel de bune, nu mai trebuia să-şi facă griji că avea să moară de foame.

Fiindcă încă o deranja stomacul, puse tava deoparte pentru mai târziu, sperând că mâncarea nu avea să atragă şobolanii.

– Miau?

Uimită, Alex ridică privirea şi văzu cum un motan se ghemuia printre gratiile celulei ei. Pisoiul mare, aparent agresiv, fixă cu privirea mâncarea rămasă şi mieună din nou.

– Vino aici, scumpule.

Zâmbind, Alex rupse o bucată din brânză şi o puse pe podea. Trebuia să se fi gândit că acolo unde sunt şobolani, sunt şi pisici.

Motanul înfulecă repede trataţia şi mieună, cerând mai mult. După a doua bucată, îi permise lui Alex să-l scarpine pe cap. Avea pielea minunat de moale, iar trupul zvelt era cald.

– Ce zici dacă îţi spun Căpitanul Motan?

Animalul toarse, în semn că era de acord.

– Prea bine, căpitane. O să fiu cea mai fericită dacă vii pe aici regulat şi goneşti şoarecii. În schimb, îmi voi împărţi mâncarea cu tine. E bine?

Căpitanul Motan sări pe saltea, se răsuci de câteva ori, apoi aţipi cu lăbuţele din faţă ghemuite sub el. Simţindu-se mai bine, Alex începu să-şi analizeze împrejurimile. Pe podea era împrăştiat rumeguş cu miros de vin: celula fusese plină de cutii de vin până de curând.

Closetul consta într-o gaură amplasată într-un colţ. Îngenunche şi o examină cu atenţie. O piatră fusese îndepărtată, iar jos era suficient spaţiu liber pentru a servi drept oală de noapte pe o perioadă nedeterminată, deşi mirosul avea să persiste.

Apoi studie grilajul care o ţinea prizonieră. Barele erau noi, bine prinse una de alta şi înfipte adânc în piatră. Imposibil de evadat.

Băgă mâna printre bare şi examină lacătul. Şi el era nou şi părea deprimant de eficient. Poate că un spărgător profesionist ar fi reuşit să spargă încuietoarea, dar Alex se îndoia că ea avea să reuşească, mai ales fiindcă

nu avea nici o bucată de metal suficient de mică încât să încapă. Probabil că numai soții Pierce aveau cheile, deci nu avea să reușească să convingă un paznic s-o lase să iasă.

Ce bine ar fi fost dacă gardianul ar fi trebuit să deschidă ușa ca să-i dea de mâncare!

Cu mișcările de *wing chun* pe care le știa, avea o șansă excelentă să doboare un bărbat, întrucât acesta nu avea să se aștepte să fie atacat de o femeie. Însă celula fusese amenajată astfel încât să nu fie nevoie să se deschidă ușa înainte ca Alex să fie scoasă definitiv și îmbarcată pe o navă către Africa de Nord. Se cutremură gândindu-se la această perspectivă.

Dacă gratiile și lacătul erau de neatins, mai rămâneau pereții de piatră. Studie pasajul și construcția încăperilor de păstrare a vinului din partea opusă. Se afla la capătul pasajului, iar spațiile de depozitare se întindeau spre dreapta în tot câmpul ei vizual. Fiecare spațiu era separat de cel alăturat de un zid solid. Partea ei de pasaj părea să fie identică.

Se întoarse către peretele din dreapta și examină zidul murdar, umed, pipăindu-l. Spațiile de depozitare din port fuseseră construite în urmă cu cel puțin treizeci de ani, iar în câteva locuri mortarul arăta semne de deteriorare.

Oare ce ar fi putut folosi ca instrument de lucru? Lingura grea, grosolană, de supă era singura opțiune. Reuși să zgârie o bucată de mortar cu mânerul. Se desprinse un fragment mic, iar Alex simți un licăr de entuziasm. Avea să dureze săptămâni întregi până ce putea îndepărta mortarul dintre pietre astfel încât să creeze o gaură suficient de mare, dar era realizabil. După ce avea să ajungă în spațiul de depozitare alăturat, putea să se ducă la intrarea principală și să fugă atunci când intra cineva.

De unde să înceapă? Se hotărî la un loc aflat destul de în față, la nivelul solului. Atât timp cât lăsa pietrele la loc după ce scotea morarul, nu avea s-o prindă nimeni dintre cei care priveau în celula ei.

Hotărâtă, se apucă de munca îndelungată, înceată a evadării.

capitolul 34

Celula lui Gavin din Turnul Sângeros era mai comodă decât sugera numele său. Deşi în cea mai mare parte era compusă din pietre reci şi era destul curent încât să facă lumânările să pâlpâie, camera avea un şemineu larg şi mobilă sculptată în stil iacobin, inclusiv un pat prea scurt. Gavin stătea la fereastră, privind în gol către curtea Turnului, atunci când uşa se deschise cu un scârţâit.

– Întotdeauna tu ai fost cel care m-a scos din belele, nu invers.

Gavin se întoarse.

– Kyle! Cum ai aflat aşa de repede?

– Suryo. A avut inspiraţia să-mi trimită un mesaj de îndată ce ai fost arestat. Troth a venit cu mine la Londra, dar o să te viziteze abia mâine, spuse Kyle strângându-i mâna. E foarte întristată de moartea Alexandrei, adăugă el încet. Cum te simţi?

Gavin închise ochii o clipă.

– Deloc bine. Tot... tot nu pot să cred că Alex nu mai e, cu atât mai puţin că se presupune că eu aş fi ucis-o.

– Absurd, desigur. Ce s-a întâmplat?

– Nu ai îndoieli în legătură cu nevinovăţia mea?

– Deloc, răspunse Kyle fără să şovăie. Nu-mi pot închipui că ai fi în stare să răneşti o femeie. Îţi aminteşti de femeia aceea pirat, atunci când am fost atacaţi în strâmtoarea Malacca? Eu aş fi împuşcat-o dacă ar fi încercat să-mi taie capul, dar tu, chiar şi în agitaţia bătăliei, ai avut stăpânirea să nu-i faci altceva decât s-o dezarmezi. Un bărbat care se comportă aşa nu o omoară pe femeia pe care o iubeşte.

Gavin simţi o recunoştinţă dureroasă pentru încrederea prietenului său. Reacţia sa la presupunerea lui Kyle, cum că o iubea pe Alex, era şi mai dureroasă

fiindcă îşi dădea seama, amarnic, că nu-i spusese niciodată lui Alex că o iubea. Abia înţelesese asta înainte ca ea să dispară. Din păcate, cuvinte rămase nespuse pentru totdeauna.

– Presupun că ar trebui să încep să mă gândesc de ce e procurorul aşa convins că am ucis-o?

– Trebuie să faci mai mult decât să te gândeşti. Cazul acesta va fi judecat extrem de repede. L-am adus pe Sir Geoffrey Howard, cel mai bun avocat din Londra. Aşteaptă afară fiindcă mai întâi voiam să vorbim între patru ochi. Să intre?

Gavin îşi dădu seama că nu avea să i se permită să se afunde în disperare prea multă vreme.

– Te rog.

Ce fel de ospitalitate putea oferi o persoană acuzată de crimă? Deschise o sticlă de sherry. Servitorii lui, cu toţii uimiţi de arestare, îl aprovizionaseră bine în închisoare.

Sir Geoffrey Howard era un bărbat slab, cu un chip brăzdat de riduri şi ochi ageri.

– Milord Seabourne, spuse el ceremonios atunci când îl prezentă Kyle. Îmi pare bine că am şansa să vă consult în această privinţă.

Gavin bănui că aparenţa calmă a bărbatului ascundea o minte curioasă, activă.

– Meritul îi aparţine lordului Wrexham, care a avut mintea limpede. Eu n-am reuşit. Vă mulţumesc că aţi venit.

Sir Geoffrey se încruntă.

– Vi s-a mai întâmplat să nu aveţi mintea limpede?

– Deloc, spuse Gavin speriat. Era doar un fel de-a spune.

Îşi dădu seama că avocatul se gândea deja la o strategie de apărare în care să susţină că nu se afla în deplinătatea facultăţilor mintale.

– Vă rog să luăm loc şi să discutăm despre caz.

– Puteţi să începeţi prin a-mi povesti cu propriile cuvinte ce s-a întâmplat în ziua aceea tragică?

Luând câte un pahar de sherry, cei trei bărbați se așezară în jurul focului, care abia reușea să alunge răcoarea unei zile umede, cenușii. Gavin descrise încordat evenimentele care conduseseră la incendiu și la moartea lui Alex, în timp ce Sir Geoffrey își puse ochelarii și luă notițe precise. Vorbi puțin, adresând doar câte o întrebare de clarificare din când în când.

Gavin încheie:

– E ceva care ar putea determina un juriu să mă găsească vinovat?

– Un juriu? se încruntă avocatul. Pot să vorbesc liber, milord? Avem multe de discutat.

– Oricând doriți.

– Pentru început, veți fi judecat de Camera Lorzilor, fiindcă ei sunt egalii dumneavoastră.

Gavin se încruntă la gândul că avea să fie judecat de un grup de aristocrați țâfnoși.

– Încă nu mi-am ocupat oficial locul. Nu pot să cer să fiu judecat de un juriu normal?

Howard clătină din cap.

– Nu aveți de ales. Jurisprudența în această privință este foarte clară.

Gavin înjură în gând.

– Alt defect al acestui sistem nenorocit, lipsit de democrație. Ce înseamnă o judecată în Camera Lorzilor?

– Partea bună e că puteți lua cuvântul în apărarea dumneavoastră, ezită Howard. De asemenea, nobilii au în general grijă de unul de-al lor, mai ales dacă dovezile nu sunt clare. Ultimul nobil condamnat pentru crimă a fost lordul Ferrers în 1760 și nici n-a încăput îndoială că și-a ucis bietul valet. Totuși, dacă ar fi fost acuzat că ucisese un bărbat într-un duel, ar fi fost achitat fără îndoială, fiindcă mulți nobili consideră că o afacere de onoare este un drept al oricărui gentleman.

– Dar eu nu sunt unul de-al lor, observă Gavin. Sunt un străin, sunt scoțian, sunt yankeu și sunt negustor. Locuiesc în Londra doar de câteva luni. În afară de Wrexham, nu am prieteni nobili. Majoritatea lorzilor

pe care i-am cunoscut sunt rude sau prieteni de-ai soţiei mele şi e posibil să vrea să mă vadă spânzurat.

– Nu eşti lipsit de prieteni, spuse Kyle. Ashburton este un om foarte corect şi are multă influenţă. Dacă el crede că eşti nevinovat, şi alţii vor fi înclinaţi să-ţi acorde prezumţia de nevinovăţie.

– Veţi avea nevoie de asta, spuse avocatul cu asprime. Un neajuns important al procesului în Camera Lorzilor este acela că puteţi fi condamnat cu majoritate simplă. Într-o instanţă normală, verdictul ar fi trebuit să fie unanim.

Vestea nu era una bună.

– Ce fel de dovezi are acuzarea? Nu au cum să existe martori la un eveniment care n-a avut loc.

– Nu am informaţii despre cazul acuzării, dar cred că se va profita de faptul că aţi fost auzit certându-vă vehement cu soţia şi că în seara dinaintea morţii ei aţi omorât doi oameni cu mâinile goale.

– Dar a fost autoapărare!

– Da, dar asta vă face să păreţi adeptul violenţei. De asemenea, există dovezi că incendiul care v-a distrus depozitul a fost provocat şi aţi obţinut destul de recent o asigurare substanţială.

Gavin se încordă văzând situaţia care se prefigura.

– Deci se va susţine că eram supărat pe soţia mea, că am omorât-o în timpul unei certe, iar apoi am dat foc depozitului ca să-mi acopăr crima şi să iau banii de asigurare.

– Exact. Fiindcă nu există martori oculari, e foarte credibilă varianta asta.

– Dar lucrurile nu s-au întâmplat aşa!

– S-ar putea sugera că nu aţi vrut s-o ucideţi, însă aţi fost luat de val şi aţi lovit-o, cu consecinţe tragice. Omucidere, nu crimă.

– N-aş lovi-o niciodată pe Alex!

Gavin se abţinu de la alte proteste, ştiind că nu pe Sir Geoffrey trebuia să-l convingă de nevinovăţia lui. Teoria omuciderii era înspăimântător de plauzibilă.

Oare asta avea să-l ducă la închisoare pe viață, nu la spânzurătoare?

Kyle interveni:

– Aș vrea să știu de ce Seabourne a fost pus sub acuzare atât de repede. În aparență, focul și decesul au fost un accident. Faptul că a fost arestat atât de repede sugerează că cineva l-a acuzat direct.

– Foarte inteligentă observația, Lord Wrexham. Asta s-a și întâmplat, spuse Sir Geoffrey privind pe deasupra ochelarilor. Îl cunoașteți pe lordul Wylver?

Gavin schimbă o privire mirată cu Kyle.

– N-am auzit de el în viața mea. Tu îl cunoști?

– E un viconte destul de incapabil din est, răspunse Kyle. Nu e genul de persoană care m-aș fi așteptat să se implice într-un asasinat.

– Totuși, la mai puțin de douăzeci și patru de ore de la incendiu, s-a prezentat la sediul Poliției Metropolitane cu un dosar despre dumneavoastră și presupusa crimă, rosti sec avocatul. Susține că avea legături cu primul soț al lui Lady Seabourne și că din acest motiv e interesat să se facă dreptate. Sunteți sigur că nu vi l-ați făcut dușman, milord?

– Nu-mi închipui cum, răspunse Gavin. Mai degrabă trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva lordul Wylver acționează în numele unui dușman.

Kyle se încruntă.

– Vărul tău Philip urma să îl susțină pe Barton Pierce pentru locul în parlament ce îi revenea familiei Seabourne. Ideea a picat când tu ai preluat titlul, dar Pierce nu e genul care să renunțe. Poate că noul lui susținător este Wylver și că s-a folosit din nou de această relație când a văzut o modalitate de a obține ceva de pe urma morții lui Lady Seabourne?

– E posibil, desigur, făcu Gavin dând din cap. Dar nu-mi imaginez ce motiv ar putea avea. Mi se pare o măsură extremă să vrea să fiu acuzat de crimă.

– Ai spus că atunci când Pierce a aflat că ești contele de Seabourne s-a oferit să cumpere Casa Elliott. Poate crede că o acuzație de crimă te va obliga să vinzi.

– E cam tras de păr, dar nu imposibil, acceptă Gavin. Sir Geoffrey, trebuie să redactez un testament, astfel încât afacerile mele să fie bine administrate şi să poată ajunge la fiica mea vitregă.

Katie era cea mai apropiată rudă pe care o avea. Kyle, care deţinea un sfert din afacere, putea să se ocupe de Casa Elliott şi să se asigure că nu avea să cadă în mâinile hrăpăreţe ale lui Pierce.

– Un asociat va întocmi un testament pentru dumneavoastră, Lord Seabourne, spuse avocatul strângându-şi notiţele, ceea ce însemna că întâlnirea se încheiase. Dovezile împotriva dumneavoastră sunt în mare măsură circumstanţiale. Cu excepţia cazului în care apar dovezi noi, foarte concludente, cred că aveţi şanse de achitare excelente.

Şi Gavin spera la fel. Când se ridicară în picioare, îl întrebă pe avocat:

– Ce s-a întâmplat cu lordul Ferrers, ultimul nobil acuzat de crimă?

– A fost spânzurat la Tyburn, spuse Sir Geoffrey. Dar, desigur, situaţia era destul de diferită.

Aşa aveau lorzii grijă de unul de-al lor. În pofida durerii chinuitoare, nu avea de gând să moară fără să lupte.

Lumânarea se stinsese. Ca să nu urle şi să nu se izbească de gratii, Alex scobea şi scobea în mortar fără încetare. Încerca să nu se gândească la Katie. Era o fetiţă veselă şi rezistentă, dar trebuia să fie distrusă de pierderea mamei ei şi de arestarea tatălui vitreg pe care îl adora.

Singura consolare a lui Alex era certitudinea că fiica ei nu avea să fie neglijată. În câteva zile urma să ajungă la bunici şi nimeni nu o putea ajuta mai bine decât Catherine Kenyon. Dar avea să aibă parte de multe nopţi în lacrimi, iar Alex suferea pentru durerea fiicei ei.

Pe coridor apăru un licăr slab de lumină. Alex se retrase repede în cealaltă parte a celulei şi se aşeză

pe saltea, ascunzând lingura sub pături. Se pregătea pentru o confruntare cu Frederica sau cu Barton Pierce, dar vizitatorul era același gardian solemn din ziua precedentă, care ducea o tavă și un felinar.

– Ce bine că ai venit! exclamă ea. Lumânarea asta s-a stins de o veșnicie.

– Aha, așa e, spuse bărbatul atârnând felinarul de un cârlig și scoțând trei lumânări din buzunar. Știam că una n-o să ajungă. Astea ar trebui să fie de ajuns până mâine, adăugă el aprinzând o lumânare de la felinar, apoi întinzându-i-o, împreună cu celelalte, printre gratii.

– Ești atât de amabil. Cum te numești? Aș vrea să știu cum să îți spun.

– Jones, răspunse el șovăind.

Alex bănuia că nu era numele lui adevărat, dar cel puțin era un nume.

– Îți mulțumesc, domnule Jones, răspunse ea împingând printre bare tava din ziua precedentă.

El împinse tava cea nouă, apoi se încruntă privind-o pe cealaltă.

– Și lingura unde-i?

Alex se gândi repede.

– Se tot auzea ceva zgâriind acolo în întuneric, așa că am aruncat cu lingura în el.

Jones inspectă rapid pasajul și crama de vizavi.

– Să nu mai faceți asta, că o să vă las să vă descurcați fără lingură.

– O să am mai multă grijă, făcu ea tremurând. Acum, că e lumină, nu-mi va mai fi atât de teamă.

Bănuia că ar fi fost o greșeală să încerce să-l câștige pe Jones din prima, dar privirile și cuvintele blânde, feminine, pe care mama ei le folosea atât de des, păreau să aibă efect.

Își aminti brusc că avea ceva bani într-un buzunar interior al fustei. Verifică repede și își dădu seama că nimeni n-o jefuise cât timp era inconștientă, deci încă mai avea o bancnotă și o liră de aur. Păstră bancnota în caz că va avea nevoie de ea mai târziu și scoase moneda.

– Domnule Jones, tocmai mi-am dat seama că am asta. Poţi să-mi cumperi un pieptene?

Moneda străluci în lumina felinarului, iar bărbatul acceptă fără ezitare. Plata unor conforturi suplimentare în închisoare era un obicei străvechi.

– Mai aveţi nevoie de ceva, doamnă?

Ea lăsă privirea în jos, modestă.

– Voi avea nevoie de nişte cârpe curate peste câteva zile, spuse, lăsându-i suficient timp cât să se simtă jenat. De asemenea, deşi ar fi tare mult de mers pentru dumneata, ţi-aş fi tare recunoscătoare dacă mi-ai putea aduce o găleată cu apă în fiecare zi, ca să pot să mă spăl.

– Nu suntem aşa departe de uşa principală, dar o găleată n-o să încapă printre gratii, zise bărbatul în timp ce băga moneda în buzunar.

Adevărat.

– Un lighean de tablă o să încapă pe acolo pe unde îmi dai mâncarea. Pot să torn apă în el din găleată cu ceaşca de ceai, zâmbi ea curajoasă. Timpul îmi prisoseşte.

Paznicul păru să se simtă stingherit de această aluzie la captivitatea ei.

– Am să aduc apa şi cârpele, poate şi un prosop şi nişte săpun?

– Ar fi minunat. Eşti foarte amabil, domnule Jones, zâmbi ea cald.

Bărbatul se îmblânzi simţitor.

– Ne vedem mâine, spuse el ducând două degete la şapcă.

Luă tava din ziua precedentă, îşi apucă felinarul şi plecă. Gânditoare, Alex se aşeză pe saltea cu mâncarea. Aflase că spaţiul nu era enorm, iar sub haina lui observase un breloc mare cu chei. Când avea să fie gata să plece, putea să ajungă până la uşă luându-se după urmele impregnate în praf şi în rumeguş, apoi să aştepte să intre domnul Jones, ca să poată fugi. Spera să nu fie nevoie să-i facă rău.

Tot supă avea de mâncare, de data asta un amestec gros de cartofi şi ceapă. Cu pâinea şi brânza, avea

mâncare destulă până a doua zi. Măsurat din ochi, ceainicul maro conținea aproximativ șase cești. Bău încet, ca să-i ajungă și ceaiul.

– Miau?

Căpitanul Motan apăru cu proverbiala promptitudine pisicească. Alex îi dădu porția lui de brânză.

– Te descurci tare bine. Nu cred că s-au apropiat șobolanii, deși sunt șopârle și păianjeni.

Nu dormise prea mult în întunericul amenințător, dar acum că avea din nou lumină simțea nevoia să se odihnească. După ce mâncă aproape o treime din mâncare, lăsă tava jos și se ghemui sub pături. Când avea să primească ligheanul, îl va folosi ca să-și acopere mâncarea. Deocamdată, trebuia să spere că rozătoarele vor sta la distanță.

Căpitanul Motan sări pe saltea și se răsuci de câteva ori ca să-i dea de înțeles că voia un loc la capul ei. Alex acceptă bucuroasă. Dacă închidea ochii, poate putea să își închipuie că dormea cu Gavin...

capitolul 35

Clipa de care lui Gavin îi fusese groază sosi în a cincea dimineață de la arestare. Când se deschise ușa camerei, se încordă văzându-i pe Lord și Lady Michael Kenyon. Cum îi saluți pe părinții soției pe care ești acuzat că ai omorât-o?

Lord Michael îmbătrânise un deceniu de când se văzuseră ultima dată. Gavin n-ar fi fost surprins dacă ar fi scos un pistol și l-ar fi împușcat. Probabil că nici măcar n-ar fi încercat să evite glonțul.

Catherine risipi tensiunea traversând încăperea și îmbrățișându-l.

– Dragul meu Gavin. Ce situație cumplită, cumplită.

– Îmi pare tare rău, Catherine. Tare rău pentru tot, spuse el îmbrățișând-o puternic, profund recunoscător pentru compasiune. Ce face Katie?

– Este distrusă, dar încearcă să fie curajoasă. Mi se rupe inima, răspunse Catherine ștergându-și ochii cu mâna înmănușată. Stă cu noi în Casa Ashburton. Voia cu disperare să vină să te vadă astăzi, dar m-am gândit că este mai bine să n-o aducem până nu reușim să vorbim cu tine. A spus că nici măcar nu ți-ai luat la revedere.

Gavin înghiți în sec.

– Polițiștii se grăbeau. Și... n-am vrut să vadă cum mă luau, acuzându-mă că i-am ucis mama. De atunci mă întreb dacă am făcut ce trebuie.

– Când ai copii, mereu te întrebi dacă ai făcut ce trebuie, spuse Catherine așezându-se.

– Și când ai soție, la fel. Dacă aș fi avut mai multă minte, Alex ar trăi acum.

– Stai jos și spune-ne ce s-a întâmplat. Biletul de la Bard conținea foarte puține informații, interveni Lord Michael cu fermitate.

Pentru probabil a mia oară, Gavin repetă povestea. Soții Kenyon ascultară cu atenție, deși mâinile lor împreunate se crispară atunci când Gavin descrise cum fusese găsit trupul lui Alex. La sfârșit, Lord Michael spuse:

– Nu ai fi putut s-o convingi să nu facă ceea ce voia, Gavin. Mereu a fost încăpățânată. Ca mama ei, adăugă el zâmbind aproape imperceptibil către soția lui.

Deși amărâtă și cu cearcăne adânci, Catherine îi înapoie zâmbetul.

– Michael are dreptate. La poziția pe care o adoptase Alexandra față de sclavie, nu ai fi putut spune nimic care s-o convingă să se oprească din ceea ce făcea. Doar dacă...

Catherine își mușcă buzele și privi în altă parte. Erau o mie de „doar dacă" și nici unul nu putea schimba trecutul.

– A cercetat cineva cine ar fi putut intra în depozit când tu erai la grajd? întrebă Lord Michael.

– Un bătrân care locuiește vizavi susține că după mine n-a mai intrat și n-a mai plecat nimeni, recunoscu

Gavin. Avocatul meu a apelat la Bow Street Runners[1] ca să vadă ce pot găsi, dar până acum nu au dat de nici un alt martor.

– Probabil că bătrânul nu putea să vadă partea dinspre râu a depozitului.

– Așa e, dar nici nu pare s-o fi văzut altcineva. Ar fi putut intra vreo cinci-șase bărbați pe acolo, dacă este s-o luăm așa. În partea dinspre râu, depozitul avea două uși foarte mari, care se puteau deschide pentru preluarea mărfurilor, plus o ușă normală care se folosea în rest, explică Gavin. Nu s-a văzut vreun semn că lacătul ușilor mari ar fi fost forțat. Fiindcă ușa cea mică a dispărut în râu când s-a prăbușit o parte din clădire, nu se poate demonstra că a intrat cineva pe acolo.

– Ai spus că au dovezi că incendiul a fost provocat?

– Printre dărâmături s-au găsit urcioare cu ulei de lampă sparte, răspunse Gavin. Din păcate, se pare că aparțineau Casei Elliott, deci, deși urcioarele demonstrează că incendiul a fost provocat, nu avem idee cine a făcut-o. Martorul nu crede că am stat în depozit suficient timp cât să răspândesc litri întregi, dar nu era sigur.

Gavin era recunoscător că nimic din ceea ce spusese nu îi făcuse pe soții Kenyon să pară circumspecți în legătură cu el.

– Și care e teoria ta?

– Nu știu, recunoscu Gavin. Cea mai simplă explicație ar fi că Daisy, camerista, avea un iubit tâlhar care credea că ar reuși să jefuiască o femeie bogată cu ușurință. Dar Alex nu avea ce să caute cu bani sau bijuterii la birou și nimeni nu a fost văzut intrând prin ușa descuiată. Dacă iubitul lui Daisy nu voia decât să jefuiască depozitul, de ce nu ar fi spart ușa atunci când nu era nimeni acolo? Și de ce să provoace un incendiu atât de repede încât să n-aibă timp să fure prea mult? Nimic nu are sens.

[1] Primul corp oficial de detectivi din Anglia, care a funcționat în perioada 1749–1839 (n.tr.)

– Totul va fi clar când se va ști întregul adevăr, observă Catherine. Dar e greu de găsit adevărul atunci când nu ai decât întrebări fără răspuns. Înțeleg că Daisy a dispărut?

– Da. Trebuie să fi plecat imediat din Londra, altfel detectivii i-ar fi dat de urmă.

Nu numai că fugise, dar era și bine ascunsă. Sau poate chiar moartă, dacă toată afacerea asta cumplită făcea parte dintr-o conspirație mai amplă.

– Ashburton te salută, spuse Lord Michael. Te-ar vizita el însuși, dar crede că nu ar fi potrivit, fiindcă în curând va fi unul dintre judecătorii tăi.

Gavin dădu din cap, înțelegând. Gândindu-se că Lord Michael i-ar putea răspunde la o întrebare pe care Sir Geoffrey și Kyle o evitaseră, întrebă:

– Aveți idee ce crede lumea? Dacă se presupune că sunt vinovat, probabil și destui nobili vor crede același lucru.

– Presa de scandal te-a desființat, iar Ashburton a spus că cel puțin un nobil face același lucru.

– Lordul Wylver? Mi s-a spus că el a fost personal la poliție, ca să îi convingă că sunt vinovat de ceea ce, până nu a apărut el, nimeni n-a considerat că a fost o crimă, spuse Gavin sec. Susține că avea legături cu Edmund Warren, dar mătușa mea, Lady Jane Howard, are dubii și ea știe arborele genealogic al fiecărei familii aristocrate din Marea Britanie. Poate că Wylver doar nu mă suportă fiindcă sunt un nou-venit din colonii, fiindcă nu sunt demn să poluez încăperile maiestuoase ale Westminsterului.

Sau poate că Wylver acționa în numele altcuiva, dar nu putea demonstra asta. Deși Sir Geoffrey și Kyle urmăreau orice pistă la care se puteau gândi, nu găsiseră nimic. Iar timpul se scurgea repede.

Catherine se ridică în picioare.

– S-o aducem pe Katie înainte s-o luăm în Țara Galilor?

El ezită.

– Cum consideraţi că este mai bine. Vreau foarte mult s-o văd, dar nu şi dacă această vizită i-ar face mai mult rău.

– Îi face mai mult rău să nu te vadă. E ca... Vocea lui Catherine se frânse. E ca mama ei, care întotdeauna prefera adevărul şi acţiunea unor încercări bine intenţionate de a o proteja.

– Atunci vă rog să o aduceţi să mă vadă.

Mai ales fiindcă era posibil să fie pentru ultima dată.

– Atunci pe mâine, spuse Catherine îmbrăţişându-l din nou de rămas-bun. Ai încredere că se va face dreptate, Gavin.

– Sper să nu vă înşelaţi. Pentru mine înseamnă foarte mult că nu mă credeţi vinovat, adăugă conducându-i la uşă.

Lord Michael aşteptă până ce ieşise Catherine, apoi spuse încet:

– Dacă aş crede asta, ai fi mort.

Apoi se întoarse şi plecă.

Era ziua musafirilor. Cei care plecaseră din Londra pe tipul verii aflaseră de crimă şi de arestarea ce îi succedase, iar o parte dintre ei se întorceau ca să-i complice şi mai mult viaţa lui Gavin. Aparent, oricine se prezenta la Turn şi părea de familie bună putea fi lăsat să intre. Desigur, nu de multă vreme, în schimbul unei taxe modice, vizitatorii puteau nu numai să vadă bijuteriile coroanei, ci şi să probeze o coroană.

Spre mijlocul după-amiezii sosi Philip Elliott, aparent stingher. Gavin ridică privirea din farfuria din care mânca. Fără să se deranjeze să se ridice, spuse cu răceală:

– Ai venit să mă certi fiindcă am pătat nobilul nume al familiei Seabourne sau speri că nu va trebui să părăseşti reşedinţa?

Tânărul se îmbujoră.

– Ca moştenitor al dumitale, m-am gândit că este potrivit să te vizitez.

Cel puţin Philip avea maniere.

– Dacă eşti curios, nu, nu mi-am ucis soţia, dar nu am idee dacă şi Camera Lorzilor va crede acest lucru. Dacă voi fi spânzurat, vei moşteni averea Seabourne fără nici un fel de datorie, dar averea mea personală va merge în altă parte, deci încearcă să-ţi administrezi banii cu mai multă atenţie.

Philip păru şi mai stingher.

– De obicei nu sunt extravagant. După ani de lipsuri, mi-am pierdut puţin cumpătul atunci când am moştenit. Dacă... dacă devin din nou conte, voi fi mai prudent.

– Mă bucur să aud asta. Şi oamenii care depind de averea Seabourne se vor bucura. Dacă ai nevoie de oameni care să servească la moşie, spuse el brusc, servitorii din Berkeley Square sunt capabili şi oneşti.

Oameni angajaţi de Alex.

– Am să reţin asta.

Fiindcă nu aveau afaceri de discutat şi între ei nu exista de fapt nici o legătură, se lăsă o tăcere jenantă până ce Gavin spuse:

– A fost frumos din partea dumitale că ai venit. Apreciez, chiar dacă nu sunt foarte ospitalier.

– Nu pot spune că te învinuiesc. Te afli într-o situaţie teribilă. Te rog să crezi că nu sper ca un om nevinovat să moară doar ca să pot eu urca pe scara socială, spuse Philip, apoi făcu o pauză, cu mâna pe clanţă. Îmi pare foarte rău de moartea lui Lady Seabourne. Era o femeie minunată.

Simpatia lui declanşă unul dintre valurile iuţi de disperare care îl loveau pe Gavin de multe ori pe zi. Dădu din cap a mulţumire şi se întoarse, chinuindu-se să se stăpânească. La un nivel primar, nu îi venea să creadă că era moartă. Mai ales noaptea, când încerca să doarmă, o simţea atât de aproape încât avea senzaţia că ar fi putut-o atinge.

Poate că spiritele celor ucişi chiar nu părăseau această lume sau poate că moartea subită o luase prin surprindere şi voia să rămână aproape de el. Spera că adevărată

era ultima variantă. Nu ar fi îndurat să ştie că spiritul ei era neliniştit, dornic de răzbunare.

Gândul era dureros, aşa că nu se afla într-o dispoziţie bună mai târziu, când înăuntru năvăli maiorul Mark Colwell, îmbrăcat într-o uniformă militară murdărită pe drum. Gavin ridică privirea din documentele pe care i le adusese Suryo în ziua precedentă. Fiindcă era, în mod evident, străin, Suryo nu avusese voie să îl viziteze decât când venise cu Kyle. Totuşi, un maior furios, cu o pasiune neîmpărtăşită pentru Alex, fusese lăsat să intre cu uşurinţă. Nici gândul acesta nu-l făcu să se simtă mai bine.

Colwell îl privi ameninţător încă de la uşă.

– Criminal nenorocit! Am să fiu cel mai fericit când vă vor spânzura.

– Cu siguranţă nu ţi-a trecut prin cap că aş putea fi nevinovat.

– Au avut suficiente dovezi să te aresteze. Mă rog ca nici Camera Lorzilor să nu-ţi acorde prezumţia de nevinovăţie fiindcă eşti conte, continuă Colwell, cu ură în ochi. Ai devenit nobil şi nu mai ai nevoie de legăturile rudelor Alexandrei, aşa că acum vrei o fată tânără, fără copii şi cu avere mare. De asta ai ucis-o pe femeia cea mai dulce, cea mai frumoasă de pe pământ!

Orice simpatie ar fi avut Gavin pentru durerea lui Colwell se risipi instantaneu. Cu o mânie rece, se ridică de la birou şi se repezi către oaspete.

– Nebun arogant ce eşti! Te-ai agăţat ani de zile de viziunea pe care o aveai despre Alex, dar habar n-ai nimic despre ea. Ai idee cât de puternică era? Cât de curajoasă? Cât de pasională? Cât de încăpăţânată? Cât de idealistă?

Se opri la câţiva paşi de celălalt bărbat, cu pumnii încleştaţi, luptându-se cu dorinţa de a-i da un pumn lui Colwell ca să-şi bage minţile în cap. Pe un ton mai jos, spuse:

– Era soţia mea, mama lui Katie, fiica lui Lord şi Lady Michael Kenyon. Moartea ei e tragedia noastră. Nu are nici o legătură cu fanteziile tale. Acum pleacă.

Colwell se albi la față.

– Să putrezești în iad.

Apoi făcu stânga împrejur și ieși afară.

Cu obrazul încordat de furie, Gavin traversă camera ca să privească pe fereastră. Probabil Colwell avea legături cu jumătate din nobili, iar acum le spunea tuturor rudelor lui sus-puse că Gavin era un criminal ce trebuia pedepsit.

Ce țară ciudată și afurisită, în care soarta lui Gavin urma să fie decisă de un grup de bărbați bogați, aroganți, a căror singură calificare era un titlu moștenit. Nu le cerea nimeni să fie inteligenți, onești, raționali sau buni judecători. Dacă scăpa de spânzurătoare – iar Gavin se gândea că oricum nu avea șanse prea mari – urma să plece pentru totdeauna din Anglia.

Fără Alex sau Katie, nu îl mai reținea nimic acolo.

– Stop! Cine-i acolo? întrebă santinela.

– Cheile! răspunse yeoman-șef Warder.

– Cheile cui?

– Cheile Reginei Elisabeta!

– Dumnezeu s-o aibă în pază pe Regina Elisabeta!

– Amin!

Cei patru gardieni înarmați intonară un refren. Gavin privi în întuneric, ascultând ceremonia care se desfășura în fiecare seară la ora zece. Regina Fecioară murise în 1603, iar acum, două secole mai târziu, cheile ei afurisite tot se plimbau prin Turnul Londrei. Tipic englezesc.

Petrecu multă vreme la fereastra închisorii. Deși celula era spațioasă, paznicii politicoși, iar panorama splendidă, nu era decât un prizonier. În unele momente îi venea să se izbească de gratii, ca o pasăre în colivie, disperată să scape. Experiența aceasta îl făcea să înțeleagă, cu amărăciune, ce îndurase Alex în sclavie. Libertatea este naturală și invizibilă ca aerul pe care îl respirăm, până ce dispare.

Se bucura foarte mult că procesul urma să înceapă curând. Într-un fel sau altul, în scurt timp avea să părăsească acest loc.

Furia de la începutul zilei se transformase încet în tristeţe. Pentru o clipă scurtă avusese tot ce-şi putea dori un bărbat. Apoi, totul dispăruse înainte ca el să aibă timp să recunoască bucuria. „Odihneşte-te în pace, Iskandra, oriunde s-ar afla spiritul tău."

capitolul 36

Captivitatea lui Alex deveni o rutină. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului scobind fără încetare în mortar, luând pauze regulate în care îşi întindea muşchii cu exerciţii de *wing chun*. Jones îi adusese un ciot de creion şi, de fiecare dată când îi aducea masa, Alex făcea un semn pe peretele celulei. Se afla acolo de aproape şase săptămâni.

Faptul că reuşise să se spele îi ridicase semnificativ moralul, iar de mâncare erau mulţumiţi şi ea, şi Căpitanul Motan. Pisoiul îi fusese trimis din cer, ca s-o ajute să nu-şi piardă minţile. Încă scotocea prin cotloane după pradă şi în ultima vreme prefera să depoziteze şobolani morţi în afara celulei, ca Alex să-i poată admira. Ar fi putut trăi foarte bine şi fără şobolani, dar îi făcea plăcere compania lui şi oricând se întindea pe pat, el o însoţea repede la somn.

Până la momentul respectiv nu avusese nevoie de cârpele curate pe care i le adusese Jones. Era aproape convinsă că era însărcinată din nou. Spre deosebire de sarcina dezastruoasă pe care o îndurase în timpul călătoriei către casă, de data aceasta se simţea bine, doar că obosea repede. Aşa se simţise când fusese însărcinată cu Katie. Cu voia Domnului urma să aibă alt copil puternic şi sănătos. Refuza să se gândească la posibilitatea să fie trimisă în Africa de Nord. Nu avea să reziste să crească un copil în sclavie.

În orele lungi în care îndepărta încet mortarul avea timp să se gândească la Gavin şi la căsătoria lor. Când se întâlniseră, el îi fusese salvator şi erou. Îi fusese foarte recunoscătoare, deşi era conştientă că mai avea mult până să-şi recapete uzul raţiunii.

După ce plecaseră din Maduri îşi redobândise încet echilibrul, dar întotdeauna se simţise o operă de caritate pentru Gavin. Avusese senzaţia că el o ocrotea fiindcă era prea gentleman ca să o abandoneze dezgustat. Nu reuşise să se simtă egala lui, să aibă impresia că amândoi ofereau şi primeau în aceeaşi măsură. Poate că o femeie avea nevoie să fie curtată de un bărbat adorator ca să îşi înceapă căsătoria simţindu-şi puterea feminităţii.

Avusese parte de aceste trăiri cu Edmund, iar acest simţ al puterii o ajutase să nu înnebunească atunci când el o înşelase. Dar cu Gavin nu avusese o asemenea perioadă: doar o căsătorie născută din obligaţia lui şi disperarea ei.

Nu era de mirare că niciodată nu-şi definise cu adevărat sentimentele pe care le nutrea pentru soţul ei. Ştiuse că îi e recunoscătoare, Dumnezeule, chiar îi era recunoscătoare! Îi recunoscuse caracterul şi farmecul, bunătatea de care dădea dovadă faţă de Katie, iar pe măsură ce temerile se risipeau, începuse să simtă o atracţie puternică. Dar nu se întrebase niciodată dacă îl iubea. Acum, în tăcerea îndelungată a temniţei, era mai sigură ca oricând.

Îl iubea la fel de mult pe cât îl admira. Iubea să vorbească, să râdă şi să tacă alături de el, iubea faptul că o accepta ca pe o egală, ca nici un alt bărbat pe care-l cunoscuse. De asemenea, îl dorea nespus. Niciodată nu apreciase pe deplin cât de frumos putea fi trupul unui bărbat sau în ce fel împlinirea sexuală profundă crea legături emoţionale indisolubile. Când dormea noaptea, se visa în siguranţă în braţele lui, fiindcă alături de el îşi găsise sufletul şi salvarea.

Acum trebuia să se elibereze, ca să-l elibereze pe el.

Calculase că era nevoie să scoată douăsprezece pietre ca să facă o gaură suficient de mare încât să poată ieşi.

Nu putea scoate pietrele decât când era gata să plece, fiindcă asta ar fi însemnat o gaură prea vizibilă. Aşa că îndepărta cea mai mare parte a mortarului şi se oprea atunci când piatra începea să se clatine. Umpluse golurile cu fâşii de cârpe, ca să ascundă spaţiile libere de privirile prea curioase.

Se apropia încet de finalul perimetrului exterior al grupului de pietre pe care-l alesese. Cu puţin noroc, putea să le împingă cu totul atunci când sosea momentul. Asta spera, însă, având doar o lingură cu mâner bont şi îndoit, munca mergea chinuitor de încet.

Auzi zgomote în pasaj şi se ridică din poziţia de lucru, deşi o dureau muşchii încordaţi. Era Frederica Pierce, într-una dintre vizitele ei prea dese. Paşii ei mai uşori sunau altfel decât cei ai domnului Jones. Uimitor cât de bine îţi poţi învăţa împrejurimile când nu ai alte lucruri de observat.

După ce se îndreptă şi se scutură de rumeguş, Alex se întinse pe saltea ca şi cum ar fi tras un pui de somn. Când apăru Frederica, se ridică alene, acoperindu-şi un căscat delicat, ca şi cum s-ar fi aflat în vacanţă.

– Ai grijă pe unde calci, Frederica. Să nu fie vreun şobolan mort.

Cealaltă femeie tresări şi făcu un pas în spate, aproape doborându-l pe paznic.

– Unde?

– Pisica obişnuieşte să-i lase cam pe unde stai tu.

Alex privi cu satisfacţie maliţioasă cum ţipă Frederica, strângându-şi fustele.

Chiar era un şobolan mort. Fără să facă vreun comentariu, domnul Jones împinse mâncarea lui Alex în celulă, apoi puse şobolanul într-un sac pe care-l adusese cu acest scop. Când şobolanul dispăru, Alex spuse:

– Sunt sigură că ai nişte veşti nefaste pentru mine. Te rog să mă pui la curent. Totuşi am nevoie de distracţie.

Frederica îi aruncă o privire otrăvită.

– Procesul lui Seabourne începe mâine.

Așa de repede?

– Sunt sigură că se va bucura că se termină și că va fi din nou un om liber.

– Toată lumea e convinsă că e un criminal. Mi s-a spus că și majoritatea nobilimii e de aceeași părere. De-abia așteaptă să-l condamne pentru că și-a ucis blânda soție. Evident, prea puțini te cunosc personal.

Alex râse.

– Adevărul e că mulți chiar mă cunosc, deși sunt de acord că sunt sentimentali dacă au părerea asta despre mine. Alte noutăți?

Frederica ezită. De-a lungul timpului, Alex observase, cu satisfacție, că cealaltă femeie pierdea treptat controlul întrevederilor lor.

– Daisy a dispărut cu copilul. Și-a luat băiatul și a fugit din casa noastră de la țară.

– Bravo, Daisy! În sfârșit e cu adevărat liberă.

Chipul Fredericăi se schimonosi.

– Barton a acuzat-o de furt ca să poată fi arestată. Va fi găsită. O negresă cu un copil nu ajunge prea departe fără să fie observată. De cum punem din nou mâna pe ea, târfa o să fie trimisă în America.

Alex se îndoia. Daisy era suficient de inteligentă și de hotărâtă încât să nu se lase prinsă. Trebuia să se ascundă în Londra, fiindcă nici un alt oraș nu era suficient de mare încât să nu fie găsită o negresă, dar avea să reușească. Deși Daisy o trădase, Alex îi dorea binele. Fata făcuse tot ce putea ca să se salveze pe ea și pe copilul ei. În circumstanțe similare, poate că și Alex s-ar fi purtat la fel.

– Ai mare ghinion cu servitorii, Frederica. Poate ar trebui să-i tratezi mai bine.

– Acum am o cameristă franțuzoaică. E mult mai bună ca sclava aia proastă.

Frederica pufni din nou, se întoarse și plecă.

Zâmbetul lui Alex dispăru când rămase singură. Fusese o plăcere s-o necăjească pe Frederica, dar asta nu schimba faptul că încă era prizonieră. Așteptă până

ce auzi, în depărtare, cum se închidea uşa temniţei. Apoi se întoarse la treaba ei.

Timpul era din ce în ce mai scurt.

În autentic stil britanic, judecata lui Gavin avea să înceapă cu o procesiune îndelungată.

– Păcat că incendiul de anul trecut de la Westminster a distrus încăperea obişnuită. În asta abia intră două sute cincizeci de oameni, şopti Sir Geoffrey în timp ce îşi însoţea clientul în sală. Apropo, Înaltul Lord Steward desemnat să vă prezideze procesul este Lord St. Aubyn.

Numele nu îi spunea nimic lui Gavin.

– Asta e de bine sau de rău?

– Nu e de rău, făcu Sir Geoffrey ţuguindu-şi buzele. E dur, dar corect. Aţi fi putut da de unul mult mai rău.

În timp ce încăperea lungă, cu tavan înalt, se umplea de nobilime, Gavin admiră maiestuozitatea strălucitoare a ceremoniei englezeşti. Îmbrăcaţi în robe stacojii largi şi peruci care le anulau individualitatea, nobilii intrau în ordinea rangului şi se aşezau în bănci. Ducii pe primul rând, apoi marchizii, apoi conţii, iar viconţii şi baronii ocupau rândul de sus.

În capătul celălalt al încăperii se afla un tron gol. Regele William nu avea să fie de faţă. Nobilii se judecau între ei.

În faţa tronului, Înaltul Lord Steward îşi ocupă locul, care era practic un balot de lână, lung de aproape doi metri, acoperit cu pânză de culoare stacojie. Sir Geoffrey explicase anterior că balotul de lână era ales ca recunoaştere a faptului că, în perioada medievală, Anglia făcuse avere din comerţul cu lână. Lui Gavin i se părea bizar.

St. Aubyn, ales Înalt Lord Steward pentru această ocazie, avea în jur de şaizeci de ani, însă părea isteţ şi în putere. În timp ce se dădu citire Ordinului regal de desfăşurare a procesului, Gavin studie şirurile de lorzi. Fiindcă era duce, Ashburton avea o robă cu dantelă din fir de aur şi patru fâşii de hermină într-o parte. Ashburton întâlni privirea lui Gavin şi dădu uşor din cap.

Mai văzu şi alte chipuri familiare, în principal oameni pe care îi cunoscuse în Casa Ashburton. Ducele de Candover şi marchizul de Wolverton, conţii de Strathmore şi Aberdare şi lordul Kimball care, în mod straniu, era şi soldat, şi artist.

Kyle era atât de grav încât era aproape de nerecunoscut. Lângă el se afla fratele lui geamăn, care semăna foarte mult cu el. În baza unui decret regal, acesta preluase un titlu din familia soţiei sale, pentru care nu existau moştenitori. Gavin îl cunoscuse pe Lord Grahame, o versiune mai relaxată a lui Kyle. Spera ca el să împărtăşească încrederea lui Kyle în nevinovăţia lui Gavin.

Dar cea mai mare parte a lorzilor îi erau necunoscuţi. Erau între două vârste sau chiar mai bătrâni. Pe chipul unora se citeau urmele unei vieţi destrăbălate, alţii aveau lejeritatea tipică unor bărbaţi care îşi cunosc puterea. Judecătorii lui, cu Dumnezeu înainte. Se întreba care era lordul Wylver, bărbatul care pusese în mişcare această nedreptate.

Se mai citiră şi alte documente, încheindu-se cu punerea sub acuzare. În mijlocul unui pasaj lung îi atrase atenţia un paragraf:

– Numitul Gavin, conte de Seabourne, viconte de Handley, şi-a rănit în mod mişelesc, intenţionat şi din răutate soţia, Alexandra, contesă de Seabourne şi a distrus clădirea prin foc, provocând astfel moartea numitei Alexandra, contesă de Seabourne.

Cuvintele căzură ca un ciocan, demonstrându-i că nu, nu era un coşmar. Gavin nu numai că îşi pierduse soţia, ci era acuzat în faţa tuturor că o ucisese.

– Atenţie, atenţie, atenţie! Locotenent al Turnului Londrei, să vină în faţă Gavin, conte de Seabourne, prizonierul tău, la ordinul Camerei Lorzilor!

Conştient că toate privirile erau aţintite asupra lui, Gavin se îndreptă către boxa acuzaţilor flancat de guvernatorul adjunct al Turnului şi de temnicerul-şef, care purta un topor masiv. Îşi făcu curaj, se înclină de trei ori şi îngenunche. Nu îi plăcea că trebuia să-şi exprime reverenţa pentru o instituţie care îi displăcea, dar Kyle

îl convinsese că nu era deloc un moment bun să-şi afişeze principiile republicane.

– Vă puteţi ridica, spuse St. Aubyn.

Scrutând cu privirea, Înaltul Lord formulă o declaraţie lungă referitoare la natura acuzaţiilor şi la tribunal.

Când St. Aubyn încheie, grefierul de serviciu întrebă:

– Cum vă declaraţi, Gavin, conte de Seabourne, vinovat de tâlhăria şi de crima de care sunteţi acuzat sau nevinovat?

– Nevinovat, milorzi, spuse Gavin ferm, vrând să fie auzit de toţi nobilii afurisiţi din încăpere.

– Acuzat, cum veţi fi judecat? întrebă din nou grefierul.

– De Dumnezeu şi de semenii ei, spuse el strângând din dinţi. Dumnezeu să vă ajute să judecaţi drept.

Această ultimă frază era singura cu care Gavin putea fi de acord.

Procesul fu deschis de acuzare, condusă de procurorul general, William Oliver. Acesta era un bărbat impunător cu voce sonoră, care, fără doar şi poate, exulta fiindcă avea şansa să fie implicat într-un scandal atât de formidabil.

Gavin rămase impasibil în timp ce fură chemaţi la bară martorii. După ce aceştia erau examinaţi de procurorul general şi de Sir Geoffrey, orice lord prezent putea adresa întrebări ca să-şi satisfacă propria curiozitate.

Primii doi martori fură doi servitori ai lui Gavin, care mărturisiră cu stinghereală că îşi auziseră stăpânul şi stăpâna ridicând vocea cu o zi sau două înainte de moartea acesteia. Întrebările lui Sir Geoffrey stabiliră că servitorii nu auziseră nimic ameninţător. Vocile ridicate fuseseră remarcate doar fiindcă era ceva foarte neobişnuit.

Apoi depuse mărturie poliţistul Mayne, care declară că ajunsese pe teren imediat după ce lordul Seabourne omorâse doi bărbaţi cu mâinile goale, unuia rupându-i gâtul, celuilalt spărgându-i capul. Din sală se auziră murmure atunci când poliţistul descrise detaliile. Unii îl priviră pe Gavin ca şi cum ar fi fost o viperă periculoasă.

Sir Geoffrey se ridică şi întrebă:

– Domnule poliţist Mayne, spuneţi că erau cinci atacatori? După ce i se răspunse afirmativ, avocatul adăugă: Deci lordul lupta pentru viaţa lui cu o şansă de unu la cinci. Lady Seabourne era de faţă?

– Da, domnule, şi ea era de faţă.

– Deci lordul lupta nu numai pentru viaţa sa, ci şi pentru viaţa soţiei sale. În asemenea circumstanţe, orice bărbat ar lupta ca un tigru.

Sir Geoffrey aşteptă ca observaţia să îşi facă efectul, apoi mai spuse:

– După părerea dumneavoastră, Lady Seabourne părea înspăimântată de soţul său?

– Nu, domnule, se uita la el ca şi cum era cel mai minunat bărbat de pe pământ.

Procurorul obiectă, spunând că afirmaţia poliţistului era o simplă opinie, dar cuvintele fuseseră rostite. Poate că aveau să-i influenţeze şi pe nobili.

Fură chemaţi mai mulţi martori, ca să confirme ce se întâmplase în ziua incendiului. Jem Brown era băiatul de pe stradă care îi ţinuse calul lui Gavin şi care mai târziu îi spusese de incendiu. Procurorului i se răspunse că lordul părea supărat şi că îi spusese lui Jem „să nu se însoare niciodată".

Gavin ridică din umeri în sinea lui. Nici măcar nu-şi amintea să fi făcut acea remarcă. La întrebările lui Sir Geoffrey, Jem recunoscu faptul că Gavin nu păruse din cale-afară de furios şi că şi tatăl lui îi spunea tot timpul să nu se însoare vreodată.

După el, depuse mărturie bătrânul care privea toată ziua de la fereastră. Acesta spuse că Gavin zăbovise un răstimp în depozit şi că nu mai intrase nimeni înainte ca flăcările să distrugă clădirea. Sir Geoffrey arătă că bărbatul putea vedea doar partea din faţă a clădirii, nu şi pe cea dinspre râu şi că probabil lordul nu petrecuse suficient timp înăuntru încât să răspândească ulei într-un depozit aşa de mare. De asemenea, fumul şi flăcările apăruseră la destul de mult timp după ce plecase Seabourne.

Aproape se înserase, aşa că sesiunea fu suspendată până a doua zi dimineaţa. În timp ce Gavin era condus în temniţă de paznici, Sir Geoffrey îl opri ca să îi spună:

– Dacă astea sunt toate dovezile pe care le au, mâine am să le cer să renunţe la proces, pe motiv că nu şi-au dovedit acuzaţiile.

Suna bine, dar când Gavin văzu din nou mulţimea agitată care îi înconjura trăsura nu îşi făcu prea mari speranţe. Cu siguranţă procurorul păstra ce era mai rău pentru la final şi credea că acest lucru rău era destul ca să fie spânzurat.

Presimţirile negre ale lui Gavin se adeveriră. Primul martor chemat de procuror a doua zi fu un bărbat cu ochi perfizi, pe nume Throup. Arăta ca un hoţ care încerca să pară respectabil.

După preliminarii, procurorul general Oliver întrebă:

– L-aţi întâlnit vreodată pe prizonier, pe lordul Seabourne?

– Da, domnule, în ziua în care a ars Casa Elliott.

Văzând privirea întrebătoare a avocatului său, Gavin ridică din umeri, în semn că nu avea cunoştinţă. Bărbatul putea să se fi aflat în mulţimea care privea incendiul.

Maiestuos ca un leu în junglă, Oliver îl întrebă pe martor:

– Puteţi să ne spuneţi cu cuvintele dumneavoastră ce s-a întâmplat în ziua aceea?

Throup se uită la Gavin cu răutate:

– Tipu' de colo mi-a zis să-l ajut la depozit. Am aşteptat la uşa din port pân-a deschis-o şi mi-a dat drumu' înăuntru. Mi-a dat zece lire s-arunc cu ulei de lampă prin depozit şi şase chibrituri să dau foc când termin. Dup-aia mi-a zis să ies pă uşa de la râu.

Gavin fu îngrozit de asemenea neruşinare.

– Minte!

– Prizonierul nu are voie să vorbească, avertiză Înaltul Lord Steward. Continuaţi, domnule Throup.

– Nu vi s-a părut neobişnuită solicitarea lui? întrebă procurorul general.

Throup ridică din umeri.

– Cine ştie de ce fac bogătaşii una, alta? O fi vrut să lustruiască podelele. Oricum, când a ieşit parc-am auzit un zgomot sus, da' am zis că mi se pare. Când am terminat dă stropit cu ulei, am dat foc destul dă departe de uşă, ca s-am timp să ies. Dup-aia mi s-a părut c-aud de sus un ţipăt, ca dă copil sau dă femeie, aşa că m-am dus să mă uit repede.

Când martorul făcu o pauză, Oliver întrebă:

– Şi ce aţi găsit, domnule Throup?

– O femeie frumoasă cu păru' negru, întinsă pe podea şi sângerând de la un glonţ în burtă.

Sala răsună de exclamaţii şocate. Gavin sări în sus, întrebându-se dacă, deşi restul fuseseră minciuni, informaţia aceea era adevărată. Oare Alex chiar fusese împuşcată?

– Femeia era vie sau moartă?

– Pe moarte. M-am aplecat şi-am întrebat-o cine a împuşcat-o, răspunse Throup privind din nou către Gavin. Mi-a zis că bărba'suu.

capitolul 37

Auzind două perechi de paşi, Alex îşi acoperi rapid urmele săpăturilor şi se aşeză pe podea, îndoindu-şi mâinile amorţite. Deşi înfăşurase mânerul lingurii cu cârpe, ca să fie mai uşor de manevrat, tot o săgeta durerea în mână, încheietură şi braţ. Dacă sau, mai bine zis, când urma să iasă de acolo, avea să aibă o scuză ca să nu mai coasă toată viaţa.

O cuprinsese neliniştea de când Frederica îi anunţase începutul procesului. Asta se întâmplase în urmă cu două zile. Păruse un semn bun că Frederica nu se întorsese, dar de îndată ce văzu că femeia era însoţită de soţul ei, sufletul i se frânse. Amândoi radiau de mulţumire.

Hotărâtă să nu dea dovadă de slăbiciune, spuse cu răceală.

– Bună ziua, Sir Barton. Sper că ești bine. Nu te-am mai văzut din ziua aceea memorabilă în care ți-am ucis valetul.

Pierce rămase imperturbabil.

– E o zi minunată. Mișelul soț al dumitale a fost condamnat la spânzurătoare.

Îngrozită, Alex se chinui să tragă aer în piept. Nu își închipuise niciodată că se va ajunge la așa ceva. Cine îl putea crede pe Gavin un ucigaș?

– Doar tu poți aprecia această încântătoare ironie, spuse fericită Frederica. Să știi că va muri pentru uciderea ta. Nici măcar nu-mi pot închipui cum te simți. Te rog, spune-mi cum e.

Alex o ignoră ca să se concentreze asupra lui Pierce, bănuind că, asemenea soției sale, nu avea să reziste să nu își laude propria inteligență.

– Pe cine ați angajat să depună mărturie mincinoasă?

– Ce deșteaptă ești. Chiar asta am și făcut. A trebuit să aleg cu grijă, fiindcă a depune mărturie în Camera Lorzilor trebuie să fie înfricoșător chiar dacă spui adevărul. Dar aveam omul perfect. Sly, bărbatul pe care l-ai întâlnit la depozit. Era furios fiindcă i-ai zgâriat brațul cu un glonț, dar cel mai mult s-a supărat fiindcă i-ai ucis tovarășul, pe Webb. Fiindcă Sly e un mincinos talentat, cu o experiență considerabilă, a reușit să le îndruge nobililor o poveste convingătoare.

Dorindu-și să fi avut mai mult succes, Alex întrebă:

– Ce poveste ați inventat?

– Că Seabourne l-a plătit pe Sly să arunce cu ulei de lampă prin depozit. După ce a dat foc, Sly te-a auzit strigând după ajutor, iar când a urcat te-a găsit sângerând din cauza unui glonț fatal, zâmbi Pierce satisfăcut. Cu ultima răsuflare, ți-ai acuzat soțul de crimă.

– Nu avea cum să creadă asta toată lumea, spuse Alex încordată. E evident că Sly e un bandit.

– N-a crezut toată lumea, fu de acord Frederica. Însă au crezut destui. Seabourne a fost declarat vinovat

cu o marjă de cinci voturi. Se zice că toți cei care l-au cunoscut personal au votat pentru achitare, însă Sly a fost destul de convingător și există dovezi incontestabile că Seabourne e un om violent.

– Faptul că nu e un adevărat gentleman englez i-a făcut pe lorzi să îl creadă cu mai multă ușurință capabil de a-și ucide soția de viță nobilă, adăugă Pierce. Și puțini i-au crezut mărturia, că te-ar fi lăsat să rămâi singură în depozit ca să te întâlnești cu un sclav fugar. Nici un bărbat adevărat n-ar face asta, zâmbi el. Patronul și colaboratorul meu, lordul Wylver, s-a descurcat destul de bine să răspândească zvonul ăsta printre tovarășii săi.

– Bărbații adevărați n-au nevoie să-și trateze soțiile ca pe niște copii imbecili, spuse Alex, îndurerată de faptul că acele calități care îl făceau pe Gavin să fie deosebit erau folosite împotriva lui. Nobilii au ignorat complet afirmațiile avocatului apărării?

– Sir Geoffrey Howard a făcut tot ce-a putut, recunoscu Pierce. A subliniat lipsa dovezilor directe și a adus martori precum hamalul care l-a împiedicat pe Seabourne să intre în depozitul în flăcări, într-o încercare sinucigașă de a te salva. Acesta era comportamentul unui bărbat care dorea să-și ucidă soția? Dar nimic nu a putut anula faptul că mi i-a omorât pe cei doi oameni și că dumneata însăți, cu ultima suflare, ai spus că te-a ucis.

Frederica aprobă solemn.

– Fiindcă e un ucigaș, nu s-a făcut decât dreptate.

– Autoapărarea nu e o crimă.

Însă Alex înțelegea în ce fel combinația de circumstanțe – viața aventuroasă a lui Gavin în insule din străinătate, cunoștințele sale în materie de luptă, un martor mincinos credibil – reușise să îi convingă pe nobilii închiși la minte care nu ajunseseră niciodată mai departe de Paris.

– Ultima speranță a avocatului apărării a fost s-o aducă pe mama dumitale, care să mărturisească că nu-i venea să creadă că te-a omorât Seabourne.

Alex își ținu respirația.

– Mama a fost acolo?

– Da, şi a fost tare înduioşătoare, spuse Pierce. Mai ales când a pledat pentru viaţa lui Seabourne, spunând că, chiar dacă lorzii aveau să îl declare vinovat, execuţia lui n-avea să vă aducă înapoi.

Frederica continuă povestea.

– Când lui Seabourne i s-a cerut să ia cuvântul pentru a-şi pleda cauza, n-a spus decât că Dumnezeu îi e martor că n-a comis nici o crimă. Nu a fost deloc conciliant, şi mulţi dintre nobilii tradiţionalişti s-au simţit ofensaţi de atitudinea lui. Peste o săptămână va plăti pentru asta la închisoarea Newgate. De obicei spânzurările au loc dimineaţa, dar asta va fi la prânz, ca să demonstreze că dreptatea britanică e aceeaşi şi pentru cei de sus, şi pentru cei de jos.

Alex îşi încleştă mâinile, îngrozită de imaginea mamei ei rugându-se pentru viaţa lui Gavin. Însă, deşi se bucura că familia şi prietenii ei nu crezuseră minciunile lui Sly, lucrul acesta nu o prea consola având în vedere că Gavin era condamnat la moarte.

O săptămână. Numai o săptămână.

– Bucură-te de ultimele zile în Anglia, Alexandra, spuse Frederica privindu-şi adorator soţul. Barton a promis că la două zile de la execuţie vei fi pe drum către coasta Africii de Nord, dar nu înainte să-ţi descriu spânzurătoarea în detaliu. Barton a rezervat deja camere la hanul de peste drum de Newgate, ca să vedem cât mai bine moartea lui Seabourne.

Pierce îşi privi soţia cu aceeaşi adoraţie, înconjurându-i talia cu braţul. În stilul lor perfid, se iubeau.

– Ne mai vedem, Alexandra, spuse Frederica întorcându-se să plece. Apropo, adăugă ea oprindu-se, ce naiba faci toată ziua? Aş muri de plictiseală.

Deşi simţea că se sufocă, Alex se forţă să zâmbească.

– E destul de odihnitor, să ştii. Administrarea moşiei unui conte e o treabă obositoare. În aceste ultime săptămâni m-am relaxat şi mi-am amintit de cărţile pe care le-am citit, de poeziile pe care le ştiu pe dinafară. Fiindcă întotdeauna mi-a plăcut să citesc, am o minte bine mobilată. Tu ştii să citeşti, Frederica?

Cealaltă femeie îşi ţuguie buzele.

– Am lucruri mai interesante de făcut cu timpul meu. Vino, Barton, vreau să merg acasă, spuse ea mângâindu-i chipul cu o promisiune arzătoare.

Alex rămase nemişcată mult timp după ce plecară. O săptămână şi încă mai avea mult de lucru. Peretele era gros, iar mânerul lingurii îndoite, uzate, era un instrument prea puţin util. Cu o bucată bună de fier forjat, ar fi reuşit să iasă de mult.

Nu avea sens să caute scuze. Încercând să-şi liniştească bătăile inimii, îşi reluă lucrul cu o concentrare amară.

– E o crimă în toată puterea cuvântului!

Kyle se plimba fără oprire în camera sumbră din închisoarea Newgate, în care Gavin fusese adus să-şi petreacă ultima noapte. Aşa autorităţile nu erau nevoite să facă drum prin mulţime ca să-l aducă de la Turn până la eşafodul din curtea închisorii.

– Se întâmplă crime întotdeauna, spuse Gavin. Singurul lucru neobişnuit la asta e faptul că eu am bani, iar bogaţii sunt rareori victime ale nedreptăţii.

Agitat, Kyle întrebă:

– Cum poţi fi aşa de calm?

– Fiindcă n-am ce altceva să fac decât să mă vait şi să scrâşnesc din dinţi, iar nici asta nu mi-ar face bine. Gustă din brandy, e excelent.

Kyle acceptă băutura şi se aşeză. Nu prea aveau despre ce discuta, cu excepţia execuţiei iminente a lui Gavin, iar subiectul nu era prea distractiv. Gavin îşi pusese în ordine afacerile şi îşi luase rămas-bun aproape de la toată lumea. Doar Kyle şi Suryo se aflau acolo în seara aceea şi, dacă ar fi putut, l-ar fi dat afară pe Kyle, care nu se putea calma sub nici o formă. Suryo era o companie mai liniştită.

Se auzi o bătaie în uşă. Suryo deschise şi intrară Ashburton şi Lord Michael Kenyon. Expresiile posomorâte identice subliniau legătura de rudenie dintre cei doi.

Gavin se ridică.

– Vreți să vă servesc niște brandy? Afară pare destul de răcoare.

– Te rog, spuse Ashburton obosit, dându-și jos pelerina. Am avut o audiență la rege. William nu e de piatră, ca om de marină are o anumită simpatie pentru toți marinarii, dar spune că e dreptul Camerei Lorzilor să-și judece semenii și că nu poate interveni.

– Era de așteptat.

Gavin turnă brandy în două pahare. În atmosfera cenușie, apăsătoare, a închisorii din Newgate bea cel mai bun brandy franțuzesc din pocale de cristal. Asta îmbunătățea sau înrăutățea perspectiva morții de a doua zi?

Lord Michael luă un pahar și murmură o mulțumire înainte de a se așeza pe scaun. Le dusese pe Catherine și pe Katie înapoi în Țara Galilor, vrând să le știe cât mai departe de execuție. Mișcă brandy-ul din pahar.

– Am văzut moartea în multe forme. În general este inutilă, urâtă și o mare pierdere. Dar n-am mai văzut o moarte mai nemeritată ca asta.

Simțind nevoia de sinceritate, Gavin spuse:

– Într-adevăr? Am avut impresia că aveți câteva rezerve cu privire la nevinovăția mea.

– La început, da, recunoscu lordul Michael. Dar nu și după ce martorul mincinos a spus că Alex fusese împușcată. La cât de bine te pricepi la luptele corp la corp, se poate crede cel puțin că ai rănit-o accidental pe Alex în timp ce vă certați, dar e de neconceput că ai împușcat-o. Atunci s-a prăbușit întreaga mărturie a lui Throup.

– Mare păcat că mulți dintre nobili nu sunt la fel de inteligenți ca dumneavoastră.

– Execuția pe nedrept a unui nevinovat e cel mai bun argument pentru a pune capăt execuțiilor, spuse Ashburton ursuz. Cred că am să propun o lege pentru abolirea pedepsei cu moartea.

– Nu va fi aprobată niciodată, spuse Kyle. Lumii îi plac prea mult execuțiile.

– Faptul că nu va fi aprobată nu înseamnă că nu trebuie să încerc, ripostă mânios Ashburton cel de regulă imperturbabil.

– Alex semăna tare mult cu dumneavoastră, spuse Gavin cu un zâmbet slab. Mai interesată de dreptate decât de o utilitate plictisitoare.

Se auzi o altă bătaie în uşă. De data asta deschise Gavin.

La uşă se afla un vicar cu o expresie solemnă şi o Biblie.

– Am venit să îi ofer sprijin bărbatului condamnat.

Gavin oftă. Era destul de rău că avea să fie spânzurat, dar să se spună rugăciuni pentru el?

– Mulţumesc, dar am conştiinţa împăcată, aşa că puteţi merge acasă la familie.

Îi închise politicos uşa în nas. Apoi se întoarse către oaspeţii săi şi spuse:

– Ar putea fi o noapte foarte bună să ne îmbătăm. Ce spuneţi?

Cu excepţia lui Suryo, care nu bea alcool, se apucară de treabă. Pe măsură ce noaptea înainta, Gavin se gândi ce norocos era să aibă patru prieteni ca aceşti bărbaţi.

Mare păcat că nu avea şansa să îi cunoască şi în continuare.

Sprijinindu-se de saltea, Alex îşi rezemă picioarele de bucata de perete pe care încercase s-o desprindă şi împinse. Părându-i-se că simţise piatra mişcând, respiră adânc şi împinse din nou. Trebuia să meargă. Scobise frenetic în mortar toată săptămâna şi, conform ultimelor informaţii date de Frederica, Gavin urma să fie spânzurat peste câteva ore. Deşi nu avea un ceas, refuza să creadă că putea fi prea târziu.

Piatra nu se clinti. Aproape plângând de frustrare, îşi trase înapoi ambele picioare, apoi le izbi de piatră cât de tare putu.

Bucata de zid se prăbuşi brusc în spaţiul de depozitare alăturat. Bucuroasă şi uşurată, Alex sări în picioare, clătinându-se puţin. Pisicii care o privea cu interes de pe saltea îi spuse:

– Am să mă întorc după tine mai târziu, Căpitane. Poţi să te muţi cu noi şi să devii motanul teribil din Mayfair.

După ce îl scărpină repede pe gât, în speranţa că îi va purta noroc, îşi băgă braţele şi capul prin gaură. Apoi îşi trase umerii şi reuşi să ajungă cu partea superioară a corpului în celula întunecoasă de alături. Afurisi atunci când auzi ţesătura rupându-se, dar reuşi să îşi împingă şi şoldurile şi se rostogoli pe pietre şi pe podeaua acoperită de rumeguş. Dacă sarcina ar fi fost mai avansată, i-ar fi fost imposibil, însă trupul ei încă nu suferise modificări vizibile.

Aprinse lumânarea de rezervă de la cea din fosta ei celulă şi o luă repede pe urmele de paşi din pivniţă. La intervale regulate întâlni pasaje care se deschideau, prin bolte, în încăperi în care se aflau câte şase butoaie enorme. Suficient vin cât să îmbete toată Londra.

Pasajul se oprea la o uşă masivă de fier. Ţinând aproape lumânarea, cercetă lacătul, apoi se uită dacă nu cumva în apropiere se afla o cheie de rezervă. Nu avu noroc.

Se temea că aveau să mai treacă câteva ore până la vizita zilnică a lui Jones, dar îi era greu să-şi dea seama. Nu putea decât să aştepte, deşi înţelegea cu durere cât de repede trecea timpul. Aşeză lumânarea într-un suport de pe perete şi începu unul din exerciţiile de *tai chi* pe care le învăţase de la Troth. Liniştea de acum avea să îi dea putere mai târziu.

Termină o tură şi se pregătea să o înceapă pe a doua, când auzi o cheie răsucindu-se în broască. Stinse imediat lumânarea şi se retrase în întuneric, sperând că va putea ţâşni pe uşă fără să fie nevoie să se înfrunte cu paznicul.

Nu era domnul Jones. Intră Frederica, cu un felinar în mână, urmată de soţul ei.

– Chiar n-avem timp să ne oprim aici, mormăi Pierce. Riscăm să ratăm spânzurătoarea.

– Durează doar o clipă, dragule. Vreau ca nenorocita asta să sufere cât mai mult. Gândeşte-te cât de încântător

va fi să-i spunem că sentinţa a fost schimbată, iar apoi să ne întoarcem mai târziu să îi dăm toate detaliile sordide.

Pierce râse apreciativ, iar Alex îşi muşcă buzele, dezgustată de cruzimea planului Fredericăi. Împreună, cei doi erau mai răi decât îşi putea închipui.

Pierce trânti uşa şi se întoarse s-o încuie în urma lui. Inima lui Alex începu să bată mai tare, dându-şi seama că trebuia să acţioneze imediat, fiindcă, de îndată ce aveau să ajungă la celula goală din spate, aceştia aveau să vadă că fugise.

Dorindu-şi să aibă priceperea lui Troth la *wing chun*, sări în faţă cu un strigăt şi îi smulse lui Pierce cheia din mână, apoi îl lovi în abdomen. Urlând de durere, bărbatul se clătină şi se izbi de soţia lui, care ţipă şi scăpă din mână felinarul. Acesta se sparse şi se făcu întuneric.

Alex profită de confuzie ca să ţâşnească pe uşă, trântind-o în urma ei. În timp ce băga cheia în broască, Pierce încercă s-o deschidă de pe partea cealaltă, îngăimând un val de înjurături murdare. Alex trase de clanţă cu toată greutatea ei şi răsuci repede cheia. Mecanismul se închise cu un sunet clar.

Prin uşă, le spuse ameninţător:

– Mai bine vă rugaţi să opresc execuţia la timp, altfel o să muriţi amândoi în chinuri de neimaginat.

Sperând că ameninţarea ei avea s-o îngrozească pe Frederica, urcă treptele de piatră slab luminate, întrebându-se unde avea să iasă. Când deschise uşa de sus, tresări şi aproape căzu înapoi pe scară, orbită de lumina soarelui. Se rezemă de uşă un minut, cu ochii închişi, până ce depăşi primul şoc.

Deschise încet ochii, privind în jos, ca să se ferească de o parte din lumină. Prima dată se uită la soare. Încă nu ajunsese la zenit. După ochi, era între unsprezece şi unsprezece şi jumătate. Nu era prea târziu.

Apoi îşi studie împrejurimile. Ajunsese într-o clădire mică, din colţul unui şantier naval aglomerat. Se încărcau şi se descărcau vagoane, în timp ce caii băteau

liniştiţi din copite. Pe partea din spate a clădirii principale era o pancartă cu Pierce & Co. Trebuia să fie sediul afacerii lui Pierce din Ratcliff Highway.

Încercând să pară de-a casei, închise uşa şi străbătu curtea, luând-o pe lângă partea opusă clădirii principale. Câţiva bărbaţi se uitară la ea, dar n-o întrebă nimeni nimic. Chiar şi-aşa, respiră uşurată când ajunse în stradă.

Grajdul pe care îl folosea Gavin de obicei era la câteva sute de metri distanţă, aşa că făcu stânga şi alergă. Deşi făcuse gimnastică în celulă, gâfâia când ajunse la grajd. Se duse direct la biroul din stânga intrării.

Fitzgerald, proprietarul, ridică privirea şi se albi la faţă.

– Maica Domnului! tresări el făcându-şi cruce.

– Nu sunt o fantomă, domnule Fitzgerald. Dacă aş fi, sunt sigură că aş fi mai curată şi mai bine îmbrăcată. Am fost răpită şi ţinută prizonieră în apropiere, făcu ea respirând greu. Spânzurătoarea... încă n-a început, nu-i aşa?

Pe chipul proprietarul grajdului se citeau înţelegerea şi uimirea.

– Nu, dar nu mai e mult. Doamne, Dumnezeule, ce putem face?

– Seabourne mai este la Turn? Sau e pe drum către Newgate?

– A trebuit să petreacă ultima noapte în închisoare. S-a spus că dacă îl aduc azi la Newgate cu trăsura, prietenii ar putea încerca să-l elibereze.

– Daţi-mi cel mai bun cal şi mă duc eu acolo, spuse ea ezitând, ştiind că distanţa nu era mare, dar necunoscând prea bine drumul. Poate să mă îndrume cineva?

– Vin eu, răspunse bărbatul, ridicându-se în picioare. Dar singura mea şa pentru călărit pe o parte este stricată, milady.

– Călăresc normal, spuse ea nerăbdătoare. Dar trebuie să mergem acum!

Şi spera ca Dumnezeu s-o ajute să ajungă la timp.

capitolul 38

– A sosit vremea, milord, spuse cu respect unul dintre cei doi poliţişti.

– Prea bine, răspunse Gavin terminându-şi ceaiul, o ceaşcă din cel mai fin soi al Casei Elliott.

Deşi consumase destul brandy în noaptea precedentă, evitase să se îmbete. I se părea inutil să îşi înceţoşeze ultimele ore din viaţă. Ciudat cât de greu îi venea să accepte că moartea era iminentă şi inevitabilă. De obicei, viaţa se curmă dintr-un accident sau dispare treptat, odată cu bătrâneţea şi cu boala. O execuţie, însă, este o monstruozitate cu sânge-rece.

Se ridică şi se privi în oglindă, asigurându-se că arăta prezentabil, apoi se întoarse către tovarăşii săi. Ashburton plecase devreme, să facă o ultimă încercare disperată de a-i schimba sentinţa. Ceilalţi trei păreau gata să cadă din picioare. În unele feluri, pentru ei era mai greu decât pentru el.

Îi strânse mâna lordului Michael.

– Să aveţi grijă de Katie.

– O să avem, spuse morocănos bătrânul. Va şti adevărul.

– Mulţumesc pentru... tot, se adresă Gavin către Kyle.

Nereuşind să vorbească, Kyle îl îmbrăţişă repede, cu putere, apoi se îndepărtă.

Luându-i mâna lui Suryo, Gavin spuse încet:

– Ai fost mai mult decât un tată pentru mine.

– Iar tu ai fost fiul pe care nu l-am avut niciodată, răspunse Suryo, aplecându-se peste mâinile împreunate. Allah să-ţi aibă sufletul în pază.

Gavin ieşi din cameră fără să se uite înapoi. Prietenilor lui li se asiguraseră locuri chiar lângă eşafod. Nu era sigur dacă se bucura sau îi părea rău că aveau să fie de faţă. Îl liniştea faptul că martorii urmau să fie oameni cărora le păsa de el, dar durerea era mult mai mare.

În timp ce se apropiau de uşa pe care ieşeau prizonierii, Gavin auzi o mare de voci scandând: şapte, opt, nouă... Mulţimea număra bătăile clopotului.

La a douăsprezecea bătaie, Gavin şi însoţitorii săi ieşiră din clădire la baza eşafodului, unde un şir de poliţişti păstrase liberă o zonă mică. În faţa lui se afla cea mai mare mulţime pe care o văzuse vreodată. Urletele cu care fu salutată apariţia lui zguduiră ferestrele. În timp ce urca treptele eşafodului, se simţi biciuit de valuri de entuziasm barbar şi de curiozitate bolnavă.

La toate ferestrele tuturor clădirilor dimprejur se vedeau chipurile avide ale oamenilor care plătiseră bani frumoşi ca să vadă de aproape spânzurătoarea. Hoţi şi muncitori, şi flăcăi beţi, taţi care îşi ţineau copiii pe umeri, negustori ambulanţi care îşi rezemaseră cărucioarele de ziduri şi care cereau bani ca să lase oamenii să urce pe ele.

Un poliţist ridică vocea şi spuse:

– La spânzurătoarea de la Tyburn, platforma pe care se aflau spectatorii s-a prăbuşit şi au murit douăsprezece persoane. Nenorocitul executat a murit cu un zâmbet pe buze văzând asta.

Gavin înţelese sentimentul.

Pe eşafod se strânseseră gardienii de la Turn şi de la Newgate, călăul şi asistentul lui şi lordul St. Aubyn, cu o privire posomorâtă. În calitate de Înalt Lord Steward, îşi folosise autoritatea ca să sugereze că dovezile erau departe de a fi concludente, însă în van. Acum trebuia să prezideze o sentinţă cu care nu era de acord.

Şi vicarul era de faţă.

– Vă rugaţi cu mine, Lord Seabourne? Dacă nu, eu mă voi ruga cu siguranţă pentru dumneavoastră.

De data asta Gavin încuviinţă din cap. Acum i se părea o idee bună ceea ce în seara precedentă găsise irelevant. Apărură două pernuţe negre, iar el şi vicarul îngenuncheară ca să spună împreună Tatăl Nostru. Deşi Gavin renunţase de mult să meargă la biserică, bunicul său scoţian îl învăţase să ducă o viaţă cu principii. Era suficient? Spera că da, fiindcă întotdeauna considerase că acţiunile unui bărbat contau mai mult decât cuvintele. Dacă nu trăise aşa cum

se cuvenea, pocăinţa din ultima clipă nu era suficientă ca să îi salveze sufletul.

Când se ridică din nou, Gavin îşi dădu seama că simptomele fizice ale fricii începeau să îi cuprindă corpul. Inima îi bătea mai tare, începuse să respire mai repede, simţea o nevoie explozivă de acţiune: reacţii care ar fi fost utile dacă ar fi fost în război sau dacă s-ar fi luptat ca să supravieţuiască. Acum nu făceau decât să îi fie cumplit de greu să îşi păstreze calmul.

În timp ce îi erau legate mâinile la spate, speră să nu se facă de râs. Fiindcă numai moartea îi mai rămăsese, voia s-o facă aşa cum trebuie.

– Ultimele cuvinte, Lord Seabourne? spuse St. Aubyn.

Gavin se gândise să nu spună nimic, dar se trezi rostind:

– Dumnezeu să-i apere de nedreptate pe nevinovaţi.

St. Aubyn dădu din cap, strângându-şi buzele.

– Gluga, milord?

Gavin aproape că refuză oferta călăului, nevrând să renunţe la ultima imagine a cerului palid, de toamnă, acoperit de nori răzleţi. Apoi văzu ochii febrili, insistenţi, care îl priveau şi dădu din cap. Dacă la sfârşit chipul avea să-i fie contorsionat de panică, măcar să nu vadă nimeni.

Deşi era largă, gluga aproape că îl sufocă, fiindcă îi curmă vederea. Îşi pierduse primul dintre simţuri. Mai avea auzul, iar bătăile puternice ale inimii acopereau setea de sânge a mulţimii. Căută disciplina mentală şi emoţională pe care o învăţase de la Suryo atunci când studiase artele marţiale orientale. Detaşarea aducea pace. Toţi oamenii mor. El ocolise moartea de mai multe ori, iar acum îi venise vremea. Aşa să fie.

Simţi gâdilătura funiei atunci când i se atârnă ştreangul de gât. Se întrebă dacă preoţii aveau dreptate, dacă în curând avea să fie cu Alexandra.

Pentru acest rezultat merita să se roage.

*

Alex tresări îngrozită atunci când văzu mulțimea care mișuna la Newgate. În timp ce își struneau caii, Fitzgerald spuse:

– Nu arată bine, milady. Veți ajunge mai repede pe jos.

– Mulțumesc pentru ajutor, spuse ea descălecând și făcându-și drum prin mulțime. Vă rog, trebuie să ajung în față! strigă iar și iar, atunci când clopotul începu să bată de ora douăsprezece.

Încercă să-și croiască drum printre oamenii înghesuiți. Un hamal masiv se întoarse și mugi:

– Ce atâta grabă?

– Sunt femeia pe care Seabourne e acuzat că a ucis-o, exclamă ea. Vă rog, ajutați-mă să salvez un om nevinovat de la moarte!

Hamalul pufni, văzând-o cât de jerpelită era.

– Dumneata ești Lady Seabourne? Și eu sunt regele Angliei!

Ea ridică mâna și îi arătă inelele scumpe pe care soții Pierce încă nu i le furaseră.

– Pe Dumnezeu, jur că sunt Lady Seabourne. Vă implor, ajutați-mă!

Expresia lui se schimbă. Bărbatul se întoarse și începu să facă drum către eșafod.

– Faceți loc, faceți loc! urlă el. E ziua minunilor.

Alex îl urmă îndeaproape. Printre trupurile și capetele care se îmbulzeau, îl văzu pentru o secundă pe Gavin, în timp ce i se legau mâinile la spate. Părea distant și frumos, neatins de vulgaritatea aspră a mulțimii. Strigă, încercând să atragă atenția oamenilor de pe platformă, dar era prea zgomot ca să fie auzită o singură voce.

Hamalul se opri.

– Eu nu pot să merg mai departe, dar poate o luați pe sus dacă aveți curaj.

Nu era sigură ce voia să spună bărbatul, dar răspunse:

– Orice! Și mulțumesc.

Omul o luă de talie și o aruncă pe deasupra mulțimii, strigând:

– Ajutaţi-o pe femeie înainte ca guvernul s-o lase văduvă!

Mâinile o prinseră şi o trecură mai departe într-un drum nebun, în timp ce bărbaţii râdeau şi strigau: „Daţi-o pe târfă mai departe!" Oamenii beţi care credeau că e un joc o pipăiau, dar ajungea mai aproape, din ce în ce mai aproape.

Dumnezeule, ştreangul era în jurul gâtului lui Gavin!

Cu chiu cu vai, aproape ajunsese la trepte şi dintr-odată văzu chipurile uimite ale lui Kyle, Suryo şi al tatălui ei vitreg.

– Opriţi-vă! strigă ea, ieşind din mulţime şi lovindu-se de doi poliţişti uluiţi.

– Dumnezeule mare!

Lord Michael se avântă către ea, în timp ce Kyle şi Suryo săriră şi urcară treptele. Însă atunci când colonelul o trase în spaţiul de la picioarele scărilor, auzi sunetul mecanic ascuţit, inconfundabil, al trapei care cădea.

Mişcarea se încetini, iar trapa se deschise şi căzu de sub picioarele lui Gavin. Ştreangul se strânse rapid, ucigător, înăbuşind ţipătul care ameninţa să-i iasă din gât.

Apoi cineva se izbi de el şi îl trase într-o parte. Ştreangul tot îl strângea, dar avea picioarele pe eşafod şi nu avea cum să cadă.

– Rezistă! auzi în ureche vocea lui Kyle.

Încercă să protesteze, gândindu-se la pedeapsa pe care avea s-o sufere prietenul lui fiindcă obstrucţionase o execuţie, dar nu mai avea aer.

Apoi ştreangul fu desfăcut brusc şi i se ridică gluga de pe cap. Ameţit, îl văzu pe Suryo cu un pumnal şi observă cum bucăţile de sfoară pluteau în cădere. Kyle vorbea în timp ce se ducea în spatele lui Gavin ca să desfacă legăturile ce îi încătuşau încheieturile, dar îi fu imposibil să înţeleagă cuvintele.

Angajaţii de pe platformă se agitau, iar zgomotul mulţimii devenise o rumoare asemănătoare unei mări lovite de furtună. O femeie înaltă, zdrenţăroasă, cu o coadă încâlcită atârnând între umerii osoşi, vorbea

cu St. Aubyn, mişcându-şi vehement mâinile. Apoi se întoarse.

Alex. Imposibil. Era halucinaţia unui om pe moarte.

– Chiar sunt aici, zâmbi fantoma în colţul gurii. Îţi datoram să te salvez.

– Alex? O atinse, simţindu-i carnea sub degete. Oare spiritele păreau adevărate pentru alte spirite? Nu. Nu... nu se poate.

– Crede-mă, dragostea mea.

Ea făcu un pas în faţă şi îl îmbrăţişă, caldă, tremurândă, exact ca Alex. Cu respiraţia întretăiată, o înconjură cu braţele şi-şi îngropă faţa în gâtul ei.

Dacă acela era iadul, voia să aibă parte de el pentru totdeauna.

Când ajunseră la numărul 42 din Berkeley Square, Alex se clătina de oboseală. Trecerea brutală pe deasupra mulţimii o lăsase cu mai multe vânătăi, dar asta nu mai conta. După ce St. Aubyn îi trimisese pe toţi înăuntru, unde era cât de cât linişte, le explicase totul şi predase cheia pivniţei de vinuri. St. Aubyn trimisese imediat poliţişti care să îi aresteze pe soţii Pierce, asigurându-i pe Gavin şi pe Alex că de data aceasta chiar avea să se facă dreptate.

După o îmbrăţişare care aproape îi rupse oasele lui Alex, colonelul plecă spre Ţara Galilor, cu promisiunea că le va aduce pe Katie şi pe mama ei la Londra în mai puţin de o săptămână. Kyle, jubilând, plecă spre Casa Wrexham ca să îi spună lui Troth vestea bună. Promise că îi vor vizita, dar nu până a doua zi. Moştenitorul lui Gavin, Philip, intră la el şi îi strânse mâna vărului său cu o bucurie neprefăcută. Apoi, din fericire, Suryo îi dusese în siguranţă acasă pe Gavin şi pe Alex, în trăsura lui St. Aubyn.

În tot acest răstimp, Gavin abia scosese un cuvânt. Ea bănuia că încă era dezorientat. Ce însemna să îţi accepţi moartea, apoi să fii readus dintr-odată la viaţă? Se cutremură gândindu-se că fusese aproape, foarte aproape, să eşueze.

Bard se albi la faţă când deschise uşa şi văzu în prag doi oameni pe care îi credea morţi.

– Suryo, vrei să le explici tuturor ce s-a întâmplat, spuse Alex.

– Cu mare plăcere, milady.

Zâmbind cu gura până la urechi, Suryo îl conduse pe Bard în camera servitorilor, ca să afle toată lumea vestea bună deodată.

Fiindcă Gavin nu părea să ştie ce să facă în continuare, ea îl luă de mână şi îl conduse la etaj, spunând:

– Nu vreau decât linişte şi pace cu tine.

Când ajunseră în intimitatea camerei ei, el se întoarse către Alex, dând din cap.

– Încă nu sunt sigur că nu eşti fantezia unui muribund.

– Hai să vedem dacă reuşesc să te conving.

Se lipi de el şi îl strânse în braţe. Mâinile lui începură să o pipăie, ca şi cum se asigura, centimetru cu centimetru, că era adevărată.

– O să trebuiască să te obişnuieşti din nou cu mine în preajmă, Gavin, fiindcă de acum înainte o să stau foarte, foarte aproape.

Trupul ei cald, scump, cunoscut, începu să îi alunge paralizia emoţională.

– Alexandra.

Respiră adânc, ca şi cum încerca să îşi definească, în minte, diferenţa pe care o percepea la ea. O diferenţă pozitivă.

– O sută de ani să trăiesc şi nimic nu se va compara cu bucuria de a te găsi în viaţă.

– Şi eu pe tine, şopti ea, cu vocea frântă. A fost atât de aproape. Cumplit de aproape.

– Eşti o eroină, Iskandra. Femeia cea mai curajoasă şi cea mai neîmblânzită de pe lume.

Ea râse.

– Şi cea mai zdrenţăroasă. Slavă Domnului că mi-au adus apă să mă spăl, altfel nici nu vreau să mă gândesc în ce hal aş fi ajuns.

– N-ar fi contat. Tot eşti cea mai frumoasă femeie de pe lume.

O sărută şi, încet, esenţa caldă a soţiei lui începu să-i reînvie spiritul îngheţat.

Sărutul deveni din ce în ce mai pasional şi, dintr-odată, bucuria, uimirea şi pasiunea începură să îi clocotească în vene. Ea îi răspunse cu acelaşi entuziasm. Se lipiră unul de altul nerăbdători şi ajunseră în pat. Gavin se întinse pe spate pe saltea, trăgând-o deasupra lui.

– Nu, gâfâi ea. Nu de data asta.

Pentru o clipă el crezu că ultimele săptămâni de groază îi creaseră noi frici, însă, în loc să se retragă, ea îl înconjură cu picioarele şi se rostogoli sub el.

– Astăzi, Gavin, nu mi-e teamă de nimic.

Gavin îndepărtă repede hainele, arzând de dorinţă. Şoldurile ei se ridicară să le întâlnească pe ale lui într-o împreunare fierbinte. Viaţa pe care o crezuse curmată le însufleţea trupurile fericite. Alex strigă şi, pentru o clipă, el simţi că spiritele lor se contopiseră într-unul singur. Tot ce era ea devenise parte din el, îmbogăţindu-i existenţa.

Rămaseră lipiţi, gâfâind, multă vreme, nevrând să se despartă. Într-un final el se întoarse pe o parte, strângând-o lângă el. Ea îşi strecură un picior între ale lui şi îşi rezemă fruntea de obrazul lui.

– Nu m-am simţit niciodată aşa de vie. Ca şi cum toată lumea e-n sărbătoare. Iar tu, iubirea mea cea mare, eşti mai minunat ca orice.

El o sărută pe frunte.

– Unul dintre lucrurile pe care le-am regretat cel mai mult a fost că nu ţi-am spus că te iubesc. Am... am crezut că mi-am pierdut capacitatea de a iubi cu putere, Alexandra. De asta a durat atât de mult să-mi dau seama.

Ea îl privi printre genele negre.

– Şi eu aveam aceeaşi problemă. Cred că s-a întâmplat fiindcă am făcut totul pe dos. Dezastru, căsătorie şi abia apoi dragoste. Nu ne-a fost uşor să trecem peste tot ce s-a întâmplat, dar acum... Faptul că te-am găsit a făcut să merite tot ce am trăit în Indii, spuse ea mângâindu-i bărbia cu gingăşie.

El râse.

– Nu m-ar fi deranjat o perioadă îndelungată şi plictisitoare de curte, dar presupun că atunci nu mi-aş fi dat seama ce femeie incredibilă eşti. Acum eşti bine, nu-i aşa? Pot să observ diferenţa.

Ea realiză că avea dreptate. Rănile din suflet i se vindecaseră, iar frica nu avea să o mai domine vreodată.

– Sunt mai mult decât bine, dragul meu, spuse ea luându-i mâna şi aşezând-o pe burta ei. Sunt destul de sigură că aici se află tânărul viconte Handley.

Când Gavin tresări, cu speranţă şi îngrijorare în ochi, ea adăugă încet:

– De data asta totul o să fie bine.

– De data asta şi pentru totdeauna, zâmbi el cu o intimitate profundă, soţul ei, iubitul ei, perechea ei. Nu crezi că ne-am câştigat dreptul de a trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi?

epilog

Învestirea unui nou membru al Camerei Lorzilor nu fusese nicicând un eveniment trecut sub tăcere, însă până atunci augusta instituție nu mai acceptase niciodată o persoană ce fusese condamnată la moarte. Acest fapt crease o atmosferă... interesantă. Ca picat de pe altă lume, Gavin intră în sala spațioasă împreună cu cei doi susținători ai săi. Se simțea absurd în veșmintele de gală. Oare câte hermine muriseră pentru gloria familiei Seabourne? Mult prea multe. Și niciodată în viața lui nu mai purtase haine de catifea.

Vrând să-și limpezească mintea, ridică privirea către galerie, ca să o găsească pe Alex. Era așezată între fiica și mama ei, în mijlocul unui grup mai mare de prietene și de rude. Acolo erau și Troth, și Lady Jane Holland, și maiestuoasa ducesă de Ashburton. Imaginea îl relaxă, fiindcă în ultimele luni acestea îi deveniseră prietene, nu erau doar niște femei cu rang înalt și viță nobilă.

Alex purta un colier de care era atârnată perla barocă pe care o luase de la gâtul dragonului din Maduri și o atinse atunci când el o privi. Prin acest gest, voia să îi aducă aminte că dragonii din Camera Lorzilor păleau în comparație cu cei pe care îi înfrânsese în trecut.

El zâmbi, reușind pentru o clipă să uite de solemnitatea momentului. Trecuse doar o lună de la nașterea fiului lor, James Michael Elliott, iar formele lui Alex rămăseseră extrem de apetisante. Îi aruncă un sărut, probabil gândindu-se la noaptea precedentă, când se anunțase mai mult decât pregătită să își reia îndatoririle conjugale. Și o făcuse, cu entuziasm și imaginație...

Spunându-și că trebuia să-și ia gândul de la intimitățile nopții, studie rândurile de bănci pe care se aflau nobilii Marii Britanii. Astăzi nu îi mai erau judecători, ci egali. Chipurile multora erau lipsite de orice expresie,

sugerând, într-o oarecare măsură, stinghereala. La urma urmei, aproape că executaseră un om nevinovat, iar în unele cazuri judecata avusese la bază dezgustul pentru originea sa străină, nu faptele cazului. Alte chipuri erau mai binevoitoare, mai ales cele ale lorzilor care aveau conştiinţa împăcată în ceea ce îl privea pe Gavin.

În mod tradiţional, un lord nou era prezentat de doi susţinători de acelaşi rang, aşa că Gavin era flancat de Kyle şi de fratele acestuia, Lord Grahame. Era uluitor să îi vadă pe cei doi gemeni împreună, îmbrăcaţi la fel. Prinzându-i privirea, Kyle îi făcu cu ochiul. Sau cel puţin Gavin crezu că era Kyle.

La început Kyle, apoi Dominic îl prezentară pe scurt, măgulitor, pe al şaptelea Lord Seabourne. În acest moment, Gavin trebuia să îşi jure supunerea faţă de Coroană şi de ţară, apoi să se aşeze în tăcere. Peste ceva timp, avea să rostească primul său discurs pe marginea unui subiect lipsit de controverse, iar cine vorbea după el urma să îl felicite pentru discurs. Nimic mai ordonat.

Totuşi, atunci când se ridică în picioare, îl izbi din nou senzaţia de ireal. Cum era posibil ca un băiat care crescuse desculţ în Aberdeen să intre în Camera Lorzilor? Cum era posibil ca un grosolan marinar american să se stabilească în Anglia? O privi din nou pe soţia lui. Mai mult, cum era posibil ca un om care se crezuse incapabil să iubească din nou să fie atât de norocos şi să găsească o femeie ca Alexandra?

Cu agerimea care îl caracteriza, Gavin îşi dădu seama că, înainte de a începe acea minunată viaţă nouă pe care o alesese, trebuia să transforme această ceremonie într-o declaraţie a ceea ce era şi reprezenta. Deşi pe viitor avea să fie un conte îndatoritor, cu un comportament cuviincios, astăzi avea să spună ce avea pe suflet.

– Stimaţi lorzi, îmi oferiţi o onoare neaşteptată, spuse el, cu vocea înăsprită de timpul petrecut pe mare. M-am născut în Scoţia şi am crescut în America, iar mintea şi sufletul mi-au fost modelate de revoltă şi de idealuri republicane. Am îmbrăţişat convingerea că toţi oamenii sunt creaţi egali în faţa lui Dumnezeu şi am dispreţuit

ideea unei aristocraţii decadente. Privi în jurul său. Am descoperit cu groază că am moştenit titlul de conte şi că nu mă puteam dezice de el, aşa cum nu mă pot dezice de carnea şi de sângele meu. Apoi, această instituţie augustă m-a judecat şi m-a condamnat la moarte.

Lorzii se încruntară la acea menţiune directă a unei probleme atât de sensibile. Lui Gavin nu îi păsă. Nu avea înfloriturile oratorilor tradiţionali, care luaseră lecţii de retorică, şi trebuia să se bazeze pe francheţea tipic americană.

– În acea zi am ajuns să respect cu adevărat această Cameră şi pe oamenii care o compun. Nu pentru verdictul greşit al procesului meu, ci pentru că aceasta este dovada că nici măcar un nobil nu este mai presus de dreptatea britanică. Pentru prima dată am recunoscut că lucrurile pe care le iubesc cel mai mult la America sunt înrădăcinate în uzanţele şi în legile britanice şi sper şi mă rog ca aceste idealuri comune să facă astfel încât cele două ţări să fie mereu prietene.

Îşi privi din nou soţia. O femeie mai slabă ar fi fost şocată de felul în care luase cuvântul, împotriva obiceiurilor, dar Alex dădea din cap, aprobându-l cu fermitate.

– În ultimul deceniu, Mama tuturor parlamentelor a creat reforme pentru a îmbunătăţi viaţa bărbaţilor, femeilor şi copiilor din această mare naţiune, iar munca abia a început. Sper să mă alătur aici altor oameni de nădejde, ca să putem modela împreună Marea Britanie a viitorului: o ţară în care să stăpânească dreptatea, onoarea şi compasiunea.

Deşi lorzii tradiţionalişti păreau deranjaţi, reformiştii dădeau din cap a aprobare. În partea cealaltă a încăperii, celălalt nobil născut în America, lordul Markland, râdea pe faţă. Astăzi, Gavin pusese punctul pe i, iar în viitor avea să lucreze cu oameni cu ţeluri comune, ca să construiască o lume mai bună. Nu era un scop deloc rău în viaţă.

Depuse cu solemnitate jurământul de credinţă şi deveni membru al Camerei Lorzilor pentru tot restul vieţii. Sesiunea scurtă se încheie repede, iar la sfârşit mai

mulţi nobili care îl simpatizau îl înconjurară pe Gavin ca să îi strângă mâna şi să îi ureze bun venit.

– Unii dintre lorzi deja regretă că ai scăpat de spânzurătoare, spuse ducele de Ashburton cu o sclipire în ochi.

– O să regrete şi mai mult până la sfârşit, râse Gavin.

Se întorcea către lordul Markland, când în faţă îi apăru Alex, care îşi făcuse drum prin mulţime. Luându-l de mână, ea spuse încet:

– Sunt atât de mândră de tine, iubitul meu.

El îi privi ochii albaştri, uitând unde se afla, în timp ce se minuna cum de se găsiseră unul pe altul.

– Premiile cele mai mari se câştigă cel mai greu, murmură el.

Apoi, fiindcă deja încălcase o mulţime de reguli şi una în plus nu mai conta, o sărută.